

YILDIZÇİÇEĞİ SERİSİ 2. KİTAP

AŞKI KAYBETME

korkusu

ZEYNEP SEY

R : ROMAN

***“Kokular zaafım sanıyordum. Yanılmışım.
Onun kokusuymuş benim zaafım.”***

Kariyerinde yaşadığı sert düşüşün ardından Elisa Tanyeli'nin çaldığı son kapı, geçmişte bıraktığını sandığı bir adamın dünyasına açılır. Elisa'nın yeniden parlaması için Dahlia Parfüm'ün gizli ortağının yanında tam bir ay boyunca asistanlık yapması gerekmektedir.

Adilhan Kozan.

İş dünyasının güçlü ve gizemli ismi.

Elisa'nın hayatına Koruma Han olarak giren,
âşık olmaktan korkan bir kalbin yegâne sahibi.

Bir zamanlar aşk oyunuyla başlayan hikâyelerinde şimdi roller değişmiş, güç dengeleri tersine dönmüştür. Aynı çatı altında bastırılmış hisler ve söylenmemiş cümleler yavaş yavaş gün yüzüne çıkarken, Elisa bu kez düşmekten değil kaybetmekten korktuğunu fark eder.

Elisa ve Han için bu hikâye yeniden mi yazılacak,
yoksa sonsuza dek yarım mı kalacaktır?

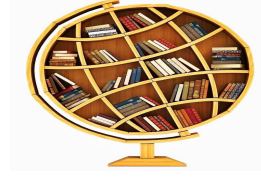

DESTEK
DUKKA

www.destekmediagroup.com www.destekdukkancim
athicabooks athicabooks athicabooks
athicabooks info@destekyayinlari.com

KDV'den muaf.

AŞKI KAYBETME KORKUSU

ZEYNEP SEY

*Düzenleme
Ny.özlem*

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

**ATHICA: 419
ROMAN: 73**

ZEYNEP SEY / AŞKI KAYBETME KORKUSU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kapak Tasarımı: Cansu Akın

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

**Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu
Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım
Editör: Kardelen Uysal
Son Okuma: Saliha Ulusoy
Sayfa Düzeni: Derya Balç**

ATHICA: Şubat 2026

Yayıncı Sertifika No.*43196

ISBN: 978-625-8502-44-2

**Adres: Abdülpemir Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul
Tel. (0 212) 252 22 42
Faks: (0 212) 252 22 43**

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
athicabooks athicabooks athicabooks
athicabooks info@destekyayinlari.com

**Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No. 62/B Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 45464 Tel: (0212) 630 64 73**

Aşkın iyileştirdiğine inanan herkese...

1. BÖLÜM

“YILDIZ IŞIĞI”

Baktığım her yerde kendimi göreceğimi düşlerken karanlığa tabi oldum. Aynalarda gördüğüm bir başkasıydı şimdi. Yüzler. Sesler. Tatlar. Kokular. Ah, *kokular...* Her şey ne kadar yabancıydı. Çünkü *ben* kendime yabancıydım.

“Yapma bunu kendine,” diyen Han’ın sesi, var olan tüm kötü düşüncelerimi yok etmeye yetmişti. Zaten hayatıma girdiğinden beri bende kötüye dair ne varsa silip atıyordu. Ama bir gün, beni kendine dönüştürürken bambaşka bir insan yarattığının farkına vardı. O gün her şeyin sonunu getirdi.

“Bana bunu neden yaptın?” diye sorarken ne hissettiğimden emin değildim. Kırgın mıydım, kızgın mıydım, vaz mı geçmiştim, yoksa hâlâ çok mu âşıktım?

“Çünkü seni seviyorum.”

“Kalbimi paramparça ettin. Bana bunu neden yaptın?”

“Çünkü seni çok seviyorum.”

“Artık kendimi tanıyamıyorum. Bana bunu neden yaptın?”

“Çünkü beni sevmeni istedim.”

Hıçkırarak ağlamaya başladım. “Aşktan korktuğumu bile bile beni kendine âşık ettin. Bunu bana neden yaptın?”

“Çünkü beni çok sevmeni istedim.” Ansızın önümde belirdi, saçlarıma dokunduğunda içim gitti.

“Bunu bana neden yaptın?” diye ağlamaya devam ettim. Ellerini saçlarımdan çekti, bir adım geriye gittiğinde sanki boşlukta salınmaya başlayan bendim. Karanlık, mavi gözlerine ulaşırken dudakları şeytani bir tebessümle kıvrıldı.

“Hâlâ çok âşıksın,” dedi toz bulutuna dönüşmeden önce. “Ve hep öyle kalacaksın.”

Son gördüğüm şey gözleri oldu. Çığlık çığlığa uyanmadım bu kez, öncekiler kadar nefes nefese kalmış olsam da daha iyi durumdaydım. Hayatı mahvolan birine göre ne kadar iyi olabilirsem tabii...

Yıldız ışığı gözlerimi o kadar kör etmişti ki şahane hayatımın ellerimin arasından kayıp gitmesini engelleyemedim. O banktan kalkıp gittiğim günden beri ışığı sönmüş bir yıldızdan farksızdım. Aynaya baktığımda gördüğüm kadını tanıyamıyordum. Bitik haldeydim ama yavaş yavaş olmuştu her şey. Önce asparagas haberlerle itibarımı yerle bir etmeye çalışmışlardı. Oynadığım diziden kovdukları yetmezmiş gibi, hakkımla kazandığım ödül elimden alınmış ve reklam anlaşmalarım tek tek iptal edilmişti. Tımaklarım ile kazıyarak geldiğim noktadan uçurumdan itilir gibi düşerken, en yakın arkadaşım tarafından sırtımdan vurulduğumu öğrenmiştim. Aşkı ise henüz tadına varamadan kaybetmiştim, o derin safir gözler kaybettiğim son şeydi. Ve belki de en acı veren...

O gün nereye gideceğimi bilmeden bir bavul hazırlamış, ke-limenin tam anlamıyla kaçmışım. Kafamı toplayana kadar gözden uzak bir yaşam sürmek istemişim. Elisa Tanyeli'den çok uzak bir hayat... Evden ayrıldıktan sonra kendimi Riva'daki yazlığımda bulmuş ve telefonumu tamamen kapatarak dış dünyadan soyutlanmışım. Günler sonra telefonumu açtığımdaysa Han'ın beni bir kez bile aramadığını görmüştüm. Ne bir arama ne de bir mesaj. Hiçbir şey yoktu. Oysa bir kez arasaydı beni...

Hayır. *Hayır hayır*. Değişen hiçbir şey olmazdı.

Han'ın aksine Can beni elli yedi kez aramış, yüz on bir tane de mesaj yazmıştı. Mesajlarını okumadan silmiş, aramalarını

da görmezden gelmiştim. Sevgi ve İpek'in aramalarına dönüş yaptığım gün kendimi biraz daha iyi hissediyordum, ama evimin adresinin açığa çıktığını ve sandığımdan daha fazla ziyaretçi olduğunu söylediklerinde artık Riva'nın da güvenli olmadığını anlamıştım. Kendime kalacak başka bir yer bulmam gerekiyordu fakat gidecek hiçbir yerim yoktu. Otellere gidemezdim; pirana gibi her yerdeydiler ve beni yemek için fırsat kolluyorlardı. Teyzemin nerede olduğunu bilmiyordum; artık para istemek için bile olsa beni aramıyordu ve bu sessizliğin bana pahalıya patlayacağına emindim. Evinde kalabileceğim bir arkadaşla zaten hiç sahip olmamıştım; her biri sahteydi ve düşüşümle birlikte gerçek yüzleri açığa çıkmıştı. Can da yoktu artık. Yalnız kalmıştım. Yapayalnız. Kalabalığın içindeki yalnız bendim işte. Ta ki İpek'in çekinerek de olsa istersem onunla kalabileceğimi söylemesine dek... Hiç düşünmeden kabul ettim. İpek'in evi sıcak, samimi ama sandığımdan çok daha küçük ve kalabalık çıktı. Hayatı boyunca şato gibi evlerde yaşamış biri olarak son iki aydır kutu gibi bir evde hem de üç kişiyle beraber yaşamaya çalışıyordum. Konfor alanımın tamamen dışına çıktığım bir gerçektir. Kendimi hiç evimde gibi hissetmiyordum, ama nereye gidersem gideyim bu hissin peşimi bırakmayacağından da emindim.

İçinde bulunduğum küçük odanın pembe duvarlarına bakarken lila koltuğumu anımsadım. Evimi, eski güzel günlerimi çok özölüyordum ama bir süre daha her şeyden uzak kalmam gerekiyordu. Hep yaptığım gibi oflayarak yataktan çıktım. Diğer günlerden farklı bir şey yaşamayacağımı bilerek kapıya doğru yürüdüm. Koridora çıktığımda aldığım koku kaşlarımı çatırmama neden oldu. Bu defa kaşlarımın arasında oluşan ince çizgiyi umursamadan banyoya girdim.

İpek, ergenlik çağındaki kızı için sık sık onun seveceği türden yemekler yapardı ve bunlar genellikle fast food türünde olurdu. İşin kötüsü hepsi o kadar lezzetli görünürdü ki kendimi

çoğu zaman tatlara bakarken bulurdum. Bir zamanlar günü yeşil elmayla kapatan Elisa Tanyeli, yerini kızartmaların arasında kaybolan başka bir Elisa'ya bırakmıştı. Tabii bu sadece ilk birkaç hafta için geçerliydi çünkü banyodaki aynaya baktığımda aldığım kiloların yanaklarımı doldurduğunu fark etmiş ve eski rutinime tamamen dönemesem de en azından denemiştım. İtiraf etmem gerekirse bu üç kilodan şikâyetçi değildim. Sanki yüzüm böyle daha sağlıklı görünüyordu. Daha canlı, renkli ve alımlı. Fakat ellerimi yıkarken gördüğüm tırnaklarım için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Uzun bir süredir tırnak randevularıma gitmiyordum. Aldığım randevuları son anda iptal ediyor ve günü yatağın içinde debelenerek geçiriyordum. İpek bu halime çok kızsada da nafileydi. Toparlanmam gerektiğinin ben de farkındaydım ama yapamıyordum.

Üç ay öncesine kadar ne zaman ne yiyeceğimi bile benim yerime Can düşünürdü. Han hayatıma girdikten sonra sadece Can'ın yerini değil, hayatımdaki bütün boşlukları doldurmuştu. Fakat artık ikisi de yoktu. Birinin aşkım ve diğerinin arkadaşım olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak artık bir özel korumam, şoförüm, aşçım ve menajerim yoktu. Neyi ne şartlarda ve nasıl yapacağıma da benim karar vermem gerekiyordu. Sevgi, set günlerinde kişisel asistanım olarak iyi iş çıkarmıştı ama ilk kez birinin menajerliğini yapıyordu ve itiraf etmem gerekirse ilk işini benim kadar zor biriyle yaptığı için ona bazen üzülüyordum. Memnun edilmesi güç biri olduğumun farkındaydım. Belki de değiştirmem gereken özelliğim buydu. Hatta belki de başıma gelenlerin tamamı, bu memnuniyetsiz ve şımarık tavırlarımın bir sonucuydu. Yine de içten içe tüm bu olanları hak etmediğimi düşünüyordum. En azından hepsini. Başka şekillerde de cezalandırılabilirdim.

Yüzümü kâğıt havluyla kurulayıp banyodan çıktığımda kahvaltının hazır olduğunu bilerek mutfağa girdim. İpek gerçekten çok çalışkan bir kadındı. Bu süreçte ondan öğrenmek

istediğim bazı ev işleri olsa da pek başarılı olduğum söylene-
mezdi. Sabahları erken uyanmayı bile beceremiyordum ki te-
mizlik yapabileyim...

“Günaydın,” dediğimde saatin öğlene yaklaştığının bilin-
cindeydim. Oysaki ben her zaman sabahın ilk ışıklarında, üste-
lik alarmsız uyanırdım.

“Günaydın. Rahat uyudun mu?” Bu soruyu her sabah sorar-
dı. Evinin benimkine kıyasla daha küçük olması kendini bana
karşı mahcup hissetmesine neden oluyordu. Fakat beni evinde
misafir etme zorunluluğu olmadığı gibi rahat ettirme mecburi-
yeti de olmadığını artık anlamalıydı. Her fırsatta ona ne kadar
minnettar olduğumu dile getirerek onu rahatlatmaya çalışsam
da sanırım bu konuda da başarılı olamıyordum.

“Kâbus gördüm,” dedim yuvarlak masanın etrafındaki dört
sandalyeden pencereye bakana otururken.

“Han’ı mı gördün yine?” diye sorduktan hemen sonra yap-
tığı hatayı fark ederek bana arkasını döndü. Onun adını anmak
bu evde yasaktı.

İpek için öğle yemeği, benim için kahvaltı olan öğünden
sonra kahvelerimizle birlikte salona geçtik. “Televizyonu aç-
mamı ister misin?” diye sorduktan sonra tekli koltuklar arasın-
da duran sehpanın üzerine kahve fincanlarını bıraktı. Koltuk-
lardan birine geçerken başımı iki yana salladım.

“Sohbet etmeyi tercih ederim,” dedim gülümseyerek. İpek’le
kahve sohbetlerimize bayılıyordum.

Başını sallayarak yanıma oturdu, sehpanın üzerindeki güllü
lokumdan bir tane ağzıma attığımda kendi kendime güldüm. Önü-
nü arkasını düşünmeden kalori alabilme rahatlığını sevmiştim.
Diyetisyenim Öykü ya da spor hocam Emir’le çok uzun süredir
görüşmüyordum. Beni gördüklerinde hayatlarının şokunu yaşaya-
caklarını düşündüğüm her an kıs kıs gülüyordum.

Öte yandan kendime kızmadan da edemiyordum. İşlerimin
tek tek iptal edilmesi, uğradığım ihanet ve kaybettiğim aşktan

sonra kendimden bu kadar uzaklaşmamalıydım. Küçük bir ışık bekliyordum sanki. Küçük bir yıldız ışığı, kendimi bulmama yetecekti. Fakat baktığım her yer o kadar karanlıktı ki bırak yıldız ışığını, mum ışığına bile hasret kalmıştım.

"Can aradı bu sabah."

"Konuştun mu?"

"Evet. Nasıl olduğunu sordu."

"Ne söyledin?" diye sorarken diken üstündeydim. Ama İpek'in yüzümü kara çıkarmayacağını da farkındaydım. İpek'e taşındıktan birkaç gün sonra İpek aracılığıyla Can'a iyi olduğumun haberini vermiştim ve tabii ki onu görmek istemediğimin de. Can da şaşırtıcı bir şekilde bu isteğime saygı duymuş ve birkaç günde bir İpek'i arayarak nasıl olduğumu sormakla yetinebilmişti. Han'a hiçbir şekilde haber ulaştırmamıştım, onun da beni merak eden bir hali yoktu zaten.

"İyi olduğunu."

Hafifçe gülümsedim. "Güzel."

"O çok kötüymüş ama."

"Beter olsun!" dedim nefret eder gibi. Ama gerçek şu ki ondan nefret edemiyordum. Ona kızgın bile değildim, sadece kırgın hissediyordum, çok kırgın...

Kızgın olduğum kişi başkaydı. Safır mavi gözleriyle kalbi mi çalan özel korumam Han'a kızgındım. İlham olduğum parfüm şirketinin sahibi Adilhan Kozan'dan ise nefret ediyordum.

Kapı zili çalınca İpek ayağa kalktı. "Sevgi geldi herhalde," diyerek koridora çıkmasıyla içtiğim kahveye yüzümü buruşturmam bir oldu. Kahveyi sade içmekten gerçekten hoşlanmıyordum, tadı çok keskin ve acı geliyordu. Yine de onu hatırlattığı için sütlü ve şekerli kahvelerden uzak durmaya devam ediyordum.

İpek geri döndüğünde tahmin ettiği gibi gelen Sevgi'ydi ve oldukça heyecanlı görünüyordu. "Bilin bakalım ben ne yaptım?" dedi neşeyle. Bir kaşımı sorgularcasına kaldırdım. "Benden istediğiniz işi hallettim!"

Yüzümde beklediği ifade oluşmayınca kaşları çatıldı. “Sevinmediniz mi?”

Omuzlarımı silktim yavaşça. Bu, daha çok yenilgiyi kabul etmek gibi hissettirmişti.

“Ne işiymiş bu?” diye sordu İpek.

“Bir kadın var,” diyerek açıklamaya başladı Sevgi. “Yıllar önce oyunculuk yapmış. Kariyerinin zirvesindeyken yoluna taş koymuşlar, o da çok dayanamamış, bırakmış oyuncululuğu. Üç yıl önce sektöre yapımcı olarak geri dönmüş. Vural Köse’yle birbirlerinden nefret ediyorlarmış. Zaten ilk taşı atan da Vural Köse’nin ta kendisiymiş.”

“Kimmiş bu kadın ya, tanıdığımız biri mi?”

“Parla Saygın,” diyerek cevaplayan ben oldum. Vural Köse’nin bir açığını bulmak için internet âleminin derin kuyularına daldığımda karşılaştığım bir isimdi bu. Parla Saygın’ı araştırdıkça hikâyesinin benimkiyle benzerliğine şaşırılmış ve garip bir hisle dolmuştum. Sevgi’nin önüme proje getirmek için çaldığı her kapıdan eli boş dönmesi, sonunda pes edip o garip hissin peşine takılmama neden oldu. Sevgi’den, kaybettiğim yıldız ışığını bana verebileceğini umduğum Parla Saygın’la bir görüşme ayarlamasını istedim.

Bundan aylar önce birinin kapısına ricacı olarak gideceğimi söyleselerdi kahkahalarla gülerdim, ama işte şimdi buradaydım. Parla Saygın’ın kapısına kendi ayaklarımla gelmiştim. Egomu kırıp yollara düşmem sandığımdan daha kolay olmuştu çünkü gidecek başka kapı kalmadığının farkındaydım. Bana gelen kimse zaten yoktu.

Sevgi beni bahçede beklerken içeriye alındım, yaşlıca bir adamın eşlik etmesiyle evin üst katına çıkarıldım. Parla Saygın, evinin geniş terasında oturmuş manzaranın tadını çıkarıyordu. Attığım her adımda ona söyleyeceklerimi prova ediyordum. Hayatımda ilk kez birinden yardım isteyecek olmanın verdiği rahatsızlık hissiyle yürümeye devam ettim.

“Elisa Tanyeli.” diyerek karşıladı beni. Uzattığı elini sık-tığımda ne kadar zarif görüldüğünü düşünüyordum. Kızıla boyattığı kısa saçlarının Yeşilçam’dan fırlamış gibi duran nos-taljik hacmini görmezden gelecek olursak gerçekten çok iyi görünüyordu.

“Merhaba,” diyebildim sadece.

“Lütfen otur,” diyerek koltuğu işaret etti.

Temkinli davranarak yanına oturduğumda bana suratında yer edinmiş tebessümüyle bakmaya devam ediyordu. “Kahve?”

“Olur.” Nasıl içtiğimi sormadan yardımcısından iki sade kah-ve rica etti. “Nasılsın?” diye sordu ben uzunca bir süre konuş-mayınca.

“İyi olmaya çalışıyorum. Siz nasılsınız?”

“Olanları duydum,” dedi hızlıca konuya girerek. “Vural yine yapmış yapacağını.”

Omuzlarımı hafifçe silktim. “Benimle ne derdi var bilmiyo-rum. Bu işe başladığımdan beri bana karşı tavrı hiç değişmedi.”

Dilini bir kez damağına vurarak şaklattı. “Değişmez. İsted-iğini elde edemeyince tınaklarım bir çıkarır, pir çıkarır.”

“İyi de benden istediği bir şey olmadı ki,” dedim çatık kaş-larla. Vardı da benim mi haberim yoktu acaba? Can’ın benden gizlediği başka neler vardı kim bilir...

“Bana neden geldin?” diye lafı hiç uzatmadan sordu.

“Ben...” dedim ama devamını getiremedim. Kaçıp gitmek için çok mu geç kalmıştım? Bunu gerçekten yapmalı mıydım? Başka hiç mi çarem kalmamıştı? Üç aydır tek bir iş bile alamamıştım. Var olan bütün anlaşmalarım iptal edilmişti. Biraz daha beklesem her şey kendiliğinden yoluna girmez miydi? Unuturlardı belki.

Yardım istemek zorunda mıyım gerçekten?

“Sen?” diye zorladı beni.

“Ben sizden...”

Sıkıntıyla nefesini verip önüne döndü. “Yardım istemeyi bile bilmiyorsun öyle mi?”

“Daha önce hiç ihtiyacım olmadı,” dedim dürüst davranarak. Birileri hep vardı. Birileri hep ben istemediğim halde yanımdaydı ve yardımına koşardı. Artık sadece iki kişi kalmıştı ve ne yazık ki ikisinin de elinden gelen beni kurtarmaya yetecek cinsten değildi.

“Ödülü geri almaları büyük talihsizlik oldu,” dedi başını sallayarak. “Reklamlarının iptal edilmesi... Diziden çıkman...” Yüzünü bana çevirmeden yandan bir bakış attı. “Ah pardon, yoksa kovulman mı demeliydim?”

Dişlerimi sıktığımda köklerine zarar verecek olmayı hiç önemsemedim. Ya bu kadına diş geçirecektim ya da kendi dişlerimi kıracaktım. Bir süre daha alttan almanın en iyisi olduğuna karar verip sessizliğimi korudum.

“Haberleri üzüntüyle takip ettim,” dedi kahvelerimiz geldiğinde. “Sende kendimi gördüm ve bu hiç hoşuma gitmedi. Vural’ın benden sonra da birçok genç kızın ışığını söndürdüğünü biliyordum ama görüyorum ki sana olan takıntısı çok başka.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diyerek omuzlarımı düşürdüm. Ağlayıp sızlanmaya başlamayacaktım elbette ama ben de insandım, birkaç dakikalığına da olsa dik duruşumdan ödün verebilirdim. “Size geldim çünkü çalacak başka kapı kalmadı.”

“İş istiyorsun?” dedi bana yine yan bakış atarak. Keskin ama ölçülü bir bakıştı bu.

“Yeniden Elisa Tanyeli olmak istiyorum. O rüzgâr yeniden essin ama bu kez fırtına etkisi yaratsın istiyorum.”

Memnuniyetle gülümsedi. “Çok doğru yerdesin Elisa.” Onu kolayca ikna ettiğimi sanmıştım ki “Fakat sana neden bu iyiliği yapmalıyım?” diye sordu. “Yardım istemeyi bile bilmeyen birine şans vermeli miyim? Yetenek? Güzellik? Nedir senin diğerlerinden farkın?”

Düşünmeme gerek bile yoktu. “Siz söylediniz,” diye hemen cevap verdim. “Bende kendinizi görüyorsunuz. Vural Köse’nin size yaptıklarının intikamını alamadığınızı biliyorum. Bana

yardım ederseniz Vural Köse'nin ayağını kaydırıldığı bir yıldızın, yeniden gökyüzünde parlamasını sağlayacaksınız. Bundan daha iyi intikam mı olur?"

"Seninle iyi anlaşacağız." Küçük tebessümü yeniden suratına yayıldı ama bedeni gibi yüzü de hâlâ manzaraya dönüktü. Dikkatini yeterince çekemediğimi söylüyordu aklınca.

Yine de rahat bir nefes aldım. "Ben de öyle umuyorum."

"Fakat bazı şartlarım olacak."

"Tabii." diyerek dinlemeye koyuldum.

Fincanı masaya bırakıp nihayet yüzünü benden tarafa çevirdi. "Elimde seni parlatmaya yetecek harika bir iş var. Dijitale dizi yapıyoruz. O dizide başrol olmanı istiyorum." Rolün ve şartların ne olduğunu merakla bekledim. "Oynadığın rolleri az çok biliyorum. Her biri için öncesinde büyük bir çalışma yaptığını duydum."

Gururla başımı salladım. İşime her zaman çok saygı duymuş ve önem vermiştim. "Daha önce bir şefi canlandırmıştım, öncesinde tam iki ay yemek kursuna gittim."

"At biniciliği de öğrenmişsin."

Hızlıca başımı salladım. "Dövüş sporlarıyla da uğraşmam gerekti."

"Yani role hazırlanmak için her şeyi yapıyorsun."

Bu söylediğiyle açık bir uç yaratmaya çalıştığını ve kabul ettiğim takdirde nerelere varabileceğini farkına vararak tedirgin oldum. "Ama her rolü de kabul etmiyorum," dedim kendimi korumak için.

"Beni reddetme gibi bir şansının olmadığını düşünürsek..."

Şimdi sadece tedirgin hissetmiyor, aynı zamanda korkuyordum da... "Ne yapmamı istiyorsunuz?" Nasıl bir rol vardı elinde?

Bedenini tamamen bana çevirdi. Artık gülümsemiyor ve donuk bir ifadeyle bana bakıyordu. "Şimdiye dek emir yağdıran hep sen oldun. Yardım istemeyi bile beceremeyen birinin emir alan bir karakterle *empati* kurabileceğini düşünmüyorum."

“Rolüm bunu gerektiriyorsa yapabilirim.”

“Sete çıkmadan önce bunu bana kanıtlamalısın.” Yani demek istiyordu ki *benim vaktimi çalma*.

“Nasıl?”

“Bir şirkette asistan olarak çalışacaksın. Tam bir ay boyunca aynaya her baktığında ünlü yıldız Elisa Tanyeli’yi değil, asistan Elisa’yı görmeni istiyorum.”

Kendimi tutamayarak gülmeye başladım. Hem de kahkahalarla...

Parla Saygın’ın kaşları sabrının sınırlarını belli edencesine çatıldığında bunun bir kamera şakası olmadığını anlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Bana senaryodan ve rolün detaylarından bahsetmeden böyle bir şart koşamazsınız.”

Omuz silkti. “Keyfin bilir. Fakat unutma ki ben sana sadece bir rol vermiyorum. Ben sana yeniden Elisa Tanyeli’yi olmayı vaat ediyorum. Şartlarımı kabul edersen bundan sonraki kariyer planlamayı ben yapacağım. Oynayacağın dizileri, filmleri, reklam çekimlerini hatta röportajları bile ben organize edeceğim.”

“Menajer gibi mi?” derken heyecanlanmıştım. Elinden tuttuğu herkesi parlattığını biliyordum. Ona bu yüzden gelmiştim ama sunduğu şarta bakılacak olursa o, bana pek güvenmiyordu. Zaten bana kim güveniyordu ki... “Peki tamam,” diye çaresizlikle kabullendim. “Ama benim de bir şartım var.”

“Nedir?”

“Asistan olarak iş yapacağım şirket kesinlikle ama kesinlikle Dahlia Parfüm olmayacak.”

“Neden?”

“Eski bir hikâye,” diyerek geçiştirdim.

“Kulağa yarım kalan bir hikâyeymiş gibi geliyor daha çok.”

“Şartım bu,” dedim merakını gidermek yerine. Tebessümle başını salladığında ona güvenmediğim halde sözleşmeleri imzaladım.

Ve yine, sadece üç gün sonra başka bir kapıdaydım.

Parla Saygın'ın verdiği adres bir rezidansa aitti. Bana eşlik eden genç adam, asistan olarak çalışacağım şirketin sahibinin şoförüydü. Ona ne kadar soru sorsam da beni hep cevapsız bırakmıştı. Dedikodu yapmıyor, şirket sırlarını çok iyi koruyordu. Belli ki patronu onu fena halde korkutmuştu ya da korktuğu Parla Saygın'ın ta kendisiydi, emin değildim.

“Bundan sonrasına tek başınıza devam edebilirsiniz,” dediğinde güneş gözlüğümü çıkarıp çantama attım. İpek ve Sevgi'yle beni öyle bir yenilemiştik ki üç ay önceki Elisa Tanyeli'den farkım kalmamıştı, tabii sadece görünürde...

Derin bir nefes alarak içeri girdiğimde kapı kendiliğinden ardımdan kapandı. “Merhaba!” diye seslenerek evin içine adım attım. Neden şirkette değil de adamın evinde olduğumu bilmiyordum. Parla Saygın rolümün detaylarından bahsetmediği gibi bu sahte asistanlık oyunuyla ilgili de detaylı bilgi vermemişti. Ondan koparabildiğim tek şey buranın adresi ve şoförün telefon numarasıydı, gerisini zamana bırakmıştı.

“Elisa ben!” diye seslenmeye devam ettim. “Yeni asistanınız...” derken sesim beklediğimden daha cılız çıkmıştı. Anlaşılan Parla Saygın haklıydı; bu rolü benimsemem sandığımdan daha uzun sürecekti.

Evin odalarını gezerken bulutlarla bezenmiş bir manzarası olan camın önünde bana sırtı dönük bir şekilde duran bir adam gördüm, kar beyazı bir gömlek ve siyah bir kumaş pantolon vardı üzerinde. Ellerini ceplerine sokmuş ve gökyüzünde bir şey arıyormuş gibi görünüyordu.

İki seçeneğim vardı. Ya arkamı dönüp gidecektim ya da kalıp onunla yüzleşecektim. Ben üçüncü bir seçenek yarattım, savaşmayı seçtim.

Asistanlığını yapacağım CEO yüzünü bana döndüğünde dudaklarımın arasından dökülen ismine hiç yabancı değildim: “Adilhan Kozan.”

2. BÖLÜM

“YARIM KALAN BİR HİKÂYE”

Zaman her şeyin ilacı derlerdi, hayal kırıklığıyla geçen zamanın yarayı daha da kanattığını bilmeden. Bir çift mavi gözdü hasret kaldığım; baktıkça daldığım, daldıkça derine battığım, battıkça nefesimi kesen, nefesimi kestikçe bana yaşadığımı hissettiren o gözler şimdi yalnızca kalbimi acıtıyordu. Bir kalp yarasının en fazla ne kadar acıtabileceğini bana öğreten oydu.

İçimde biriken hayal kırıklığı, parmak uçlarıma kadar ulaşip tenimi sızlatırken donup kalmıştım. Ne ona arkamı dönüp gidebiliyordum ne de ağzımı açıp tek kelime edebiliyordum. Öylece bakıyordum yüzüne, doya doya değil kalbim acıya acıya.

“Elisa...” dedi nefes alır gibi. Yeniden sesini duymak benim nefesimi kesti.

Bir adım yaklaştı bana. Kaçıp gitmek istedim, yapamadım, kalbim sızım sızım sızlarken bedenim olduğu yere saplanıp kalmıştı sanki. Bir adım daha yaklaştı, nasıl bir tepkiyle karşılaşacağından korkuyor olmalıydı ki bu kadar temkinli davranıyordu. Oysaki ben, Han’ın cüretkârlığını sevmiştim. Diğerlerinin aksine yanlışlarımı söylemekten hiç çekinmemiş ve bana hep doğru yolu göstermişti, büsbütün yanlış olanın kendisi olduğunu gizleyerek.

“Elisa,” dedi tam karşıma geçip durduğunda. Beni gördüğüne sevinmiş ve bir o kadar da şaşırılmış görünüyordu ama hayır, kanmayacaktım ona. Bu da bir oyundu işte. Belki yeni bile değildi, en başta kurduğu oyunun bir parçasıydı.

Aramızda bir adımlık mesafe vardı şimdi, bin yalan söylese de aşamayacağı...

“Gerçekten mi?” diye sordum hüsrarla. “Beni geri kazanmak için tuzağa düşürmeyi seçtin, öyle mi?”

Hissettiğiniz hayal kırıklığını yok sayabilecek bir duygu varsa o da kindi. Benim de gözlerimde şimdi kırgınlık değil kızgınlık vardı. Han’a bakan gözlerim ilk kez sevgiyle parlamıyor, nefretle kararıyordu çünkü baktığım Han ama gördüğüm Adilhan Kozan’dı. “Bir kez daha benimle oynamana izin vermeyeceğim,” dediğimde beni duyan hangisiydi bilmiyordum çünkü ona arkamı dönüp gittiğimde beni durdurmamış ve peşimden gelmemişti.

•

Kapı açıldığında hızla içeri girdim, Parla Saygın’ın nerede olacağını bilerek evin içinde ilerlerken yardımcısı da peşimden koşuyordu. “Ama randevunuz...” diyordu haklı olarak fakat umurumda değildi.

“Parla Saygın,” dedim terasa girerken. Yardımcısı hemen arkamdaydı ve bana engel olamadığı için özür diliyordu. Kadını zor durumda bıraktığım için bir an kendime kızsam da Parla Saygın’a olan öfkem ağır geldi ve kaşlarım daha da çatıldı.

“Sorun değil,” dedi anlayışla. “Elisa Hanım için de bir kahve alabilir miyiz?”

Yardımcısı başını sallayıp giderken Parla Saygın yanına oturmamı işaret etti. Başımı sallayarak ayakta dikilmeye devam ettim. “Buraya kahve içmek için gelmedim.”

“Suratından belli oluyor,” dedi bana bakmadan. Kıstığı gözlerini parçalı bulutlu gökyüzüne dikmişti. Zarifçe tuttuğu kahve

fincanını dudaklarına götürdü ve bir yudum daha aldı. Ne kadar rahat görünüyordu. Benim tırnaklarım avuç içlerimi kanatmak üzereydi, hanımefendinin dünya umurunda değildi. Bilakis *benim* dünyam.

“Tek bir şartım vardı,” dedim dişlerimi sıkarak. “Tek bir şart. Dahlia olmayacaktı.”

Mırıltılı bir ses çıkararak beni onayladı, elindeki fincanı ağır çekime alınmış gibi masaya bıraktı. Aynı yavaşlıkla gözlerini bana çevirdiğinde suratında bilgiç bir tebessüm vardı. “Çünkü orada yarım kalan bir aşk hikâyesi vardı.”

Kabul etmedim. Ama inkâr da edemedim. Çünkü haklıydı. Orada yarım kalan bir aşk hikâyesi vardı. *Benim* yarım kalan bir aşk hikâyem vardı.

“Ve siz bunu bile bile beni oraya gönderdiniz çünkü plan en başından beri belliydi. Han sizi buldu, bir anlaşma yaptınız ve beni tuzağa düşürdünüz.” Acımı maskeleyecek şekilde gülerken başımı iki yana salladım. “Ben de bana gerçekten yardım etmek istediğinizi sanmıştım. Ne aptalım ama!”

Söylediğim onca şeye karşılık olarak yalnızca “Han?” demekle yetindi.

“Yapmayın lütfen. Anladım oyununuzu, gördüm işte. Bırakın artık.”

“Han kim?” diye yineleyince gözlerimi devirip tam adını söyledim. Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Adilhan Kozan,” diye tekrarladı beni. “Çok duydum ismini ama henüz tanışma fırsatımız olmadı.”

“Ve onunla benim aramda yarım kalan bir hikâye olduğunu iddia ediyorsunuz, öyle mi?”

“Sen hikâyeleri kahramanından mı dinlersin hep?”

Bir an dizlerimin bağı çözüldü sandım, desteksiz daha fazla ayakta duramayacağımı anlayınca geçip yanına oturdum. “Yine mi?” diye sordum kısık bir sesle. *Yine mi Yalın’ın kurduğu oyunla yollarımız kesişti Han?*

“Yalın Soysal’ın babası eski dostumdur. Dahlia konusunda ne kadar katı olduğunu görünce merak edip aradım Yalın’ı, hikâyeyi kahramanından dinleyeceğimi zannederken öğrendim gerçekleri. Meğer kahraman da hikâye de çok başkaymış.”

“Yarım kalan bir aşk hikâyem olduğu doğru ama hikâyemin kahramanı Adilhan Kozan değil.”

“Kızgınsın.”

“Çok.”

“Çünkü kırılmışsın.”

Sertçe yutkundum. Haklıydı, kızgındım çünkü kırılmıştım; kırgındım çünkü beni herkesten ve her şeyden korumaya ant içip kendinden koruyamayan birine kalbimi vermiştim. Kalbimi kırıp parçalamış, beni mahvetmişti ve ben her şeye rağmen onu sevmeye devam ediyordum.

“Hikâyemin ne kadarını biliyorsunuz?”

“Gerektiği kadarını.”

“O halde sizi bulan Han değil de Yalın’dı. Çok sevgili arkadaşının bir oyunla kazandığı aşkını öylece kaybetmesine gönlü razı gelmedi, yeni bir oyun kurdu ve sizi de bu oyuna dahil etti.”

Kibirle süslenmiş bir gülümsemeyle yüzünü bana çevirdi. “Bak ne diyorum, madem bu kadar iyi yazıyorsun oyunculuğu bırakıp senaristliğe mi başlasan? Beni de uğraştırmamış olursun.”

“Anlamadım.”

Bıkkın bıkkın iç geçirdi. “Ne Yalın ne de Han buldu beni. Bana gelen sendin, benden yardım istedin ben de kabul ettim. Dahlia’yı neden istemediğini sen söylemeyince Yalın’dan öğrenmiş oldum, hepsi bu kadar.”

“Ve yine de beni oraya gönderdiniz.”

“Çünkü güzel kızm,” dedi daha ılımlı bir sesle, “bu yaptığına kapris derler. Gerçek dünyada işe ihtiyacı olan insan, her şeyi kabul eder. İş neredeymiş, nasılmış, kiminleymiş bakmaz.

Bakamaz. Öyle çıkıp senin gibi 'o iş olmaz, o adamla yarım kalan bir aşk hikâyem var' diyemez mesela çünkü gönül yarasından daha çok acıtan şeyin hayatın sillesi olduğunu bilir. Alışmışsın istemediğin işleri elinin tersiyle itmeye ama bu kez durum farklı. Ben sende Elisa Tanyeli'yi değil Elisa'yı görmek istiyorum. Hiç istemediği bir şirkette işe gerçekten ihtiyacı olduğu için çalışmak zorunda kalan Elisa'yı."

Elimi nazıkçe okşamaya başladığında kalbimden garip bir sızı geçti. "Bir yıldız gibi parlamak istiyorsan yeniden, bana bunu kanıtlaman lazım. İspat et, seni o gökyüzüne ben koyayım."

Düzenleme

Ny.ozlem

3. BÖLÜM

“DAHLİA PARFÜM'DE İLK GÜN”

Bir zamanlar bana karanlık gecelerinin yıldızı olduğumu söyleyen biri vardı. Yıldızlar da kayar durmaz yerinde, diyordu benim için açtığı şarkıda. Onun geceleri şimdi hep karanlıktı belki ama ben artık onun yıldızı değildim, yerimden edileli çok olmuştu.

Parla Saygın kurduğu her yeni cümlede beni bu yüzden biraz daha kararsızlığa düşürmüştü ve altın vuruş misali son sözle ikna etmişti. Çünkü haklıydı, işe ihtiyacı olan bir insan kendisine sunulan teklifleri kolay kolay reddedemezdi ve itiraf etmesi zor olsa da benim bu işe gerçekten ihtiyacım vardı; benim yeniden *parlatılmaya* ihtiyacım vardı. Benden çalınanları geri almamın tek yolu buysa, ki öyle görünüyordu, o halde kabul etmekten başka çarem yoktu. Dahlia Parfüm'e gidecek ve Adilhan Kozan'ın asistanlığını yapacaktım.

Sadece bir ay sürecek bu işkence için sabahın erken saatlerinde çalan alarmla uyandığımda içimde tarif edemediğim bir his vardı. “İşte, başlıyoruz.” *Yeni hayatımın ilk gününe. Elisa Tanyeli' den asistan Elisa' ya...*

Kendime gelmeyi beklemeden, yatakta keyif yapma rutini atlayarak kaldığım odadan çıktım. Hızlı adımlarla koridoru yürüyüp boş bulduğum için sevindiğim banyoya girdim.

İpek'in evinde tek bir banyo vardı ve dört kişi yaşadığımız için olsa gerek banyoyu boş bulmak neredeyse imkânsızdı. Hayatımda ilk kez banyo için sıra beklemeyi bu evde deneyimlemiştim ve garip bir şekilde hoşuma gitmişti çünkü sanırım daha önce biriyle bir şey paylaştığımı hiç bu kadar iyi anlamamıştım. Evimdeyken haftanın iki gününü kendime ayırır, saatler süren bakım rutinlerimi gerçekleştirirdim. İpek'in evinde bunu haftanın sadece bir günü yapabiliyor ve bir buçuk saati aşmamaya dikkat ediyordum. Ortak kullanım alanları kurallarına adapte olmam çok kolay olmasa da anlamam kısa sürmüştü. Tabii İpek'e sorsak evinde neyi ne kadar ve ne şekilde kullandığının sorun olmadığını söylerdi ama ben sorun olduğunun bilincindeydim, bu nedenle elimden geldiğince dikkat etmeye çalışıyordum. Ancak ılık bir duşla kendime gelip banyodan çıkmak üzere kapıyı açtığımda karşımda İpek'in kızı Özgü'yü görünce elimden gelenin fazlasını yapmam gerektiğini anladım.

"Çok beklettim mi?" diye sordum mahcup bir sesle.

Başını anlayışla iki yana sallayıp şirin bir şekilde gülümse-di. "Şimdi geldim. Günaydın."

"Günaydın," diyerek önünden çekildim. Özgü banyoya girerken koridoru hızla yürüyüp kaldığım odaya girdim. İpek'in de uyandığını, mutfaktan gelen taze ekmek kokusuyla anlamıştım. Her sabah erkenden uyanır ve benim için glütensiz ekmek pişirirdi. Artık glütensiz de olsa ekmek yiyordum, öğünlerim bir diyet şirketi tarafından hazırlanıp gönderilmiyordu. Ya da diyet yemekleriyle nasıl doyduğumu merak edip gece açlıktan uyuyamaz hale gelmesine rağmen bana eşlik eden biri yoktu hayatımda.

Değişen çok şey vardı, buzdan kalbimin çözölmeye başladığı günden beri değişen çok şey olmuştu. Han beni kendine dönüştürmüştü ve yok olup gitmişti. Benim de şimdi yapmam gereken *sadece Elisa* olmalı.

Mutfağa girip kendi etrafımda bir tam tur döndüğümde kendimden emindim. “Nasıl olmuşum?” diye sordum sıntarak. Ben odada hazırlanırken Özgü banyodaki işini bitirmiş. Sevgi uyanmış ve kahvaltı hazırlarken İpek’e yardım etmişti. Üçü de şimdi yuvarlak masanın etrafındaki sandalyelere oturmuş bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Güzel olmuşsun,” dedi İpek gülümseyerek. “Çok güzel olmuşsun tabii ama... Dahlia’ya asistanlık yapmaya gideceğini sanıyordum.”

“Öyle zaten.”

“Hangi asistan bu kadar gösterişli giyiniyor? Marka bir de hepsi.”

“İyi de benim marka olmayan bir kıyafetim yok ki.”

Kızlar kıkır kıkır gülmeye başladığında başımı hafifçe eğerek üzerimdekilere baktım. Krem blazer bir ceket, bluz ve kısa ipek etek. Acaba beyaz dantel çoraplarımı mı abartılı bulmuşlardı? Kendimi çok daha ihtişamlı gördüğüm günlerim olduğu için mi bilinmez, bugün için uygun giyindiğimi sanmıştım.

“Elisa Hanım,” dedi Sevgi tane tane. “Benim ne zaman böyle giyindiğimi gördünüz? Ben sizin kişisel asistanınızım. Ama hiçbir zaman bu kadar pahalı markalardan giyinmedim, *giyinemem* çünkü o kadar param yok. Bu tarz yüksek topuklu ayakkabılarla da yanınıza gelmedim, *gelemem* çünkü o ayakkabılarla gün boyu sizin peşinizden koşmak geceleri ayaklarımdan ağrıyorsa ağlamama sebep olabilir.”

“Ne öneriyorsun peki?”

“En kısa zamanda alışverişe çıkmayı.”

“Yok artık,” dedim gülerek. Özgü gülüşüme eşlik etse de Sevgi oldukça ciddi görünüyordu. “Bir oda dolusu kıyafetim var ve hiçbirisi bu iş için uygun değil, öyle mi?” diye sorarken şaşkınlık içerisindeydim.

“Maalesef,” diyen İpek’ti.

Oflayarak pes ettim. "Yapılacak olan belli. Alışverişe çıkıyoruz."

"Aslında..." dedi Sevgi hafifçe gülümseyerek. "Biz o işi hallettik."

"Siz?"

"Parla Hanım bu işi sandığınızdan daha çok önemsiyor. Dahlia'da asistanlık yaparken uyanacağınız saati, giyeceğiniz kıyafetleri, yiyeceğiniz yemekleri hatta kullanacağınız ulaşım araçlarını bile düşünmüş. Bana listeyi attı, öncelikli olarak kıyafetlerin siparişini geçtim ama teslim günü yarın. Bugünü oryantasyon günü olarak planladığımız için üzerinizdekilerle gitmenizde bir sakınca yok. Ama yarından itibaren Parla Hanım'ın sizin için seçtiği kıyafetleri giymeniz gerekecek."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedim duyduklarım karşısında dehşete kapılmış halde. "Şaka yapıyorum de."

Sevgi yalan söylememek için sükûneti seçtiğinde sinirle gözlerimi yumdum. Derin bir nefes alıp aldığım nefesi geri verirken gözlerimi açtım. "Peki," dedim olabildiğince sakin bir şekilde. "En fazla ne kadar kötü olabilir ki?" diye sordum kendimi gülümsemeye zorlarken. Ne de olsa yoğun set günlerinde sabahın ilk ışıklarında uyandığım da olmuştu, günde yalnızca dört saat uyuduğum da... Rol gereği hiç benim tarzım olmayan kıyafetler giymişliğim de vardı. Ne yiyeceğime zaten hep başkaları karar veriyordu. Oyunculuk kariyerim boyunca Can'ın bulduğu diyetisyenlerin hazırladığı listelere göre beslenmişim, oyunculuktan önce beni yöneten zaten annemdi. Eh, arabayı da kendim kullanabilirdim herhalde.

Kahvaltıdan sonra Sevgi'yle evden ayrıldık. Sevgi şoför koltuğuna oturduğunda ben de yanındaki yerimi aldım. Navigasyondan şirketin konumunu açtı ve kırk beş dakika sürecek yolculuğumuz başlamış oldu. Bugün Sevgi bana eşlik edecek ve oryantasyonumda bana yardımcı olacaktı çünkü o şirkete Elisa Tanyeli olarak gireceğim ilk ve son gündü. Yarından itibaren

asistan Elisa olacak ve bir ay sonra o şirkete hiçbir şekilde adım atmıyacaktım. Bir ay. Sadece bir ay.

Varış noktamız bir plazaydı, otoparkına girmeden önce devasa büyüklükteki camdan binaya şöyle bir bakmıştım. Otoparka girdiğimizde Sevgi asansöre yakın bir alana arabayı park etti ve arabadan inmeden önce bana baktı. “Hazır mısınız?” diye sorarken benden daha heyecanlı görünüyordu.

“Hazırım,” dedim kendime güvenerek. Kurallar basitti. Bir ay boyunca Elisa Tanyeli olmayı bırakıp asistan Elisa olarak yaşayacaktım. Asistan Elisa rolünü öyle benimseyecektim ki yalnızca işyerindeyken değil, sokakta hatta evde bile Elisa Tanyeli’yi unutacak, aynaya baktığımda bile gördüğüm bir yıldız olmayacaktı. Daha önceki işlerimden tek farkı rolümü kamera karşısında değil kamera arkasında da yaşayacak olmamdı. Bir aydı sadece. Başarabilirdim.

“Asistan Elisa olmaya hazırsınız,” dedi Sevgi yumuşak bir sesle. “Peki onu yeniden görmeye hazır mısınız?”

Sessizliğimi bir cevap olarak alıp devam etti.

“İnsanlar ne zaman zeki, yetenekli ya da başarılı bir kadın görse onun güçlü olduğunu düşünür. Bana kalırsa güçlü kadını tanımlamak için bu özellikler yeterli değil. Düşmek zayıflık değildir mesela ama düştüğün yerden kalkabiliyorsan güçlüsündür. Aldığın yaralara rağmen yola devam edebiliyorsan güçlüsündür. Bazı aşklar acıtır, acıya rağmen sevmeye devam edebiliyorsan güçlüsündür.” İçtenlikle gülümserken cesaret verir gibi başını salladı. “Bence hazırsınız. Çünkü siz tanıdığım en güçlü kadınsınız.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. “Hakkımda böyle düşündüğünü bilmiyordum.”

“Kafanızı şişirmeyeceğimi bilsem size saatlerce sizi anlatabilirim. Örnek aldığım, böylesine hayranlık duyduğum başka kimse yok. İkinci Şans’ta çalışırken sizin set asistanınız olacağımı öğrendiğimde havalara uçmuştum, ilk karşılaşmamızda

ise iki cümleyi bir araya getirememiştim. Yanınızda olabildiğim her an için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.”

“Bugün bile mi?” diye sorarak şaşkınlığımı dile getirdim. “Olan her şeye rağmen? Kaybettiğim onca şeye rağmen?”

“Bugün bile,” diyerek başını salladı. “Kabul, siz oldukça zor birisiniz ama sizinle çalışmak bana çok şey öğretti, öğretmeye de devam ediyor.”

“Ne gibi?”

“Yerinizde bir başkası olsaydı Parla Saygın’ın teklifini kabul etmezdi ama siz işinize o kadar tutkuyla bağlısınız ki kaybettiklerinizi fazlasıyla geri alabilmek için gururunuzu hiçe sayabilirsiniz. Ve her gün Han’ı göreceğinizi bilmenize rağmen buraya gelebildiniz.”

“Han’ı değil,” diye düzelttim. “Adilhan Kozan’ı. Onunla da tanışmıyoruz zaten.”

Karşılık beklemeden arabadan indim, asansöre doğru yürürken Sevgi de elindeki evrak çantasıyla beni takip ediyordu. Bana cesaret vermek için söyledikleri hoşuma gitmiş ve itiraf etmem gerekirse onu amacına ulaştırmıştı ama yanıldığı bir nokta vardı. Evet, asistan Elisa olmaya hazırdım ama Han’ı her gün görmeye hiç hazır değildim. İsmi duymaya bile tahammül edemediğim adamın yüzünü bir ay boyunca her gün göreceğim düşüncesi, her geçen saniye bana biraz daha korkutucu gelirken asansöre bindim. Korkularının üzerine gitmek diye ben buna derdim işte.

Kapılar Dahlia’ya açıldığında yüzüme beş numaralı gülümsememi davet ederek asansörden indiğimde tam karşımdaki duvarda yer alan şirketin adına şöyle bir baktım. Dikkat çekecek kadar güzel bir elyazısıyla yazılmış harfler büyük ve parlaktı. Sevgi’nin yönlendirmesiyle ışıltılı harfleri geride bırakıp Dahlia Parfüm’ün ana kapısından içeri adım attığımızda, geniş ve ferah bir lobinin ortasında bulduk kendimizi. O kadar geniş bir alandı ki kapının tam karşısındaki odaya varmak için bile dakikalarca yürümem gerekebilirdi. *Tamam, sadece abartıyorum...*

Derin bir nefes aldığımda havadaki tatlı kokuyu içime çekmiş oldum; muhtemelen yeni bir parfümün notalarıydı bunlar ve itiraf etmem gerekirse, her parfümlerine olduğu gibi bunun da notalarına bayılmıştım.

Bir daireyi andıran lobide kapalı birçok kapının yanı sıra sağa ve sola uzanan iki farklı koridor vardı. Ana kapının hemen sağındaysa bir danışma masası duruyordu. Masanın arkasında oturan görevli kız elbette beni görür görmez tanıdı. “Elisa Hanım?” dedi heyecanla yerinden kalkarken. “Siz Elisa Tanyeli’siniz değil mi? İnanmıyorum!” Dudakları şaşkın bir gülümsemeyle aralanırken bir eli göğsüne gitti, sanki kalbini yerinde tutmak istiyordu. Üç ay sonra ilk kez bir hayranımla karşılaşmamdan ziyade böyle bir tepki aldığım için ben de gülümsedim.

Sevgi sahte bir öksürükle onu kendine getirdiğinde “Ece ben, merhaba,” dedi hızlıca. “Hoş geldiniz. Sizi burada görmeyi beklemiyordum.”

“Ben de...”

“Efendim?”

“Yalın Soysal’la bir görüşmemiz vardı,” diyerek araya girdi Sevgi. “Saat tam dokuzda.”

“Tabii. Tabii hemen ilgileniyorum.” Ece heyecandan eli ayağına dolaşmış bir halde telefonuna sarıldı. Badem şeklindeki gözleri benden bir an olsun ayrılmazken kulağına yasladığı telefondan yanıt gelmesini bekliyordu. “Elisa Tanyeli geldi. Evet o, tam karşımda şimdi. Yalın Bey’le görüşmek istiyor. Hı hı. Peki, tamam.” Telefonu kulağından uzaklaştırdıktan sonra mahcup bir şekilde gülümsedi. “Yalın Bey bugün ofis dışında olacakmış. Biraz beklerseniz Adilhan Bey’le görüştürebilirim sizi.”

“Beklemek?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Özür dilerim. Adilhan Bey şu an bir toplantıda.”

Alaycı bir şekilde gülerek Sevgi’ye döndüm. Sevgi sinirlerimin bozulduğunu anlayarak duruma el koydu. “Yalın Bey’in asistanını arıyorum hemen.”

“Arayabilirsiniz tabii ama ulaşamazsınız. Yalın Bey ve asistanı şu anda Londra uçağındalar.”

“Bizi buraya görüşmeye çağırđı ve kendisi Londra’ya mı gitti?” diye sorarken kendime hâkim olamamış, sesimi yükseltmiştim. Yalın Soysal beni bir kez daha tuzağı düşürmüştü, öyle mi? Çok sevgili arkadaşının üzüntüsüne dayanamıyor olabilir-di ama bu kadarı da fazlaydı artık.

Ece korkuyla yerinden sıçradığında öfkemi yanlış kişiye yansıttığımı fark ederek duraksadım. “Peki,” dedim daha sakin bir sesle. “Ne zaman dönüyor?”

“Bilmiyorum.”

Sevgi’ye dönerek “Bundan haberin var mıydı?” diye sordum.

“Hayır tabii ki.”

“Harika,” dedim sahte bir gülümsemeyle. “Kararlaştırılan saatte buradayım ama patronlardan biri Londra’da, diğeri toplantıda. Müthiş gerçekten!”

“Ne kadar sürer toplantı?” diye sordu Sevgi.

“Bilemiyorum. başlayalı çok olmadı.”

Sevgi her geçen saniye biraz daha geriliyordu çünkü ben geriliyordum. Bir orta yol aradığının farkındaydım ama bulamayacağını benden daha iyi biliyor olmalıydı. Ne yapılacağı belliydi, ya bekleyip iş anlaşmasını Adilhan Kozan’la yapacaktım ya da bu işten hepten vazgeçecektim. Kolay olandı vazgeçip gitmek. Bu kez zor olanı seçmek istiyordum.

“Nerede bekleyebiliriz?” diye sorduğumda Sevgi’nin şaşkınlığı beni neredeyse güldürecekti. Parla Saygın’ın teklifini kabul etmeme ne kadar şaşırmışsa bekletilmekten nefret etmeme rağmen yüzünü görmeyi hiç istemediğim bir adamı beklemeye razı gelmeme de o kadar şaşırmıştı.

Ece sakinleştiğimi anlayarak rahat bir nefes aldı. “Buyurun, size eşlik edeyim.”

Bizi sağdaki koridora yönlendirdiğinde birlikte cam duvarlar arasında yürümeye başladık. Camların ardındaki odalarda

masa başında çalışanlar insanlar vardı, çoğu ya dosyalara ya da bilgisayarlarına gömülmüş durumdaydı ve benim onları gördüğüm gibi onlar da beni görebiliyordu. Fısıldaşmalar ve geçtiğim her kapının ardından koridora çıkan insanların adım sesleri beni tanıdıklarını anlamama yetmişti.

Merak ettiğim şey, onlar da Ece kadar beni gördüklerine sevinmişler miydi? Yoksa son olaylardan sonra onlar da mı bana karşı nefret ve kin besliyorlardı? Her ne kadar yarından itibaren bana baktıklarında asistan Elisa'yı görecekt olsalar da Elisa Tanyeli'ye baktıklarını içten içe hep bileceklerdi. Elisa Tanyeli'ye olan duygu ve düşünceleri, asistan Elisa'ya karşı davranışlarını etkiler miydi? Peki ya bu benim ne kadar umurumda olurdu? Lisedeki gibi benimle arkadaşlık etsinler, beni sevsinler diye kendimden ödün verir miydim? Onlara pahalı hediyeler alır mıydım? Onlar için hiç istemediğim yerlere gider miydim ya da hiç olmadığım biri gibi davranır mıydım mesela? Artık büyümüştüm, değil mi? Büyümek yalnızca yaş almak değil, nihai gerçeğe de ulaşmak değil miydi aslında? Beni sevmeyecek olanın ben ne yaparsam yapayım sevmeyeceğini artık öğrenmiş olmalıyım. Beni istemeyecek olanın ben ne kadar çabalarsam çabalayayım istemeyeceğini artık kabullenmiş olmalıyım.

“Beklerken ne içmek istersiniz?” diye sorarken Ece, beni dipsiz bir kuyuya düşmekten son anda kurtardığından habersizdi. Ona buruk bir tebessümle baktım.

“İki sade kahve,” dedi Sevgi benim yerime. En son ne zaman sütlü ve şekerli kahve içtiğimi hatırlamıyordum. Bana Han'ı hatırlatan her şeyden uzak durmaya çalışıyordum. Onu hatırlarsam özlerdim, özlersem affederdim, affedersem kendimden nefret ederdim.

Ece onaylamamı beklercesine bana baktığında yalnızca başımı salladım. Bizi getirdiği bekleme odasından geniş bir gülümseme eşliğinde ayrıldığında etrafı inceleme fırsatı bulmuş

ve atmosferin karanlığından boğulmaya başlamıştım. Diğer odaların aksine bu odanın duvarları cam bölme duvarlardan değildi. Nedeni bu muydu yoksa sadece bir duvarında pencere olduğu için mi bilmem, içerisi fazla karanlıktı. Ya da ben gerindim ve bahane arıyordum.

“Ne güzel odaymış,” deyince Sevgi, bahane aradığım tasdiklenmiş oldu. Oturduğu deri koltukta sırtını biraz daha geriye yasladı ve başını da geriye attı, bakışları yüksek tavandayken gülümsüyordu.

“Bir odayı sevdin diye bu kadar mutlu olamazsın,” dedim şakacı bir tavırla.

Başını kaldırıp bana baktı. “Aslında sizi düşünüyordum.”

“Ve beni düşünmek seni gülümsetti mi? Merak ettim doğrusu.”

“Yalın Bey’in yaptığı yenilir yutulur bir şey değil. Ama siz kendinize rağmen onu hoş görebildiniz.”

“Kendime rağmen?”

“Pardon,” dedi kaşlarını kaldırıp indirirken. “Elisa Tanyeli’ye rağmen.”

Elisa Tanyeli’nin egosuna rağmen... Aslında haklıydı çünkü eskiden olsa, bundan birkaç ay önce mesela, davetine icabet ettiğim biri beni ekseydi çeker giderdim, kalıp başka bir muhatabı beklemezdim. Hele ki muhatabım görüşmeyi hiç istemediğim biriye...

“Kahvelerinizi getirdim,” diyerek içeri giren Ece, öncesinde açık olmasına rağmen kapıyı çalmıştı. İçeri girdikten sonra orta sehpanın üzerine kahve fincanlarını bıraktı. “Elisa Hanım, bir de...” diye çekinerek konuştuğunda derdinin ne olduğunu anlamış olsam da mırıltılı bir ses çıkararak devam etmesini bekledim. “Acaba bir fotoğraf çekilebilir miyiz?”

“Tabii ki,” diyerek memnuniyetle gülümsedim. Eteğinin cebinden telefonunu çıkardığında elleri titremeye başlamıştı, heyecanına bakılacak olursa kahveleri dökmeden getirebilmesi

bile bir mucizeydi. Kameraya tebessüm ederek poz verdikten sonra dönüp yüzüne daha içten bir gülümsemeyle baktığımda bana teşekkür ediyordu. Beni ne kadar sevdiğini ve bu anı hep hayal ettiğini ama gerçekleşeceğine hiç inanmadığını anlattı. Onu hep gülümseyerek dinledim ve uzun zaman sonra bir hayranımla böyle bir temasta bulunmanın bana ne kadar iyi geldiğini hissettim. Öyle ki bir an için Adilhan Kozan tarafından bekletildiğimi unutmuştum bile.

Kapı çalındığında üçümüz de dikkatimizi kapı aralığından başını uzatan adama verdik. “Merhaba Elisa Hanım,” dedi beni gördüğünde. “Hoş geldiniz. Adilhan Bey sizi bekliyor. Dilerse-
niz size eşlik edebilirim.”

Kalbim bu ana kadar zar zor beklemiş olmalıydı ki başımı sallayıp ayağa kalkmamla onun da harekete geçmesi bir oldu. Ece’ye belli belirsiz bir gülümseme gönderip odadan çıktığımda ismini bilmediğim ama akranım olduğunu düşündüğüm adamın yönlendirmesiyle koridorda yürümeye başlamıştım. Bu koridordan ikinci geçişimdi; en az ilk geçişimde olduğu kadar bakışlar üzerimdeydi. Ama beni asıl rahatsız eden, nefesimi kesecek kadar düzensiz atan kalbimdi. Attığım adımların sonunda kiminle karşılaşacağımı çok iyi biliyordum ve anlaşılan kalbim, aklımla aynı fikirde değildi. Onu buzdan küle çeviren adamı her gün görmeye hiç ama hiç hazır değildi.

“Buyurun,” diyerek benim için kapıyı araladığında bir an vazgeçmeyi düşündüm. Kaçıp gitmeyi. Pes etmeyi. En nihayetinde kalbimin sesine kulaklarımı tıkayarak içeri girebildim.

Dahlia Parfüm’ün gizli ortağının odası pahalı ama duygusuz görünüyordu; koyu ahşap mobilyalar siyah beyaz tablolarla birleşerek karanlık bir atmosfer yaratmıştı. Adilhan Kozan’ın odası şirketin bekleme salonundan bile daha karanlıktı. Kapıdan girer girmez bizi karşılayan uzun bir toplantı masası vardı. Adilhan Kozan’ın çalışma masası ise kapının tam çaprazında kalıyordu. Yıllardır hayranı olduğum parfüm şirketinin yaratıcı

dehasıyla tanışmak üzereydim ama hissettiğimi şey mutluluk değildi. Benden sırf bunu aldığı için bile Han'a öfke duymaya hakkım olduğunu düşünürken onu bana sırtı dönük bir şekilde bulduğumda kan beynime sıçradı. Bunu ikinci kez yapıyordu, bana sırtını dönüyor ve beni yanında araması gerekirken uzaklarda arıyordu.

Hemen ardından içeri giren Sevgi ona "Adilhan Bey," diye seslenince yavaşça bize doğru döndü ve gülümsemeye direnen gözlerle bana baktı. Nasıl bu kadar pervasız olabiliyordu? Oysaki ben nasıl da gergindim, onunla tekrar yüz yüze geleceğimiz düşüncesiyle koridorda yürürken bile kalbim nasıl da yorulmuştu.

Sevgi hiç çekinmeden Adilhan Kozan'ın masasına yaklaşıp onunla tokalaşmak istediğinde Han gözlerini benden ayırdı ve tebessüm ederek kendisine uzatılan eli sıkı. Ben bir profesyoneldim ve gerektiği gibi davranmalıydım, asistanım gibi benim de iş yapacağım insanla tanışırken ona el uzatmam gerekirdi. Tabii, bu insan bir başkası olsaydı... Küçük ama hızlı adımlarla ben de Adilhan Kozan'ın masasına yaklaştım ve masanın önünde karşılıklı duran deri koltuklardan birine oturdum. Han elini sıkmayacağını hatta onunla selamlaşmayacağını anladığında koltuğuna oturmak zorunda kaldı.

Bekleme odasındaki iç karartıcı havayı fark edememiş olan Sevgi, bu ortamdaki elektriği hemen hissetmiş ve tedirgin olmuştu. Yine de karşımdaki koltuğa otururken "Biz aslında Yalın Bey'le görüşecektik," deyip hemen söze başlayarak benden daha profesyonel davranabildiği için onu takdir ettim. "Fakat kendisi Londra'daymış."

Adilhan Kozan yavaşça başını salladı. "Asistanı günleri karıştırmış. Londra uçağının yarın olduğunu sanıp bugün için size randevu vermiş. Kusura bakmayın lütfen."

"Sorun değil," dese de Sevgi, bu odadaki herkes bunun benim için ne kadar büyük bir sorun olduğunu biliyordu. "Anlaşmayı

sizinle de yapabiliriz, hatta bunun daha iyi olduğunu bile söyleyebilirim. Sonuçta Elisa Hanım bundan sonra sizin kişisel asistanınız olacak.”

“Kişisel mi?” diyerek araya girdim. Tamam, Dahlia Parfüm’de asistanlık yapmak Adilhan Kozan’ın asistanı olmak demekti, bunu zaten biliyordum ama kimse bana kişisel asistanlıktan bahsetmemişti. Bir şirkette asistan olmak ile o şirketteki CEO’nun asistanı olmak başka, CEO’nun kişisel asistanı olmaksamambaşka bir durumdu.

“Haberin yok muydu?” diye sorunca Han, ona şaşkın şaşkın baktım.

“Ve senin haberin vardı, öyle mi?”

“Neyi kabul ettiğimden tabii ki haberim vardı.”

“Hoşuna da gitmiştir kesin. Artık emir veren taraftasın ya, bravo sana.” Kollarımı göğsümde kavuşturup yüzümü diğer tarafa çevirdim. Baktığım yerde büyük bir kitaplık vardı, tıpkı benim salonumdaki gibi rafları çeşitli plaket ve ödüllerle doldurulmuştu.

Sevgi kıkırdayınca öfkeli bakışlarımın hedefi haline geldi. “Pardon,” dedi gülümsemesini bastırmaya çalışırken. “Bu biraz tuhaf da...”

“Neymiş tuhaf olan?” diye sordum.

“Aranızdaki ünlü oyuncu-özel koruma ilişkisinin asistan-patron ilişkisine dönüşmesi. Rollerideğişmiş gibisiniz adeta.”

Sevgi kıkırdamaya devam ederken çaktırmadan Han’a baktım ve bıyık altından güldüğünü gördüm. Tabii gülerdi. Ona aylarca işkence etmişim ve nihayet bana bedel ödeatabilecekti.

“Ben vazgeçmeden önce işin detaylarını konuşalım mı?” diye sorduğumda Sevgi hemen kendine çekidüzen verdi ve sözleşmeyi çıkarmak için evrak çantasının fermuarını açtı.

“Konuşalım tabii. Hele ki Elisa Hanım bir şeylerden bu kadar kolay vazgeçebiliyorsa...” İmalı bir sesle söylediklerini

duymazdan geldim ve gözlerimi ona çevirmemek için kendimle savaştım. Ona bakmamak çok zordu ama onu görmek daha zordu.

Sevgi çantasından çıkardığı dosyaları “Buyurun,” diyerek bize uzattı. “Parla Hanım ve Yalın Bey’in mutabık olduğu sözleşme bu şekilde.”

Dosyayı aldım ve tek sayfalık sözleşmede yalnızca üç maddenin yazılı olduğunu gördüm. İlk maddeyi okuduğumda alnımda bir çizgi belirdi. Sevgi’ye dönüp “Bunun bir iş anlaşması olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sorana dek o çizgi bir çukur kadar derinleşmişti.

“Dediğim gibi sözleşmeyi ben hazırlamadım.”

Avucumda buruşturup atmamak için kendimi zor tuttuğum sözleşmeye baktım tekrar. *“Adilhan Kozan’ın kişisel asistanlığını yapacak olan Elisa Tanyeli yer, saat ve durum fark etmeksizin Adilhan Kozan’ın yanında ve emrinde olacaktır. Adilhan Kozan’ın emirlerinden birini bile yerine getirmesse kovulur.”* Kısık gözlerle Han’a döndüm. “Bu sözleşmeden de haberin var mıydı?”

“Hayır,” derken benim kadar dehşete kapılmasa da şaşır-mış görünüyordu. *“Dahlia Parfüm tarafından Elisa Tanyeli’ye aşağıda belirtilen miktarda bir ön ödeme yapılacak olup Elisa Tanyeli asistanlık görevi bitinceye kadar o parayla geçimini sağlayacaktır,”* diye ikinci maddeyi okuduktan sonra bana döndü. “Cık,” dedi dilini şaklatarak. “Bu maddelerle olmaz. Elisa yapamaz.”

“Pardon?” dedim sinirlenerek. “Neden yapamayacakmışım?”

“Elisa,” dedi gülümseyerek. “Bu parayla senin bir ay boyunca geçinebilmen imkânsız. Her iddiasına varım ki şu ayağındaki ayakkabılar bile burada yazılan miktardan fazladır.”

Kabul etmesi zor olsa da Han haklıydı. Gözucuyla baktığım yüksek topuklu ayakkabılarımin bana kaç paraya mal olduğunu hatırlamasam da bu sözleşmede geçen, ön ödeme adı altında

tahsis edilecek ücretten daha fazla olduğunu biliyordum. Bir ay boyunca bir ayakkabı parasına nasıl geçinebilirdim ki?

Yine de hemen pes etmiş gibi görünmemek için “Beni zorlamak istedikleri belli,” dedim. “Adil olalım ve normal bir şirkette normal bir asistan ne kadar maaş alıyorsa bana da o verilsin.”

“Şey,” diyerek araya girdi Sevgi. “Aslında bu normal olan.”

“Ne?”

“Ben de aşağı yukarı bu kadar maaş alıyorum sizden.”

Şaşkın şaşkın bakakaldım. “Bilmiyordum. Para işlerine hep Can baktığı için haberim yoktu. Bilsem...”

“Normal olan bu,” dedi Sevgi. “Bizim gibilerin bir ay boyunca geçimini sağlamaya çalıştığı parayı, sizin gibilerin hiç düşünmeden tek bir ayakkabıya vermesi normal olmayan.”

Hiçbir şey diyemedim. Sertçe yutkunmak dışında hiçbir şey yapamadım.

“Sonuç olarak anlaşma iptal,” dedi Han ve sözleşmeyi masaya bıraktı. “Elisa yapamaz.”

Sevgi bu kez ona döndü ve “O yapamaz diye mi iptal etmek istiyorsun yoksa sen yapamazsın diye mi?” diye sorarak bu defa onu dumura uğrattı.

“Anlamadım?” dedi Han. Tabii ki anlamıştı.

“Aşk yasağı,” dedi Sevgi üçüncü maddeyi özetleyerek. “Elisa Hanım’la bundan sonra aranızda yalnızca asistan-patron ilişkisi olacak. Daha fazlası değil. Aksi takdirde-”

“Elisa kovulur,” diyerek Sevgi’nin cümlesini tamamladı Han.

Sevgi yavaşça başını salladı. “Elisa Hanım son şansını da kaybeder.” Derin bir nefes alıp verdi. “Han bak,” diyerek konuşmasını eski günlerde olduğu gibi samimi bir dille devam ettirdi. “Açık konuşmak gerekirse Parla Saygın belki de Elisa Hanım’ın son şansı. Ve bir şartı var. Yeni projesinde yer alması için Elisa Tanyeli’nin Dahlia Parfüm’de asistanlık yapması gerekiyor. Hikâyenizin yarım kaldığının farkındayım. Ama Elisa

Tanyeli'nin kariyeri, siz ikinizin aşk hikâyesinden daha güçlü bir temele sahip. Bu kariyerin öyle bir anda silinip gitmesine izin veremeyiz."

Han anlayışla başını salladı ve kirpiklerimi kırptırarak ona şaşkın şaşkın bakmama neden olacak o şeyi yaptı. Ceketinin cebinden çıkardığı kalemle üçüncü maddeye rağmen sözleşmeyi imzaladı. Aşk yasağına rağmen bir an bile tereddüt etmedi ve imzasını attı. Benim için *bizden* vazgeçti.

"Şahane," dedi Sevgi neşelenerek. "Elisa Hanım?"

Han'a kal gelmiş gibi bakmayı keserek Sevgi'ye döndüğümde bana kalem uzatmış beklediğini gördüm. Elimi kaldırdım yavaşça, kalemi tuttum, Han'ın imzaladığı sözleşme kâğıtlarına imzamı atmadan önce ona son kez baktım. Bunu neden yaptığını anlamıyordum. Benim için bizden vazgeçecek kadar önemsiyor muydu beni gerçekten? O halde bunca zamandır neredeydi?

Han'ın yokluğuyla geçirdiğim günler zihnimde canlanırken parmaklarımın acımasıyla kalemi kırmak ister gibi tuttuğumu fark ettim. O bir an bile tereddüt etmeden imzalayabiliyorsa bu sözleşmeyi, benim gözümü kırpmamam gerekirdi. Adilhan Kozan'dan emir almak mı? Sonunda yeniden kariyer basamaklarında zirvede olacaksam idare edebilirdim. Bir ayakkabı parasıyla bir ay boyunca geçinmeye çalışmak mı? Belki başlangıçta biraz zorlanırdım ama halledebilirdim. Aşk yasağı mı? Hayatımdaki tek gerçek olduğunu düşündüğüm adamın sahteliğini gördükten sonra aşka kapılarımı sonsuza dek kapatmıştım zaten...

Kalemin ucunu kâğıda değdirdim, lise yıllarındayken babamla oturup saatlerce çalışmasını yaptığımız imzamı atıyordum ki kalemin yazmadığını fark etmiş oldum. "Bu kalem yazmıyor."

Belki de bu bir işaretti. Ama ben artık işaretlere de inanmıyordum.

Sevgi özür dileyerek çantasına uzanırken Han kendi kalemini uzattı. “Al istersen.”

Beklemek vazgeçmeye giden yolun ilk adımıydı. Bu yüzden Sevgi’nin kalem bulma çabasını görmezden geldim ve Han’ın kalemini aldım. Neyse ki parmaklarımızın birbirine değmesi gibi bir romantik komedi klişesi yaşanmadı ve sözleşmeyi romantik duygular aklımı karıştırmadan imzalayabildim.

Sevgi sevinçle ellerini çırpıtığında “Bize biraz izin verir misin?” diye sorarak mutluluğunu bölmüş oldum.

Gözlerime baktığında her ne gördüyse “Tabii,” diyerek ayağa kalktı. İmzaladığımız sözleşmeleri alıp evrak çantasına koydu. “Ben de zaten bir an önce Parla Hanım’a müjdeyi vermek istiyordum. O halde ben çıkayım, siz de konuşmanız bitince gelirsiniz.” Bastırmaya çalıştığı gülümsemesiyle Han’a döndü. “Elisa Hanım’a iyi bakın Adilhan Bey.”

“Hiç şüphelen olmasın,” dedi Han.

Sevgi hızlı adımlarla odadan ayrıldığında ardından kapıyı kapatmayı ihmal etmemişti. Az sonra Han patron koltuğundan kalkıp konuşmak istediğim konunun iş olmadığını anlayarak geçip karşıma oturdu. Aramızda şimdi küçük bir sehpa vardı sadece.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum, ona sormak istediğim ve sorabileceğim onca şey varken.

“Kendimi affettirmek için değil,” dedi onu yanlış anladığımı zannederek.

“Affedilmek istemediğini biliyorum.” *Çünkü affedilmek isteseydin Han, o gün o banktan kalkıp gitmeme izin vermezdin. Affedilmek isteseydin eğer peşimden gelirdin, benden af dilerdin, sana yeniden güvenebilmem için uğraşırdın, çabalardın, sonuna kadar giderdin. Ama sen bunların hiçbirini yapmadın çünkü affedilmek istemedin.*

Hafifçe omuzlarını kaldırıp indirdi. “Sadece yapmak istiyorum.”

“Bana acımana ihtiyacım yok.”

“Sana acımıyorum,” dedi yavaşça. “Acınacak biri değilsin sen.”

“Ama acınacak haldeyim,” dedim kırılgan bir sesle. “Kaybettim her şeyi. Ve geri alabilmemin tek yolu bu aptal asistanlık oyunu.”

“O halde izin ver, oynayalım.”

“Bakıyorum da çok heveslisin,” derken gözlerimi kuşkuyla kısmıştım. “Ah tabii, seversin sen oynamayı. Ne de olsa aşk oyununu başlatan Yalın’dı ama sürdüren sendin.”

“Oyun değildi.”

“Ya, tabii,” dedim geçiştirircesine. “Parla Saygın’ı da sen bulmamışsındır kesin.”

“Ben bulmadım.”

“Yalanlar yalanlar...”

“Bana artık güvenmediğini biliyorum. Ama Parla Saygın’ı bulan ben değilim, kişisel asistanım olman benim fikrim değil, sözleşmede yazan maddelerden de haberim yoktu.”

“Yine herkes kara sen aksın, öyle mi?” dedim alaycı bir gülümsemeyle.

“Elisa,” diyerek bana doğru yaklaştığında dizkapakları aramızdaki sehpaye çarptı. “Ben bir oyun oynuyorsam kazanacağıma inandığım içindir. Aşk oyununu sürdürdüm çünkü beni tanırsan seveceğine inanıyordum.”

“Ve kazandın.”

“Ama seni kaybettim,” dedi yılgın bir sesle. “Ve geri kazanamayacağımı biliyorum.”

“Bu yüzden affedilmek istemiyorsun.”

Başını sallayarak onayladı beni. “Yalın bir oyun başlatmış olabilir yeniden. Parla Saygın onu arayıp seni sorduğunda bu asistanlık işini aşkı geri kazanma oyununa çevirmek istemiş olabilir ama ben o oyunda yokum. Ben sadece yeniden Elisa Tanyeli olma yolunda sana eşlik etmek istiyorum, o kadar...”

“Oysaki hep gerçek Elisa’yı görmek isterdin.”

“Çünkü bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm. Elisa Tanyeli’nin sahte dünyasında boğulduğunu sanıyordum, yanılmışım. Geç de olsa Elisa Tanyeli olmayı daha çok sevdiğini anladım.”

“Peki ya sen?” diye sordum merakla. “Kim olmayı daha çok sevdin? Han mı Adilhan Kozan mı?”

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Yani, şey, öylesine sordum,” diye geri adım attım hemen. “Yoksa bana ne canım.”

“Tabii,” derken gülümsemesi ukala bir tat taşıyordu.

“Sonuç olarak yarından itibaren ben bu şirkete asistan Elisa olarak geleceğim, sen ise hiç tanımadığım patronum olacaksın.”

Kaşlarını kaldırdı. “Yeni tanışıyor muyuz gibi mi yapacağız?”

Hafifçe tek omzumu silktim. “Adilhan Kozan’la daha önce hiç tanışmadım.”

“Peki,” dedi gülerek. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Sen eğlen diye yapmıyoruz tüm bunları.”

“Biliyorum,” dedi ciddileşerek. “Yeniden Elisa Tanyeli olman için yapıyoruz.”

“Yapabilir miyiz dersin?” diye sordum tereddüt ederek.

“Birilerinden emir almaya alışkın olmadığın doğru. Bir ayakkabı parasına geçimini sağlamaya çalışırken zorlanacağın da kesin. Ama ben başarabileceğini düşünüyorum, bakma biraz önce ‘Elisa yapamaz’ dediğime. Kariyerin söz konusu olduğunda yapamayacağın şey yok senin.”

“Yaparım değil mi?” diye heveslendim birden.

“Yaparsın.”

Umut dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı dudaklarım. İçimdeki boşluğun yerini tatlı bir doluluğa bıraktığını hissedince yüzümdeki gülümseme silindi. Onca şeye rağmen bana cesaret verebilen tek kişinin Han olması çok sinir bozucuydu.

“Sen de yapmak zorundasın,” dedim tehditkâr bir sesle.
“Anlaşmayı bozmak yok.”

Sertçe yutkundu. “Aşk yok,” diyerek anlaşmanın üçüncü maddesini kabul etti.

Ona güvenmediğim halde başka çaremin olmadığını bilerek ayağa kalktım. “Ben artık gideyim.”

“Tabii, nasıl istersen.” Benimle ayağa kalktı ve birlikte odasından çıktık.

Ece danışma masanın arkasındayken bizi görünce hemen çıkıp yanımıza geldi. “Gidiyor musunuz Elisa Hanım?” dedi buruk bir sesle.

“Evet.”

“Ama yarın yine gelecek,” deyince Han, sinirle ona döndüm. Bana bakıp açıklama yapmak yerine Ece’ye “Çok hızlı bir şekilde tüm ekibi toplar mısın?” diye sordu.

Ece şaşkın ama bir o kadar da sevinçli bir halde yanımızdan ayrıldığında “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordum.

“Seni çalışma arkadaşlarıyla tanıştıracam. İstemez misin?”

“İsterim tabii ama bu şekilde değil. Bugün değil.”

“Ne fark eder? Yarın asistan olarak geldiğinde herkese tek tek anlatman gerekmeyecek mi? İşini kolaylaştırıyorum.”

Ekip zannettiğimden çok daha kısa bir sürede etrafımıza toplandığında geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimi daha iyi anlamıştım. Koridorda yürürken beni görmemiş olanlar da şimdi aramızdaydı ve beni Dahlia’da gördükleri için şaşkınlardı.

“Arkadaşlar,” diyerek konuşmaya başladı Han. “İçinizde Elisa Tanyeli’yi tanımayanınız yoktur. Çok başarılı bir oyuncu, çok da mütevazı... Dahlia Parfüm olarak kendisiyle bir anlaşma yaptık. Yeni dizi projesindeki rolüne hazırlanırken bir süre misafirimiz olacak, bizim şirketimizde benim asistanım olarak görev yapacak. Ona bu hazırlık sürecinde yardımcı olmanızı rica ediyorum. Önümüzdeki bir ay boyunca ünlü oyuncu Elisa

Tanyeli'yi unutun. O artık sadece Elisa. Adilhan Kozan'ın kişisel asistanı Elisa."

Kafamı allak bullak eden konuşması, fısıldaşmalara neden oldu. İçimden bir ses beni övdüğü kadar gömdüğünü de söylüyordu ama kimse bana yargılayan bakışlarla bakmadığına göre bir tek ben böyle düşünüyordum. Adilhan Kozan, soru yağmuruna tutulduğunda cevapları geçirtilirerek kalabalığı dağıttı. Herkes gittiğinde yanımda bir tek Han vardı. Onu son kez Han olarak gördüğümü bilerek doya doya bakmak istedim gözlerine. *Bakamadım.*

Gitmeden önce dönüp ona elimi uzattığımda şaşkın bir gülümsemeyle elimi tuttu, uzun zaman sonra yeniden teninin sıcaklığını hissetmek kalbimi sızlattı. Ellerimiz hiç ayrılmasın isterken yadsınamaz gerçeği dile getirdim. "İyi akşamlar Adilhan Kozan."

"Yarın görüşmek üzere Elisa."

4. BÖLÜM

“ASİSTAN ELİSA OLMAK”

Alarmin sesiyle uyandığımda yeni bir güne değil, yeni bir hayata gözlerimi açmıştım. Yeni bir Elisa. *Asistan Elisa*.

Önceki günlere göre daha hızlı bir biçimde ve bazı rutinlerimi atlayarak banyodaki işlerimi halledip mutfağa girdiğimde İpek'i omlet yaparken buldum. “Günaydın!” dedim neşeyle.

“Günaydın,” diyerek bana döndü, “neşelisin bugün.”

Dört kişilik masadaki yerimi alıp tabağıma kahvaltılıklerden doldururken gülümsüyordum. “Yeni hayatımın ilk günü. Nasıl başlarsa öyle gider derler.”

Kıkırdayarak tavayı ocaktan aldı ve içindeki sebzeli omleti bir tabağa koydu. “Haklısın,” dedi tabağı masaya getirirken. “Heyecanlı mısın peki?”

“Heyecan değil de daha farklı bir his var içimde.”

“Korku?” diyerek mutfağa giren Özgü'ydü.

“Her şeyi de bil!” Uzanıp burnundan makas aldığımda yüzünü buruşturdu. Özgü ne yazık ki gününün büyük bir kısmını ayna karşısında kendinde kusur arayarak geçiren gençlerden biriydi. Bir sabah ince dudaklarını kafaya takıp dolgu yaptırmak istediğini söylüyor, aynı günün akşamında alnındaki siivilcelerden şikâyet ediyordu. Anlaşılan bugün kafaya taktığı şey hafif kemerli burnuydu. Ona toplumun güzellik algısına

kapılarak kendini değerlendirmemesi gerektiğini anlatmaya çalışıyordum sürekli ama nafileydi.

"Yapamayacağından mı korkuyorsun?" diye sorunca İpek kendi ergenlik yıllarımı düşünmeye başlamadan sohbete dönmeye çalıştım.

"Neyi? Asistanlığı mı?" diye sorduktan sonra dilimi damağıma vurarak şaklattım. "O kolay iş. Benim gibi mükemmeliyetçi insanlar birini asiste etmekte iyidir. Bir numaralı örnek Sevgi... Sahi o nerede?"

"Dışarı çıkmıştı. Gelir birazdan."

"Bu saatte nereye gitti?" Duvardaki saate baktım, akrep daha yediyi yakalamamıştı bile.

"Boş ver onu. Ne diyordun en son?"

"Hı," diyerek sorduğu soruya geri döndüm. "Sanırım sözleşmedeki maddeler beni biraz korkutuyor."

"Aşk yasağı değil mi?" diye attadı Özgü lafa hemen. "Bence de. Han Abi ile siz birbirinize deli gibi âşıksınız. Ateşle barutu yan yana koymak gibi bir şey sizi asistan-patron yapmak. Bunu bile bile nasıl aşk yasağı koyarlar size, hiç anlamadım."

"Özgücüğüm," dedi İpek dişlerinin arasından. "Sen büyüklerinin işine fazla mı karışır oldun?"

"Ama haksız mıyım Elisa Abla?" diyerek bana döndü.

"O maddeyle ilgili sorun yok," dedim gözlerimi kaçırarak. Elimdeki çatalı zeytinlerden birine batırdım, çekirdeksiz yeşil zeytin ağzımda dağılırken Özgü'nün meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Lokmamı yuttuktan sonra sahte bir gülümsemeyle dudaklarımı kıvırdım. "Han'la bir anlaşma yaptık. Aşk yok dedik."

Anahtar sesini duyduğumda bunu bir kaçış olarak kullandım. "Sevgi geldi!" Hızlıca ayağa kalktım ve mutfaktan çıkıp Sevgi'yi karşıladım.

"Yeni cicilerinizi getirdim," dedi alışveriş torbalarını havada sallarken.

“Sen ciddisin ”

Şirin bir gülümsemeyle hakkı suratıma “Bir şeyler yemişsinizdir umarım. Hazırlanıp çıkmanız gerek ”

“Yedim sayılır,” dedim ona şaşkın şaşkın hakmaya devam ederken. Sevgi anlam veremediğim bir heyecanla elindekileri yatak odama kadar taşıırken İpek de peşimizden geldi.

“Bütün bunları Parla Saygın mı seçti?” diye sordum İpek kıyafetleri tek tek çıkarıp bana göstermeye başladığında.

“Evet, set kostümü olarak düşünebilirsiniz.”

“Zevkli kadınmış.” Bordo blazer ceketı alıp üzerime tulum. “Nasıl?”

“Tam senin rengin,” dedi İpek gülümseyerek. “İstersen bugün bunu giy.”

Bir kaşımı kaldırarak şöyle bir baktım. Alt giyim olarak ikişer tane etek ve pantolon, üst giyim olaraksa ikişer tane gömlek, bluz ve üç tane ceket gönderilmişti. Hiçbiri bildiğim markalardan değildi ama neyse ki hepsi birbirinden güzeldi. Parla Saygın benim için sade ama şık kıyafetler seçmişti. *Pardon, asistan Elisa için...*

“Bordo takımı giyeceğim, diğerlerini gönderebilirsin.”

“Yanlış anladınız galiba. Bunlar seçenek değil.”

Kaşlarımı kaldırarak bir Sevgi’ye, bir de yatağın üzerindeki kıyafetlere baktım. “Bir ay boyunca sadece bunları giymemi beklemiyorsunuz herhalde.”

“Bazı küçük değişikliklerle kombinlerinizi çeşitlendirebilirsiniz ya da dilerseniz maaşınızla yeni kıyafetler satın alırsınız.”

“Peki ya ayakkabı?” diye sorarken bu konunun benim için çok daha önemli olduğunu ikisi de biliyordu. “Burada sadece dört çift ayakkabı var.” Spor ayakkabı, topuklu ayakkabı, bot ve çizme vardı ama topuklu ayakkabıdan bile bir tane vardı.

“Açıkçası bu fazla bile.”

“Anlaşıldı,” dedim nefesimi verirken. Başka bir şey söylemedim, halledebileceğimi umduğum için uyum sağlamayı

seçtim ama giyinip şirkete gitmek için evden çıkmak üzereyken yalnız olduğumu fark ettiğimde öğrendiğim yeni bilgi beni delirtti.

“Ne demek işe giderken toplu taşıma kullanmam gerekiyor?” diye bağırdığım kişi telefondaki Parla Saygın’dı. “Delirdiniz mi siz? Ben ünlüyüm, farkındasınız değil mi? İnsanlar toplu taşıma kullanırken fotoğraflarımı çekip paylaşırsa ne olur hiç mi düşünmüyorsunuz? Empati yoksunu dediniz sustum ama her şeyin de bir adabı usulü olur!”

“Bittü mi?” diye sordu sakınce.

“Nasıl bir açıklama yapacaksınız çok merak ediyorum doğrusu!”

“Sen artık ünlü yıldız Elisa Tanyeli değilsin, asistan Elisa’sın. Bir anlaşma yaptık seninle, bir ay boyunca benim yarattığım Elisa’nın hayatını yaşayacaksın. Ve hen de karşılığında sana etkisinden çok daha güçlü, çok daha başarılı bir Elisa Tanyeli vereceğim. Bu yüzden güzel kızım, hen sana bugün toplu taşımaya bineceksin diyorsam bineceksin. Ha, dediğin gibi olur da magazine düşersen bu yalnızca bizim işimize gelir. İnsanlar seni halktan biri olarak görürse belki biraz olsun severler.”

Hatı kesildi ama hen telefonu kulağımdan uzun bir süre uzaklaştıramadım. “Belki biraz olsun severler seni” demişti Anlaşılan Dahlia Parfüm’ün çalışanları beni güzel karşılayınca hayatımın acı gerçeğini unutmuştum. İnsanlar beni artık sevmiyordu. Bu sektör artık beni istemiyordu. Oyle büyük hatalarım da olmamıştı ama bir anda aforoz edilmiştim işte.

“Hangi toplu taşımayı kullanıyorum?” diye sordum telefonumu asistan Elisa’nın çantasına atarken.

Sevgi bu kadar çabuk ikna olmama şaşırmış görünse de her an vazgeçebileceğimi bildiğinden, “Metro,” diye hızlıca cevap verdi. “Yakınlarda bir durak var. Şanslısınız ki şirket de metro durağına çok yakın.”

“Güzel,” dedim ruhsuz bir sesle. “Çıkıyorum o halde.”

“Buna ihtiyacınız olacak,” diyerek bana bir kart uzattı. “Turnikeye okutacaksınız, ben bineceğiniz ve ineceğiniz durakların isimlerini mesaj olarak atacağım size.”

“Teşekkürler.” Asık bir suratla evden ayrıldığımda Parla Saygın’ın son sözü zihnimde bozuk plak misali tekrarlanıp duruyordu. Kendimi kamufle etmek için şapka ve güneş gözlüğü takmış, atkımı da boynuma dolarken burnuma kadar çekmiştim. Son yirmi yılın en soğuk kışını geçirdiğimizi söyleyen uzmanlar sağ olsun, dışarıdan bakan kimse beni yargılamayacaktı ama tanınma ihtimali her zaman vardı. Merak ettiğim şey, acaba metroda biri beni tanırsa bana karşı tepkisi nasıl olurdu ve bunun kalabalığa etkisi ne olurdu? Tabii bunları öğrenebilmem için öncelikle metro durağını bulmam gerekiyordu.

Navigasyona metro durağının adını yazmıştım yazmasına ama yürüdüğüm yol bir türlü bitmek bilmiyordu. Parla Saygın’ın benim için seçtiği topuklu ayakkabılar ise hiç rahat değildi. Yine de şikâyet etmemeye çalışarak yolu tamamladım. Durağın isminin yazılı olduğu tabelayı gördüğümde çölde su bulmuş gibi sevinerek adımlarımı hızlandırdım. İlk kez metroya bineceğim için heyecanlıydım ama tabii ki neye benzediğini biliyordum, yerin altında giden bir çeşit trendi işte... Kalabalığa yaklaştıkça tanınma ve dolayısıyla linç edilme korkusuyla gerilsem de yürüyen merdivenlerden inebildim. İnsanları takip ederek metroya bineceğim yeri de buldum. İstasyonla ilgili dikkatimi çeken ilk şey, insanların çok hızlı yürümesiydi. Öyle ki birçoğu birbirine çarpıyor ama buna hiç aldınış etmeden ilerlemeye devam ediyordu. Sanki herkes bir yere yetişmeye çalışıyordu ya da kaçırdıkları bir şey vardı.

Nihayet yerin üç kat altına inmiş ve Sevgi’nin son anda verdiği kartın işe yarayacağı bölüme geçebilmiştim. Kartı okutup geçtikten sonra sevinçle gülümsedim, şimdiye dek çok iyi

gitmiştim ve henüz beni tanıyan da çıkmamıştı. *Bir dakika, ne? Dakikalardır halkla bir aradayım ve kimse beni fark etmedi, öyle mi?* Bu gerçek bir yandan hoşuma giderken diğer yandan kaşlarımın çatılmasına neden olacak kadar canımı sıktı. Ansızın adım atmayı kestiğimdeyse birinin bana çarpması kaçınılmaz oldu. "Pardon." diyen kişinin yüzüme bakıp kim olduğumu anlayacağını sansam da öyle olmadı. diğer herkes gibi birine çarpmış olmayı umursamadı ve bana bakmadı bile, öylece ilerlemeye devam etti. Anladım ki insan hayat telaşına kapıldığında kendini başka dünyalara kapatıyordu. Metroya bindiğimde bunu daha iyi gözlemledim, koltuklarda oturanlar kadar bir yerlere tutunarak ayakta durmaya çalışanlar da ya ellerindeki telefonlardan gözlerini bir an olsun ayırmıyorlardı ya da kitap okuyorlardı. Bir kısmıysa etrafına bakıyor ama görmüyordu, boş bakışlar öylece dolanıp duruyordu. Onlar adına üzülmeyle beraber kendi adıma sevindiğim bir andı bu. Çünkü çok uzun zaman sonra ilk kez bu kadar kalabalığın içindeydim ama kimsenin dikkatini çekmiyordum.

Altıncı durakta indiğimde çıkışı bulmak sandığım kadar kolay olmadı çünkü metronun dört farklı çıkışı vardı ve ben hangisinden çıkmam gerektiğini bilmiyordum. Yanlış caddeyi seçersem doğrusunu bulmak için daha ne kadar yürümem gerekirdi bunu da bilmiyordum. Sevgi'yi arayıp sormayı denedim ama ona ulaşamadım. Han'ı da böyle bir konu için arayamayacağıma göre iş başa düşmüştü, hislerime güvenerek bir çıkışı seçtim ve hislerime güvenmemem gerektiğini fazladan dokuz dakika daha yürüyerek anlamış oldum.

Cam plazadan içeri girdikten sonra asansöre bindim ve asansör aynasından kendime şöyle bir baktım. O kadar yol yürümeme ve bazı yerlerde adeta koşar adımlar atmama rağmen iyi görünüyordum. Sanki güzellik uykumdan uyanmış ve gelmiştim, öyle aydınlık görünüyordu cildim. Belki de bu sadece

mutluluktı. Korktuğumun başıma gelmemesinin verdiği rahatlık hissindendi. Ama tabii bugün metroda beni kimsenin tanımamış olması, yarın tanımayacağı anlamına da gelmiyordu. Yine de felaket senaryolarını düşünmeyerek ilk iş günümün tadını çıkaracaktım. Asansörden iner inmez beni yine bir yıldız gibi parlayan Dahlia yazısı karşıladı. Üç numaralı gülümsememle kapıdan içeriye girdim.

Ece beni görünce şaşkınlık ve mutluluk arasında gidip gelen bir gülümsemeyle yanıma geldi. “Gerçekten geldiniz, buradasınız.” Başımı sallayarak onayladım onu. “Yani siz gerçekten de bundan sonra Adilhan Bey’in kişisel asistanlığını mı yapacaksınız?”

“Bir ay kadar.”

“Şaka gibi.”

“Kameraya el sallayacağım anı bekliyorum,” dedim etrafta gizli bir kamera arıyormuş gibi yaparken. Ece kıkırdayarak gülerken ona döndüm. “Anlayacağın artık iş arkadaşısız. Lütfen bana Elisa de.”

“Elisa,” dedi şapşal bir gülümsemeyle.

Başımı salladım yavaşça. “Bir ay kadar Elisa Tanyeli olduğumu unutalım, olur mu?”

“Nasıl unutabilirim ki?” diye sordu hayran hayran bakmaya devam ederken. Sonra bir anda kendine çekidüzen verdi. “Adilhan Bey’in kesin talimatı var. İstesem de istemesem de sizin kim olduğunuzu unutmak zorundayım.”

“O nerede şimdi, odasında mı?” diyerek ana kapının tam karşısında ama metrelerce uzağında yer olan odayı işaret ettim.

“Adilhan Bey mi? Ha, yok. Kendisi bugün gelmeyecek.”

Gözlerim irice açıldı. “Nasıl yani?” Oflayarak söylenmeye başladım. “E ben niye geldim o zaman? Niye bana bugün çalışmadığını söylemedi ki? Boşuna mı geldim şimdi?”

Kıkırdamaya başladı. “Biz sizin kim olduğunuzu unutsak da siz pek unutabilecekmişsiniz gibi durmuyor.”

“Nasıl yani?”

“Patron işe gelmedi diye çalışanın da gelmediği nerede görülmüş? Adilhan Bey isterse bir ay gelmesin şirkete, biz yine de işimizin başında oluruz.”

“Ama bu hiç adil değil.”

Omuzlarını kaldırıp indirdi “İş dünyası.”

“Peki ben ne yapacağım bugün?”

“Dün siz gittikten sonra Adilhan Bey’le toplantı yaptık biz. Bütün çalışanları bir kez daha tembihledi, sizinle ilk kez tanışıyormuşuz gibi yapmamızı ve bundan sonra sizi Elisa Tanyeli olarak değil asistan Elisa olarak görmemizi söyledi. Benden de tüm ekiple sizi tanıştırp kaynaştırmamı istedi, bir de tabii sonraki günlerde yapacağınız işleri size öğretmemi.”

“Bana uyar.” dedim heveslenerek. “Ama bir şartım var.”

“Nedir?”

“Lütfen bana bir daha siz diyerek hitap etme. Elisa’yım ben. *sadece Elisa.*”

“Peki Elisa.” dedi utangaç bir gülümsemeyle.

Samimiyetine güvenerek koluna girdim. “Eh, tanıştır bakalım beni şu ekiple.” Kollarımıza baktı şaşkınca ve gülümsemesi hızla bir sırıtişaya dönüştü.

Beni ofiste gezdireceğini sanmıştım ama sol taraftaki koridorda finans departmanının yer aldığını ve orasıyla işimiz olmadığını söyleyerek dünkü gibi yine sağdaki koridora yönlendirdi. Koridora adım atar atmaz ilk cam duvarın önünde durduk. “Bu oda pazarlama ve satış bölümünde çalışan arkadaşlarımıza ait.” diyerek masaları odanın üç farklı köşesine konumlandırılmış insanları gösterdi. “Eymen.” diyerek gösterdiği kişiden sonra “biz ona kendi aramızda duygusal bebek deriz.” diye fısıldadı. “Duygusal diyorsam ağlamak sanma sakın. Hisli biri sadece, duyguları had safhada yaşamasıyla meşhur.”

“Nasıl yani?”

“Zamanla anlarsın,” diyerek göz kırptı. “Bebek dememizin sebebi de yaşını hiç göstermemesi.”

“En fazla kaç yaşında olabilir ki?” diye sorarken dönüp tekrar yüzüne bakma gereksinimi duymuştum. Yuvarlak yüz hatları ve pürüzsüz bir cildi vardı. Hafif dalgalı kahverengi saçları alnını kapatacak kadar uzundu. Buradan bakıldığında en fazla yirmi üç-yirmi dört yaşlarında görünüyordu. Ece böyle söylediğine göre yirmi sekiz-yirmi dokuz civarında olmalıydı.

“Otuz iki.”

İrice açılan gözlerimi Ece’ye çevirdim. “Şaka yapıyorsun.”

Sırıtarak başını iki yana salladı. “Ve hâlâ cildi bebek gibi. Sırrını da söylemiyor bize pislik.”

Eymen’in yan masasındaki bıyıklı adamı gösterdim. “O kim peki?”

“Taylan. Dahlia’nın takıntılı manyağı.”

Çatık kaşlarla Ece’ye döndüm. “Takıntılı derken?”

“Dahlia’yı çok seviyor. Yani biz de seviyoruz tabii ama onun sevdası bir başka.”

“Çok anlamadım ama bunu da zamanla göreceğim sanırım.”

Başını salladı yavaşça. “Onunla ilgili bilmen gereken en önemli şey, çok disiplinli bir çalışan olduğu. İş disiplinine Dahlia’ya olan sevgisi eklenince manyak gibi bir şey oldu çıktı başımıza ama neyse...”

“Neden bu kadar seviyor ki Dahlia’yı? Ne kadar oldu çalışmaya başlayalı?”

“Bir yıl kadar oldu sanırım. Zaten Dahlia üç yıllık bir marka, belki biliyordur.”

Bilmez miyim...

“Sen ne zaman başladın?”

“Üç ay oldu benim,” diyerek gülümsedi. “Bakma kapıda durduğuma, şirketin dijital pazarlama işleri de bende. Selin’le birlikte götürüyoruz ama olsun.”

“Selin?” dediğimde çenesiyle üçüncü masadaki sarışın kadını gösterdi.

“O nasıl biri?”

“Gıcığın teki.” dedi yüzünü buruşturarak. “Patron yalakası.”

“Aranız pek iyi değil galiba.”

Ece sessiz kalıp ateş saçan gözlerle kadına bakmaya devam ederken birinin ısrarla omzumdan dürtmeye başlamasıyla neye uğradığımı şaşırdım. İzinsiz temaslardan nefret ederdim ve arkamdaki her kimse parmağıyla omzumu delmek üzereydi. “Tatlım!” dedi ben ısrarına rağmen dönüp ona bakmayınca ilk günden kimseyle bozuşmak istemediğim için suratıma beş numaralı gülümsememi davet ettim ve topuklarımda yürüyerek dönerek yüzüne baktım.

Yüz hatları keskin ama zarıftı. Omuzlarına kadar inen koyu kestane saçları göz alıcı bir ışıltıya sahipti. “Sen yeni asistan kız değil misin?” diye sorduğunda sahte tanışma faslını bir an önce geçmek istedim ki sonrasında ona saç bakım rutinini sorabileyim.

Başımı sallayarak gülümsememi genişlettim. “Elisa ben,” diyerek elimi uzattım ama havada bıraktığı yetmezmiş gibi elimi tiksindirir gibi bakmayı seçti.

“Tokalaşmayı sevmem.”

Hiçbir zaman saçlarının nasıl bu kadar sağlıklı görüldüğünü soramayacağımı kabullenip “Peki,” dedim elimi indirerek “Sen?” diye sordum kendini tanıması için.

“Siz,” diyerek düzeltti. “Ürün Geliştirme ve AR-GE Bölümü’nden sorumluyum. Senin üstünüm yani.”

Kaşlarını kaldırdığımda kışkırtıcı bir gülümsemeyle baktı bana. Bunun bir meydan okuma olduğunu gördüm ve kabul ettim. Karşılık vermek üzereydim ki avına kilitlenmiş avcı uyandı ve “Dila Hanım!” dedi korku dolu bir sesle. “Bir şey mi istemiştiniz?”

“Kahve Ece, kahve... Aradım seni ama ulaşamadım ve görüyorum ki her zamanki gibi dedikodu yapmakla meşgulmüşsün.”

“Dedikodu yapmıyordum ki,” dedi Ece telaşla. “Adilhan Bey’in talimatı üzerine Elisa’yı ekip arkadaşlarımızla tanıştı-
rıyordum.”

Dila yine de geri adım atmadı. “Bahanelerle gelme bana. Kaç defa konuştuk bunu. Her ne olursa olsun sabah kahvelerimizi atlayamazsın.”

“Haklısınız, özür dilerim. Nereye istersiniz, odanıza mı getireyim?”

“Cık. Adilhan’ın odasında çalışacağım biraz. Ama sen getirme, yeni kız getirsin.” Eğlenir gibi gülümsedi. “Görelim bakalım maharetini.”

Burnundan alaycı bir nefes vererek yürüyüp gittiğinde şok olmuş gözlerle Ece’ye döndüm. “Neydi bu şimdi?”

“Gövde gösterisi işte,” diyerek tek omzunu silkti. “Aklınca sana gözdağı veriyor.”

“İyi de neden?” diye sormama kalmadan yakaladığım ufak bir detay büyük resmi görmemi sağladı. “Adilhan Kozan.”

“Bingo!” dedi işaretparmağıyla beni göstererek. “Kıskanmıştır seni. O bana ait falan diyordur kendince.”

“Anladım.”

“Sormayacak mısın?” diye şaşırdı.

“Neyi?”

“Ona mı ait diye sorman gerekirdi!” diye hayıflandı. Dedikodu yapmak istediğini anlayarak cevabı bildiğim halde sırf hevesini kırmamak için “Aralarında bir şey mi var?” diye sordum.

“Yok ve hiç olmadı. Neden biliyor musun?” Etrafımıza şöyle bir bakındı, çok gizli bir sırı benimle paylaşacakmış gibi kulağıma eğildi. “Çünkü o zaten bir başkasına ait.”

Başımı hafifçe geri çekip gözlerimi kısarak baktım. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Ben bilirim,” dedi hınzır bir gülümsemeyle. “Adilhan Bey’in bir ilham perisi var. Meğer yaptığı kokuların bu kadar büyüleyici olmasının sebebi aşkmış. *Ulaşılmaz bir kadına duyduğu sonsuz aşk.*”

“Nereden biliyorsun?” diye tekrarladığımda suratındaki gülümseme silindi. “Yani, merak ettim,” diye eklerken sesimdeki tehditkâr hava kaybolmuştu.

“Aramızda kalacağına söz ver.”

“Söz.”

Bir kez daha kulağıma eğilerek fısıldadı. “Adilhan Bey’in formül defterini okudum.” Geri çekildiğinde suratında yaramaz bir çocuğunki kadar büyük bir gülümseme vardı.

“Ne yaptın? Ne yaptın?” diye sordum hayret ederek. “Bu yaptığın iş etiğine çok aykırı. Öğrenirlerse seni kovarlar biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum,” dedi dudaklarını bükerek. “Ama sen kimseye söylemezsin, değil mi?” Konuşmama fırsat vermeden tek nefeste kendini savunmaya başladı. “Hem ben onun formül defteri olduğunu bilmiyordum ki. Zaten formüllere de hiç bakmadım. baksam da bir şey anlamam. Kıyıya köşeye yazılmış birkaç aşk cümlesini okuyup kapattım hemen. N’olur kimseye söyleme.”

“Ulaşılmaz olduğunu mu yazmış kadının?”

“Hı hı.”

“Başka ne yazmış?”

“Hatırlamıyorum. Zaten çok bir şey de okumadım. Kimseye söylemeyeceksin değil mi?”

“Defteri nerede bulabilirim?”

“Ne?”

“Merak,” dedim omuzlarımı kaldırıp indirirken. “Formüllerden ben de anlamam. Ama bu aralar aşk ilgimi çeken bir şey.”

Tereddüt ederek bana baktı. “Söylersen bu sır aramızda kalır mı?” Başımı salladım. “Evindeki çalışma odasında.”

“Güzel,” diyerek cam duvarın ardındaki ekip arkadaşlarıma döndüm. “Eh, nerede kalmıştık?” Ece’yi beklemeden odaya girdim, “Merhaba, Elisa ben,” diyerek içeridekilere selam verdim. “Adilhan Kozan’ın yeni kişisel asistanıyım.”

“Hoş geldin Elisa,” diyerek ayağa kalktı Eymen. “Ben de Eymen, metin yazarıyım.”

Bir plaza çalışanına göre giyimi spor ama kesinlikle çok şıktı. Kazağının modelini mi sevmiştim yoksa rengi mor diye mi bu kadar dikkatimi çekmişti emin değildim. Uzattığı elini sıkıp “Demek o şahane hikâyeleri yazan sendin,” dedim gülümseyerek. Dahlia’da parfümler kendi hikâyeleriyle çıkış yapardı. Bazı kokular notaları için değil hikâyeleri için sevilirdi.

“Aslında tam olarak öyle değil,” derken dürüst olmayı mı seçmişti yoksa mütevazı mı davranmaya çalışıyordu anlamamıştım. Sorduğumda “Hikâyeyi Adilhan Bey verir, metni ben yazarım,” diyerek beni zor durumda bıraktı çünkü Adilhan Kozan’a bir kez daha hayranlık duymama neden olmuştu. Adilhan Kozan, beni yıllardır yaptığı parfümlerle kendisine hayran bıraktığı yetmezmiş gibi şimdi de hikâyeleriyle etkilemişti.

“Aman canım,” dedim sessizliğimin dikkat çekecek kadar uzadığını fark edince. “Ne de olsa herkes bir hikâye uydurur ama çok az bir kısmı hayal ettiğini yazıya dökebilir. Yazdığını yaşayabileni de ben görmedim.”

“Hayal ettiğini yaşamak,” dedi gözleri uzaklara dalmışken. Dudakları hafifçe kıvrıldı ve bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde gözlerindeki parıltıyı gördüm. “Elisa,” dedi sevinçle. “Sen harikasın!”

Bu, şimdiye dek en çok aldığım iltifatlardan biriydi ama böyle bir an için beklenmedikti. “Öyle mi?” diye şaşırman da hu yüzdendi.

“Evet!” dedi neşelenerek. Beni bırakıp çalışma masasına döndü. “Bana nasıl yardımcı olduğunu bir bilsen! Nesin sen ilham perisi falan mı?”

Ece'ye şaşkın bir ifadeyle döndüğümde onun da en az Eymen kadar mutlulukla gülümsediğini gördüm. "Bir şey mi kaçırdım?" diye sordum hiçbir şey anlamayınca.

"Haftalardır üzerinde çalıştığı bir metne ilham oldun. Adilhan Bey ona ilk kez tam yetki vermişti, kendi bulduğu bir hikâyeyle metin yazacaktı ama hikâyeyi bir türlü bulamıyordu. Sanırım söylediğin cümle aklına bir fikir getirdi."

"Dahlia'ya uğurunla geldin," diyerek yanıma gelen Taylan'dı. "Merhaba, ben de Taylan. Kurumsal iletişim ve pazarlama sorumlusuyum."

"Memnun oldum," dedim elini sıkarken. Taylan tam anlamıyla bir plaza çalışanıydı; üzerindeki siyah takım elbise sanki onun üniformasıydı. Öyle ki her parça kusursuz bir uyumla bütünleşiyordu.

"Bu senin ilk şirket deneyimin mi?" diye sordu cevabı bilmesine rağmen. Hafifçe başımı salladığımda yüzünde mağrur bir gülümseme oluştu. "Demek öğrenecek çok şeyin var... Ama endişelenme, biz buradayız. Dahlia'yla bu yola başladığın için çok şanslısın."

"Teşekkürler," diyebildim sadece. Ece'nin neden bahsettiğini az çok anlamaya başlamıştım.

"Selin ben de..." diyerek yanıma gelen kadın bana enerjisi olarak çok pozitif gelmiş olsa da Ece'de durumlar pek öyle değildi. Hırçın kedi misali tüylerini kabartmadığı kalmıştı. "Kreatif direktörüm."

Ece kahkahayı paltadı. "Ne direktörü pardon? Ürün ambalaj tasarımcısı diyecektin galiba."

"İş tanımımın içinde o da var Ececiğim, evet." Dişlerini sıkarak söylediklerinden sonra bana dönüp gülümsedi. "Dahlia'nın yaratıcı yönünü ben belirliyorum. Bir parfümün nasıl görüldüğü nasıl koktuğundan bile daha önemlidir bazen. Anlayacağın, şişe tasarımları bana ait."

"Adilhan Bey fikir vermese zor tabii."

“Haksızlık etmeyeyim, doğru. Adilhan Bey’in tasarımlarını geliştirdiğim de olmuştur.”

Ece bir laf daha atmak üzereydi ki “Bir dakika,” diyerek araya girdim. “Dahlia Parfüm’ün tüm kokularını Adilhan Kozan yapıyor ve yaptığı kokulara hem şişe tasarlayıp hem de hikâye mi yazıyor?”

“Yazma kısmı bende,” dedi Eymen bilgisayar başındayken.

Taylan gözlerini devirip “Evet,” diye onayladı beni. “Müthiş biri, değil mi?”

“On parmağında on marifet derler ya, işte tam olarak öyle biri,” dedi Ece.

“Kulağa çılgınca geliyor olabilir,” dedi Selin. “Ama onu tanıdıkça çok daha fazlası olduğunu anlayacaksın.”

Dahlia Parfüm çalışanları, yaptığı parfümlerle ilgimi çekmiş hatta adını sanını bilmeden beni kendine hayran bırakmış patronlarını övmeye devam ederken aklımdan garip bir düşünce geçti. Ya Adilhan Kozan bahsettikleri kadar *fazla* biriyse ve beni *eksik* yanlarımı tamamlayacağına inandırırsa... Ya Han’ın yokluğunu onunla doldurmak istersem ve bunu başarırsa... Han’ı affetmek istemiyordum, Han’ın da affedilmek istediği yoktu zaten ama ya Adilhan Kozan hikâyemin asıl kahramanıysa...

“Ne istemiştin ben senden?” diye bağırarak içeri giren Dila, tüm dikkatleri üzerine çekti. “Nerede benim kahvem? İlk iş gününde kovulmak mı istiyorsun?”

“Siz beni kovamazsınız!”

“Hadi ya,” dedi alaycı bir gülüşle. “Nedenmiş o?”

“Ben Adilhan Kozan’ın kişisel asistanıyım. Beni bir tek o işten çıkarabilir, birine kahve yapmam gerekirse de yalnızca ona yaparım.”

“Hayır tatlım,” dedi gülümsemesini sürdürürken. “Sen Dahlia’ya aitsin ve şirket sınırları içerisindeyken üstlerinin isteklerini yerine getirmekle mükellefsin.”

Başımı iki yana salladım. “Kabul etmiyorum.”

"Sana seçim şansı verdiğimi hatırlamıyorum," dedi acımasız bir tınıyla. "Şimdi git ve kahvemi getir. Ben de bu tatsızlığı ilk iş günün olmasına vereyim."

Sinirle dişlerimi sıktım. "Kabul. Etmiyorum."

"O halde kapı orada. Kovuldun!"

"Of, seninle mi uğraşacağım ben ya?" diye söylenerek odadan çıktım. Onu şaşkınlıktan deliye çevirmiştim belki bu hareketimle ama onun da beni daha ilk günden delirttiği aşikardı. Asansöre doğru ilerlerken söylenmeye devam ediyordum. "Nereden girdim ki bu saçmalığa zaten? Yok heyesfendinin her an yanında olacaksın, her emrine uyacaksın, yok şu kadar parayla geçineceksin... Ya ben bugün buraya gelebilmek için metroya bindim. metroya! Kayboldum. dakikalarca yol yürüdüm. tabanlarım şişti, yine de gıkım çıkmadı. Ama yeter! Şirketi de dizisi de batsın. Bu neymiş ya? Yokum ben."

Dahlia'yı bir hisimla terk edip plazadan ayrıldığımda bahçesinde oturmuş sakinleşmeyi bekliyordum. Sevgi'yi arayarak gelip beni almasını isteyecektim ki telefonuma düşen yeni bir bildirim aramayı ertelememe neden oldu. Aylardır ne kendi sosyal medya hesaplarıma ne de tek bir magazin sayfasına bile bakmazken o bildirim tıkladım. Tarık ve Taçmin'in sevgili olduğunu yazan bir magazin haberi çıktı karşıma. İkinci Şans'ın reyting rekorları kırdığını ve bu başarıyı Taçmin'e borçlu olduklarını yazmışlardı. Benimle anlaşmalarını iptal eden bazı markaların Taçmin'le anlaşma imzaladığına dair başka bir haber görünce haberi yapan magazin sayfasını engelledim. Ama gerçek gün gibi ortadaydı. "İstedim ve aldım," dedim yenilgiyle. "Bana ait olan her şeyi aldı." O kadar kolay olmuştu ki uğraşmasına gerek bile kalmamıştı. Ben düşünmüştüm ve o, üzerime basıp geçmişti.

Durup kendime baktım. Bir plazanın önünde oturmuş sakinleşmeyi beklerken üstümde bana ait olmayan kıyafetler ve ayak kabıllar vardı. Başımı kaldırıp cam binaya baktım. İçinde bana ait

olmayan bir dünya vardı. Ve ne yazık ki benim dünyama açılan kapılar o binanın içindeydi. Taçmin'in benden aldıklarını misliyle geri almak istiyorsam Dila'nın kompleksli hallerine göz yummak zorundaydım. Yeniden Elisa Tanyeli olmak istiyorsam, yıllardır hayranı olduğum Adilhan Kozan'dan şimdilerde nefret bile etsem ayrılmamalıydım. Ve evet, kaçtığım şey aslında tam da buydu. Dila ve onun gibiler umurumda bile değildi.

Adilhan Kozan'dan kaçıyordum ben. Çünkü Han'a bir anda âşık olmamıştım ama Adilhan Kozan'ın yıllardır hayranıydım. Adını bilmeden, yüzünü hiç görmeden, yaptığı kokularla büyülemişti beni ve şimdi öğreniyordum ki yaptığı parfümler bütününüle onun eseri. Bu asistanlık oyunu boyunca yanında kaldıkça bana ne olacaktı? Onu tanıdıkça onun çok daha fazlası olduğunu gördüğümde daha çok kapılmayacak mıydım ona? Affedilmek bile istemeyen birine daha çok bağlandığımda bana ne olacaktı? O gün o banktan kalkıp gitmek hiç zor olmamıştı ama yarın bunu tekrar yapmam gerekirse ve yapamazsam bana ne olurdu? Kalbim daha çok kırılmaz mıydı?

Bir bildirim sesi daha duyduğumda kalbimin sesini dinlemeyi keserek telefon ekranına baktım. Can'dan yeni mesajım vardı, bir magazin haberinin yazısını paylaşmıştı benimle. Onca özür mesajından sonra ilk kez böyle bir mesaj atması durumun ciddiyetini hemen kavramama yetmişti. Haberi açarak okumaya başladığımda yazıyı bitirmeden ayaklanmıştım bile. Vural Köse'nin yazısıydı bu. Taçmin'in, İkinci Şans'a yeni bir soluk getirdiğinden bahsediyordu. Ama beni öfkeden deliye çeviren kısım, Taçmin'in gelişiyi birlikte diziyi izlerken nihayet aşkı hissetmeye başladığını söylemesiydi.

"Hissettireceğim ben o aşkı sana," derken attığım adımlar beni yeniden bana ait olmayan o dünyaya sürükledi. "Hepiniz göreceksiniz. Kaybettiğim ne varsa geri alacağım. Elisa Tanyeli kimmiş öğreneceksiniz."

5. BÖLÜM

“ADİLHAN KOZAN’IN EVİ”

Kapıyı ısrarla çalmaya devam ettim. İçeride olduğunu biliyordum, pes edip gitmeye niyetim yoktu. Yenilmeye ise hiç!

Bir hışımla açılan kapının aralığından görünen gözleri ateş saçıyordu ki beklenmedik misafirinin kim olduğunu görünce o ateş sönmeye başladı. “Elisa?” dedi şaşkın bir ifadeyle.

“Benim.”

“Sen?” Duraksadı, kapıyı tamamen açıp dışarı çıktı. “Bir şey mi oldu?”

Mavi gözler etrafı kolaçan ederken bu ikimiz için de olağan bir durumdu, ta ki onun artık benim özel korumam olmadığını idrak ettiğimiz ana kadar... Beni kapısında bulmayı o kadar beklemiyordu ki gördüğünde aklına gelen ilk şey peşimde bir tehlikenin olduğuydu. Sanki ancak başım beladaysa onun kapısını çalarmışım gibi...

“Sorun yok,” dedim rahat bir nefes alması için. “Sadece işimi yapmaya geldim.”

“İş?”

“Asistanlık işte,” diyerek omuz silkip yanından geçerek evine girdim. Han’ın nasıl bir evde yaşadığını onu tanıdığım ilk günden beri merak ediyordum. Evinin girişi nasıldı, mutfağında benimki gibi bir ada tezgâhı var mıydı ve o bana yemek yaparken

ben o tezgâhta oturup onu izleyebilir miydim, salondaki koltukta oturup bacaklarını uzattığında benim koltuğumda oturduğunda olduğu gibi ayakları dışarıda kalıyor muydu, evinde bir çiçek var mıydı yoksa ona bakımı kolay bir bitki mi hediye etmeliydim... Han'ın nasıl bir evde yaşadığını düşünürken ve bizi o evde düşlerken yüzlerce senaryo gelip geçmişti zihnimden ama hiçbir evine ilk kez kişisel asistanı olarak adım atacağım gerçeğine yakın bile değildi.

Evle ilgili dikkatimi çeken ilk şey, duvarlarda asılı duran tablolardı. İlk bakışta bile, bu evin sahibinin Dahlia Parfüm'ün yaratıcı dehası Adilhan Kozan olduğu belliydi zira tablolarla resmedilen parfüm şişeleri kendi özel tasarımlarıydı.

Adımı seslenerek arkamdan geldiği sırada ben salonunun tam ortasıdaydım ve evet, Han'ın da L şeklinde bir koltuğu vardı. O uzun bacaklar kesinlikle bu koltuğa da sığamazdı. Mutfığa girmek üzereydim ki birden bileğimden tutarak beni kendine doğru çekti. "Elisa," dedi dengemi kaybedip düşmem için diğer eliyle de belimden tutarken. "Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok," dedim bakışlarımı gözlerinden ayırmamaya çalışırken. Bu zordu çünkü bana çok yakındı ve ona izin verirsem nefesini yüzümde hissedebilirdim. "İşimi yapmaya çalışıyorum," dedikten sonra etkili olacağını düşünerek "Adilhan Bey," diye ekledim.

Aramıza çizdiğim keskin sınırın görüp önce belimdeki elini çekti, sonra bileğimi bıraktı.

"Evimde ne gibi bir işin var?"

"Kahvaltı hazırlamak?" diye sordum sahte bir gülümsemeyle.

"Senin böyle bir görev tanımın yok. Kim sana bana kahvaltı hazırlaman gerektiğini söyledi?"

"Ben." Kaşları çatıldığında zorlama gülümsememi genişlettim. "Ne demişler, iyi bir kişisel asistanın en önemli görevlerinden biri de patronunun iyi beslendiğinden emin olmaktır."

Yüzünde alaycı bir ifade oluştu. “Kim demiş bunu? Yaz dizileri genel müdürü mü?”

“Kim demişse demiş. İzin verin size hayatınızın en iyi kahvaltısını hazırlayayım. Hem belki çok beğenirseniz maaşıma zam yapmak istersiniz.”

Sırıttı. “Daha ilk günden pazarlığa mı başladın?”

“Öyle demeyelim de...”

Alaycı bir şekilde gülümsemeye devam ederken “Vazgeç bence,” dedi. “Ha illa bir konuda pazarlığa oturacağım diyorsan başka bir konu bul kendine.”

“Neden?”

“Hayatımın en iyi kahvaltısını hazırlayamazsın da ondan. Unuttun mu, sen benden önce gerçek bir kahvaltı bile yapmıyordun.”

“Sizden önce?” diyerek araya girdiğimde duraksadı, yüzündeki alaycılığın silinmesine neden olan şey “Öncesi yok,” dememdi.

Sahte bir öksürükle boğazını temizledi. “Peki,” diyerek omurgasını dikleştirdi. “Çok mu istiyorsun bana kahvaltı hazırlamayı?”

“Evet.”

“Tamam,” diyerek bir adım geriledi, eliyle mutfağı gösterdi. “Senindir.”

“Teşekkürler,” diyerek ona arkamı döndüm. Eşyalarımı yemek masasının üzerine bıraktıktan sonra mutfağa döndüm ve Han’ın da bir ada tezgâhı olduğunu fark ettim ama benimkinin aksine, onun ocağı bu tezgâhın üzerindeydi. Her şey hayallerimdeki gibi ilerleseydi Han bana bu ocakta yemek yapardı, ben de yemek masasında oturup onu izlerdim. *Her şey hayallerimdeki gibi olsaydı tabii...*

“Yardım istemediğine emin misin?” diye sorduğu sırada gözlerim bir dolaptan diğerine kayıyordu. Hayatımda hiç bu

kadar çok dolabı olan bir mutfak görmemiştim. Mutfak mutfak değil de koca bir dolaptı sanki.

Malzemeleri ararken vakit kaybedeceğimi bilsem de "Hal lediyorum!" diyerek teklifini reddettim.

Han hazırlanmak için gittiğinde İpek'in öğrettiklerini hatırlamaya çalıştım. Öncelik sırasını boş vererek işe koyuldum. Buzdolabını açtığımda gördüğüm manzara, Han'ın buzdolabına verdiği tepkiyi hatırlattı. Benim buzdolabımda sadece süt, yoğurt ve birkaç meyve vardı ama onun rafları çeşit çeşit sağlıklı yiyeceklerle doluydu ve her biri özenle yerleştirilmişti. Bu adam yemek yemeyi gerçekten seviyordu.

Şaşkın bir gulumsemeyle kahvaltılık malzemeleri çıkarıp tezgâha koymaya başladım. Diyetime uygun kahvaltı hazırladığı günlerde kendi tabağına ne koyduğuna dikkat ettiğim için şanslıydım. Kahvaltı hazırlamayı çok iyi bilmesem de en azından Han'ın kahvaltıda neyi sevdiğini çok iyi biliyordum. "Cevap veriyorum, her şeyi," dedim kendi kendime gülerken. Bulduğum malzemelere şöyle bir baktım. Üç çeşit peynir, iki çeşit zeytin, yumurta, bal-kaymak, tahin-pekmez, domates, salatalık ve yeşillikler... Bir kuş sütü eksikti ama neyse ki beyefendi çay içmeyi seviyordu.

"Hii! Çay!" Telaşla dolapları karıştırmaya başladım. Öncelik sırası tabii ki çayındı. Nasıl unutturdum... Han'ın çay demlenmeden önce aşağı inmemesini dilerken açtığım dördüncü dolap kapağından sonra tezgâhın üzerindeki çay makinesini ve onun yanında duran çayı gördüm.

Olabildiğim en hızlı halimle çayı hallettikten sonra yeniden kahvaltı malzemelerine döndüm. Aslında Han da benim gibi tek bir tabakta yemeyi seviyordu ama ben tüm bu malzemeleri tek bir tabağa sığdırabileceğimi sanmıyordum. Bu nedenle her birini farklı tabaklara koyarak öncesinde servis örtüsü serdiğim masaya dizdim. Yeşillikleri yıkarken biraz zorlanmışım çünkü İpek'in onları önce bir kabin içinde beklettiğini, sonra

hep birlikte yıkadığını görmüştüm ama burada o tarz bir kap bulamamıştım. Dal dal yıkadığım yeşillikleri de fazla suyunu aldıktan sonra bir tabağa koyduğumda işimin neredeyse bitmek üzere olduğunu biliyordum. Eksik olan tek şey omletti.

Bir tava bulup ocağa koydum, eklediğim tereyağı erirken derin bir kaptaki iki yumurta ve yarım çay bardağı sütü karıştırdım. Eriyen yağın üzerine karışımı döktükten sonra bir süre bekleyip istediğim kıvamı alan omleti büyük bir servis tabağına parçalanmadan alabildim. Zafer kazanmış bir edayla gülümserken tabakla birlikte masaya döndüm ve kendimi övgüye boğdum. Bu birine hazırladığım ilk kahvaltıydı ve oldukça başarılı görünüyordu. Kendim için bile daha önce hiç böyle bir masa hazırlamamıştım. Han bunun kıymetini bilse iyi ederdi.

Alaycılıkla güldüm. "Hiç bilir mi?" diye sordum kendi kendime. "Sahip olduğu neyin kıymetini bilmiş ki o?"

"Kimmiş o kıymet bilmeyen?" diye sorarak mutfağa giren Han, onun için hazırladığım masayı gördüğünde donup kaldı. "Bu sofrayı sen mi hazırladın?"

"Evet." Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdığında içim mutlulukla doldu. Onu kendimle ilgili bir konuda şaşırtmak hoşuma gitmişti. Ama bu mutluluk, hatırladığım gerçekler sağ olsun yüzüme yansımayacak kadar kısa sürdü. "Neden şaşırdınız ki?" diye sordum tekdüze bir sesle. "Alt tarafı hazır malzemeleri tabağa koydum, birkaç parça yeşillik yıkadım ve omlet yaptım. Dünyanın en basit işi."

"Öyle tabii de..." diyerek beni onayladığında gözlerim irice açıldı. *Öyle tabii* mi? Hiç öyle değildi! Böyle bir masayı nasıl en kolay ve en hızlı şekilde hazırlayabileceğimi öğrenmek için sabahın beşinde uyanmış ve İpek'ten ders almıştım ben. Bu kıvamda bir omleti tutturabilmek için bu sabah tam üç yumurtayı heba etmiştim. *Ve sen şimdi tüm bu emeğime, basit tabii diyorsun öyle mi?* Aşkımın kıymetini bilmediği yetmezmiş gibi emeğimin kıymetini de bilmiyordu işte.

"Hamurışı. kızartma tarzı şeyler sevmediğiniz için bunları hazırladım. Yoksa onları da hazırlardım."

"Sevmediğimi nereden çıkardın?" diye sorduğunda kalakladım. Nasıl yani, seviyor muydu? Ama benimleyken hiç o tarz kahvaltılar yapmazdı. Bir defasında simit aldığını görmüştüm o kadar

"Seviyor musunuz?" diye sordum şaşkınlığımı gizleme ihtiyacı duymadan.

"Severim."

"Bilmiyordum," derken sesim ister istemez buruk çıkmıştı. Aylarca benimle yaşamıştı ve ben kahvaltıda ne sevdiğini bile bilmiyordum, öyle mi? Benim tanıdığım Han hiç mi gerçek değildi yoksa ben kendimle o kadar ilgiliydim ki onu gerçekten tanımaya çalışmamış mıydım hiç?

"Sorun değil," diyerek masaya oturdu. "Zaten çok tercih etmiyorum, pek sağlıklı değil."

"Evet," dedim bir anda yükselerek. "Hiç sağlıklı değil. Arada bir yersiniz tabii ama her gün her gün olmaz. Canınız çok hamurışı çekerse de ben size ekmek pıyırım."

"Eklemek mi?"

"Glütensiz olanlardan tabii," diye aceleyle ekledim.

Kahkahalarla gülmeye başladığında donup kaldım. En son ne zaman onu böyle gülerken gördüğümü hatırlamıyordum, kahkahasının sesini neredeyse unutmuştum. Kelebeğin ömrü bir gün derlerdi, kamındaki kelebekler aylar sonra bile gülüşü karşısında kanat çırpıyordu.

"Ben..." dedim huzursuzca yerimde kıpırdanarak. "Ben en iyisi şirkete gideyim. Size afiyet olsun." Alelacele çantamı aldım, mutfaktan çıkmak üzereyken oturduğu yerden uzanıp bığimden yakaladı.

"Ne oldu yine?"

"Bir şey yok," diyerek kaçmaya çalıştım. "İşim bitti."

"Bu kadardı yani," dedi inanamaz gözlerle. "Bana kahvaltı hazırlamak istedin, hazırladın ve gidiyorsun."

“Bir kişisel asistanın yapması gerekeni yaptım ve gidiyorum.”

“Cık.” dedi bileğimi bırakmadan oturduğu sandalyede arkasına yaslanarak. “Yapman gereken başka bir şey daha var.”

“Neymiş?”

“Bana eşlik edeceksin.”

Gözlerimi kıstım. “O nedenmiş?”

“Kahvaltı yaptın mı?”

“Hayır ama-”

Kaşlarını kaldırarak beni susturdu. “Aması yok, sonra şirkette açlıktan düşüp bayılırsın falan...” Ona şok olmuş gözlerle baktım çünkü bana benim taktiğimi uyguluyordu. Unutmamıştı. Korumalığımı yaptığı dönemde ona zorla akşam yemeği yedirtmiştim ve bahane olarak düşüp bayılırsa başıma kalacağından yakınmışım.

“Başına kalmayayım diye yani,” dedim aynı anıyı hatırladığımı anlasın diye.

“Hı hı,” diye mırıldandı, belli ki eğleniyordu. “Bunca işin arasında bir de seninle uğraşmayalım.”

“Uğraşmayın tabii.”

Gözlerim, bileğimi tutmaya devam eden eline kayınca yeni fark etmiş gibi bıraktı beni. “Çay doldurayım ben.” Ona arkamı döner dönmez dudaklarımı bana ihanet etti ve aptal bir gülümsemeye büründü. Neyse ki masaya geri dönene dek o gülümsemeyi bastırabilmişim.

Kendim için de servis açtıktan sonra yanındaki sandalyeye oturdum. Han keyifle gülümseyerek çatalını eline aldı. “İşte şimdi afiyetle yiyebilirim.”

Omletinden küçük bir parça kesip ağzına attığında nefesimi tutarak tepkisini bekledim. Beğeni dolu bir ses çıkardığında mutlulukla gülümsedim. “Bu çok güzel,” dedi lokmasını yuttuktan sonra. “Ama bir farklılık var sanki.”

“Yumurta tadı pek gelmiyor değil mi?” diye sordum heyecanlanarak. Normalde yumurtayı tadını keskin bulduğum için

sevmez ve protein kaynağı diye zorla yedim ama İpek'in bu tarifi, yumurtayla aramızdaki soğuk savaşın sonunu getirmişti.

Han, "Ne var içinde?" diye sordu merakla ama avucunu yaladı.

"Yumurta," dedim omuzlanımı kaldırıp indirirken. Onunla İpek'in gizli tarifini paylaşmayacaktım elbette. Yiyebildiği için bile şanslı hissetmeliydi.

Başını gülümseyerek iki yana salladıktan sonra çayından bir yudum aldı. "Peki," dedi kelimeyi uzatarak. "Böyle çay demlemeyi nereden öğrendin?"

Benim için portakal suyu sıkıp kendisi için çay demlediği sabahlarda onu izlemiş hatta bir keresinde bana çayın en iyi nasıl demleneceğini anlatmasını istemiştim. Yani evet, iması yersiz değildi, çay demlemeyi ondan öğrenmiştim ve inkâr edecek değildim. "Eski sevgilimden," dedim hiç gocunmadan.

"Eski?" diye tekrarlayıp bana baktı. Onaylar gibi başımı salladığımda bozuntuya vermemeye çalışarak önüne döndü. "Güzel çay demliyormuş eski sevgilin."

"Yaptığı daha güzel şeyler de vardı," dediğimde gözlerini neredeyse ışık hızıyla bana çevirdi. Beni yanlış anlamış ve heyecanlanmıştı. *Aptal.*

"Mesela?"

"Yalan söylemek," dedim sınır bozucu bir gülümsemeye. "Çok güzel yalan söylerdi."

"Ben sana yalan söylemedim."

"Evet," diye onayladım. "Siz bana yalan söylemediniz Adilhan Bey."

"Elisa, bak-"

"Yeşilliklerden hiç yemediniz," diyerek tabağı önüne ittim. "Oysaki her dalı tek tek ve uzun uzun yıkamıştım."

Konuşmak istemediğimi anlayarak başını salladı, rokalarından birini ağzına attı. Evden çıkana dek bir daha ne o konuşt

ne de ben. Kapıyı ardımızdan kapattığında elindeki anahtarları işaret ederek “Bir yedeği var mı?” diye sordum.

Anahtarı kapı kilidinde bekletip yavaşça bana döndü. “Evin anahtarını mı istiyorsun?” diye sordu afallamış bir sesle.

“İsteyemez miyim?”

“İstersin,” derken bundan yalnızca memnuniyet duyacağı her halinden belliydi. “İsteyebilirsin tabii...”

“Sonuçta ben sizin kişisel asistanınızım. Evinizin yedek anahtarının bende olması iyi olur. Hem sabahları kahvaltı için sizi uyandırmam gerekmez, erkenden gelir hazırlarım.”

“Haklısın,” dedi gülümseyerek. “O kadar haklısın ki.”

“Haklıyım.”

Gözlerimiz birbirine takılı kaldı, yüzüne güneş değmiş gibi bir ifade yerleşince ona bu mutluluğu çok görerek gözlerimi kaçırdım.

Kapıyı kilitleyerek anahtarı cebine attıktan sonra “Yarın bir yedeğini yaptırıp sana veririm,” dedi.

“Bugün halledemez miyiz?” Israrım bir kaşını sorgularcasına kaldırmasına neden oldu. “Yarın sabah yine sizi uyandırmam gerekmesin diye.”

“Yarın evde olmayacağım zaten.”

“Niye ki?” diye sordum refleksle. “Nerede olacaksın?”

Diğer kaşı da yavaşça hareketlenip alnında ince bir çizgi oluşturunca “Yani nerede olacağınızı bilsem iyi olur. Kişisel asistanınızım ya,” diyerek toparlamaya çalıştım ama daha da batırmış oldum.

“Tabii,” dedi gülmemeye çalışarak. “Nerede kiminle ne yaptığımı bilsen iyi olur.”

Beklentiyle ona baktım ama benimle dalga geçtiğini beni cevapsız bırakıp garaja yönelmesiyle göstermiş oldu. Israrcı davranmak için mantıklı hiçbir gerekçe bulamayınca suspus peşine takıldım.

Arabasını gördüğümde marka ve modeline hiç şaşırmadım. Mercedes'in G serisinden tam da Adilhan Kozan'a yakışır bir arabaydı. Şaşırtıcı olan, arabanın başında bekleyen orta yaşlı adamdı. "Şoförünüz mü?" diye sordum çenemin ucuyla adamı göstererek.

"Evet."

"Şaşırdım."

"Neden?"

"Kendi işlerini kendi yapmayı seven birine benziyorsunuz. Yemeklerinizi kendiniz hazırlıyormuşsunuz. Arabayı da siz sürersiniz sanmıştım."

"Haklısın ama her gün her gün İstanbul trafığında üç saat geçirmek vakit kaybı gibi geliyor."

"Şoför arabayı sürerken siz ne yapıyorsunuz ki?"

"Bir düşün bakalım." dedi göz kırparak. Bir oyuncu olarak benim senaryo çalıştığım yerde, onun da şirket sahibi olarak şirket işleriyle ilgileniyor olması gerekirdi. Yani evet, düşününce mantıklıydı.

Adamla aramızda ılı metreten daha az bir mesafe kalmıştı ki "Gunaydın Kenan Abi," dedi Han.

"Gunaydın Adilhan Bey oğlum, nasılsın?" diye karşılık verince adam, aralarındaki ilişkinin sıradan bir çalışan-patron ilişkisi olmadığını anladım.

Han, adamın sorusunu yanıtlamak yerine "Bak seni kiminle nasıl tanıştıracam." diyerek beni gösterdi. "Elisa, yeni kişisel asistanım."

Sesi öyle bir tondaydı ki bu an bu durumdan zevk almaya başladığını sandım. Çatık kaşlarla donup yüzüne baktığımda gerçekten de karşısındakini alt etmiş olmanın keyfinden doğan bir gülümseme olduğunu gördüm yüzünde.

"Hayırlı olsun güzel kızım," deyince Kenan Abi, bu konuşmayı sonraya bıraktım. Beni zaten tanıdığını bakışlarıyla yetenince

belli etmişken uzattığı eli sıktım. Merak ettiğim şey, acaba beni kim olarak tanıyordu? Han'ın eski sevgilisi olduğumu biliyor muydu yoksa onun için sadece ünlü yıldız Elisa Tanyeli miydim?

Han arabanın arka kapısını açtığı anda refleksiyle öne atıldım, arabaya binmek üzereydim ki ayağım havadayken durumun farkına varıp geri çekildim. "Pardon," dedim kafamı kuma gömme isteğiyle.

"Sorun değil," dedi gülümseyerek. "Binebilirsin."

Elimi *hayır* dercesine havada salladım. "Lütfen siz binin. Patron sizsiniz."

"Peki," diye kabullendi hemen ve arabaya bindi.

Şaşıp kaldım. Yani ısrar etmesini beklemiyordum elbette ama bu kadar çabuk ikna olmasına da şaşırmıştım.

Kenan Abi şoför koltuğuna yöneldiğinde ben de ön yolcu koltuğuna geçip oturacaktım ki Han'ın kapısının açık kaldığını gördüm. Başımı hafifçe eğerek arabanın içinde ne yaptığını baktım, telefonu uğraşıyordu. *Yok artık*, dedim içimden. *Benden kapını kapatmamı beklemiyorsun herhalde*. Fark ettiğim gerçek, sinirlerimi anında tepeme çıkardı. Han resmen ona yaptıklarımın bedelini ödetmeye çalışıyordu bana. Belli ki Adilhan Kozan'dan çekeceğim vardı.

Kapıyı sertçe kapatıp ön yolcu koltuğuna geçtiğimde yolculuk başlamış oldu ama ne yolculuk... Sessiz yolculuklardan nefret ettiğim kadar bir şey varsa o da uzun süren sessiz yolculuklardı. Can sıkıntısından patlayacakmış gibi hissederken Kenan Abi'ye dönüp "Ne kadar kaldı şirkete?" diye sordum.

"Bir saat on dokuz dakika."

"Yuh," dedim kendime engel olamayarak. "O kadar uzak mı ya?"

"Eee, burası İstanbul kızım. Burada her yer her yere uzak."

Kenan Abi doğru söylüyordu. İpek'in evinden şirkete arabayla gittiğimde benim yolum da kırk beş dakika sürmüştü ama

metroyla gitmek yalnızca on beş dakikaydı. Sadece bir gün metroya binmiş ve İstanbul trafiğini hemen unutmuştum. Belki de Han da metro kullanmalı ve bu işkenceden kurtulmalıydı.

“Haklısın da... Böyle de çok sıkıcı. Müzik açalım bari.”

“Adilhan Bey arabada müzik dinlemeyi sevmez.”

“Ne?” diye şaşırarak omzumun üstünden arkamdaki Han’a baktım. Arabada müzik dinlemeyi sevmiyordu ama sırf ben seviyorum diye benimle yapuğu her yolculukta üstelik ben istemedenden önce müzik açıyordu öyle mi?

“Elisa istiyorsa açabiliriz.” dedi gözlerini kaçırarak. “Sorun değil.”

Tekrar önüme döndüğümde Kenan Abi radyoya uzandı. Bir şarkı çaldı arabanın içinde ama ben sözlerini duymadım çünkü artık kendi düşüncelerimden başka hiçbir şey duyamıyordum. Anlaşılan bunca zaman Han’ı, beni kendine dönüştürdü diye boş yere suçlamışım. Çünkü aslında dönüşen oydu, bana söylediği, *sorun değil* laflarıysa öylesine söylenmiş laflar değildi. Han aşkımı kazanmak için bana benzemeyi seçmiş, kendinden ödün verdiği her an için mutluluğumla avunmuştu. Benim için yaptığı her fedakârlık bana olan aşkindandı. Peki ya, benim âşık olduğum adam gerçekte nasıldı?

6. BÖLÜM

“AŞK ACISI”

Asansör aynasındaki yansımalarımıza baktığımda rolle-
rimizin değiştiğini bir kez daha anlamış oldum. Yansımadaki
siyah takım elbiseli adam, beni bile kendine hayran bırakabi-
len o ünlü şirketin CEO’su Adilhan Kozan’dı. Oysa benim ona
baktığımda gördüğüm, her zaman ve her yerde yanımda olma-
ya söz vermiş özel korumam Han’dı. Kendime baktığımda ise
kaybetmiş bir Elisa Tanyeli görüyordum ancak neyse ki tekrar
kazanmak istiyorsam gözlerimi kapatıp açtığımda görmem ge-
rekenin bir başkası olduğunu biliyordum.

“İyi misin?”

“İyiyim,” dedim gözlerimi açarken. Baktım kendime, gör-
düm bir başkasını ama biliyordum, yanımdaki kadar değildi
yabancı.

Bana inanmamış olmalı ki yüzündeki endişe silinmedi. Bunu
daha önce görmek istediğimi fark ettim bir an. O banktan kalkıp
gittiğim günden sonraki gün mesela. İyi olmadığımı düşündü-
ğünde bu kadar endişeleniyorsa madem, o gün neredeydi? İyi
olmadığımı biliyor olmalıydı, iyi olmadığımı bilmesine rağmen
neden yoktu? Bunca zaman bile isteye bana dönüşecek kadar
sevmişse beni, o gün neden gitmeme izin vermişti?

Kapılar açıldığında onu beklemeden asansörden indim, hınç dolu adımlarla yürüyüp ışıklı tabelanın yanından geçtim. Dahlia'ya girdiğimde Ece beni görür görmez ayağa kalktı.

"Günaydın!" dedi neşeyle bana doğru gelirken. Hemen ardından şirkete giren Han'ı fark ettiğinde yüzündeki gülümsemeyi kontrollü bir şekilde azaltarak "Günaydın Adilhan Bey," dedi.

Adilhan Kozan sıcak ama mesafeli bir tavırla "Günaydın Ece," dedi ve bana gözucuyla baktıktan sonra odasına yöneldi.

Han'ın odaya girmesiyle Ece'nin kolumdan tutup beni kendi masasına doğru çekiştirmesi bir oldu. "Birlikte geldiğinize göre sabah evine gitmişsin," dedi kolumu sıkı sıkı tutmaya devam ederken. "Ne yaptınız? Nasıl karşıladı seni? Adilhan Bey adresini seninle paylaştığım için bana kızdı mı? Eve girebildin mi? Bulabildin mi? Ay yoksa yakalandın da suratın bu yüzden mi böyle asık? Kız anlatsana, meraklan çatladım."

"Ece," diyerek araya girdim. "Sakin ol." Kolumu yavaşça elinden kurtardım ama kaçıp gitmeyeceğimi ve kalıp ona istediği dedikoduyu vereceğimi bilsin diye yerimden kıpırdamadım.

"Nasıl sakın olayım? Adresi gönderdiğimden beri kalbim ağzımda."

"Merak etme, kızmadı sana."

"Oh," dedi rahattayarak. "Peki sana kızdı mı? Ne işin var evimde dedi mi?"

"Hı hı, dedi. Ben de bir defter varmış onu bulmaya geldim dedim."

"Şaka yapıyorsun!" dedi gözlerini büyüterek.

"Tabii ki şaka yapıyorum Ece," dedim gülerek. "Kahvaltı hazırlama bahanesiyle girdim eve ama defteri bulamadım çünkü arama şansım olmadı. Yarın bana yedek anahtarını verecek, o yokken girip bakacağım."

"Ay çok heyecanlı."

"Ya, ne demezsin..."

Ayaküstü yaptığımız dedikodu Dila'nın şirkete girmesiyle bölündü. Ece sahte bir gülümsemeyle ona dönüp "Günaydın Dila Hanım," dedi ama kadın hiç oralı olmadı, sağ taraftaki koridora doğru yürütülüp gitti.

"Ne gıcık bir şey bu ya," dedim arkasından.

"Sorma sorma," dedi Ece. "Dur ben şunun kahvesini götüreyim de yine carlamasın."

Ece oflayarak mutfığa ilerlerken arkasından gülmeden edemedim. Bir an sonra Dahlia'nın lobisinde yankılanan melodik sesle irkildim, gözlerim hemen etrafı taradı. Lobide benden başka kimsenin olmadığını görünce zil sesinin henüz alışamadığım yeni telefonumdan geldiğini anlayarak çantama uzandım. Parla Saygın, asistan Elisa rolüne çabucak girebileyim diye elinden geleni yapıyordu. Kıyafetler, ayakkabılar ve çantalarından sonra dün akşam itibariyle başıma bir de yeni telefon çıkarmıştı. Son model bir telefon zaten beklemiyordum ama hiç olmazsa benimkiyle aynı marka olsaydı...

Arayüzüne yabancılık duyduğum yeni telefonumu çantamdan çıkarıp gelen aramayı cevaplandırırdığımda, "Odama gelirmisin?" diye sordu yumuşak bir ses.

"Tabii," diyerek aramayı sonlandırdım.

Elisa Tanyeli'nin telefon rehberinden Koruma Han'ın numarasını sileli aylar oluyordu, asistan Elisa'nın rehberinden istesem de silemeyeceğim tek kişi patronu Adilhan Kozan'dı. Gönül isterdi ki onu yeni rehberime "AÇMA!! DOLANDIRICI" diye kaydedebileyim ama şirkette biri görür diye "Adilhan Kozan" olarak kaydetmiştim.

Çantamı Ece'nin masasına bırakıp telefonumu ceketimin cebine attım. Adilhan Kozan'ın odasına kapıyı iki kez tıklatarak girdiğimde onu masasının arkasında dosyalarla boğuşurken buldum.

"Buyurun," dedim masasının önünde durup.

"Odana yerleşmemişsin."

“Odam?” diye şaşırdım.

Çenesinin ucuyla işaret ettiği yöne döndüğümde duvardaki küçük cam bölmeyi gördüm. Camın önünde yarıya kadar indirilmiş stor perde vardı. Yan odaya bakan, açılmayan bir pencere gibi görünüyordu.

“O oda benim mi?” diye sorarken hem şaşırmış hem de mutlu olmuştum. Dün tükürdüğümü yalayıp şirkete tıpış tıpış geri döndüğümde Dila bana bundan sonraki süreçle ilgili neler yaşayacağıma dair öyle şeyler anlatmıştı ki bir masam bile olmayacak sanmışım.

“Asistan odası. Sen de benim asistanım olduğuna göre...”

“Doğru.” dedim odaya bakmaya devam ederken. Camın ardındaki odayı incelerken fark ettiğim birkaç detay yüzümde aptal bir gülümseme oluşturdu.

“Dekorasyonunu istediğin gibi değiştirebilirsin.”

“Gerçekten mi?” diye şaşıracak ona döndüm.

“Beğenmedin sanırım.” dedi şaşkınlığının sebebini yanlış anlayarak. Oysaki ben asistanına oda tayin etmekle kalmayıp odayı dekore etme özgürlüğü tanınmasına şaşırmıştım.

“Hayır beğendim.” dedim odaya bir kez daha bakarak. “Biraz küçük ama tatlı görünüyor. Biri özellikle benim için dekore etmiş gibi. Lila ofis koltuğu, çiçekli tablolar falan...”

Sahte bir öksürükle boğazını temizledi. “Beğendiysen sorun yok. Çıkabilirsin.”

Manidar bir gülümsemeyeyle tekrar ona baktığımda gözlerini kaçırıp dosyalara geri döndü. Adilhan Kozan’ın odasından çıkıp asistanı Elisa için renklendirdiği odaya girdiğimde gülümsememe engel olamıyordum. Beni cam bölmeden rahatlıkla görebileceğini bildiğimden görüş açısına girmemeye özen göstererek odayı hızlıca inceledim.

Asistan odası diyerek geçiştirdiği bu yerde, tesadüf sayılamayacak kadar çok sevdiğim şey vardı. Dahlia Parfüm’ün renk paletini çözmüştüm ve lilaya yer olmadığını biliyordum.

şirketin herhangi bir duvarında çiçekli tablolar gördüğümü de hiç hatırlamıyordum. Belli ki *Adilhan Kozan* görünümlü *Han* benim için bu odaya *hayat* vermişti. Ancak bu yaptığı, ona olan öfkemi artırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Çünkü tek bir jestiyle beni böyle içtenlikle gülümsetebiliyorsa, özür dileyseydi kim bilir neler olurdu diye düşünmeye başlamıştım. “Bu kadar kolay olma,” diye kızdığım ise elbette kendimdi.

Dudaklarımı düz bir çizgi haline getirip masama geçip oturdum. Adilhan Kozan’ın bakışları bir an için bana kaydı, beni lila koltukta otururken gördüğünde gülümser gibi olup yeniden önüne döndü. Dila, “kahve getirip götüreceksin” demeyi biliyordu ama o etrafta yokken ne yapmam gerektiğini anlatmamıştı. Adilhan Kozan’ın da benden istediği bir şey olmayınca yaklaşık bir saat boyunca dönen koltuğumda oturup bir sağa bir sola döndüm, en sonunda pes edip bilgisayarı açtım ve puanlı Barbie giydirme oyunu oynamaya başladım. Çocukken bilgisayarı sadece bu oyunu oynamak için açar ve her oynayışında tam puan alırdım. Oyunculuk tutkumun peşinden gitmeseydim kesinlikle moda tasarım okur, çok da başarılı bir tasarımcı olur-dum. Bugün bile giydiğim en iyi tasarımların bana ait olması tesadüf değildi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diyerek odaya giren Dila, kapıda dikildiği için Adilhan Kozan’ın görüş açısında değildi.

“Hiç.” diyerek oyun penceresini kapattım. Yerimden kalkmadım, kasıtlı bir yavaşlıkla yüzümü ona çevirdim.

“Bu kadar iş varken oyun mu oynuyorsun?”

“Kimse bana bir iş vermedi.”

“İşten kaçıp bir odaya kapatırsan kendini, tabii vermezler.”

Dişlerimi sıktım. “Adilhan Bey bu odanın bana ait olduğunu söyledi.”

“Belli,” dedi koltuğuma bakarken. “Sen yine de tüm gün bu odada durma. Bir dolaş etrafta, insanlar seni görsün ki senden yardım isteyebilsinler.”

“Olur.” diyerek ayağa kalktım. “Benim de canım sıkılmıştı zaten.”

Tepkim onu şaşırtırken gülümseyerek yanından geçtim. Benimle uğraşarak beni sindirmeye çalışıyordu ama bilmediği şey, ondan çok daha kötülerıyla baş ettiğim ve hepsini alt ettiğimdi. Tabii biri hariç: *Taçmin*.

Koridora çıktığımda Ece’yi birini karşılarırken gördüm. Dila sinirli adımlarla yanımdan geçip Adilhan Kozan’ın odasına ilerlerken ben Ece’nin karşıladığı kadını nereden tanıdığımı çıkarmaya çalışıyordum. Meraklı olmanın insana hiçbir faydasının olmadığını kadınla göz göze geldiğimizde anladım.

“Elisa!” diye şaşırın kadın, ilk dizi projemde başrolü kapтым için benden nefret eden Sinem Durulay’dı.

“Sinem.” dedim afallamış bir gülümsemeyle. Ne yapacaktım şimdi?

Ece’yi bırakıp hızlı adımlarla yanıma geldi, eski dostunu görmüş gibi bir sevinçle bana sarılıp sahte öpücükler bıraktı yanaklarıma. “Ne işin var senin burada?” diye sorguladı. “Yoksa sen de mi özel tarifi peşindesin?”

“Özel tarif?”

“Canım, Dahlia’nın çıkaracağı yeni parfüm işte.”

Ece’ye çaktırmadan bir bakış attım, beni kurtarması gerektiğini anlayarak yanıma koştu. “Sinem Hanım,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Yalın Bey olmadığı için bu seferlik Adilhan Bey’le görüştüreceğiz sizi. Dilerseniz eşlik edebilirim.”

“Olur tatlım,” dedi Ece’ye bakmadan, tüm ilgisi hâlâ bendeydi. “Biraz beklersin, değil mi? Bir kahve içeriz.”

“Aslında benim...”

“Hayatta bırakmam,” diye itiraz etti. “Yıllar sonra bulmuşum seni, kaçırır mıyım hiç...”

Kaçırmazdı tabii. Ama ben kaçardım.

Ece onu Adilhan Kozan’ın odasına götürdüğünde ben de kaçacak delik aradım. Her ne için geldiyse giderken beni göremezse

unutur diye düşünüp mutfağa girdim. Bir şişe soğuk su alıp balkona çıktığımda Eymen'i kahvaltı yaparken buldum. Onu rahatsız etmek istemediğim için girdiğim gibi çıkmak üzereydim ki beni fark etti, "Hey!" dedi. "Günaydın."

"Günaydın," diye gülümseyerek ona yaklaştım.

"İster misin?" Bowl kâsesini bana uzattı, teşekkür ederek başımı iki yana salladım. "Bu aralar kahvaltım böyle. Geceden hazırlıyorum, sabahına kahvaltı telaşı olmuyor. Mis gibi."

"İyi fikirmiş."

Başını sallayarak beni onayladı. Kâsedden bir kaşık alıp lokmasını yuttuktan sonra "Senin bu telaşının nedeni ne?" diye sordu. "Birinden kaçır gibi halin var. Dila'dan mı kaçırıyorsun?"

"Dila'dan değil."

Kaşığı tekrar ağzına götüreceken duraksadı. "Adilhan Bey deme sakın."

"Neden ki?"

"Adilhan Bey görüp görebileceğin en iyi patrondur. Kaçmak istemezsin ondan. Adaletlidir bir kere... Taşıyabileceğin kadar sorumluluk verir sana, hata yapsan da anlayışla karşılar."

"Yalan söyler mi peki bu Adilhan Bey?"

Başını ciddiyle iki yana salladı. "Söylemez. Yaptığın işi beğenmezse beğenmediğini söyler ama motivasyonunu düşürmez, daha iyisi yapman için teşvik eder seni." Duraksadı, anlamış gibi parladı gözleri. "Yoksa bu yüzden mi kaçır geldin buraya? Ama böyle olmaz ki. Düşe kalka öğreneceksin bu işleri. Öyle ilk düşüşte pes edersen ne anlamı kalır?"

"Sanki bir anlamı varmış gibi..."

"Şımarıklık etme," diye kızdı birden. "İnsanın kendiyle olan savaşından daha anlamlı bir şey olabilir mi? Bir mücadele seninki, kazananı da kaybedeni de sensin bu savaşın."

"Kim kendini yenebilmiş ki ben yeneyim?"

"İlkler nasıl gerçekleşir sanıyordun? Denemeden bilemezsin."

"Deniyorum ya işte."

"Böyle kaçıp saklanarak mı?"

"Adilhan Kozan'dan kaçmıyorum."

Biliyorum der gibi başını salladı. "Kendinden kaçıyorsun."

Haklıydı. Sinem beni yakalamasın. Elisa Tanyeli'nin Dahlia'da asistanlık yaptığını öğrenip magazine söylemesin diye kaçarken aslında kendimden kaçıyordum. Bindığım metroda kimse beni tanımasın diye taktığım şapka ve gözlüklerle aslında kendimden kaçıyordum. İnsanlar düştüğümü görmesinler diye değil, kendimle yüzleşmek istemediğim için kaçıp duruyordum. Ama işte, gerçek buydu. Her yıldız bir gün kayar giderdi gökyüzünden ve yalnızca *kendine yenilehilenler* tekrar gökyüzüne çıkabilirdi; *kendini yenehilenler*...

"Tamam." Bir anlık gazla ayağa kalktım. "Artık kaçmak yok."

"Biraz da kovalamak lazım." dedikten sonra göz kırptı.

Minnet dolu bir gülümsemeyle balkondan ayrılıp kapağını bile açmadığım su şişesini mutfak tezgâhına bıraktım, kendime şöyle bir çekidüzen verip koridora çıktım. Koridorda yürürken cam duvarların ardındaki insanlar bana bakmıyordu artık. Onlar daha ilk günden görüp kabul etmişlerdi düşüşümü, sırtı bende idi.

Ece'yi her zamanki yerinde bulunca yanına gıdıp "Sinem gitti mi?" diye sordum.

"Evet."

"Ne çabuk." dedim şaşkınlıkla.

"Adilhan Bey biraz sinirlenince apar topar gitmek zorunda kaldı."

"Niye sinirlendi ki?"

"Çünkü Adilhan Bey'in prensiplerine aykırı bir istekte bulundu."

"Adilhan Bey'in prensipleri." diye tekrarlardım alay eder gibi. "Neymiş o istek?"

“Yeni parfümümüzü lansmandan önce edinmek istedi. Kadındaki hadsizliğe bakar mısın? Henüz çıkış yapmamış, lansmanı bile yapılmamış kokuya sahip olacağını sandı. Ya sen kimsin? Sana kim niye o parfümü versin?”

Sinem’i az çok tanıdığım için “Biri ona bu cesareti vermiş olmalı,” dedim. Öyle kendi kendine gelin güvey olup harekete geçen bir kadın değildi. Hatırladığım kadarıyla tabii...

“Tabii öyle,” dedi yüzünü buruşturarak. Kim diye sormama kalmadan “Dila Hanım’ın arkadaşıymış meğer,” diyerek cevabı vermiş oldu.

“Şimdi nerede Dila?”

Kıs kıs gülmeye başladı. “Azar işitiyor olmalı.” Eliyle göğsünü süpürür gibi yapıp “Oh,” dedi. “Canıma değsin.”

Anlık bir heyecan dalgası gezindi tenimde. Ece gelen telefona yönelerek bana sırtını döner dönmez sırtıttım. “Bakalım, öfkeli bir Adilhan Kozan nasıl görünüyor.” Sessiz ama emin adımlarla yürüdüm, aralık kalan kapının önünde durup kulağımı içerideki konuşmalara verdim.

“İyi bir reklam stratejisi olabileceğini düşünmüştüm!” diyordu Dila.

“Reklam mı?” diye bağırınca Adilhan Kozan, yerimden sıçradım. Onu ilk kez bu kadar yüksek bir perdede duymanın şaşkınlığı içerisindeydim. “Dahlia’nın böyle bir reklama ihtiyacı yok!” derken sesi daha kontrollüydü.

“Kendini kandırmayı bırak artık!”

“Sinem Durulay kim ya? Onun yapacağı reklamın Dahlia’ya ne gibi bir faydası olabilir?”

“Haklısın,” diyerek geri adım attı Dila. “Bu nedenle sana onu kullanalım demiştik.”

“Dila!” dedi Adilhan Kozan adeta kükreyerek. “Bir daha sakın bu konuyu açma. Sakın!”

“Ama-”

“Yeter.”

“Peki,” diyerek pes etti Dila. “Sen bilirsin. Fakat umarım yeni tarifin bizi kurtarmaya yeter. Aksi takdirde *onu* kullanmadığımız için en çok sen pişman olacaksın.”

Dila'nın topuk sesleri zeminde yankılanınca kendi odama doğru koşmaya başladım. Bir de onları dinlerken yakalasaydı beni, hepten düşman kesilirdi bana. Lila koltuğuma kendimi atmamla tekerleklerinin beni sürükleyip duvara toslatması bir oldu. Utançla başımı kaldırıp cam bölmenin ardına baktım. Han'ın bu anıma şahitlik etmemesi sevindirici olsa da hiç iyi görünmeyen hali canımı sıkıyordu. Onu aylar sonra ilk kez gördüğümdeki gibi gözleri bir ışık ararcasına gökyüzündeydi şimdi.

Sebepe olduğu onca şeyden sonra bir kez onu hüzünlü gördüm diye yüreğim sızlamamalıydı ama sızlıyordu işte. Kalbim gibi ayaklarım da bana ihanet etti ve yavaşça oturduğum yerden kalktım, kendi odamdan çıkıp onun odasına girdiğimde duruşunu hiç bozmadığını gördüm.

“Adilhan Bey,” diye seslendim önce. Beni duymadı ya da duymazdan geldi. Masasına doğru birkaç adım daha attım. “Adilhan Bey,” diye seslendim bir kez daha. Dönüp bakmadı, henü duyduğuna dair herhangi bir tepki de vermedi. Çatık kaşlarla masanın etrafında dönüp yanında durdum, o gökyüzüne bakarken ben de ona baktım bir süre. Güzel yüzünü parçalayan o huzne baktım. Bu kadar üzülmesine neden olan şeyin ne olduğunu düşündüm ama bulamadım. Adilhan Kozan'a o kadar yabancıydım ki onu neyin bu kadar çok üzebileceğini bilmiyordum.

Aramızda iki adımdan daha az bir mesafe vardı ama nasıl derin düşüncelere daldıysa, gökyüzüne baktığında çıkabileceğini umduğu hangi çukurdaysa şimdi, beni duymuyordu. Ona bir şekilde ulaşmak ve onu düştüğü o çukurdan çekip kurtarmak istedim çünkü ona bunu borçluydum. Beni ne kadar yaralamış olursa olsun, ona çok şey borçluydum. Kalbimi ne kadar acıtmış olsa da acıyabilecek bir kalbe sahip olmayı bile ben ona borçluydum.

Hayatımda ilk kez bir yeminimi bozdum ve bir daha asla dememe rağmen ona yaklaşıp “Han,” diye seslendim.

Anında dönüp bana baktı, dudaklarım yutulmuş bir gözyaşının ardından gelen gülümsemeyle kıvrıldığında kalbim tanıdık bir hisle doldu.

“Elisa,” dedi afallamış bir sesle.

“İyi misin?” diyerek bu kez ben ona sormuş oldum. İyi olmadığını bilmeme rağmen. İyi olmayacağını bildiğim halde gitmeme rağmen.

“İyiyim.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Eh, sen de haklısın. Ne de olsa huylu huyundan vazgeçmez.” Ne demek istediğimi anlamadı, gözlerini kısarak anlamaya çalıştığında, “Yalan diyorum, ağzına yuva yapmış,” diye ekledim.

Sessizce güldü. Yüzündeki hüznün onu bir an olsun terk etti diye ben de güldüm.

“Canım sıkkın biraz.”

“Hadi ya,” dedim alay ederek. “Ben de bu adam niye kara kara düşünüyor diyordum. Canı sıkkınmış, bak sen şu işe.” Bu kez gülmedi, bulutlu gözleri yeniden gökyüzüne çevrilince dalga geçmeyi bir kenara bırakarak ciddileştirdim. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Yapabileceğin bir şey...” diye mırıldandı, başını bana çevirmeden yandan bir bakış attı. “Kim olarak soruyorsun bunu?”

“Kim olduğuma göre değişecek mi senin için bir şey yapıp yapamayacağım?”

“Evet,” dedi hiç düşünmeden.

Sertçe yutkundum.

Başını çevirip gözlerime beklentiyle baktığında onu hayal kırıklığına uğratacağımı bile bile “Asistanınız olarak,” diyerek aramıza yine o sınırı çizdim.

Hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. Zannettiğimden çok daha fazla hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Çıkabilirsin Elisa," diyerek gökyüzüne döndüğünde bana beklemediğimi belli edecek kadar kirpiklerimi kırptırdım

"Ne?"

"Asistan Elisa'nın benim için yapabileceği hiçbir şey yok," dedi bana bakmadan.

"Hiç mi?"

"Cık," dedi sinir bozucu bir umursamazlıkla. "Ha illa bir şey yapmak istiyorum diyorsan bana acı bir kahve getirebilirsin."

"Kahve," diye tekrarladım. "Tabii."

Bir hışımla odasından çıkıp mutfağa gittim. Yani tamam, ilk ben başlatmış olabilirdim ama restime böyle karşılık vermesine gerek yoktu. Neymiş, asistan Elisa'nın onun için yapabileceği bir şey yokmuş. *Kahve getirmek dışında*. "Görürsün sen şimdi kahveyi."

Dila'ya yaparken yerini öğrendiğim filtre kahveden bir kaşık alıp cam hazneye koydum. Su kaynarken acı olmasını özellikle istediği için bir kaşık daha aldım. Su kaynadığında yetmez diye düşünüp bir kaşık daha ekledim ve kaynar suyu ocaktan alır almaz kahvenin üzerine döktüm. "Oh," dedim toz kahvenin yandığını bildiğim halde. "Mis gibi oldu." Kahvenin demlenmesi için beklemem gereken süreyi bilerek aştım ve süzdükten sonra odasına doğru yürümeye başladım.

Odasına girerken onu son bıraktığım gibi değildi, yine masasına oturmuş ve dosyalarla boğuşuyordu. Kahveyi masasına bırakıp "Buyurun," dedim. "Acı kahveniz."

Dosyaları ittirip bardağı eline aldı, gözlerini gözlerime dikerek onun için yaptığım kahveyi şöyle bir kokladı. Gülümser gibi olduğunda yakalandığımı anlayarak gözlerimi kaçırdım. Öfkeme yenik düşmüş, olağanüstü koku alma yeteneği olan bir adamdan kahveyi yaktığımı fark etmeden içmesini beklemiştim.

"O olmadı galiba," diyerek bir kaçış yolu denedim. "Yandı sanırım. Tekrar yapayım isterseniz."

“Gerek yok.” Kahveden bir yudum aldı, beklenmedik ihanetimin karşısında alnında şaşkınlığını belli eden ince bir çizgi oluştu. Kahveyi yaktığımı kokusundan fark etmişti, evet ama öncesinde kaşık kaşık ekleyerek resmen hoca ettiğimi ancak tadına varınca anlayabilmişti.

“Ne oldu?” diye sordum eğlendiğimi gizleme ihtiyacı duymadan. “Yeterince *acı* olmuş mu kahveniz?”

“Olmuş.” Teyit etmek ister gibi bir yudum daha aldı. “Çok *acı* olmuş.”

“Dayanılacak gibi değilse bırakın bence.” dedim onun yerne yüzümü buruştururken. Kendimi o kahveyi içerken hayal bile edemiyordum. Benim için yaptığı tüm o sütlü ve şekerli kahvelerin yanında bu kahve zift gibi kalıyordu. Yakılmış bir kahveydi, her yudumu mideye kramp sokacak kadar da yoğundu.

Ve o, tüm bunları bilmesine rağmen kalan kahveyi tek yudumda içti. “Sorun değil,” dedi fincanı masaya bırakırken. “Verdiğin diğer acıların yanında bu bir hiç nasıl olsa.”

7. BÖLÜM

“YALIN SOYSAL VE ASİSTANI DURU”

Dahlia'daki üçüncü günüm hiç iyi başlamamıştı. Ve güne nasıl başlarsan öyle gider sözü her kime aitse bilmeliydi ki kesinlikle çok doğrudu.

Evden metro istasyonuna yürürken yağmura yakalanmış ve sınısıklam olmuşum. Kamuflaj için kullandığım atkı ve şapka saçlarımın ancak bir kısmım koruyabilmişti. Metroya bindiğimde yüzüme yapışan ıslak saçları elimle şöyle bir ittirirken duyduğum çığlıkla neye uğradığımı şaşırdım. Bir de Han güneş gözlüğüyle kendimi gizleyemediğimi söylerdi. Yağmur yağmaya başlayınca gözlüğümü çıkarmıştım ve işte, sonuç ortadaydı. Gözlük çıkar çıkmaz kimliğim ifşa olmuştu.

“Siz Elisa Tanyeli'siniz değil mi?” diye sordu genç bir kız. Nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı bilmemek panikle gözlerimi kaçırmama neden oldu. Aniden koluma asılınca büyüttüğüm gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim ve neyse ki orada coşkulu bir sevinç gördüm. “İnanmıyorum sizi burada gördüğüme. Metroda ünlü var resmen!” Cevap vermeme kalmadan çantasından telefonunu çıkardı ve “Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?” diye sordu. Ağzı kulaklarındaydı, beklediğim gibi olumsuz bir tepkiyle karşılaşmamak rahat bir nefes almamı sağlamışsa da hâlâ tedirgindim.

"Tabii," diyerek gülümsediğimde ön kamerasını açtı ve fotoğrafımızı çekmeye başladı.

Birkaç fotoğraf karesinden sonra çoğu hayran gibi ilgimi kaybeder sanıyordum ki diğer insanların da dikkatini çekmemden olacak kadar coşkulu hallerini sürdürdü. Yerini bir bakışına vermemek için uyuma numarası yapanlar bile ayaklarını etrafımı sarmaya başlayınca görünmez bir kalkan kuşandım. Her an biri kötü söz söyler ya da rahatsız edici bir davranışta bulunur da kendimi savunmam gerekirse diye tetikteydim. Öküyandan bu, hayranlarımla yanımda bir koruma ya da menajer olmadan karşı karşıya geldiğim ilk seferdi ve dudaklarımda içten bir gülümsemeyle kameralarına poz verebildiğime göre korktuğum başıma gelmemiştir.

"Çok özledik seni. Ne zaman döneceksin ekranlara?"

"Hiç olmazsa sosyal medyada aktif olsan?"

"Yüzünü unutturacaksın bu gidişle."

"Elisa Tanyeli'yi unutmak mı, kafayı yedin herhalde."

Yanımdaki insan değişiyor ama yüzümdeki ifade sabit kalıyordu. Hissettiğim gerginlik her geçen saniye biraz daha azalırken neredeyse oturup sohbet edecek kıvama gelmiştik. Ta ki birinin "Son dizi çok güzeldi aslında. Keşke çıkmasaydın diziden," demesinden hemen sonra boş koltuklar arasında tek başına oturan birinin "Çıkmadı ki, çıkarıldı," deyişine kadar...

Devamında bir kargaşa oldu, vagondaki insanlar iki gruba ayrıldı. Diziden kovuldum mu yoksa kendi isteğimle mi ayrıldım diye tartışmaya başladılar. En ufak bir doğruluk payı bile olmayan teoriler atıldılar ortaya ve bir noktada durup benden her şeyi açık açık anlatmamı beklediler. Han olsa beni çekip kurtarırdı içlerinden; Can ya da Sevgi olsa mantıklı bir açıklama yaparak sustururdu herkesi ama üçü de yoktu ve iş başa düşüyordu. Yapabileceğimin en iyisini yaptım ve kaçtım.

Kapılar açılır açılmaz kendimi dışarıya attım ve koşar adımlarla istasyondan çıkmak üzere yürümeye devam ettim. Korktuğum

başına mı gelmişti yoksa bu yaşadıklarım altında olabilecekle-
ne en iyi halı mıydı, bilemiyordum. Basılan fanatik derecesinde
hayranım bile olsa, hayat telaşı daha ağır basmış ve kimse peşim
den gelmemişti neyse ki

İstasyondan çıktığımda elimi göğsüme hastırıp solumlan-
dım. Evden çıktığımdan beri yaşadıklarımı şöyle bir düşünüp
başına daha kötü ne gelebilir ki dedim ve en kötüsü geldi. Cam
plazaya girmeme birkaç yüz adım kala, acelesi olduğu her ha-
linden belli olan biri koşarak yanımdan geçerken buna çarptı ve
bununla da yetinmeyip elindeki kahveyi üzerime döktü.

“Özür dilerim özür dilerim!” diye başlayıp hissettği mah-
cubiyeti aynı anlama gelen farklı cümlelerle anlatmaya çalışan
kız, kahvenin tenimi yakacak kadar sıcak olduğunu sanıyor ol-
malıydı ki parmak uçlarıyla tuttuğu kumaşı çekiyordu.

“Sorun değil,” dedim gömleği elinden kurtarmaya çalışır-
ken. Ne diye kabanımın önünü kapatmamıştım ki...

“Ay nasıl sorun değil? Yandın yandın! Gömlek de gitti. Kim
bilir kaç paradır bu. Yok yok,” dedi başını iki yana sallayarak.
“Benim bunu telafî etmem lazım. Bizim acilen sana yeni bir
gömlek almamız lazım. Ama dur, henüz maaşım yatmadı. Kar-
tım da ekside. Ne yapsak ki? En iyisi sen bana numaranı ver,
maaş yatınca ben seni arayayım alışverişe çıkalım olur mu?”

Tek nefeste söylediklerine karşılık öylece bakakaldım. Elini
kaldırıp gözlerimin önünde sallamaya başladı. “Hey, iyi misin?”

Başımı belli belirsiz salladım. “İyiyim.”

“Süper. O zaman numaranı ver de ben gideyim. İşe geç ka-
lıyorum. Yalın Bey sonra çok kızıyor... Aslında haklı, o tam
vaktinde şirkette olabiliyorsa benim de olmam gerekir ama işte
bazen otobüsü kaçıyorum ve bir sonrakinin gelmesi yirmi da-
kika falan sürüyor. Biliyor musun, bir keresinde yine otobüsü
kaçırmışım, sırf Yalın Bey kızmasın diye taksiye bindim. Tak-
simetrede yazan ücreti görünce fenalık geçirdim. O gün bugün-
dür evden bir saat erken çıkıyorum, oh, kafam rahat. Ama dün

gece geç bir vakitte Londra'dan geldik diye mi bilmıyorum sabah çok zor uyandım. Ay, biliyor musun ben Londra'ya gitim! Tabii iş için gidince pek gezme fırsatımız olmadı ama yine de çok güzeldi. Aslında ben hep Paris'e--"

Dayanamayıp çığlık attım. "Nefes al," dedim yalvarırcasına.

"Ben yine çok konuştum değil mi?" dedi dudaklarını bükererek. Mahcubiyetle başını eğince çikolata rengi saçları yüzünü kapattı.

"Sen Yalın'ın asistanı mısın?" diye sordum anlattığı onca şeyden ilgimi çeken tek önemli bilgiyi teyit etmesi için.

Anında başını kaldırıp gülümsedi. "Tanıyor musun Yalın Bey'i?"

"Ben onu tanıyorum da sen beni tanı mıyorsun galiba."

Gözlerini kısarak beni şöyle bir baştan aşağı süzdü. Zaten çekik olan gözleri artık görünmez haldeyken "Yoksa eski sevgilisi misin?" diye sordu düşmanca bir tavırla.

"Ne münasebet!" dedim yüzümü buruşturarak.

"Kimsin o zaman?"

"Elisa," dedim beklentiyle. "Elisa Tanyeli?"

Bir kaşını kaldırdı ve düşünceli bir ifadeyle yüzüme bakmaya devam etti. Gözlerinde boşluktan başka bir şey yoktu. Beni tanı mıyordu. Ünlü oyuncu Elisa Tanyeli'yi tanı mıyordu. Şaşkınlıktan küçükdilimi yutmak üzereydim çünkü bu, başıma ilk kez geliyordu. Gerçi ben Han'la tanıştığımda da bunun başıma ilk kez geldiğini sanıyordum ya, neyse.

Emin olmak için işaretparmağımı yüzüme doğrulttum. "Bu yüzü ilk defa mı görüyorsun?" Yavaşça başını salladı. "Elisa Tanyeli ismi de senin için hiçbir şey ifade etmiyor, öyle mi?" Bir kez daha başını salladı.

İçimde önüne geçemediğim bir heyecan dalgası gezinmeye başladı. "Güzel," dedim sevinçle. "O halde tanışalım, ben Elisa. Adilhan Kozan'ın yeni kişisel asistanıyım."

“Ciddi olamazsın!” dedi gözlerini büyüterek. Birden suratı asıldı. “Ay çok üzüldüm sana ya... Bir de üzerine kahve döktüm. Zaten derdin başından aşkınmış.”

“Anlamadım.”

“Adilhan Bey’in asistanı olmak diyorum, tam bir zulüm. Kolaylıklar diliyorum.”

“Zor biri midir?” diye sorarken kafam epey karışmıştı. Bu adamla ilgili herkes neden farklı bir şey anlatıyordu?

“Zor değil de mükemmeliyetçidir diyelim. Bir iş verdiğinde onun istediği gibi yapman gerekir, istediğine yakın değil istediğine uzak hiç değil, tam istediği gibi. Yoksa asla peşini bırakmaz. Ha, kırmaz kalbini Dila cadısı gibi. Ama Yalın Bey gibi pas da geçmez.”

“Dila cadısı mı?” diyerek güldüm. “Sen de mi sevmiyorsun Dila’yı?”

“Kim sever o taş kalpliği?” Tüyleri ürpermiş gibi titredi. “Sana ne yaptı?”

“Zorla kahve yaptırdı.”

Kahkaha attı. “Bu kadarcık mı?”

“Sana ne yaptı ki?”

“Ah ah,” diyerek koluma girdi. “Neler yapmadı ki... Anlatacağım sana her şeyi ama önce gel şirkete gidelim, malum saat...” Bir yandan konuşuyor, diğer yandan da şirkete doğru götürüyordu beni. “Gömleği de merak etme. Telafî edeceğim mutlaka.”

“Gerek yok ya. Ucuz bir şeydi zaten.”

“Ucuz mu?” diye inanamaz bir sesle sordu. “Saçmalama. Bu markayı iyi bilirim ben, gömlekleri çok pahalıdır.”

Başımı eğip Parla Saygın’ın benim için seçtiği gömleğin üzerinde yer alan marka logosuna baktım. Bu markadan daha önce hiç giyinmemiş hatta markayı hiç duymamış bile olduğuma göre çok da iyi sayılmazdı. Benim için sıradan ve ulaşılabilir

olan bir şeyin başkası için güzide ve ulaşılamaz olabileceğini anladığım bu an, ruhumun derinliklerinde adlandıramadığım bir his uyandırdı. Yabancı ama kesinlikle iyicil bir duyguydu.

Kahve lekesinin zor çıkan bir leke olduğunun bilincindeydim ama onu böyle bir yükün altında bırakmak istemiyordum. Reddettiğim takdirde beni yanlış anlayabileceğini düşündüğümünden, "Senin de kahven döküldü," dedim tatlı tatlı. "Benim de sana bir kahve borcum olsun o zaman."

"Olsun be Elisa," dedi gülerek.

"Bu arada... senin adın ne?"

"Duru."

Kaşlarımı kaldırdım hayretle. İkinci Şans'taki karakterimle aynı isme sahipti. *Tesadüfün böylesi...* "Ne güzel," dedim şaşkın bir gülümsemeyle.

Asansörün kapıları açıldığında birlikte indik ve ışıklı tabelanın yanından geçerek ofise girdik. Ece bizi görür görmez yerinden kalkıp yanımıza geldi. "Elisa!" dedi gözlerini büyütmüş bir halde gömleğimdeki kahve lekesine bakarken. "N'oldu, iyi misin?"

"İyiyim, sadece yağmura yakalandım ve..."

"Biz çarpıştık da..." dedi Duru mahcup haline geri dönerek. "Kahvemi Elisa'nın üzerine döktüm."

"Neden hiç şaşımadım acaba..." diye imada bulunsa da kıkır kıkır gülüyordu Ece. Birden gülümsemesi silindi. "Yalın Bey seni soruyordu."

"Ay yok artık ya," diyerek sızlanmaya başladı Duru. "Ah tarafı üç dakika geç kaldım."

"Seni değil," dedi Ece, yeniden bana döndü. "Seni soruyor."

"Elisa'yı mı?" diye şaşırdı Duru. "Neden ki?" Düşünceli bir ifadeyle bir bana bir de Yalın Soysal'ın odasına baktı. "Gerçi Yalın Bey bu. Neyi neden yaptığı çok belli değil."

"Sen sevmiyorsun galiba bu adamı," dedim esprili bir dille.

"Tabii ki sevmiyorum!" diye çıkıştı birden. "Patronum o nim."

Ece kıkırdamaya başladığında Duru'nun yanaklarının al al olmasıyla eksik parça bulunmuş oldu. Bir yaz dizisinin içine düşmüşüm gibi hissederken kötü karakterin sahneye girmesiyle gerçeklik algımı hepten yitirdim.

"Aşk olsun, kuru kuru dedikodu mu yapıyorsunuz? Söyleseydiniz çay getirseydik."

"Siz mi getireceksiniz?" diye saf saf karşılık verdi Duru.

"Ben çay sevmem," dedim inatla. "Ama kahveye hayır demem."

"Elisa," dedi Dila dişlerini sıkarak.

Yeni hatırlamış gibi şaşkın bir nida atıp "Yalın Bey beni bekliyordu," diyerek kaçtım. Dila'yı kızgın bir boğa gibi arımda bırakmış olmak o an için beni keyiflendirmiş olsa da sonrasında bunun acısını çıkaracağından ve benim de hiçbir şey yapamayacağımdan emindim.

Yalın Soysal'ın kapısında dikilirken içeriye asistan Elisa olarak mı yoksa ünlü oyuncu Elisa Tanyeli olarak mı girmem gerektiğini düşünüyordum. Beni kim olarak beklediğini bilmiyordum ama ona karşı güttüğüm kine bakılacak olursa içeriye kim olarak girmek istediğim belliydi. Kapıyı iki kez tıklattım ve onay beklemeden açtım. İçeri girdiğimde Yalın Soysal'ın odasında asistan odasına bakan bir cam bölmenin bile olmadığını gördüm, kendini dört duvarın içine hapsedmişti sanki.

"Yalın Soysal," dedim içeri girip arımdan kapıyı kapatarak. Bu kapının kapanması demek asistan Elisa rolünün bir süreliliğine de olsa kapının dışında kalması demekti.

"Elisa Tanyeli." Koltuğundan yavaşça kalkıp bana doğru yürümeye başladığında suratındaki zafer dolu gülümsemeye bakmak, içimdeki öfkenin katlanarak artmasına neden oluyordu. Zeytin dalı misali elini uzattı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Dahlia Parfüm'ün ortaklarından Yalın Soysal'la tanışıklığımız eskiye dayanıyordu. Adilhan Kozan kimliğini herkesten saklarken Yalın Soysal'ın yüzü ve ismi her yerdeydi. Dahlia'yla

roportaj yapılması gerekirse cevapları Yalın Soysal verirdi. Dahlia'nın bir davete katılması gerekirse şık takım elbisesini giyen Yalın Soysal olurdu. Dahlia'da lansman düzenlenecek olursa yeni parfümü tanıttak konuşmayı Yalın Soysal yapardı. Ve benim en başından beri tanışmak istediğim Adilhan Kozan'ı tanıdığım Yalın Soysal'dı. Onunla ilk ne zaman tanıştığımızı hatırlamıyordum ama birkaç etkinlikte karşılaştığımızdan ve ufak da olsa sohbet ettiğimizden emindim. Ancak o hafta rinde gizli ortağının bana karşı olan ilgisinden bahsetmemiş, ortağını benimle tanıştırmayı teklif etmemiş ve sonunda bana bir oyun oynamıştı.

Elini tutup serçe sıkıdım. Kaşlarını kaldırarak ellerimize baktı, zeytin dalını kabul etmediğini anladığında gülümseme sinir bozucu bir şekilde genişledi. "Seni burada görmek ne güzel," diyerek elini kendine doğru çekti. "Tabii ben daha farklı düşünmüştüm ama olsun."

"Daha farklı?"

Başını sallayıp ofis ortamı için fazla rahat ve bir o kadar da heybetli görünen deri koltuğu işaret etti. "Oturalım mı?" diye sorarak benden önce koltuğa yöneldi. Yalın pencerenin önünde konumlanmış masasının çaprazında yer alan geniş koltuğa kurulduğunda ben koltuğun dayalı olduğu duvarda asılı duran devasa büyüklükteki tabloya bakıyordum. Ying-Yang temalı tabloya dakikalarca bakmak ve her bir detayını incelemek istesem de koltuğa geçip oturdum. Beni çalışma masasının önündeki koltuklar yerine bu geniş koltukta ağırlamak istemesi her ne kadar bir samimiyet göstergesi olsa da pıncıye dek yaptıkları onun gulen yüzüne kanmamam gerektiğini bana çok iyi öğretmişti.

"Dahlia'nın marka yüzü olmanı çok istiyordum," diyerek konuşmaya başladı. "Üç yıl önce kurduk bu şirketi, ne hayallerle çıktık bu yola bir bilsen. İyi de oldu, ilk parfümümüz çok ses getirdi ama iş dünyası işte, biliyorsun, rakiplerinin önüne geçmek

için hep daha fazlasını yapman gerekir. An geldi, daha fazlasının ne olduğunu bulamaz olduk, ben de seni reklam yüzümüz yapmayı teklif ettim. Etmez olaydım. Ne oldu biliyor musun, bana bir kez olsun sesini bile yükseltmemiş kardeşimle o gün kavga ettik. İstemedi seni reklam yüzümüz yapmayı. Başta anlamadım, seni beğenmiyorum sandım, potansiyelini göremedi sandım. Meğer derdi çok başkaymış. İş değilmiş senden istediği, aşkmış."

Dahlia Parfüm'ün marka yüzü olmak istediğim zamanları düşündüm, bana neden bu teklifle gelmediklerini ne çok merak ederdim. Kendimi yenebilsem onlara bu teklifle ben giderdim, o kadar çok istiyordum Dahlia'yı temsil etmeyi. Ama dediğim gibi, kim kendini yenebilmişti de ben yenecektim?

"Şirketin ismini Adilhan koydu. Bulduğu ismi beğenince hiç sormadım nereden geldi aklına diye. Meğer ilhamı senmişsin."

"Yıldızçiçeği," diye mırıldandım.

Bilgiç bir tebessümle kıvrıldı dudakları. "Yıldızçiçeği," diye mırıldandı. "O parfüm sayesinde kurduk biz bu şirketi. Ama gün geldi, başka bir parfüm koydu önüme, 'bununla çıkış yapacağız' dedi. Yaptığı yeni parfümü daha çok sevince sorgulamadım neden diye. Meğer nedeni senmişsin." Sıkıntıyla nefes verdi. "Elisa," dedi bedenini biraz daha bana doğru çevirecek. "Hastane odasında tanıştığınız günden sonra Adilhan için senden ötesi olmadı. Ben biraz geç öğrendim sana olan ilgisini, tanışmanız için ona cesaret vermek istedim ama işe yaramadı. Çünkü daha önce denemiş ve başaramamıştı. Sana ulaşmaya çalışmış, ulaşamamış, karşına çıkmış, görmezden gelmişsin, konuşmaya çalışmış, umursamamışsın. Senin sayende yaptığı parfümü sana göndermiş, sen kutusunu bile açmamışsın. Suçlamıyorum seni, sen de haklısın. Gökyüzündeki bir yıldızın, yeryüzünde çiçeklerle işi olan bir adamı görmesi beklenemez ama ona yıldızçiçeğini veren sendin. Ona yıldızlarla çiçeklerin yan yana olabileceği umudunu veren sendin."

"Yine de..." diyerek araya girdim. "Bu oyuna hiç gerek yoktu."

"Ne yazık ki vardı."

"Yoktu," diye sınırlendim. "Seninle zaten tanışıyorduk. Bir samimiyetimiz yoktu ama tanışıyorduk. Bir gün karşıma çıkabiliyordun onu. Bak, diyebiliyordun; Dahlia'nın gizli ortağı işte adam, o büyüleyici kokuları bu adam yapıyor ve seninle tanışmak istedi diyebiliyordun."

"Yapma," dedi nca eder gibi bir ses tonuyla. "Onu Dahlia Parfüm'un yaratıcı dehası olarak tanıştırsaydım seninle, bupar yarım kalan bir hikâveniz bile olmazdı, sen de biliyorsun buna. Katıldığın davetlerde birçok insanla tanışıyorsun ya da tanışabiliyorsun. Şimdiye dek hangisi ilgini çekti de davetler dışında da görüştünüz, yakınlaştınız? Adilhan'la sizi bir davette tanıştırsaydım, senin için herhangi biri olurdu, ikinci görüşme; ancak bir sonraki davette tesadüfen karşılaşırsanız olurdu. İlgini çekmiş olsa bile sana yaklaşmasına izin vermezdin, sen onla zaten yaklaşılmazdın."

"Bilemezsin."

"Ben de sen bu hikâyede kızdıran şey başka."

"Öyle mi?" diye alaycılıkla güldüm. "Neymiş?"

"Bu hikâyeyi hen başlatmış olabilirim ama yazarı sende. Ben sadece sana bu araya getirdim, ona âşık olan da onu terk eder de sendin."

"Pardon," dedim gülererek. "Gerçeği öğrendikten sonra onu terk etmeyip ne yapacaktım?"

"Dinlemeyi seçebiliyordun. Anlamayı seçebiliyordun. Onu gerçekler tanımayı seçebiliyordun çünkü onu gerçekten tanısaydın terk etmezdin. Onu bu kadar severken böyle bir acıyı bir kez daha yaşamasına izin vermezdin."

"Bir kez daha?" diye sorduğumda yüzündeki ifade karardı. Bekledim, dolu gözlerle ona baktım ama kapının aniden açılması ile sohbetimiz yarıda kesilmiş oldu. Tabii ki

Yalın'ın ela gözleri gelen kişiye çevrildiğinde dönüp ben de baktım. Gelen Duru'ydu ve tuttuğu tepsideki kahve fincanlarını nereye bırakmasını gerektiğini düşünüyordu. Oturduğumuz koltuğun önünde ya da yanında sehpa ve benzeri bir şey olmadığı için kız haklı olarak tereddüde düşmüştü.

"Duru?" dedi Yalın açıklama bekler gibi.

"Buyurun Yalın Bey?"

"N'apıyorsun?"

"Kahve getirdim size."

"Neden?"

Yalın'ın sorusu beni şaşırttığı kadar Duru'yu da şaşırtmıştı. "Neden," diye tekrarladı kısık sesle. "İçmeniz için olabilir. Evet, kahve bu, başka ne için size kahve getirmiş olabilirim ki?"

"Peki ben senden bize kahve getirmeni istedim mi?"

Şok olmuş gözlerle Yalın'a baktım, şaka yapar gibi bir hali yoktu ya da onu yeterince tanımadığım için böyle düşünüyordum.

Afallamış bir sesle "Hayır," deyince Duru, gözlerimi bu kez ona çevirdim.

"Hayır," diye tekrarladı Yalın. "O halde neden kafana göre iş yapıyorsun?"

"Özür dilerim ben sadece..."

Gözlerim hızla Duru'dan Yalın'a ve Yalın'dan tekrar Duru'ya kayıyordu. Tenis maçı izlemek gibi bir şeydi ama hiç keyifli değildi, kim kazanacak diye oyunculardan bile daha çok genilmiş olabilirdim.

"Sen sadece sana söylenenleri yap. Zaten Londra'da..." derken duraksadı. "Neyse, çıkabilirsin."

"Kahveler?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

"Duru!" dedi sertçe.

Duru odadan çıkınca sinirle Yalın'a döndüm. "Neden öyle davrandın kıza?" diye hesap sormaya başladım. "İçmek istemiyorsan nazıkçe reddedebilirdin. Bu kadar kaba davranmaya gerek var mıydı?"

"Vardı," dedi gözleri uzaklara dalmışken. "Birinin on sınırlarını hatırlatması gerekiyordu."

"Alt tarafı kahve getirdi," dedim şaşkınlıkla. "Sana sonradan kahve getirmesiyle sınırların ne ilgisi var? Londra'da oldu hem?"

"İşi aldığımızı öğrenince bana sanıldı. Yani sevinçten ne yapacağını şaşırmış durumdaydı ama hoş değildi."

"Ne?" diyerek gülmeye başladım. "Ciddi misin sen? San sanıldı diye mi bu tantana?"

Çatık kaşlarla dönüp yüzüme baktı. "Komik değil "

"İnanılmaz komik hem de." Kıkırdamaya devam ederken aniden duruldum. "Bir dakika bir dakika," dedim onu suçsuz yakalamışım gibi sırıtırken "Yoksa sen bu kızdan hoşlanıyormusun?"

"Daha neler!" dedi suratını buruşturarak. Ela gözlerini ben den bir kez daha kaçırmış ve uzaklara dikmişti.

"Ne o," dedim imalı bir sesle "Asistanın diye kuşuk mı görüyorsun?"

"Hayır Elise," dedi sakın kalmak için kendini zorladığı bir halinden berrakken. "Asistanım diye etik bulmuyorum."

"Etik defterlerine aykırı olmaya hoşlanabilirdin yani," derken aklıma gelen fikir beni öyle heyecanlandırdı ki bu bir aylık süreçte az da olsa eğlenebileceğim için sevindim. Ona aklımı nasıl kurulumuş gösterecektim. Bu parketteki ıyım bitmeden önce Yalın Sosyal, asistanı Duru'ya ilanıyla edecekti

8. BÖLÜM

“LİLA BİR KALP”

Kurduğum intikam planı içimi şimdiden soğutmaya başlamışken detayları daha sonra düşünmeye karar verdim. Belki Sevgi'ye bu plandan bahsederdim ve bana yardımcı olurdu. Ya da tüm zamanların en iyi yaz dizilerini açar ve patron asistan aşklarının nasıl başladığını öğrenirdim.

Yalın, “Bilmen gereken bir şey var,” deyince beni gülümseten intikam planımı bir kenara bırakarak anın içine döndüm, kaşlarımı çatarak ona baktım. “Parla Saygın ablam gibidir, çok severim kendisini. Hatırı çok büyük.”

“Biliyorum, babanın arkadaşıymış.”

Hafifçe başını salladı. “Beni arayıp seni sorduğunda çok şaşırdım, garip bir tesadüf sandım. Ancak seninle ne yapmak istediğini anlattığında bunun bir tesadüf değil kader olduğunu anladım.”

“Vural Köse,” dedim nefretle.

“Bu yüzden sende kendini görüyor. Bu nedenle ne yapıp edecek seni yeniden parlatacak.”

“Umarım,” dedim sıkıntıyla nefesimi verirken.

“Belki ona güvenmelisin. Ve her ne dediyse yapmalısın. Çocukluğundan bilirimi onu. Hırslıdır, başarı onun için her şeyden önce gelir. Kırk not aldığında ailemden işitmediğim azarı ondan ıstırdım, öyle söyleyeyim sana...”

[illegible]

"-Aye hyston was an 'erren Dubha was yul in yeked."

“En i den erklæring de nuu karyi sacha bawetogin njan na
wagawakan. Haxta karyah bellemaden.”

"Kazalo tekmovalne želje" dehašne svobode der-
 dan. "Bez nas i vrtovi odaradani samo de hoda i vrtovi cmo-
 greda. A vrtovi Eba odmo isemirna odaradna. Ektor de
 hoda; bez nas želja hoda; vrtovi deradna. Hoda odarad-
 nje; bez deradna o deradna svobode deradna."

五、

Kupa aghahghehna yme Daru'man geshhima dagesoret dōnup
kushmashna y'ibna na y'ezinde ofhe deghl de kashy'a kashgā be
enahge oshgama'a meralhā kupa'ya dōndama. Geshen Hana'da ve of
chahga balzarshe'z gh'yānashvorda.

"Ehka" Jeds haw eke haw sek. "Bem okenada helle"

Buletinok ve oom waakendatnook eylemash obahirinda, tabii
 wakayshama Yalwa'a yer urdaghinde geyiken yene kashama gurne-
 ceyishma. Yalwa'la barthake aiyaga kashnik. Sessure gurnook ve
 oom awashna Elisa roburne barisholup soa awash chami Yalwa'a uza-
 tama "Tawagayshama waashnoma obashna Yalwa' Ben" deaghinde Yalwa'
 zewe wabarashnoma awashnoma bar hahke chami saka.

Yahya "in odorsandam qulugumduysa kapada beta karsuliyaa
Ezi'ya "Neker oddu" diye merakla sorda

Overstresses with over "Kontrol."

"Ne" diye cevap ver. "Daha önce günden beri uykum var."

But he never did. "But no one would ever know."

Yes, work on it.

"Ben mi sinirlendirdim yoksa daha öncesinde zaten sinirli miydi, bilmiyorum. Seni sordu tamam mı, ben de aslında ne tam vaktinde geldi ama Yalın Bey'in yanında dedim. Hızla alamadım. Duru'nun odadan ağlayarak çıktığını ve senin de neredeyse yarım saattir içeride olduğunu söyledim. Bir anda ayağa kalktı ve buraya geldi."

Ece'yi cevapsız ve dolayısıyla merakta bırakıp Han'ın bana söylediğini yaparak odasına gittim. Neyin onu bu kadar kızdırdığını düşünüp durdum ama bir sonuca varamadım. Geldiğinde bir şekilde öğrenirim sanıyordum ki odaya girer girmez "Yalın'la ne konuştunuz?" diye sorarak soru hakkını elimden aldı.

"İş." dedim geçiştirircesine. Belli ki Yalın ona hiçbir şey anlatmamıştı.

"İş?" diyerek detaylandırmamı istedi.

"Kurallar işte. Asistanlık dışında şirkette ne gibi görevlerimin olabileceği, işe kaçta gelmem gerektiği gibi konular..."

"Bu kadar mı?" diye sordu, pek inanmış gibi görünmüyordu.

"Ha bir de masraflar var." dedim Ece'den öğrendiğim bilgiyi satarak. "Aşk olsun Adilhan Bey, yemek masraflarımın şirket tarafından karşılanacağını neden söylemediniz bana?"

"Ne?"

"Yaa, ben de ilk duyunca aynen böyle şaşırdım. Meğer öğle yemeğim şirkettenmiş."

Kafa karışıklığına bir yenisi eklenmiş gibi "Sahi, sen de neredede yedin?" diye sordu.

"Hiçbir yerde."

"Neden?" diye sordu nedenini çok iyi bildiği halde. Günde iki öğün beslendiğimi, hafif bir kahvaltı ve iyi bir akşam yemeği ile günü tamamladığımı, bu zamanlar herkesten daha iyi biliyordu. Unutmuş değildi, sadece henden daha iyi rol yaptığımı zannettiği anlardan birindeydik.

"Çünkü öğle yemeği pek yemem."

"Hım," diye mırıltılı bir sesle bana yaklaştı. Aramızdaki mesafenin kapandığı her an kalp ritmimi biraz daha bozarken. "Yemeklerin şirketten olması neden bu kadar umurunda oldu peki?" diye sordu.

"Çünkü..." dedim bahane ararken. Konuyu ustalıkla Yalın'dan çevirmiştim, bir şekilde sürdürmem gerekiyordu. "Çünkü yemek parasıyla ayakkabı alabilirim," dedim birden. "Evet, bunu yapabılırım."

"Ne?" diyerek gülmeye başladı.

"Ne var, olmaz mı?"

"Olmaz," diyerek ciddileşti. "Yemek yersen masrafın karşılanır, yemezsen yemek ücreti alamazsın."

"Neden ya?" diye karşı çıktım. "Çok saçma. Kim koydu bu kuralı?" Yüzündeki gururlu ifade iyi bir cevaptı. "Siz koydunuz tabii."

"Yalın Bey sana bu kuraldan bahsetmemiş anlaşılan. Kim bilir başka ne konuştunuz da bu gibi önemli kuralları atladınız..."

"Hiç," diyerek kaçmaya çalıştım. "O halde şey yapayım, öğle yemeği yiyeyim de hakkım yanmasın."

"Ye bence de..." diye destekledi. "Günde iki öğün beslenerek bu iş temposunu yürütemezsin."

Bunu bir meydan okuma olarak görmek yerine başımı salladım. "Eğer başka bir şey yoksa çıkabilir miyim?"

"Yalın'la konuştuğunuz başka bir şey yoksa çıkabilirsin tabii."

Kapıyı açıp dışarı çıkmak üzereydim ki Han'ın peşimden geldiğini hissetmemle açtığım kapının hızla kapanması bir oldu. Elini kapıya yasladığında sertçe yutkundum. İsteddiği cevabı almadan gitmeme izin vermeyeceğini anlayarak yüzümü yavaşça ona döndüm. Han'la aramızdaki mesafe şimdi yok denecek kadar azdı.

"Adilhan Bey," dedim onu itmeme gerektiğinin bilincinde. "Ne yapıyorsunuz?"

"Yalın'la ne konuştunuz Elisa?" diye sordu.

"Söyledim ya, kurallar."

"Elisa," diyerek sözümü kesti. "Ne söyledi sana? Haddini aştı mı? Üzdü mü seni?"

"Bilmen gereken bir şey olmadı."

"Neden böyle yapıyorsun?"

"Ben sadece kendimi korumaya çalışıyorum."

"Kimden?"

"Senden."

Geçmişe bakan, buruk bir tebessümle kıvrıldı dudakları. "Bir zamanlar ben seni herkesten koruyordum, şimdi sen kendini benden koruyorsun öyle mi?"

"Bizi bu hale getiren sensin," dedim acı çekercesine. "Ben bu hale sen getirdin."

"Ben sadece seni sevdim."

"Böyle sevmek mi olur?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Sen buna sevmek mi diyorsun?"

"Ben buna aşk diyorum."

"Aşk mı," dedim alay eder gibi gülererek. "Aşk değil seninki, sadece bir takıntı."

"Elisa," dedi afallamış bir sesle. "Nasıl böyle bir şey söylersin?" diye sorup geri çekildiğinde ne söylediğimin yeni farkına varmışım. Böyle düşündüğümü bile bilmezken ağzımdan çıkmıştı birden ve Han'ın yüzündeki ifadeye bakılacak olursa sözlerim onu epey bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Bana olan sevgisini yok saymakla kalmayıp aşkını takıntı diyerek hor görmüştüm.

Bir adım daha gerilediğinde benim de sözümü geri alman gerektiğini anladım ama yapmadım. *Yapamadım*. Bana yaptığını onca şeyden sonra kalbinin derinliklerinde bu hayal kırıklığını hissetsin istedim.

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

“Evet,” diye direttim. “Aşkına da sana da inanmıyorum.”

“Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu nasıl söylersin?”

“Yaşadığımız onca şeyin sahte olduğunu düşünecek olursak, pekâlâ da söyleyebilirim.”

“Sahte değildi.”

“Doğru,” diyerek başımı salladım. “Yaşadıklarımız değil, sendin sahte olan.”

“Elisa.”

“Yalın haklı,” dediğimde kaşlarını çatı. “Kariyerimdeki bu düşüşte ikinizin de büyük payı var. Hayatıma hiç girmeseydiniz belki de başıma bunlar gelmezdi. Hiç tanışmasaydık şimdi bu aptal asistanlık rolüne ihtiyaç duymazdım. Sana âşık olmasaydım şimdi senden bu kadar nefret etmezdim. Bana yardım etmek zorundasınız. Yalın beni Parla'ya ispiyonlamayacak. Sen de bir daha aşktan, sevgiden söz etmeyeceksin. Beni sadece asistan olarak göreceksin.”

“Benden nefret mi ediyorsun?” diye sordu, söylediğim onca şeyin arasından bir tek buna takılması sinirlerimi daha da bozdu.

“Aksini nasıl bekleyebilirsin ki?” dedim canını biraz daha acıtmak için.

Sertçe yutkunup bir adım daha attı. “Peki,” dedi pes etmiş gibi ellerini kaldırıp. “Nasıl istiyorsan öyle olsun. Aşktan, sevgiden söz etmek yok artık. Benim için sadece bir asistansın. Ece'den ya da Duru'dan bir farkın olmayacak.”

“Güzel,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Güzel,” dedi aynı şekilde. Kendi odama gitmek üzere ona arkamı döndüğümde “Nefretine değer biri olacağıma emin olabilirsin,” dedi. Dönüp tekrar yüzüne bakmadım, kapıyı bir hışımla uçup koridora attım kendimi.

Odama girer girmez masamın üzerindeki anahtarlığı gördüm ve neye uğradığımı şaşırdım. Han, benim için evinin yedek anahtarını yaptırmakla kalmamış, kalp sallantılı bir anahtarlıkla

da bana sürpriz yapmıştı. Kalbin rengi lilaydı ve o, böylesine ince bir jest yapmışken ben biraz önce onun aşkını sahtelikle suçlamış hatta nefretten bahsetmiştim.

Avucumdaki lila kalbe bakarken aptal bir âşık gibi gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. Onu ne kadar kırdığımı ve kızdığımı bilsem de başımı kaldırdım, camın ardında durup bana bakmasını beklediğim Han'dı. Fakat ona baktığımı fark ettiğinde asık bir suratla jaluzi perdeyi kapatan Adilhan Kozan'ın ta kendisiydi.

9. BÖLÜM

“VANİLYAYI TATMAK”

Adilhan Kozan için sadece bir asistan olmanın ne demek olduğunu anlamamın üzerinden tam iki gün geçmişti. Han bana tam iki gündür ilk kez tanıştığı ve sadece asistanı olarak gördüğü biriymişim gibi davranıyordu. Benimle iş dışında hiç muhatap olmuyor hatta göz göze bile gelmiyordu. Ondan istediğim buydu ama *ondan* istediğim bu değildi.

Öte yandan Dahlia'ya iyiden iyiye alışıyordum. Ekip beni güzel karşılamıştı ve günden güne her biriyle aramda ayrı bir bağ oluştuğunu hissedebiliyordum. Gerçi Dila beni hâlâ sevmiyor ve kabul etmekte zorlanıyordu ama sorun değildi, onun küçük şirket oyunlarını kafaya takamayacak kadar büyük dertlere sahiptim.

Yalın'la yaptığımız anlaşma ise şimdilik devam ediyordu. Dün şirkete geç gelmiş olmama rağmen beni Parla'ya ispiyonlamamıştı mesela. Dila'nın benden istediği kahveye şeker yerine tuz atarken beni yakalamasına rağmen sesini de çıkarmamıştı. Anlaşmamıza sadık kalıyor ve hatalarımı görmezden gelebiliyordu ancak ben yine de onun için kurduğum intikam planı üzerinde çalışmaya devam ediyordum. Çünkü bu biraz da arkadaşlık vazifemmiş gibi geliyordu. Duru'yla Yalın'dan bağımsız şekilde tanışmış ve arkadaş olmuştuk. Yalın'a olan

hislerini onunla tanıştığım gün anlamıştım ve onun için bir şeyler yapmak istiyordum.

Dila kapıda görüldüğünde bilgisayar ekranımı hızlıca kapattım. Bir kez daha azar işitmek istemiyordum. "Adilhan ne zaman gelecek?" diye sorduğunda her zamanki gibi kaşlarını çatmış, bana üstten bakıyordu. Ne kadar üstte olabilirse işte...

"Bilmiyorum."

Kaşları mumkunmuş gibi biraz daha çatıldı. "Ne demek bilmiyorum? Asistanı değil misin sen onun?"

Sabır dilenerek yavaşça ayağa kalktım. "Evet, Dila Hanım," dedim dişlerimi sıkarak "Ben Adilhan Kozan'ın asistanıyım. Ve asistan olduğum için ona hesap sorma lüksüm yok. Kendisi isterse bana ne zaman geleceğini söyler. Bilmediğime göre söylememiş söylemediğine göre de istememiş."

"Tamam canım ne kızılıyorsun," dedi beklenmedik çıkışım karşısında gözlerini büyüterek "Sordum sadece."

Farkında olmadan sesimi yükselttiğimi ve bunu, yüzümdeki gergin ifade anbean artarken yaptığımı yeni anlıyordum. Dila'nın ilk kez geri adım atması hoşuma gitmişken tavrimi korudum. "Öğleden sonra bir toplantısı var, iptal etmemi istemediğine göre bir saatte burada olur."

"Ne toplantısı?"

Bir kaşımı sorgularcasına kaldırdım çünkü bana bu soruyu sorma yetkisi yoktu. Adilhan Kozan'ın kiminle, nerede ve ne için toplantı yapacağı bilgisini bir tek Yalın Soysal'la paylaşılabıldım. Dila da bunu çok iyi biliyor ama aklı sıra beni demiyordu.

"Neyse ben odamdayım. Adilhan gelince haber et." Topuklarının üzerinde keskin bir dönüş yaptığında şakırtmadan ayakkabılarına baktım. İptal etmem gerekirse ondan ne kadar hoşlanmıyorsam ayakkabı zevkini de bir o kadar beğeniyordum. Her gün farklı tip topuklu ayakkabılarla geliyordu şirkete ve şimdiye dek ikisi bildiğim markalardı. Başımı eğip kendi

topuklu ayakkabılarıma baktım, bu onu ikinci giyişimdi çünkü başka seçeneğim yoktu. Dila'yı hiçbir konuda olmasa da bu konuda kıskanabilirdim işte.

Son yirmi beş gün, diye geçirdim içimden. Dayan Elisa, güzel ayakkabılarına kavuşmak için son yirmi beş gün...

Sayıli gün çabuk geçer mantığıyla öğleden sonraki toplantının tam saatine bakmak için ajandamı açtım. Saat tam 14.00'te Birce Önem'le toplantısı olduğunu not etmiştim ama Birce'nin kim olduğunu bilmiyordum. Çünkü söylememişti. Çünkü ben, onun için sadece bir asistandım. Bana söylenileni yapmalı ve fazlasını kurcalamamalıydim.

Kısık gözlerle cam bölmenin ardına baktım, şimdi orada yoktu ama olduğunda da oradaymış gibi gelmiyordu zaten. Bana bakmıyordu çünkü. Onu cezalandırması gereken bendim ama bedel ödeyen o değildi. Bir anda nasıl oklar tersine dönmüştü bilmiyordum ama bunlara kafa yoracak zamanım olmadığının da farkındaydım. Yapmam gereken tek şey, benden istenileni layığıyla yapmak ve nihayetinde yarım kalan hikâyemi tamamlamaktı.

Hayır, aşktan bahsetmiyorum. Yarım kalan ve çok daha uzun yıllardır süregelen asıl hikâyemden bahsediyorum. Benim hikâyem. Elisa Tanyeli'nin hikâyesi.

"Elisa?" Ah, tabii... Yeniden Elisa Tanyeli olmak istiyorsam bir süre daha asistan Elisa olmaya devam etmeliydim.

"Duru..." İçten bir gülümsemeyle kapıda bekleyen Duru'ya döndüm. Kim olduğumu hâlâ bilmiyordu. Sakladığımdan değil, şirket sınırları içerisinde konuşulması yasak olduğundan. Belki bir gün mesai saatleri dışında da görüşürdük ve o zaman onunla bu gerçeği paylaşırdım. Ya da Ece dayanamaz ve patlatırdı bombayı. Merak ettiğim şey, hakkımdaki bu gerçeğin Duru nezdinde bir bomba etkisi yaratıp yaratmayacağıydı. O kadar kendi halinde ve nahif bir kızdı ki. Onunla arkadaş olmayı çok istiyordum. *Gerçek arkadaş.*

"Birlikte yemeğe çıkalım mı? Ne tür yemeyi seversin? Yakınlarda çok güzel bir İtalyan restoranı var. Sevmezsen benim her zaman gittiğim esnaf lokantasına da gidebiliriz. Ömer Usta'nın çorbalarının üstüne tanımam. En sevdiğin çorba ne?"

"Duru." dedim gülümseyerek. Yine atı almış Üsküdar'ı geçiyordu. "Çok isterdim ama aç değilim. Ofiste kalıp çalışmaya devam edeceğim."

"Dün de aç olmadığını söylemiştin." Kaşları şüpheyle çatıldı. "Yoksa parayı mı dert ediyorsun? Saçmalama lütfen. Dahla belli bir miktara kadar olan yemek fişlerini karşılıyor. Kimse söylemedi mi bunu sana?"

"Sorun para değil." *Havatum boyunca sorun hep paraydı ama senin sandığın şekilde değil*

"Ay yoksa sen diyet mi yapıyorsun?" Beni şöyle baştan aşağı süzdü. "Daha neler! Çubuk kraker gibi kızsın zaten. Biraz daha kilo verersen hasta olursun valla. Anneannem hep, insan dengesi bozulunca hastalanır derdi, aşırı kilo almak kadar aşırı kilo vermek de iyi değilmiş."

"Diyet değil, yalnızca günde iki öğün yiyorum o kadar Bana iyi geliyor böyle beslenmek."

Mırıltılı bir ses çıkardı. "Aralıklı oruç gibi bir şey mi yanı?"

"Gibi," diye kaçamak cevap verdim

"Yanı biz seninle hiç öğle yemeği yiyemeyecek miyiz?" diye sorarken dudaklarını bükte.

"Bir gün yeriz belki"

Gözleri anında ıpıldadı. "Tamam," dedi heyecanlanarak. "O zaman ben şimdi gideyim. Belki yarın sen de benimle gelersin."

Duru molaya çıkmak üzere şirketten ayrıldığında içimi hiç rahat değildi. Onu yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum çünkü gidebileceğim halde gitmemiştim. Yanı tamam beslenme düzenim gerçekten de iki öğün üzerine kuruluydu ama hiçbir şey yemeyeceksem bile ona eşlik edebilirdim. Kaldı ki övgüyle bahsettiği o esnaf lokantasını çok merak etmiştim

Dünkü teklifini reddederken bunu tanınma korkusuyla yaptığı-mı kendime söylemek içimi rahatlatmıştı ama şimdi düşünüyordum da... Acaba korktuğum şey bir esnaf lokantasında çorba içerken görünmek değil de Duru'ya bir yabancının benimle fotoğraf çekilme isteğini nasıl açıklayacağımı bilememek miydi? Evet, sanırım buydu çünkü Duru'nun aslında ünlü bir oyuncu olduğumu öğrenmesinden çekiniyordum. Herkes gibi beni şan ve şöhretim için değil, beni ben olduğum için sevmesini istiyordum. Gerçek Elisa'yı tanırsın ve beni sevdiği için benimle arkadaşlık kursun, ona hediyeler aldığım için değil...

Masum bir istekte bulunduğumu düşünüyor ama hiç öyle hissetmiyordum. Her ne kadar ona yalan söylemediğimi bilsem de gerçeği gizlemenin de bir tür yalan olduğunun farkındaydım. Çünkü Han'ın sırf gerçek onu tanıyabileyim, bana aşk için yaklaştığını bilmeden eğer ki onu seversem ben de ona yaklaşıyım diye kimliğini gizlemesi gibi ben de Duru'dan gerçek kimliğimi saklamıştım.

"Han'ı anlayacağım aklımın ucundan geçmezdi," dedim farkına vardıklarımınla şaşkına dönerken. Onca zaman benden kimliğini neden gizlediğini, bana neden en başından beri aslında beni tanıdığını ve bana âşık olduğunu söylemediğini şimdi anlıyordum.

Bana Adilhan Kozan olduğunu söyleseydi, yaptığı parfümlere hayranlık duyduğumu ve onu takdir ettiğimi söylerdim yalnızca. Beni en başından beri tanıdığını söyleseydi diğerlerinden bir farkı kalmazdı. Bana âşık olduğunu söyleseydi diğer herkesten olduğu gibi ondan da kaçıp giderdim.

Ama işte, bana hastanedeki o adam olduğunu söyleseydi her şey başka olurdu. Kabul edemediğim tam olarak buydu.

"Elisa!"

Ece'nin bağırışıyla yerimden sıçradım, koridora çıkıp meraklı gözlerle etrafıma bakınırken Ece'nin güler yüzle karşıladığı kadını fark ettim. Onu daha önce hiç burada görmemiştim.

Zaten salaş kıyafetleri ve dağınık örgü saçlarıyla hiç buraya ait görünmüyordu. Sanki geçerken uğramıştı ya da adres vermesi için çok yanlış bir kapıyı çalmıştı. Ama Ece'nin güleç tavırlarına bakılacak olursa kadını evvelden tanıyordu.

"Ah, Elisa!" dedi yanında durduğunda "Seni Birce Hanım'la tanıştırayım."

Birce bir çizgi film karakterinininki kadar büyük gözleri Ece'den ayırıp bana çevirirken gülümsüyordu ama henü görüldüğünde yaşadığı şaşkınlık ile gülümsemesi suratında donup kaldı.

Beni tanıyordu. Kim olduğumu biliyordu. Belki de bir hayranımdı. Bu tarz durumları nasıl idare edeceğimi iyi bildiğimden gülümseyerek elimi uzattım "Çok memnun oldum."

Önce elimi baktı, sonra tekrar gözlerime ve suratında daha geniş ama kesinlikle sahte bir gülümseme varken elimi sıkı "Ben de."

"Adilhan Bey henüz gelmedi," dedim elimi çektiğimde "Dilerseniz sizi bekleme odasında ağırlayalım."

"Hiç gerek yok," diyerek dilini yaktı. "Adilhan'ın odasında beklerim ben."

Onay ya da ret beklemeden Adilhan Kozan'ın odasına doğru yürümeye başladı. İçeri oldukça rahat bir tavırla girdiğinde papırmak ve sinirlenmek arasında gidip gelirken "Adilhan mı?" diye tekrarladım "Bey yok." Çatık kâğıtlarla Ece'ye döndüm "Neden bey demedi?"

"Arkadaşı çünkü."

"Ne arkadaşı?"

"Üniversiteden Adilhan Bey, Yalın Bey, Dila cadısı ve Birce Hanım aynı dönem mezunu."

"Birce cadısı demediğine göre sen seviyorsun bu kadını."

"Yanlış," dedi tepkimden çekinerek "Dila gibi kendini beğenmişin teki değil. Ya da insanlara bule isteye zorluk çıkarıyor. Bir de çok havalı benve."

"Farklı bir tarzı var, evet," dedim başımı sallayarak. Ece'yle dedikodunun dibine vurmak yerine Birce'nin peşinden Adilhan Kozan'ın odasına girdiğimde onu şirkete geldiğim ilk gün oturduğum koltukta otururken buldum.

Beni gördüğünde gülümsedi. "Adilhan bahsetmişti senden," demesiyle olduğum yere çivilendim sanki, kalbim hızlandı. Ne demişti acaba? Hastane odasında tanıştığımız ilk günden de bahsetmiş miydi yoksa sadece otel odasında karşılaştığımız an ve sonrasını mı anlatmıştı? "Ama ben inanmamıştım," diye devam edince kafam daha da karıştı.

"Pardon," dedim sesimi bu defa kontrol altına alıp. "Neye inanmadınız tam olarak?"

"Ünlü bir oyuncu iken asistanlık yapmaya başlamana." Omuzlarını kaldırıp indirdi yavaşça. "Daha birkaç ay önce televizyonda seni izliyordum, şimdi bana kahveyi nasıl içtiğini sormak üzere-sin. Hayat gerçekten garip."

Sertçe yutkundum. Hayat gerçekten çok garipti.

"Başka ne biliyorsun?" diye sordum asistan rolünü bir kenara bırakarak.

"Daha ne olsun," dedi gülümseyerek. "Sevilen yıldız Elisa Tanyeli en yakın arkadaşımın asistanı olmuş."

"Geçici bir süreliğine."

Hızlıca başını salladı. "Bir ay kadar idare edeceklermiş seni. Sonra sen başarabilirsen eski hayatına, biz de kaldığımız yerden devam."

"Edebilirseniz tabii," dedim dişlerimi sıkarak.

"Anladım."

"Kahveyi diyorum, nasıl içersiniz?"

Küstah bir gülümsemeyle baktı suratıma. "Şekerli."

Başımı sallayıp girdiğimden daha hızlı adımlarla çıktım odadan. Ece'yi koridorda göremeyince doğrudan mutfığa geçtim. Neyse ki mutfak boştu da sinirden olduğum yerde ayaklarımı yere vurduğumu kimse görmedi. Derin bir nefes alarak

sakinleşmeyi umdum, elbette işe yaramadı. Hınçla dolap kapağını açıp şeker kasesini çıkardım.

"Birce Hanım gelmiş," diyerek mutfaka giren Duru, görme-ye alışık olmadığım bir ruh hali içerisindeydi.

"Bu durum pek hoşuna gitmemiş gibi."

"Nereden anladım?"

"Suratından," dedim gülererek "Ben de pek sevmedim kendisini ama Ece bayılıyor."

"Ece işte," dedi omuz silkererek Kahveden bir kaşık aldığını görünce "Birce kıymı mı?" diye sordu. "Ver ben yapayım Alışkınım nasıl olsa."

"Yok yok ben yaparım" Kahve makinesini çalıştırdım. "Hem ona şekerli kahve nasıl olurmuş bir göstermek istiyorum."

Korku dolu bir nida kaçtı ağzından "Sakin düşündüğümü yapacağını söyleme"

Ona yandan bir bakış atıp sırtım "Olur söylemem." Ardından bir bardak kahveye tam dört kaşık şeker attım.

"Çok senasın sen" dedi benden korkmakla bana hayran kalmak arasında gidip gelirken

"Dur ben şu kahveyi gotürüyüm, sonra sağıdu diye kırmaz bu."

Bu küçük yaramazlığım Duru'nun keyfini yerine getirmeye yetmişken, onu mutfakta bırakıp Adilhan Kozan'ın odasına doğru yol aldım. Lobi'deki karşılama masasının önünden geçerken Ece'yi sabit hat telefonunda konuşurken gördüm, bana el kol hareketleriyle bir şey anlatmaya çalıştı ama hiçbir şey anlamadım. Adilhan Kozan'ın odasına girdiğimdeyse Birce'nin yalnız olmadığını fark ettim, muhtemelen Ece'nin bana anlatmaya çalıştığı şey buydu. Han gelmiş ve Birce'nin karşısındaki koltuğa geçip oturmuştu. Oysaki beni patron koltuğunda ağırlamıştı.

"Ah, Elina" dedi Birce kapı eşiğinde beklediğimi fark edince. Han omzunun üzerinden bile dönüp bana bakmadı. Benden

önce her ne konuşuyorlarsa Birce'nin ağzı kulaklarındaydı. "Ben de tam umudumu kesmek üzereydim, Ece'den isteyecektim kahvem." "

"Yok yok," dedim kahveyi dökmemeye çalışarak yürürken. "Yaptım kahveyi. Öyle bir yaptım ki içtikten sonra kesin bayılacaksınız."

"Zehir katmadın umarım," diyerek kahkaha attı. Yalan söylememek için sessiz kaldım. Eh, ne de olsa şekerin de fazlası zehirdi.

Kahve fincanını sehpaaya bıraktıktan sonra bir adım geri çekilerek gözucuyla Han'a baktım. Bana bakmıyordu. Tabii bakmazdı. Ne de olsa ben sadece bir asistandım değil mi? Patronum ne derse onu yapmalı, fazlasını beklememeli, eksikliğiyle yetinmeliydim. *Tabii canım.*

"İstedığınız başka bir şey var mı?" diye sordum Han'a dik dik bakarak.

"Çantamı girişte unuttum," dedi Birce.

Devam edecek gibiydi ama etmedi, benden çantasını getirmemi istediğini anlayınca gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. Odadan çıkarken Ece'yi kapı dinlerken yakaladım ve nedense buna hiç şaşımadım. Elbette peşime düştü ve karşılaması masasındaki çanta demeye bin şahit gerektiren şeyi uzattı bana.

"Bu ne ya?" dedim yüzümü buruşturarak. Dila ayakkabı konusunda ne kadar zevkliyse Birce çanta konusunda o kadar zevksizdi.

Neredeyse bavul büyüklüğündeki evrak çantasını alıp, Ece'nin ardı ardına gelen sorularını cevapsız bırakarak odaya geri döndüm. "Buyurun," diyerek çantayı Birce'ye uzattım.

"Şuraya koyabilirsin," dedi koltuğun yan tarafını işaret ederek. Ben çantayı gösterdiği yere bırakırken o kahve fincanını eli-ne aldı. Kahveden bir yudum alır almaz yüzünü buruşturmasını

keyifle izledim. Abartılı bir ses çıkararak fincanı sehpaye gen bıraktığında neredeyse gülecektim ki bir an bakışlarım Han'a kaydı ve pürdikkat bana baktığını gördüm. Yakalanmıştım. Ama kimin umurundaydı ki... "Acı mı olmuş?" diye sordu Han gözlerini benden ayırmadan.

"Şekerli kahve istemiştım ama bu bildiğin kahveli şeker olmuş."

"Çok mu şekerli olmuş?" dedim sahte bir mahcubiyetle. "Tüh."

"Sen onun kusuruna bakma," dedi Han. "Elisa kahve yapma konusunda pek iyi değil. Geçen bana getirdiği kahveyi de yakmıştı."

Han'ın beni kollamak yerine bir pirananın önüne attığı ilk andı bu. Ve bu pirana, belki de şimdiye dek karşıma çıkanlar arasında en kana susamış olandı. Çünkü diğerleri hırs kurbanıydı, içimden bir ses bunun gözlerini kör eden aşk olduğunu söylüyordu.

"Ama böyle olmaz ki canım. Hadi ben yabancı değilim ama bir müşteriye böyle bir kahve içirdiğini düşünsene. Skandal."

"Müşteriler de bize kahve içmeye geliyordu zaten," dedim ağzımın ucuyla. Birce duymadı ama Han duymamışsa da laf attığımı anlamıştı.

"Ece bize tam kıvamında kahve yaparken biz de şu malzemelere baksak mı?"

Han sorduğu sorunun cevabını beklemeden yerinden kalkınca Birce de gönülsüz de olsa ayağa kalktı. "Biraz daha sohbet ederiz sanmıştım..." dedi şansını zorlayarak.

"Hemen gitmeyeceksin ya, ederiz elbet." Han toplantı masasının başına geçip masadaki dosya ve su şişelerini bir kenara çekti. Ne yapmam gerektiğini bilmediğimden olduğum yerde dikilmeye devam ettim.

"Ederiz tabii..." dedi Birce suratı asık bir şekilde Han'ın yanına geçerken. "Elisa çantayı getirir misin?"

Başımı eğip bir adım önümde duran çantaya baktım. Az önce buradaydı, masaya geçerken çantasını da yanına alabilirdi ama hanımefendi çantanın üzerinden atlayıp gitmeyi tercih etmişti. Şeytan çantayı alıp yere vurmamı söylese de içindeki malzemelerin Han için değerli olduğunu heyecanlı bekleyişinden anlayarak kendimi durdurdum. İşine balta vuracak herhangi bir şey yapmazdım. Benim derdim onun işiyle değil, kalbiyleydi.

Eğilip çantanın kulpundan tuttum ve ağırlığını hesaba katarak yavaş adımlarla toplantı masasına yürüdüm. Tek elimle çantayı masa hizasına kaldırmam zor olacağı için kulpunu iki elimle tutup kavradım, tüm gücümle çantayı kaldırmak üzereydim ki Han nihayet insani bir belirti gösterip çantayı benden aldı ve hiç zorlanmadan kaldırıp masaya koydu.

Han çantanın fermuarını açarken Birce rahatsız olmuş gibi oturduğu yerde kıpırdandı. “Elisa bizi yalnız bırakır mısın?” diye sorunca neyin onu bu kadar rahatsız ettiği anlaşılmış oldu. Bendim tabii ki.

“Neden?” diye panikle sorduğumda Han gözucuyla bana baktı. “Yani bana ihtiyacınız olmaz mı? Not almam gerekir belki... Ne var ki bu çantada? İşle ilgili sanmıştım.”

“İşle ilgili ama herkesin görmesi gerekmiyor.”

“Elisa herkes değil,” dedi Han, ağzından farkında olmadan dökülen bir sözdü sanki. Birce ona şaşkın şaşkın baktı. Gülmser gibi olduğumda “Benim kişisel asistanım,” diye devam eden Han’ın da dudakları kıvrılmıştı. Ne söylediğinin yeni farkına varmış gibi bir hali vardı.

“Ama bu malzemelere hep ikimiz bakardık. Yalın bile sonra görürdün.”

“Elisa kalsın,” dedi Han. İtiraz istemez ses tonu Birce’yi bastırmıştı. Birce yorumsuz kalarak çantanın fermuarını açtı ve içinden bir kutu çıkardı. Kutunun kapağını açtığında gördüğüm

şey, sıralı bir şekilde dizilmiş tüp şeklindeki küçük cam şişelerdi. Han'ın belli belirsiz gülümsediğini gördüğümde damlalıklı şişelerin içinde ne olduğunu anlamıştım.

Birce heyecanını kaybetmeden şişelerden birini eline aldı ve "Buna bayılacaksın," diyerek kapağını açtı. Esansı koklaması için cam şişeyi Han'a uzatacağını düşünüyordum ki damlalıktaki sıvıdan kendi bileğine bir damla alıp bileğini Han'a uzatmayı tercih etti. İrice açılan gözlerim şaşkınlığımı bariz bir şekilde sergiliyordu ve kendime engel olamıyordum. Han kaçamak bir bakışla bana baktı, yüzündeki ifade Birce'nin bu davranışından ne kadar rahatsız olduğunu anlatıyordu ama sebebi gerçekte neydi bilmiyordum. Yanlarında olmasaydım, Han benim bu manzaraya şahitlik ettiğimi hiç bilmeseydi yine de şimdiki kadar rahatsız olur muydu?

"Bunun doğru bir yöntem olmadığını biliyorsun." Nazik bir şekilde Birce'nin elini kendinden uzaklaştırdı. Kutunun içinden bir şerit kâğıt alıp damlalıktaki son damlayı üzerine damlattı. Kokunun kâğıda nüfuz etmesini beklerken "Aynı koku farklı tenlerde farklı kokar," diye açıkladı.

Birce bozuntuya vermemeye çalışarak başını salladı. "Önce saf hali."

Han elindeki kâğıdı burnuna götürdü ve bir nefes çekti içine. Kaşları beğeniyle yukarı kalkarken gözleri bende idi. "Nane," diye fısıldadı.

"Böylesini bulamazsın. Üst nota için inanılmaz bir deneyim olacak."

Han kâğıdı yavaşça masaya bıraktı. "Güzel," dedi. "Başka?"

Birce memnuniyetle gülümseyerek diğer esanslar için Han'a adeta sunum yapmaya başladı. Her birini farklı şerit kâğıtlara döktü, hangi esansı nereden ve nasıl getirdiğini anlattı. Anladığım üzere Birce de Dila gibi hammadde üzerine çalışıyordu ama Dila içeride, Birce sahadaydı. Esansları bulup getiren Birce,

seçtiği esanslarla parfüm yapan Han, parfümün üretim sürecini takip eden ise Dila'ydı. Yalın ise bu parfümleri pazarlayan ve satan tarafta yer alıyordu.

“O halde bunlar sende kalsın. Yarın bana hangilerini istediğini söylersin, toplu sipariş geçeriz.” Birce'nin aniden ayağa kalkmasıyla veda vaktinin geldiğini anlayarak ben de ayağa kalktım.

“Tamamdır,” dedi Han başını sallayarak. “Yarın haber ederim.”

“Aşk olsun,” dedi Birce dudak büzerek. “Aylardır görüşmüyoruz. Beni bir yemeğe bile çıkarmadan mı göndereceksin?”

Han mahcup bir şekilde güldü. “Olur mu öyle şey.”

“O zaman yarın akşam yemek yiyelim. Ne seçtiğini de yüz yüze söylemiş olursun.”

“Tamam,” diye kabul etti hemen. “Ben seni yolcu edeyim.”

Birce'ye kapıya kadar eşlik etmek için odasından çıktığında sinirlenecek bir şey olmadığını, sadece iş yaptıklarını, yapmasalar bile bunun beni ilgilendirmediklerini söyleyip durdum kendime. Baktım sakinleşemiyorum, kokuların büyüünden medet umdum.

Şişelerden elime gelen ilkini alıp kapağını açtım, üzerinde hangi kokuya ait olduğu yazmıyordu ama bileğime damlattığım o minicik damla o kadar yoğun ki ne olduğunu hemen anlamıştım. Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırken bileğimi kaldırıp burnuma yaklaştırdım ve frambuazın eşsiz tadına vardım. Aralık kapıya dönüp baktım, yakalanma ihtimalime rağmen heyecanla çantaya geri döndüm. Başka bir şişe kapıp diğer bileğime damlattım. Nane ferahlığı sanki tüm damarlarıma işledi. Yaramaz bir çocuk misali kıkırdayarak başka bir şişe açtım, kolumun içine damlattım bu kez. Çikolatanın tatlılığı başımı döndürdü. Başka bir şişe açıp diğer kolumun iç yüzüne damlattım. Amber hepsinden daha yoğun.

“Hangilerini denedin?”

Han’ın sesiyle irkildim ama neyse ki şişeyi elimden düşürmek gibi bir sakarlık yapmadım. “Kızdın mı?” diye sordum mahcubiyetle. Elimdeki şişeyi dikkatle yerine koydum.

“Hangilerini denedin?” diye tekrarladığında sertçe yutkundum. Bir asistan olarak sınırı aşmış olmalıydım.

“Sadece birer damla damlattım, gerçekten, fazla almadım. Bir damladan ne olur ki...”

“Nereye damlattın?”

Kelepçelenmeyi beklercesine bileklerimi öne çıkardığımda güldü. İçimi bir nebze de olsa rahatlatan gülüşü çok kısa zamanda silinip gidince başımı eğdim.

Nasıl telafi edeceğimi kara kara düşünmeye başlamıştım ki bir anda ellerimden tutunca neye uğradığımı şaşırdım. Bileğimi kendi yüzüne yaklaştırdı, burnunun ucuyla nabzımı ölçer gibi dokundu bana. “Frambuaz.” dedi esansın kokusunu içine çekerken. “Senin teninde daha tatlıymış.”

“Öyle mi?” dedim kekeleyerek.

“Kokular farklı tenlerde farklı şekillerde yaşam bulur,” diye tekrarladı. “Bu koku, olduğundan daha tatlı bir aromaya dönüşmüş senin teninde. Frambuaz tenine yakışmış.”

“Teşekkür ederim,” diyerek uzaklaşmayı denesem de izin vermedi, kolumu indirdi ama elimi bırakmadı ve diğer bileğimi yüzüne yaklaştırdı.

“Nane.” dedi kaşları bir şey yakalamış gibi havalanırken. Mırıltılı bir ses daha çıkardı. “Yaz rüzgârı gibi.”

“Anlamadım,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Ben anladım,” dedi gülümseyerek ve diğer kolumu da yavaşça indirdi. Kaçıp gitmemden korkarcasına bileklerimi her iki yanımda sabitlediği elleriyle tutmaya devam etti. “Başka nerende denedin?”

“Bu kadar,” diye yalan söyledim.

“Elisa,” dedi gülümseyerek. “Başka notalar da sürdüğünü biliyorum tenine.”

Olağanüstü koku alma yeteneğini unutmuş değildim tabii ama bana ne kadar yakın da olsa şimdi, harmanlanmış bir dolu koku duyuyor olmalıydı, hangi notanın benimle nerede bütünleştiğini bilemezdi.

Yoksa bilebilir miydi?

“Kokuyu alabiliyorsan yerini de bulabilirsin,” diye meydan okudum birden.

Başını onaylarcasına salladı. “Her zerrende gezinmem gerekse de bulurum.”

“Her zerrem mi?” diye sorarken nefes almayı unutmuştum. Onun akli şimdi tam olarak neredeydi bilmiyorum ama benim aklım, yıldızçiçeğini bulduğu o geceydi.

Geri adım atmayı denesem de bileklerimi tutmaya devam ettiği için fazla uzaklaşamadım. “Ne gereği var canım, söyleyim ben yerini,” diye hemen oyunbozanlık yapmaya çalıştım.

“Yok yok,” dedi alaycılıkla gülümserken. “Ben bulurum.”

“Kollarımda,” diyerek oyunu bozduğumda surat asacağını zannediyordum ki gülümsemesi daha da genişledi. Kirpiklerimi kırptırdım mutluluğuna anlam veremeyince.

“Yani boynunda değil,” dedi zafer kazanmış gibi bir sesle.

Bileklerimi serbest bırakınca aklından ne geçtiğini anladım. “Daha neler!”

Şişelerden birini aldı, kapağını açarak bana döndü. “Çaldığın damlalara sayarsın,” diyerek bir adım attı. İzinsiz eylemin cezasını keseceğini bilerek durdum. Ya da durmak istedim. Han o damlayı boynuma damlatsın ve benimle bütünleşen kokuyu içine çeksın istedim.

Han bir elinde cam çubuğu tutarken diğer eliyle saçlarımı geriye iterek boynumu öne çıkardığında, ben nefesimi tutmuş halde yalnızca bekliyordum. Safir gözleriyle bir an için baktı

bana; geri adım atmadığımı, atamadığımı, beklediğimi ve istediğimi anladı. İçinde ne olduğunu bilmediğim cam çubuğun ucu şahdamarımın üzerindeyken Han bana o kadar yakındı ki yükselen nabzımın sesini duyuyor sandım.

Bir damla düştü boynuma; soğuk değildi ama ben artık ne kadar sıcaklamışsam ürpermeden edemedim. Han, sıvı esansa ağzı sulanmış gibi şöyle bir baktı. Bekledi. Kokunun tenime nüfuz etmesini, boynumdaki ıslaklığın kurummasını sabırla bekledi.

Hazır olduğuma inandığında bana biraz daha yaklaştı ve şahdamarımdan öptü beni. Mırıltılı bir sestten daha fazlasını çıkardı, adeta inler gibi bir sesle dudaklarını tenimden ayırdı. Bir soluk aldı benden. "Vanilya." Sertçe yutkundu. "Daha önce hiç bu kadar tatlı olmamıştı."

Ne zaman kapattığımı bile bilmediğim gözlerimi açmama neden olan şey ise Han'ın odaya girerken kendi ardından kapatmak yerine aralık bıraktığı kapıdan içeri giren davetsiz misafirimizdi.

10. BÖLÜM

“SÜTLÜ VE ŞEKERLİ KAHVE”

Sahte bir öksürük sesi, Han'ın yavaşça benden uzaklaşmasına neden oldu. Tabii, benim de anın büyüüne kapıldığımı fark ederek hızla geri çekilmeme...

“Böldüğüm için üzgünüm ama...” diyerek içeriye giren Yalın, kapıyı kapatarak yanımıza geldi. “Burası bir şirket ve ikiniz arasında yasak olan bir şey var.”

“Aşk,” diye mırıldandım neredeyse kendimin bile duyamadığı bir sesle.

“Sadece konuşuyorduk,” diye yalan söyledi Han. Bir an olsun duraksamadan. Ne kolaydı onun için yalan söyleyebilmek. Ve ben, nasıl da her seferinde bu kadar şaşırabiliyordum...

“Neyse, sen neden gelmiştin? Bugün ofis dışında olmayacak mıydın?”

Yalın geçirtilildiği için bozulsada yeni bir sahte öksürükle boğazını temizleyip “Birce'nin geldiğini duydum,” dedi. “Ne getirmiş bir bakayım dedim.”

“Ben sizi yalnız bırakayım,” diyerek odadan kaçır gibi çıkıp Ece'nin yanına gittim.

“Parfüm banyosu mu yaptın be kızım, bu koku ne?” diyerek burnunu kapatınca Ece, kıkır kıkır gülmeye başladım. Aklına

her ne geldiyse gözleri korkuyla büyüdü, elini burnundan hızla çekti. "Yoksa bu koku cümbüşünün kaynağı yeni esanslar mı?"

Başımı salladığımda dehşete kapılan suratı dönülmez bir hataya imza attığımın resmiydi. "Ne, ne oldu?" diye sordum telaşla.

"Kovuldun değil mi?" diye sordu neredeyse bana acır gibi bakarken.

"Hayır tabii ki."

"O zaman pozisyonunu değiştirdi."

"Hayır Ece."

"Ne oldu peki? Adilhan Bey bu yaptığını asla cezasız bırakmaz çünkü. Bir keresinde Eymen de bu hatayı yapmıştı, o gün bugündür Eymen'in Adilhan Bey'in odasına girmesi yasak. Sana ne ceza verdi?"

"Ay abartmayın alt tarafı birer damla. Nedir yani..."

"Kızım saçmalama, Birce Hanım onların her birini farklı ülkelerden bulup getirdi. Aylarca süren araştırmalar sonucunda çıktı o çanta ortaya. Adilhan Bey yeni parfümü bu esanslarla yapacak, her bir damlası bu nedenle çok önemli."

Ece'nin büyük bir ciddiyetle söylediklerinden sonra Han'ın neden Yalın'a yalan söylediğini anladım. Benim için söylemişti. Yalın kokuları denediğimizi hele ki benim üzerimde denediğimizi öğrenmiş olsaydı, her şey mahvolurdu.

"Yeni parfüm için ne zaman çalışmaya başlayacak?" diye sorduğumda Ece onun kadar bu konuyu önemsememe şaşırdı, sonra her zamanki gibi dedikodu kazanına bir kepçe daldırdı.

"Malzemeler geldiğine göre birkaç güne kapatır kendini."

"Kapatır derken?"

"Adilhan Bey yaratım sürecinde kendini dış dünyaya kapatır. Evinden hiç çıkmaz, bazen telefonla bile ulaşamayız kendisine. Ama merak etme, çok uzun sürmez." Duraksadı, aklına her ne geldiyse yüzündeki ifadeyi değiştirdi. "Gerçi son parfümü yapması aylar sürmüştü ama..."

Muhtemelen Han'ın benimle geçirdiği aylardan bahsediyordu. Dahlia'yı bırakıp benim özel korumam olduğu o rüya gibi aylardan... Adilhan Kozan o dönem ekibine yeni bir parfüm üzerine çalışacağını söylemiş ve ortalıktan kaybolmuş olmalıydı, onun normalinin bu olduğunu düşündüklerinden aylarca süren yokluğunu hiç garipsememişlerdi.

“Hakkını yemeyeyim şimdi, birkaç defa sözleşme imzalamak için şirkete geldiği oldu. Ama aceleci bir tavrı vardı, bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi imzaları atar atmaz gidiyordu. Bekletmek istemediği biri vardı sanki...”

Bendim. Bekletmek istemediği de yetişmeye çalıştığı da bendim. Bazı set günlerinde Han ortalıklardan kaybolur ama illaki set bitmeden yeniden yanımda olurdu. Nereye giderdi, beni ne için ya da kim için bırakırdı hep merak eder ama sormazdım. Demek bu yüzdendi...

“Toplantıların çoğuna katılmaz, ortaklarla görüşmezdi. Ama bir akşam Japonlarla olan yemeğe katılmak zorunda kaldı. Japonlar, parfümü yaratıcısından dinlemek istiyoruz diye tutturdular çünkü. Yalın Bey pazarlamada iyidir ama sonuçta eserini en iyi anlatan sanatçının kendisidir değil mi? Adilhan Bey o gün o toplantıya katılmasaydı Japon pazarına giremezdik.”

Bahsettiği akşamı hatırlıyordum çünkü o akşam ben de bir iş yemeğindeydim. Han'ı bıraktığım masada bir görüyor bir göremiyordum, onu aramaya çıktığımda Yalın Soysal'ın başında dikilirken yakalamıştım. Demek bu yüzdendi... O akşam Han aynı anda iki ayrı kimlikle aynı yerde bulunmuştu. Benim için. Benden vazgeçemediği için.

Ece'nin sabit hat telefonu çalınca kepçe kazanda kaldı. Yalın'ın henüz Han'ın odasından çıkmadığını hesaba katarak kendimi mutfığa attım. İş yapmadığım anlarda Dila'nın gözüne takılıp azar işitmektense mutfakta kös kös oturmayı tercih ediyordum. Dolaptan bir şişe soğuk kahve alıp tezgâhın üzerinden aldığım kâğıt pipetle balkona çıktım. Bu hazır yapım

soğuk kahveleri pek sevmezdim ama şimdi el yapımıyla da uğraşacak halim yoktu.

Küçük masaya kurulup kahvemden iki yudum almıştım ki yalnızlığıma ortak çıktı. "Selam." diyerek yanıma gelen Eymen, muhtemelen yine kahvaltı yapmadan evden çıkmıştı. Elindeki karton çantanın içinde bowl kâsesi olmalıydı.

"Selam," diyerek masada onun için yer açtım. "Kahvaltı saatin galiba," dedim gülümseyerek. Başını salladı yavaşça. Elimdeki kahveyi işaret ettim. "Ben de bununla idare ediyorum."

"Kahvaltı yapmadın mı?" diye şaşırdı.

"Cık," dedim kaşlarımı kaldırıp indirirken. "Geç kalıyorum diye hızlıca çıktım evden."

"Aç olduğun için sevindiğimi söylesem yanlış anlamazsın değil mi?" Cevabımı beklemeden çantasından iki küçük bowl kâsesi çıkardığında ona şaşkın şaşkın baktım. Kâselerden birini önüme itti ve sırtarak tepkimi bekledi.

"Benim için mi?" diye sordum afallamış bir sesle.

Hevesle başını salladı. "Merak etmiştin ya tadını... Aç değilsen bile belki tadına bakarsın diye senin için de hazırladım."

Şaşkın ve bir o kadar da sevinç dolu bir gülümsemeye yüzüne bakakaldım. "Eymen," dedim duygulanarak. "Çok teşekkür ederim. Hiç beklemiyordum."

Kâsenin kapağını benim için açtı ve yine çantasından iki tatlı kaşığı çıkarıp birini bana verdi. Yulaf karışımından bir kaşık aldığımda lokmamı yutar yutmaz gözlerim büyüdü. İnanılmaz lezzetli bir şeydi yediğim ama ona sadece "Bu çok güzel," diyerek dünyanın en basit övgüsünü sunabildim.

"Beğenmene çok sevindim."

"Çok beğendim. Ama..."

"Ama?"

"Buna nasıl karşılık vermem gerektiğini bilmiyorum. İlk kez parasını ödemediğim biri bana yemek hazırlıyor da..."

Söylediğime karşılık kısık sesle güldü. "Bir karşılık beklediğim için yapmadım ki."

"Ama bir karşılığı olmalı."

"Elisa," dedi dostane bir tavırla. "Alt tarafı kendime hazırlarken malzemeyi bol tutup sana da hazırlamış oldum, o kadar... Büyütülecek bir şey değil, inan bana."

"Peki," diyerek yeni bir kaşık aldım kâsedden. Lokmamı çiğnerken gözlerimi yaşartacak kadar bana anlamlı gelen bir ayrıntıyı fark ettim. Benim kâsemde chia tohumları ve yenilebilir çiçekler varken, onunkinde yoktu. Bu küçük fark, görmezden gelinemeyecek kadar önemli bir jestti ve kesinlikle bir karşılığı olmalıydı. Bu meseleyi daha sonra düşünmeye, belki Sevgi'den yardım alarak çözmeye karar verip tabağımdaki lezzete odaklandım.

Son kaşığa kadar Eymen'in anlattıklarına gülüp durdum. Yazar olduğu için mi bilinmez, en basit olayı bile öyküleyerek anlatma ve komik anılarda mutlaka insanı gözünden yaş getirene kadar güldürme huyu vardı. Yine öyle bir anda gözlerim gülmekten yaşarmışken sert bir ses ikimizin de yerinden sıçramasına neden oldu.

"Elisa!" diye tekrarladı Adilhan Kozan. Artık ona baktığımda gördüğümün Han mı yoksa Adilhan Kozan mı olduğunu net bir şekilde ayırt edebiliyordum. "Ne işin var senin burada?"

"Kahve içiyordum," dedim sadece iki yudum aldığım soğuk kahveyi işaret ederek.

"Kimden izin aldın?"

Kaşlarım çatıldı, şaşkın bakışlarım Eymen'e kaydıığında onun da en az benim kadar şaşırdığını gördüm. Tüm dikkatimi Adilhan Kozan'a vermek için yavaşça ayağa kalkma ihtiyacı duymuştum. "Kahve içmek için izin almam gerektiğini bilmiyordum."

"Öğreneceksin," dedi donuk bir suratla. "Bu işi gerçekten istiyorsan kurallara uyacaksın."

"Adilhan Bey," dedim dişlerimin arasından. "Sadece kahve içtim. Biraz abartmıyor musunuz?"

"Sadece kahveyse o tabak ne?" diye sordu masanın üzerindeki cam kâseleri göstererek.

Eymen bir anda ayağa kalktı. "Adilhan Bey, şirket çalışanları dilediği zaman dilediği şekilde mutfağı kullanabilir. Buna karışamazsınız."

Han'ın ateş saçan gözleri Eymen'e çevrilirken dudakları istemsizce titredi. Benim için özenle tabak hazırladığı yetmezmiş gibi şimdi bir de patronumuza karşı beni korumaya çalışıyordu. Gerçek bir arkadaş gibi...

"Şirket çalışanları dilediğini yapabilir ama Elisa yapamaz," deyince Han, yargılayıcı bakışlarının hedefi oldu.

"Neden?" diye sordum.

"Şirketin değil benimsin çünkü." Ne söylediğinin farkına varınca kuru bir öksürükle boğazını temizledi. "Yani çalışan olarak."

"Doğru," dedim afallayarak. "Dahlia'nın asistanı değilim ben, Adilhan Kozan'ın kişisel asistanıyım."

"Farkında olmana sevindim. Şimdi doğru odama," diyerek gittiğinde üzerimden bir yük kalkmış gibi rahatladım. Bir an gerçekten de karşımdaki Han değil de Adilhan Kozan'dı ve patronum tarafından azarlandığımı iliklerime kadar hissetmiştim.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu Eymen, kafası allak bullak olmuştu.

"Hiç anlamadım."

"Daha önce hiçbir çalışanın alanına böyle girdiğini görmemiştim. Bu yaptığı resmen mobbing. Aranızda bir şey mi geçti?"

İrileşen gözlerle "Aramızda mı? Hangi aramızda? Ne geçecek yahu aramızda?.." diye saçmalamaya başladım.

“Niye sinirli sana bu kadar?” diye devam edince yanlış anladığımı ve kendimi yok yere yakmak üzere olduğumu anlamış oldum.

“Sinirli çünkü...” diye gevelemeye başladım. Ece’yle olan sohbetimiz aklıma gelince “Çünkü Birce Hanım’ın getirdiği esanslardan kullandım,” diye itiraf ettim.

“Ne?” diye yükseldi birden. “Delirdin mi sen? O esansların her bir damlası ne kadar kıymetli haberin var mı senin?”

“Yoktu.”

Taşların yerine oturduğunu sandı. “Ha, o yüzden kuralları öğreneceksin diyordu. Anladım.” Başını salladı hızlıca. “Kusura bakma ama Adilhan Bey haklıymış. Tabii yine de yöntemini desteklemiyorum, orası ayrı.”

“Ay neyse,” diyerek kaçmaya çalıştım. “Ben en iyisi gideyim, şimdi bir de geç kaldım diye kızar falan.” El sallayıp cevap beklemeden yanından ayrıldım. Koridora çıktığımda cam duvarların arasından geçerken insanların bana olan bakışlarını fark etmiş ama umursamamayı başarmıştım.

Adilhan Kozan’ın kapısının önünde durduğumda derin bir nefes aldım, kapıyı tıklatarak içeriye girdim. Onu toplantı masasının başında bir yığın dosyayı incelerken buldum. “Niha-yet,” dedi gözucuyla bana bakarak. “Hem işten kaytarıyorsun hem de ayağına kadar gelip seni çağırmama rağmen geç geliyorsun.”

“Eymen’e teşekkür etmek istemiştım.”

“Ne için?” dedi başını kaldırıp gözlerini rahatsız edici bir dikkatle gözlerime dikerek. Cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki “Neyse ne,” diyerek kestirip attı. “Bu dosyaları inceleyip bir rapor çıkarmanı istiyorum.”

“Peki Adilhan Bey,” diyerek üst üste duran kalın mavi dosyalara yöneldim, hepsini tek başıma odama nasıl taşıyacağımı bilmiyordum.

"Akşama kadar masamda olsun."

"Ne?" Dosyaları kucaklarken kalakaldım. "Bu akşam mı?" Bir kaşını itirazın mı var dercesine kaldırdı. "Peki." diye sabırla dilenerek cevapladım.

"Güzel. Çıkabilirsin." Kucakladığım dosyalarla arkamı dönüğümden "Ayrıca bir daha mesai saatleri içerisinde gözümün önünden kaybolma. Diğer çalışanlarla kuracağın ilişkileri de şirket dışına bırak. Burası bir işyeri," dedi.

İstemsizce gözlerim toplantı masasının üzerinde hâli açık bir şekilde duran çantaya kaydı. "Demek burası bir işyeri." Yüzümde sınırlı hoşucu bir gülümseme oluştu. "Koku denemesim, benim üzerimde yaparken de burası bir işyeriydi ama siz diyorsunuz ki bu benim normalim, ben her anıstanımın boynuma bir damla damlatır sonra da onu içerim, orası başka."

Kaçları henden böyle bir çıkış beklemeyi gösterince havalandı. Artan sınırlı kalıba rağmen kalıp onunla konuşmak yerine kendi odama gidip çalışmayı seçtim. Odama girer girmez yaptığım ilk şey cam bölmenin önüne geçmek oldu. Han meraklı gözlerle ne yapacağımı izlerken en az onunla kadar sert bir yüz ifadesi takındım ve perdeyi kapattım. Rapor mu istiyordu, o halde görüp görebileceği en iyi raporu alacaktı.

Tabii, rapor çıkarmayı bilseydim.

Kâğıtlar arasında kaybolmaya ramak kala imdadına Duru yetişti. "Ne bu hal?" diyerek odama girdiğinde her iki elinde de fincan vardı. "Sana kahve yaptım. Nasıl içersin bileyimince risk almadım sade yaptım. Düz filtre kahve. Sever misin?"

Mutlaka sesle onaylayarak yalan söylemiş oldum. "Fakal içemeyeceğim, üzgünüm."

"Neden ki?"

"Adilhan Bey ondan uzunsuz kahve içmemi yasakladı da ondan."

"Yok artık," dedi gülerken. Sıraumdaki ciddiyeti görünce "Şaka yapmıyorsun," diye devam etti. "Delirdi mi bu adam?"

Öyle şey mi olurmuş? Kahve yahu bu, su gibi içtiğimiz tek şey. Bir şeye sinirlendi de cezasını böyle mi çıkarıyor yoksa?"

"Nereden bildin?" dedim şaşırarak. "Eymen de hemen anlamıştı. Adilhan Kozan'ı tahmin etmek mi çok kolay yoksa siz mi çok zekisiniz anlamadım ki."

Duru espri yapmışım gibi gülmeye başladı. "Biz ne kadar zekiyssek Adilhan Bey'i tahmin etmek de bir o kadar kolay emin ol. Adam kitap gibi, çevir çevir oku."

"Bir bana bu kadar karmaşık demek ki." Bir ben onu çözemiyordum, bir ben tanımiyordum anlaşılan... Etrafındaki herkes neyi neden söylediğini ve neyi nasıl yaptığını biliyordu. Onu bunca zaman hiç mi gözlemlememiştim? Söylediği gibi gerçekten de ben hep kendime mi odaklıydım kalbimi çaldığını düşündüğüm anlarda bile, yoksa o mu bir bana gelince karmaşıklıyordu, bilmiyordum.

"Ben yine de kahveni bırakayım, çaktırmadan birkaç yudum içersin belki." Fincanı masaya bırakırken dağıttığım dosyalara da şöyle bir baktı. "Bunlar ne?" diye sorup cevaplamamı beklemeden karıştırmaya başladı. "Yuh, Dahlia'nın tarihçesi var burada. Merak mı ettin, neden burada bu dosyalar?"

"Adilhan Kozan'dan bir yeni görev," dedim gözlerimi devirerek. "Bu dosyaları inceleyip rapor çıkarmamı istedi."

"İyi de neden?"

"Bilmiyorum." Fakat içimden bir ses, bunun bir görevden ziyade ceza olduğunu söylüyordu.

"Ağır iş gerçekten. Takıldığın yer olursa sor bana." Bu anı bekliyormuş gibi şırıncı gülümsedim. "Sor hadi sor," dedi gülerek.

"Rapor çıkaracağımı anladım, saatlerdir bakıyorum belgelere ama tam olarak neyin raporunu çıkaracağımı anlamadım."

Duru içten bir kahkaha attı. "Bak şimdi," diyerek anlatmaya başladığında onu can kulağıyla dinledim ki tekrar ve tekrar anlatmasına gerek kalmasın. Neyse ki uygulamaya geçmek zannetüğünden daha kolay oldu. Adilhan Kozan dahil herkes öğle

yemeği için dışarıya çıktığında bile ben kalıp çalışmaya devam ettim. Ne kahve içtim ne omuzlarımin ağrıdığını hissetmeme rağmen durup kendimi dinledim ne de dikkatimi bir an olsun belgelerden ayırdım. Parla Saygın bu halimi görseydi benimle kesinlikle gurur duyar hatta belki de sürecin son bulabileceğimi bile düşünürdü. Bana haybeden de olsa bir görev verilmişti ve ben yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum. Tabii, insan olduğum gerçeğini atlayarak...

Ne zaman uyuyakaldığımı bilmeden kafamı dosyalardan kaldırdığımda uykulu gözlerimin ışığa bir an önce alışmasını ve çalışmaya kaldığım yerden devam etmeyi istiyordum. Ancak karşılaştığım manzara kaşlarımin çatılıp zihnimin dağılmasına neden oldu. Masamda bir kahve fincanı vardı. İçindeki kahvenin rengine bakarak sütlü olduğunu anlamıştım.

Bir an sonra kalbim hızlandı. Şirkete girdiğim ilk günden beri sade kahveden şaşmadığım için ekip arkadaşlarımin bana böyle bir jest yapmayacaklarına emindim. Aralık kapıya baktım, cam duvarın ardında da kapının önünde de bekleyen kimse yoktu. Adilhan Kozan'ın odasıyla aramdaki küçük cam bölme-ye baktım, perde hâlâ kapalıydı.

Uzanıp fincanı aldım, ne hissedeceğimi bilmeden bir yudum içtim. Han'ın benim için yaptığı sütlü ve şekerli kahvelerin tadını sandığımdan daha çok özlediğimi tek yudumda anlamış oldum. Kahve sıcaktı, tadını alır almaz kalbim ısındı.

Dudaklarımda şapşal bir gülümseme, fincanı elime alıp Han'ı göreceğimi umut ederek Adilhan Kozan'ın odasının yolunu tuttum. İçeriye girdiğimde alışık olduğum gibi dosyalarla boğuşuyordu. "Adilhan Bey," diyerek dikkatini dağıttım. Gözlerini kaldırıp bana baktı, elimdeki fincanı gösterip "Eğer izniniz olursa bu kahveyi içmek istiyorum," dedim tatlı tatlı.

Bir hata yapmış gibi gözlerini kaçırdı. "Tabii," dedi bana bakmadan.

“Geçmişten bir hediye gibi...”

“Rapor nasıl gidiyor?” diye sorarak sözümü kestiğinde gözlerini yeniden bana çevirmiş ama Han gibi bakmamıştı. “Mesainin bitmesine az kaldı,” dedi Adilhan Kozan. “Halledemeyeceğini düşünüyorsan Duru’dan yardım al.”

“Gerek yok, tek başıma yapabilirim,” dedim sesime yansıyan bir kafa karışıklığıyla.

“Güzel,” diyerek dikkatini yeniden dosyalara verdiğiinde olduğum yere çivilenmişim gibi bakakaldım.

Kalemi aldı eline, belgeyi imzaladı, başka bir dosya çekti önüne ve yazılanları okumaya başladı; kaşlarından birini sorgularcasına kaldırdı ve sayfayı çevirdi, sözleşme maddelerini okurken elindeki kalemi ustalıkla çevirerek havada döndürdü, düzeltilmesini istediği bir maddenin üzerine çarpı attı, sonunda kalemi bırakıp buz gibi bakışlarını bana çevirdi. “Evet?” dedi neden gitmeyip onu izlediğimi sorgulayarak.

“Pardon.” Ellerim titriyor ve parmaklarım fincan kulpunu artık o kadar da sıkı tutamıyordu. Neredeyse düşüreceğim fincanı iki avucumun arasına aldım, kalbim gibi kahve de soğumuştur. “Ben sanmıştım ki...” dedim sessizce, soğumuş kahveye bakarken.

“Kahveyi benim yaptığımı mı?” diye sorduğunda gözlerimi hızla kaldırıp yüzüne baktım. Bir nefes süresi kadar umut doğdu içime, suratındaki alaycı ifadeyi görünce yutkunamadım. “Daha neler,” dedi gülerek. “Nereden görülmüş bir patronun çalışanına kahve yaptığı... Unuttun mu, ben bu şirketin CEO’suyum, sen ise...”

“Asistan,” diyerek sözünü kestim. “Kusura bakmayın, çalışmanızı böldüm. İsteddiğiniz rapor tam saatinde masanızda olacak.”

Başını sallayarak çıkmamı bekledi. Kapıyı açmak için fincanı tek elimde tutmam gerektiğinde zorlansam da dökmeme-yi başardım. Ancak kendi odama geçip sinirlerime daha fazla

hâkim olamayarak fincanı masaya yere çarpar gibi bıraktığımda saatlerdir üzerinde çalıştığım belgelerin üzerine kahve dökmüş oldum. "Allah kahretsin!"

Kurtaramayacağımı bilmeme rağmen masanın üzerindeki peçetelikten peçete alıp kâğıtları silmeye başladım. Ben sıldıkça kahve daha da yayılarak lekeyi büyüttü, ben kaçtıkça aşkın daha da büyüyerek beni yakalaması gibiydi. Ona çok kızgındım, yaptığı onca şeyden sonra benden af bile dilememesine çok kınılmışım. Kendime de kızgındım, üzerinde koku denemesine razı geldiğim yetmezmiş gibi yaptığı tek bir jestle beni gülümsetmesine izin vermiş olmama kızmıştım. Kalbimin yıllardır kaçıp saklandığı aşka bu kadar hevesle yenik düşmesine çok kızmıştım.

11. BÖLÜM

“YARALAR VE İZLERİ”

“Elisa?” Duru’nun telaşla yanıma gelmesiyle yırtılmak üzere olan kâğıdı özgür bıraktım. “Neden ağlıyorsun, ne oldu?”

“Ağlıyor muyum?” der demez bir damla gözyaşım belgeye düştü. Kahveyle ıslanıp lekелendiği yetmezmiş gibi şimdi bir de gözyaşlarımla yıkanıyordu.

“Kahve döküldü diye mi ağlıyorsun?” Belgelerden ıslananları ayırıp bir kenara koymaya çalıştım. “Bunun için ağlanır mı? Kıyamam sana ya...” Bir tomar haline gelen kâğıtları kucakladı. “Bunlar fotokopi zaten. Hiç önemli değil. Orijinal dosyalar arşiv odasında. Ben şimdi bi’ koşu gider, yeni fotokopilerle dönerim. Lütfen ağlama.”

“Teşekkür ederim,” dedim gözyaşlarımı silerken. Duru odadan çıkmak üzereyken Adilhan Kozan’ın beni hafife alır gibi söyledikleri aklıma geldi. Ne demişti, halledemeyeceğini düşünüyorsan Duru’dan yardım al mı? “Duru!” diye seslendim sonunda. “Zahmet olmasın sana, ben hallederim.”

“Yok kız ne zahmeti, alt tarafı bir fotokopi.”

“Olsun,” diyerek ayağa kalktım. “Hem arşiv odasını da görmüş olurum.”

“Daha önce görmedin mi?” diye şaşırdı.

“Hiç ihtiyacım olmadı ki.”

Anlayışla gülümsedi. "O zaman tamam, sen git. Koridorun sonundaki oda."

"Ama orada mutfak var." Cevap vermesine kalmadan durumu anladım. "Diğer koridor." Adilhan Kozan ve Yalın Soysal'ın ofislerini ayıran o dar ve gizemli koridor, finans ve muhasebe bölümlerine doğru uzanıyordu. Bana verilen görevler dolayısıyla genellikle mutfak ya da üretim ve pazarlama bölümünde yer aldığım için daha önce hiç o koridorda yürümemiştim bile. Bunun bir ilk olacağının farkında olarak odamdan çıktım ve Adilhan Kozan'ın kapısının önünden geçerken ona bakmamaya özen gösterdim. Ve yürüdükçe anladım ki cam duvarları olmayan bir tek Adilhan Kozan değildi, bu dar koridora açılan dört oda vardı ve dördünün de içini dışardan görmek mümkün değildi.

Koridorun sonundaki kapıyı açtığımda baş döndürücü büyüklükteki arşiv odasıyla karşılaştım. Odanın iki duvarı tavana kadar yükselen metal raflar ve alfabetik sıraya göre dizilmiş dosyalarla kaplıydı. Karşı duvarda yer alan açılması imkânsız cam blok dışındaki hayatı sessiz bir manzara gibi içeriye sunuyordu. Kapının hemen yanındaysa Dahlia'nın parfümlerini bir sanat eseri gibi sergileyen ışıltılı cam bir vitrin vardı.

Zamanımın daraldığını bilerek odayı incelemeyi kestim ve dosyalar arasında gezinmeye başladım. Belgeler yıllara ve parfüm notalarına göre dosyalanmıştı. Aradığım belgeleri bulmam sandığım kadar zor olmadı ama dokunduğum her dosyada ilgimi çeken başka bir bilgiye rastlamak dikkatimi dağıtıyordu. Her çiçek için ayrı ayrı ince bir dosya hazırlanmıştı ama yıldızçiçeği tek başına koca bir dosyaya sahipti. Bu göz ardı edilemez detay merak duygumu harekete geçirdi ve dosyasını incelemeye başladım.

Alkış sesleri irkilmeme neden olurken dosyayı panikle yerine bıraktım. Ellerini yavaş ama ritmik bir şekilde birbirine vuran kişiyi merak ederek omzumun üstünden arkama baktım.

"Adilhan Bey?"

“Tebrik ederim.” dedi beni alkışlamaya devam ederken.

“Ne için?”

“Beni yanıltmadığın için.”

Dosyayı bırakıp ayağa kalktım. “Anlamadım?” diyerek ona doğru bir adım attım.

“Kendine olan güvenini takdir ediyorum. Ancak fazla özgüven kibirden doğar. İş dünyasında ise kibirli insana yer yoktur.”

Kaşlarım çatılı halde sessizliğimi korudum. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrimin olmadığını anlayınca burnundan sert bir nefes verdi. “Halledemeyeceğini düşünüyorsan Duru’dan yardım al demiştim. Neden yardım istemedin?”

“Çünkü halledemeyeceğimi düşünmüyorum.” diye basitçe cevapladım. İncelediğim dosyaları işaret ettim. “Bendeki dosyalara kahve dökülünce yenilerini almaya geldim. İzin verirseniz gidip devam edeceğim işime ve halledeceğim.”

“Mesai bitti Elisa.”

Gözlerim irice açıldı. “Ciddi misin?” Telaşla odanın duvarlarına baktım ama saat yoktu, telefonumu da yanıma almadığım için onun sözüne güvenmek zorundaydım.

“Dosyayı ararken çok vakit kaybetmiş olmalıyım. Üzgünüm.” Başımı mahcubiyetle eğmişken aklıma gelenle hızla kaldırdım. “Bir dakika. Sizi yanıltmadığım için beni tebrik ettiğinizi mi söylediniz biraz önce? Yani en başından beri bu işi halledemeyeceğimi mi düşünüyordunuz?”

“Biliyordum desem daha doğru olur.”

Ona şok olmuş gözlerle baktım. “Sen...” dedim şaşkın şaşkın.

“Siz,” diye düzeltti beni.

Burnumun ucunun sızladığını hissederken “Siz çok acımasızsınız,” dedim hayal kırıklığıyla. “Herkes ne kadar iyi bir patron olduğunuzdan bahsediyor ama kimsenin gerçek yüzünüzü gördüğü yok. Manipülatif bir zorbasınız.”

Diğer çalışanların sözlerimi duymasından endişe etmiş olmalı ki kapıyı kapatıp yanıma geldi. “Sana sordum Elisa,” dedi

karşıma dikildiğinde. “Bu işi tek başına halledebilir misin diye bilerek sordum çünkü kimsenin böyle bir işi tek başına üstelik bir günde halledemeyeceğini biliyordum. Ama sen o kadar kibirlisin ki bunu yapabileceğine inandın. Dosyalara kahve döktüğünde bile arşiv odasına Duru’nun gitmesine izin vermedin. Zamanının kalmadığını bilmene rağmen kimseden yardım istemedin. Oysaki birinden yardım istemen seni küçültmez; kendinden ödün verdiğin anlar seni eksiltmez belki çoğaltır bile. İyi değilsen iyi olmadığını söyleyebilmelisin. seviyorsan kaçmamalısın, affetmek istiyorsan affetmelisin.”

“Konumuz hâlâ rapor mu?” diye sordum son cümlelerini kastederek.

Afalladı bir an. Safir gözler yakalanmaktan korkar gibi kaçtı benden. Anlık da olsa Adilhan Kozan gitmiş yerine Han gelmişti sanki.

“İş dünyasında kibirli insanlara yer yoksa insan ilişkilerinde de yalancı insanlara yer yoktur. Saklamak da bir tür yalan söylemektir. Bu işi tek başıma yapamayacağımı bilmenize rağmen verdiniz bana, son ana dek tek başıma halledebileceğime inandığımı görmenize rağmen gerçeği benden sakladınız. Beni bir deneme tahtası olarak kullandınız resmen. Oynadınız benimle.”

“Konumuz hâlâ rapor mu?” diye soran bu kez oydu.

“İş teslim edemememin bir bedeli olmalı,” dedim kendi kendime. “Artık maaşımdan mı kesersiniz yoksa tek başıma yapamayacağımı bildiğiniz başka bir görev daha mı verirsiniz bana sırf keyfinizin kâhyası öyle istediği için bilemem ama mesaim bittiğine göre şimdi evime gidebilirim değil mi?”

Kapıya doğru bir adım atmıştım ki “Hayır,” diyerek durdurdu beni. “Unuttun mu, sen benim kişisel asistanımsın. Ben ne zaman istersem mesaim o zaman biter.”

“Mobbinge devam edeceğim diyorsunuz yani.”

“Ne dersen de...” diyerek omuz silkti.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona üstten bir bakış attım, tabii yapabildiğimce. "Dinliyorum. Nedir derdiniz?"

"Dert?" dedi gözlerini kısarak. "Seninle ne gibi bir derdim olabilir verdiğim görevleri aksatman dışında?"

Sinirle gözlerimi yumdum. Bana ısrarla başarısız olduğumu söylemesi çok can sıkıcıydı. Oysaki kahve dökülene kadar gayet iyi gidiyordum ve dökülen kahve de onun suçuymdu. Hem durduk yere kimlik değiştirip kafamı karıştırıyordu hem de işler sarpa sarınca gelip bana kızıyordu.

"Az söylen," dedi keyifli bir sesle. Kapattığım gözlerimi açtığımda sesine tezat bir yüz ifadesiyle karşılaştım. İçi Han, dışı Adilhan Kozan'dı sanki şimdi.

"Neden gitmeme izin vermiyorsunuz? Fazla mesaiye kalıp rapora devam etmemi de kabul etmediniz."

"Bir derdim yok seninle ama senden bir isteğim var."

"Dinliyorum."

"Hah," dedi rahatlamış gibi. "İstediğim şey tam olarak bu. Beni dinlemen istiyorum."

Safir gözler yakalanmaktan korktuğu için kaçmak yerine kaybetmekten korktuğu için gözlerime mihlanmayı seçti. İçi de dışı da Han'dı artık.

"Bir anlaşma yaptık seninle," diye hatırlattım.

"Anlaşmayı bozduğum yok," dedi çabucak. "Sadece konuşmak istiyorum. Sıkılmadın mı bu patron asistan oyunlarından?"

"Oyunlardan sıkıldığım doğru," diyerek başımı salladım. "Ama ben oyun oynamıyorum. Ben bu şirkette bir asistanım, sen de benim patronumsun. Daha fazlası yok."

"Elisa," dedi sesi alışık olduğum gibi yumuşamışken. "Aşk, yok dediğinde yok olan bir duygu değil."

"Farkındayım," dedim acıyla.

"Benden gerçekten nefret ediyor musun?" diye sorduğunda benden daha fazla acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Ona bunu söylediğim ilk anda pişman olmuş ama geri adım atmamıştım,

atamamıştım. Kim bilir günlerdir aklını kurcalayan bu sonu kalbine ne yapmıştı da şimdi bana böyle bakıyordu.

"İyi akşamlar Adilhan Bey." Kapiya kadar yürüdüm, bu kez arkamdan seslenmedi ya da gitmemi engelleyecek bir şey yapmadı.

Kapı kolunu tutup çevirdiğimde buradan çıkıp gideceğimi ve ertesi gün hiçbir şey yaşanmamış gibi devam edeceğimizi sanıyordum. Yanılmışım. Kolu ısrarla çevirmeme ve kapıyı kendime doğru çekmeme rağmen bir türlü açamadım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorarak öfkeyle ona döndüm. "Gitmemem için kapıyı mı kilitledin?"

"Ne?"

"Aç şu kapıyı hemen!"

Çatık kaşlarla kilitli kapıya baktı, sonra alaycılıkla gülümsedi. "Fena fikir değilmiş."

"Kapıyı aç," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ben kilitlemedim."

"Yaa tabii, ben de inandım."

"Keyfin bilir."

Han yalancıydı, iyi de yalan söylerdi ama bana böyle bir konuda yalan söylemezdi. Hiç olmazsa bu kadarlık tanıyordum onu. Bu yüzden "Gerçekten sen yapmadın mı?" diye sorarken gerçeğin farkında ama inkâr sürecindeydim.

Kaşlarını kaldırıp indirdi yavaşça.

Anında kapıyı yumruklamaya başladım. Bir yandan da dışarıdakilere bağınıyor, içeride olduğumuzu duyurmaya çalışıyordum. Çok geçmeden yanıma gelip elimi tuttu. "Yapma, canın acıyacak."

"O zaman sen yap!" dedim sinirle.

Bana kıyasla çok daha güçlü yumruklarla vurdu kapıya ama benim kadar ısrarcı olmadı. "Herkes gitmiş."

"Saçmalama. Bizi burada bırakmış olamazlar."

"Mesai bitti Elisa."

“Peki,” dedim sakinliğimi korumam gerektiğini kendime söyleyerek. “O halde ara birini de gelip bizi çıkarsın.” Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini suçlulukla kaçırdığında “Sakin bana telefonunun yanında olmadığını söyleme,” dedim.

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. İrileşen gözlerle bir ona bir kilitli kapıya baktım. “Ne yani, biz şimdi burada mahsur mu kaldık?”

“Öyle görünüyor.”

“Rahatlığa bak,” dedim şok olmuş gözlerle. “Utanmasan sevindiğini söyleyeceksin.”

“Utanmaktan değil de seni daha fazla kızdırmak istemiyorum.”

“Beni deli ediyorsun!” dedim sinirle.

“Tek başıma delirmediğimi bilmek güzel,” deyince dejavu yaşadım.

“Han!”

“Hım?” diye flörtöz bir tınlamayla karşılık verdi.

Oflayarak yanından uzaklaşıp odanın başka bir köşesine çekildim. Kollarımı göğsümde kavuşturmış, bir ayağımın topuğunu sinirle yere vururken yanıma geldi. “Uzak dur benden,” dedim ona gözucuyla bile bakmadan.

“Yeterince uzaktayım.”

Başımı çevirmeden ona yandan bir bakış attım. Aramızda iki adım var ya da yoktu. “Bir adım daha git.”

İtiraz etmeden bir adım geriledi.

“Artık beni dinleyecek misin?”

“Bir de kapıyı ben kilitlemedim diyorsun. Beni buraya hapsedtin değil mi kaçıp gidemeyeyim diye?”

“Kaçtığını kabul ediyorsun yani,” dedi gülümseyerek.

“Kaçıyorum da ne oluyor, hep bir şekilde yakalıyorsun beni.”

“Belki de sen yakalanmak istiyorsundur.”

“Yakalanmak isteyen insan hiç kaçır mı?”

“Kaçan insan hiç geriye dönüp bakar mı?”

“Kovalayan var mı diye bakar elbet.”

"Ama durup beklemez."

"Benim seni beklediğim yok!"

"Benden bir özür beklediğini biliyorum Elisa. Yaptıklarım için pişman olduğumu söylememi bekliyorsun, sana kendimi affettirmemi istiyorsun. Ama üzgünüm, pişman değilim."

"Pişman değilsin öyle mi?"

Başını ağır ağır iki yana salladı. "Sor neden diye." Merak etmiyormuşum gibi omuzlarını kaldırıp indirdim. "Çünkü yine olsa yine yaparım. Çünkü başka çarem yoktu. Çünkü kalbini kazanmamın tek yolu buydu."

"Saçmalık," dedim tıslayarak.

"Değil," diye karşı çıktı. "Yemin ederim değil. Bir dinlesen beni. Bir anlasan."

Ona sonsuzluk gibi geldiğinden emin olduğum bir sessizliğin ardından bedenimi ona doğru çevirip çenemi kaldırdım. "İyi hadi anlat," dedim sanki sırf zaman geçsin diye istiyormuşum gibi bir umursamazlıkla.

"Gerçekten mi?" diye heyecanlandı. Avuç içleri gerginlikten terlemiş olmalı ki pantolonuna sildi. "Peki, tamam." Derin bir nefes alıp anlatmaya başladı. "İlham olduğun parfüm öylesine bir parfüm değildi benim için. Yıllardır üzerinde çalıştığım, tamamladığımda benim de tamamlanacağıma inandığım bir kokuydu. Benim için bu kadar kıymeti olan bir parfümü senin sayende tamamlayabilmiş olmak çok etkiledi beni. Ve seni bulmak istedim."

"Buldun da..."

"Buldum, evet. Ama hastanedeki o kız değildin sen, değişmiştin. O gün bana şöret basamaklarını tırmanacağını söylediğinde sana gönülden inanmıştım ama tırmandığın bu basamakların seni bu kadar değiştirebileceğini hiç düşünmemiştim. İnsanın içiyle dışı bir olmaz derler, bir olursa gerçek olmazmış. Elisa Tanyeli'yi değil, gerçek Elisa'yı tanımıştım ben o hastane koridorunda. Ama gerçek Elisa'ya ulaşabilmem

için önce Elisa Tanyeli'nin dikkatini çekmem gerektiğini zamanla öğrendim."

Geçmişe bakan, buruk bir tebessümle kıvrıldı dudakları. "Önce en basit yolu denedim, sosyal medya üzerinden dikkatini çekmeye çalıştım Elisa Tanyeli'nin. Her gün yüzlerce mesaj alan Elisa Tanyeli mesajlarımı görmedi tabii ki. Hayranlarının hediye gönderebildiği adrese senin sayende tamamlayabildiğim parfümü gönderdim ama yüzlerce hediye arasında kayboldu ve Elisa Tanyeli o parfümün kutusunu açmadı bile. Bir kokteylde karşılaştık, beni hayranın sandın. Hoş, aradan geçen zamanda seni o kadar sıkı takip ettim ki Elisa Tanyeli'nin hayranı olmamam söz konusu bile değildi. Fark edersen gelirsin diye adını Yıldızçiçeği koyduğum şirketimin lansmanına katıldın, seninle dakikalarca sohbet ettik ama sen bir anda gittin ve gecenin sonunda tekrar karşılaştığımızda beni hatırlamadın. Aradan sadece bir saat geçmişti ve sen beni unutmuştun. Beni önemsemediğin için unuttun demiyorum, beni unuttun çünkü zaten görmemiştin. Elisa Tanyeli kapıldığı şöhretle öyle bir sarhoş olmuştu ki artık kendinden başkasını ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. Gerçi sen o zamanlar içindeki gerçek Elisa'yı bile unutmuştun, beni mi hatırlayacaktın..."

Gülümsemesi acı bir çizgiye dönüştü. "Ben bana ilham veren gerçek Elisa'yı sevmiştim. Çünkü o kızın kendine has bir ışığı vardı. Kurduğu düşlerden öyle heyecanla bahsediyordu ki görmediğim halde gözlerinin nasıl parladığını biliyordum. Hayallerini gerçekleştirebildi mi diye hep bu nedenle merak ettim ve başardığını gördüğümde de bu sebeple mutlu oldum. Ona ulaşmaya çalışmaktaki amacım başta teşekkür etmektir, sonra onu tanımak. Ama karşısına çıktığım her seferinde hayal kırıklığına uğradım. Çünkü artık o kız değildi. Artık sen bile gerçek Elisa'yı tanı mıyordun ki ben tanıyabileyim."

İçinde henüz söylenmemiş binlerce söz taşır gibi bulutlandı mavi gözleri. "Artık vazgeçtim dediğim sırada ben de senin

gibi Yalın'ın tuzağına düştüm. Bir kez daha karşıdaydım ama o gece ne ben Dahlia'nın CEO'su Adilhan Kozan gibi görünüyordum ne de sen ünlü yıldız Elisa Tanyeli gibi bakıyordun."

"Nasıl yani?" diye sorarak kestim sözünü. "Nasıl bakıyordum ki o gece?"

"Korkarak," dedi bir an bile düşünmeden. "Sanıldığının aksine korku kötücül bir duygu değildir çünkü insanın en saf hali ancak korktuğunda açığa çıkar. O gece sen korkmuştun ve bir an için gerçek Elisa'ya dönüşmüştün. Hastane koridorunda çarpışıp tanıştığım, gözlerinden ameliyat olduğu gün bile yanında kimsesi olmayacak kadar yalnız ama bana yıldızçiçeğini verebilecek kadar ilham dolu o kız."

"Sadece bir an için bende yeniden o Elisa'yı gördün diye mi oyuna devam ettin?"

"Bir an için deyip geçme," dedi gülümseyerek. "Çok uzun zamandır düşlediğim bir andı."

"Peki sonra?" diye sordum. "Tamam. dediğin gibi olabilir. Kendimi bir anda gelen şöhrete kaptırmış olabilirim. Zamanla gerçekte kim olduğumu unutacak kadar değişmişimdir belki. Ama aslında etrafımdakileri gördüğümü ve duyduğumu beni tanıdıktan sonra anlamadın mı? Sonra niye anlatmadın hiçbir şey?"

"Pardon?" dedi kaşlarını çatarak. "Sen etrafındakileri gördüğünü mü sanıyordun?"

"Evet?" dedim tereddüde düşerek. Alaycılıkla güldü. "Ne, ne oldu?"

"Biz seninle birçok kez kahvaltı yaptık Elisa. Ama sen benim kahvaltıda hamurışı sevdiğimi daha yeni öğrendin. Neden, çünkü daha önce hiç sormamıştın, çünkü daha önce hiç ne sevdiğimi merak etmemiştin."

"İyi de ne yapmamı bekliyordun?" diye çıktım. "Durduk yere kahvaltıda hamurışı sever misin diye mi sormalıydım? Demek ki hiç konusu geçmemiş."

“Konusu geçmedi çünkü biz hep sana göre yaşadık. Biz her zaman senin sevdiğin yemekleri yedik, senin sevdiğin şarkıları dinledik, senin sevdiğin filmleri izledik, senin sevdiğin mekânlara gittik. Ha, şimdi bunları söylüyorum diye şikâyet ediyorum sanma sakın. Her birini zevkle yaptım, her anından keyif aldım ve yine olacaksa öyle olsun isterim. Fakat hep senin sevdiğin şarkıları dinlememiz ile en sevdiğim şarkıyı bir kez olsun merak edip de sormaman arasında çok fark var.”

Donup kaldım. Çünkü haklıydı. Adilhan Kozan’ı hiç tanımadığımı ama Han’ı çok iyi bildiğimi söylüyordum bunca zamandır. Oysa durup düşününce Han’a dair bildiğim çok az şey vardı. En sevdiği yemeği bilmiyordum; en sevdiği şarkıyı, filmi, rengi, gezip görmek istediği yerleri, nerede doğup büyüdüğünü, yarasının nerede olduğunu bilmiyordum. Çünkü sormamıştım. Çünkü merak bile etmemiştim. Çünkü ben o kadar kendime odaklanarak yaşamıştım ki hayatı, âşığım dediğim adamı bile görmemiştim. Görememiştim.

“Benden hoşlandığın halde bana karşı bu kadar ilgisizdin. Bir de hayatındaki diğer insanları düşün.”

Can’ı, İpek’i, Sevgi’yi, oyuncu arkadaşlarımı hatta teyzemi bile düşündüm. Benden yalnızca para koparmaya çalışan teyzem geldi aklıma. Ona bir kez olsun o kadar paraya neden ihtiyaç duyduğunu sormamıştım. Derdinin ne olduğunu merak etmemiştim hiç. Beni para için kullandığından yakınıp durmuş ama her seferinde istediği miktarı sorgulamadan göndermiştim.

“Bu kadar kötü biriysen neden sevdin beni?”

“Kötü biri değilsin. Biraz korkaksın sadece, o kadar.”

“Sağ ol ya.”

Kalbinin içinden bir ışık süzüldü de yüzüne vurdu sanki. Dudakları öyle içten bir gülümsemeye kıvrıldı. Bir adım daha yaklaştı bana, elimi kaldırıp onu hâlâ itmediğimi görünce bir adım daha yaklaştı. “Ne tür olursa olsun bütün ilişkiler iki taraflı

yaşanır, sen kendini korumak için bunu tek taraflı yaşamayı seçmişsin. Kimseyi merak etmiyorsun çünkü girdiğin özel alanı seversen bir gün oradan kapı dışarı edildiğinde bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun.” Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken zorlandığımı görünce bir adım daha yaklaştı. “Çünkü sen sadece âşık olmaktan korkmuyorsun, terk edilmekten de korkuyorsun,” dedi gerçeği yüzüme tokat gibi çarparak. “Hayatındaki insanlarla bağ kurmaktan da bu yüzden kaçırıyorsun.”

“Bunları nereden biliyorsun?” diye sordum inkâra başvurmadan. Söylediği her şey doğrudu. Tüm bunları sadece beni gözlemleyerek mi anlamıştı yani? Ben daha onun en sevdiği rengi bile bilmezken o benim tüm korkularımı mı görmüştü?

“Yaranı görünce tanırırsın çünkü.”

“Sen de mi...” Konuşmak yerine başını belli belirsiz sallayarak cevap verdi. “Kim?” diye sordum merakla. Kaçırdığı gözlerini yeniden bana çevirdiğinde belki de ilk kez ona olan bakışlarımda bu denli bir merak duygusu gördü. Bu onu gülümsetti. Onu merak ettiğim için mutlu oldu. Bunca zaman onu böyle bir mutluluktan mahrum bıraktığımı için kendimden nefret ettim.

“Belki başka zaman anlatırım.” diyerek beni reddettiğinden de kendini bana açacak kadar yakın görmediği için kahrol-dum. Bir adım genileyerek aramızdaki mesafeyi açtı.

“Neden şimdi değil?” diye ısrarcı davrandım.

“Laf olsun diye mi sordun yoksa gerçekten merak mı ediyorsun bilmiyorum çünkü. Başka zaman... Daha sağlıklı düşünebildiğimiz bir zamanda yine sorarsan anlatırım.”

“İnsanlara sorduğum sorular onları merak ettiğimden değil laf olsun zaman geçsin diye olur genelde, haklısın. Ama daha önce kimseye laf olsun diye yarasını sormadım.”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sorarken şaşkındı.

“Evet, tabii anlatmak istersen.”

“İsterim,” dedi hemen. “Çok isterim.”

“O zaman gel,” diyerek elimi uzattım. Afalladı ama elimi tutmakta gecikmedi. Onu arşiv odasında kapıya en uzak köşeye çektim, yere oturmak istediğimi anlayınca ceketini çıkarıp benim oturacağım alana serdi hemen. Bu hareketini gülümseyerek karşılayıp ceketinin üzerine oturdum, o da yanıma oturduğunda pencerenin olduğu duvarı çaprazda bırakarak sırtımızı raflarla dolu duvara vermiş olduk. “Anlat bakalım.”

“Nereden başlasam ki...” dedi düşünceli bir sesle. “Bu daha önce pek yapmadığım bir şey.”

“Gerçekten mi?” diye şaşırdım. “Anlatmaya istekli olunca senin için zor olmaz sanmıştım.”

“Anlatacağım kişi sen olduğun için istekliyim. Yoksa kime kolaydır ki yarasını başkasına açmak?”

“Haklısın,” dedim sessizce. “İstersen kim olduğuyla başlayalım. Kim terk etti seni?”

“Annem.”

“Yarayı görünce tanırsın,” diye tekrar ettim sözünü.

Han da benim gibi annesi tarafından terk edilmişti ve bu yüzden hayatı boyunca terk edilmekten korkmuştu. Benim gibi... Ama onun bu travmaya karşı verdiği tepki benimkinden farklıydı, çünkü aynı kokunun farklı tenlerde farklı şekillerde yaşam bulması gibi aynı yaranın farklı ruhlarda farklı şekillerde iz bırakması da mümkündü.

Ben terk edilmemek için bağ kurmayı hepten reddedenlerdendim; Han kurduğu bağlar kopmasın diye gerekirse kendinden ödün vererek başkalarına dönüşe dönüşе ilişkilerini devam ettirenlerdendi. Benimle kurduğu bağ için de yaptığı buydu aslında. Sevmediği ne varsa sırf ben seviyorum diye ses çıkarmamış ve uyum sağlamıştı. Aramızdaki bağ zedelenmesin, kopmasın, ben ondan gitmeyeyim diye kendinden ödün vererek sonunda bana dönüşmüştü ama ben yine de gitmiştim.

Han terk edilmekten korkuyordu ve ben ona en büyük korkusunu yaşatmıştım.

"O gün sana koklattığım par  m aslında annemin kokuydu," dedi birden. Beklenmedik itirafı karşısında donakaldım. "  ocukken annemin bir par  l  m   vardı, imza kokusuydu onun. Beni terk edip gitmesinden sonra onu ne zaman   zlesem ona dair hatırladığım tek şey kokusu olurdu. Yıllarca par  m  n   aradım durdum. Bulamadım. Nihayet kendim yapmaya karar verdim ama bir şeyler eksikti. Eksik olanı bana sen verdin. Bana annemin kokusunu sen verdin."

"Ama ben sanıyordum ki..."

"Sana i   görüşmesi için gerekli olduğunu söylemiştim. ki yalan da değildi. Yalın'ın babası par  m   beğenince bize sponsor olmayı kabul etti. Onun yardımıyla Dahlia'yı kurduk."

"Yani yıldız  i  e  i aslında..."

"Annemdi," dedi anılardan süzülen bir gülümsemeyle. "Bu nedenle o par  m benim için çok kıymetliydi. Bu nedenle sana teşekkür etmek istemiştim. Bu nedenle seni tanımak istemiştim."

"Keşke lansman gecesi tekrar karşılaştığımızda seni hatırlıyor olsaydım. Belki hikâyemiz yarım kalmazdı."

Başını ağır ağır salladı. "Hayır güzelim. O gece beni hatırlasaydın bizim yarım kalan bir hikâyemiz bile olmazdı."

Yalın'ın sözlerini hatırladım, demek söylediği her şey aslında Han'ın d    nceleriydi. "Bunu bilemezsin," dedim Yalın'a söylediğim gibi.

"Haklısın, o gece bilemezdim. Ama yakın koruman olarak yanında geçirdiğim onca zamandan sonra bundan emin oldum. Adilhan Kozan olarak   ıksaydım karşına, sana hastanedeki o adam olduğumu söylesem bile ba   kurmaktan ka  ınan biri olarak benden hoşlanmış olsan dahi beni tanımak istemezdin, sana yaklaşmama izin vermezdin. Tıpkı hayatına giren diğer insanlara yaptığım gibi."

"Peki bay çokbilmiş, özel korumanı olduğunuzda neden size izin verdim, bunu da söyler misiniz?" diye alaycı bir sesle sordum.

“Çok basit,” dedi omuzlarını kaldırıp indirirken. “Hafife al-dın beni.”

“Ne?”

“Aramızda patron çalışan ilişkisi vardı. Para karşılığında yanında olup işlerini yapan birinin seninle duygusal bir bağ kurmak isteyeceği aklının ucundan dahi geçmedi. Çünkü her ilişki çıkara dayalıdır, alma-verme dengesiyle kurulur. Verdiğim hizmet karşılığında senden para alıyordum, aramızda bir denge zaten varken daha fazlasının olabileceğini bu yüzden düşünmedin. Tıpkı Sevgi ve hatta İpek’le olduğu gibi. İpek’le kahve saatlerinizden birine denk gelmiştim. Can’la bile o kadar samimi sohbetler etmediğine eminim. İpek’le aramızda duygusal bir bağ vardı ama sen bunun farkında bile değildin. Çünkü İpek senin için sadece bir çalışandı. Çünkü aslında sen İpek için sadece bir patron olduğunu sanıyordun.”

“Öyle değil mi?” diye şaşırdım.

“Allah aşkına Elisa,” dedi neredeyse kızar gibi. “Kim patronunu aylarca evinde misafir eder? İpek seni sevmiyor olsaydı, bunca şeyden sonra bırak seni evine kabul etmeyi senin için çalışmazdı bile. İpek’e iş mi yok sanki?”

“Sevgi de yapım şirketindeki işinden istifa edip benim menajerim oldu.”

“Daha iyi şartlarda çalışacağı için mi sence?”

“Değil sanırım. Her gün bana iş bulmak için oradan oraya koşturdu. Ben evde oturmuş cips, çikolata yiyerek depresyonun dibini görmekle meşguldüm.”

“Sence bunu iyi bir çalışan olduğu için mi yaptı yoksa seni seven ve iyi olduğunu görmek isteyen biri olduğu için mi?”

“Yani beni gerçekten seviyorlar,” dedim bu fikre henüz alışmamışken. “Bana para için kutlanmıyorlar.”

“Bence sen bunun zaten farkındaydın, sadece kabul etmekte zorlanıyordun.”

"Belki de." Sıkıntılı bir şekilde nefesimi verdim. Bakışlarımı yere sabitledim, sanki orada bir cevap arıyormuşum gibi... "Kafam allak bullak oldu."

"Kalbin peki?" diye sordu. "Hâlâ benden nefret ediyor mu?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktım tekrar. Mavi gözler korkuyla titreyordu şimdi. yüzündeki acı dolu ifadeye baktıkça zevk almam gerekirdi belki ama hiç öyle olmadı. Aksine, göğsüm sıkıştı. "Senden hiçbir zaman nefret etmedim," diye itiraf ettim. "Bir anlık öfkeyle söyledim onu."

"Pek bir anlık gibi değildi ama..."

"Tamam, birkaç aylık öfkeyle söylemiş olabilirim. Ama ne yapayım, çok kızgındım sana. Çok kırgındım."

"Şimdi?"

Durup bir düşündüm, kalbimi yokladım sakince. "Hâlâ kızgınım. Hâlâ kırgınım."

"Hâlâ çok mu peki?"

"Çok değil."

"Belki zamanla daha da azalarak yok olur."

"Bak," diyerek bedenimi tamamen ona çevirdim. "Alınma ama şu an aşktan daha büyük problemlerim var. Kariyerim mahvoldu ve bir şekilde toparlamam lazım. Yani sana karşı olan hislerim neymiş, geçmişte bana ne yapmışsın, hangi yalanı neden söylemişsin, ileride hislerim nasıl değişirmiş vs. diye düşünmek de şimdi bunun üzerine konuşmak da anlamsız geliyor. Biliyorsun, kariyerim benim için her zaman aşktan önce gelirdi."

"Biliyorum," dedi durgun bir sesle. "Karşı çıktığım yok. İnan bana ben de çok istiyorum seni yeniden olmayı sevdiğin halinle görmeyi. Zaten aşk yaşağına rağmen anlaşmayı kabul etmemin nedeni de buydu. Bırak yanında olayım. Yeniden parladığında dönüp bakarsın benimle ne yapmak istediğine."

"Kafam karıştı."

"Dahlia'da asistanlık yaptığın süre boyunca iyi geçinelim tiyorum. Yarım kalan bir hikâyemiz var diye geçmişe takılıp

birbirimize zorluk çıkarmamızın alemi yok. Yeterince zorlanıyorsun, sana ait olmayan bir yaşam sürerek. Yeterince zorlanıyorum, sana bu kadar yakinken uzak durmaya çalışarak. Daha fazla yıpratmayalım birbirimizi.”

“Yalnız burada biri birini yıpratıyorsa o da sensin. Sırf zorlanayım diye bana yapılması imkânsız bir iş verdin. Benden izinsiz kahve içemezsin dedin. Kahve bu ya, kahve. İnsafsız!”

Başını geriye atarak içten bir kahkaha attı. “İyi numaraydı ama kabul et.” dedi bana yandan bir bakış atarken.

“Dayanamayıp masama sütlü şekerli kahve bırakana dek iyiydi, evet.” Başını dikleştirip sahte bir öksürükle boğazını temizledi. “Yakalandın işte, kabul et.”

“Nasıl anladın?”

“Senden sonra hiç tatlı kahve içmedim de ondan.”

“Hiç mi?”

Dilimi şaklattım.

“Başka ne oldu benden sonra? Ne değişti hayatında?”

“Sanki bilmiyorsun,” dedim sinirlerim bozulmuş gibi gülerken.

“Nereden bileceğim?”

“İpek’in evinde kaldığımı nereden biliyorsan oradan,” dedim iğneleyici bir sesle.

“Kızdın mı?” diye sordu korkarak.

“Bilmiyorum.”

“Merak ediyordum seni. Can’la görüşmediğinizi öğrenince İpek’e sordum nasıl olduğunu.”

“Bir kez mi?”

“Birden fazla kez.”

Çekip gittiğimde peşimden gelmediği için kırılmış, beni hiç arayıp sormadığı için kızmıştım. Fakat anlaşılan o sadece sınırlarıma saygı duymuştu, onu istemediğimi söylediğimde istemediğimi anlayarak kendini geri çekmişti. Beni merak ettikçe de bana fark ettirmeden ne halde olduğumu öğrenmişti.

“Sahi, Can’la hâlâ görüşmüyor musunuz gerçekten?”

“Cık,” dedim dilimi şaklatarak. “Yazıp arıyor ama barışmadık henüz.”

“Barışacak mısınız?”

“Bilmiyorum. Zaman gösterecek.”

“Anladım,” diyerek başını salladı. “Can neyse de şu gizemli hayranın sana yeniden ulaşmaya çalışırsa bana gelir misin?”

“Olur,” dediğimde içi rahatlamış gibi gülümsedi. “Ama sanmıyorum tekrar deneyeceğini. Çok uzun zaman oldu. Vazgeçti bence artık.”

“Sen yine de yeni bir hediye ya da mesaj gelirse ilk bana söyle.”

“Söylerim,” derken kalbimden tanıdık ama bir o kadar da uzun zamandır hissetmediğimden olsa gerek, yabancı bir his geçti.

Güven duygusu.

Ortada hiçbir sorun yokken bile benim için endişelenecek kadar beni önemseyen Han’ın gözlerine bakarken hissettiğim buydu. Ona âşık olmadan çok daha önce güvenmiştim ve şimdi, kalbimdeki bu sıcaklığa bakılacak olursa yaşanan onca şeye rağmen hâlâ güveniyordum.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

12. BÖLÜM

“PROJE ADI: YILDIZÇİÇEĞİ”

Anahtarlığımı ucundaki lila renkli kalp şeklinden tutarken kapının önünde durup derince bir nefes aldım. Gecedен beri bu anı düşünüyör ve heyecandan yerimde duramıyordum.

Han'ın uyuyor olmasını dileyerek anahtarı kapı kilidine soktum ve her şey farklı olsaydı buraya çok daha farklı hayallerle gelebilecek olmam düşüncesini bir kenara atarak kapıyı açtım.

Bir an önce Han'ın uyuduğunu teyit etmeli ve çalışma odasına girip bakmalıydım. Ece'den öğrendiğime göre Han'ın yatak odası üst katta, çalışma odası ise giriş kattaydı. Hızlı ama sessiz adımlarla basamakları tırmanıp üst katta dolanmaya başladım.

Benim evim kadar büyük ve çok odalı olmasa da geniş bir evi vardı. Ve kabul etmem gerekirse evin dekorasyonu benimkinden daha güzeldi.

Araladığım ikinci kapı beni Han'ın yatak odasına çıkardığında nefesimi tuttum. Onu daha önce de uyurken görmüşüm ama o zaman benim için sadece bir özel korumaydı ve evimin müstemilatında sırtı kapıya dönük bir şekilde uyumuştı. Şimdi hem derin bir uykuda olduğunu açıkça gösteren yüzünü görebiliyordum hem de...

İç çeker gibi bir nefes aldığımda sarıldığı yastığı fark ettim. Çenesinin altına sıkıştırmış ve göğsüne bastırmıştı. Hasret çeken insanların, uyurken bir şeye sarılma ihtiyacı duyduğuna dair bir yazı okumuştum. Han şimdi sanki bana diye küçük bir yastığa sarılıyordu. Ya da hasretini çektiği kişi başkasıydı. Mesela annesi.

Arşiv odasındaiken anlattıkları yeniden zihnime doluşurken sabahın ilk ışıklarında güvenlik görevlisinin gelip bizi çıkardığını ve bize bıyık altından gülerek baktığını hatırlayınca kapıyı yavaşça kapayıp yine sessiz adımlarla alt kata indim.

Ece'nin tarif ettiği gibi merdivenlerin hemen karşısında yer alan kapıyı açtığımda gördüklerim karşısında donakaldım. Adilhan Kozan'ın çalışma odası gerçekten burası mıydı? Ama bu oda çok...

Bana benziyor.

Odaya girdiğimde fark ettiğim ilk şey, çiçek kokularıydı. İçeride devasa pencerelerden süzülen yoğun bir gün ışığı vardı. Tam ortadaki geniş beyaz masa üzerindeki cam şişeler, damlalıklar, saçılmış notlar ve ne işe yaradığını bilmediğim karmaşık laboratuvar düzenekleriyle dolu bir kaosu merkezi gibiydi.

Odanın sağ duvarı tavana kadar yükselen dolaplarla kaplıydı. Bazılarının cam kapakları vardı ve ardındaki şişeler iksar gibi parlıyordu. Ancak beni büyüleyen, odanın sol duvarındaki detaylardı.

Duvarı farklı şekiller ve boyutlardaki tablolarla Dahlu Parfüm'e ait şişelerin karakalem eskizleri vardı. Her tablonun altında ise o parfümün kalbini oluşturan çiçeğin canlı bir örneği saksıda nefes alıyordu.

Adilhan Kozan'ın evinde bu kadar çok çiçeği bir arada bulacağımı hiç düşünmezdim. Tıpkı benim evimdeki tablolara laf ederken böyle bir koleksiyon yapacağını hayal dahi edemeyeceğim gibi...

Muhtemelen bu oda onun hafızasıydı; tasarladığı şişelerin ilk hallerini ve parfümlerine ruh veren çiçekleri saklayarak geçmişten ilham alıyor ve yenilerini yaratıyordu.

Ruhumun en ince detaylarının gizlendiği sol duvara hülyalı bakışlarla bakmayı keserek dolapları karıştırmaya başladım. Han uyanabilir ve her an beni yakalayabilirdi.

Karıştırdığım dolapların hiçbirinde Ece'nin tarif ettiği gibi bir deri defter bulamadım. Masaya dönüp şişeleri yerinden oynatmamaya özen göstererek üzerindeki kâğıt ve defterleri karıştırmaya çalıştım.

Ve buldum.

Yaşanmışlığın izlerini taşıyan deri kaplı defteri elime aldığım anda kalbimin ritmi değişti.

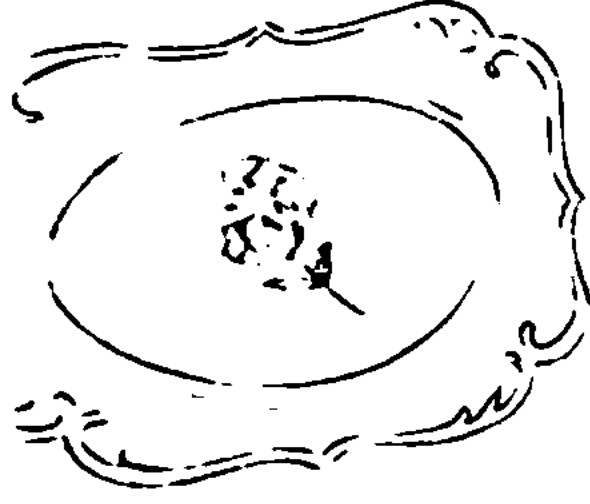
Kapağını usulca açtığımda romantik cümleler veya günlük tarzı yazılarla karşılaşacağımı sanıyordum ama gördüğüm şey tam bir bilmeceydi. Sayfalar Latince bitki isimleri, garip semboller ve rakamlarla doluydu.

Bir parfümörün zihnindeydim sanki. Aralara serpiştirilmiş kısa notları yakalamaya çalışarak sayfaları hızlıca çevirmeye başladım. Ta ki o tarihi görene kadar...

Tarih: 16.08.24

Kod: "Kör Başlangıç"

Eksik Bileşen: Yıldızçiçeği (?)

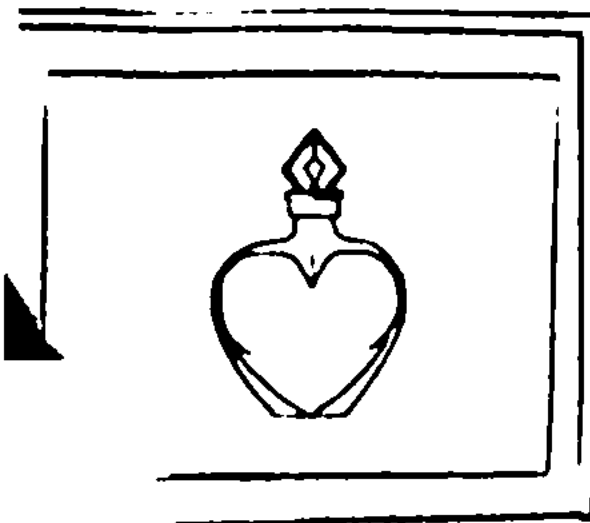
Notlar: Çiçek gibi narin, yıldızlar kadar parlayan bir kızla tanıştım bugün. Biraz sabır, dedi bana. Biraz sabır, belki biraz yıldızçiçeği.. Denemeye değer.

[KİLİT FORMÜL] Proje Adı: "YILDIZÇİÇEĞİ"

Konsantrasyon: Eau de Parfum (%20 Esans/%80 Alkol)

YAPI:

- Üst Nota (Açılış): %10 Bergamot, %5 Nane
- Orta Nota (Kalp): %35 Yıldızçiçeği, %15 Şeftali, %10 Frenk Üzümü
- Alt Nota (Dip): %20 Madagaskar Vanilyası, %5 Gri Amber

Notlar: Hiç tanımadığım bir kız, en beklenmedik anda karşıma çıkıp yıllardır gözemediğim o düğümü gözdü. Aradığım o eksik parça: Yıldızçiçeği. Meğer annemin kalbi yıldızdan bir çiçekmiş.

Proje Adı: "YILDIZÇİĞEĞİ"

ana Bileşen: Yıldızçığeği Özü (Yoğunlaştırılmış)

Notlar: Formül tamam. Şişeledim ve ona da gönderdim. Çünkü hissediyorum, bu koku artık sadece anneme ait bir hatıra değil, onunla aramızdaki görünmez bağın bir mührü.

Yeni Deneme Kodu: "Buz ve Ateş"

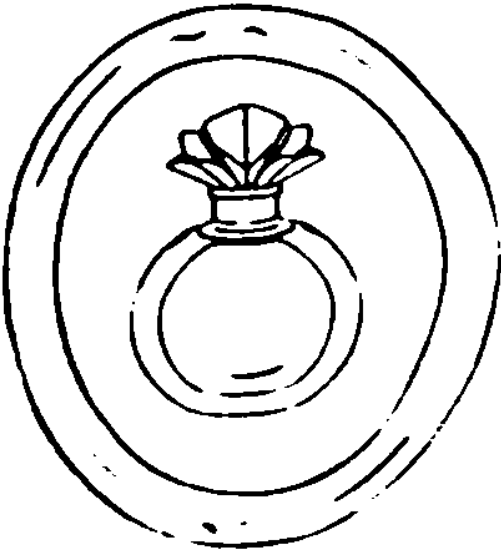
Durum: Ulaşılmazlık

Üst Nota: %25 Yabani Nane (Soğukluğu)

Kalp: %35 Nargıçeği (Teni)

Dip: %30 Beyaz Misk (Sessizliği)

?

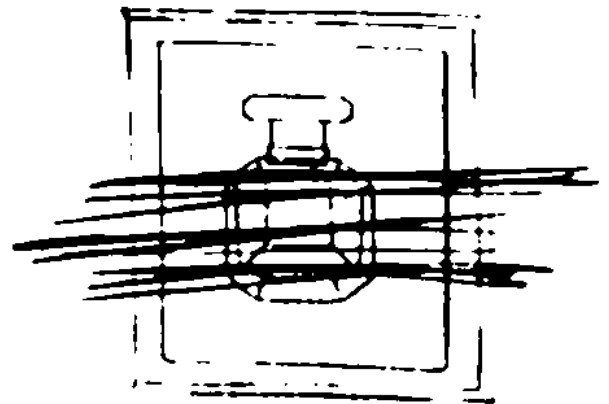
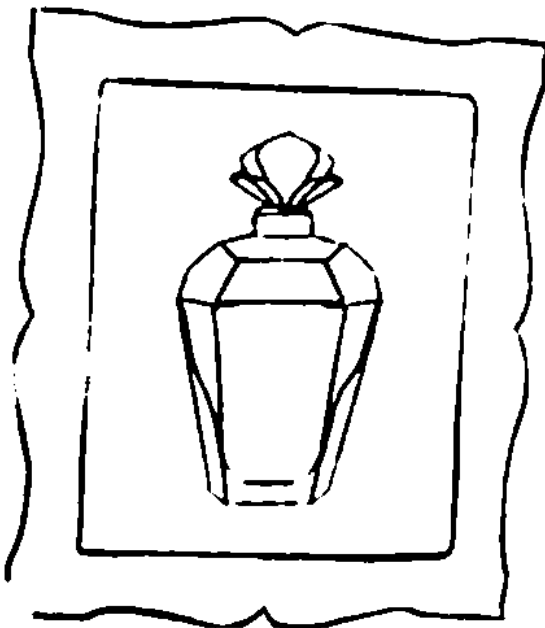
Notlar: Derin, buz gibi bir sessizlik... Yıldızçığeği ona ulaştı mı? Kokuyu beğendi mi? Beni hatırladı mı? Oysa ben, tenindeki nargıçeğinin o eşsiz sıcaklığını unutamiyorum. Bugün yeni bir formüle başladım. İğine bolca nane ekledim. Teninin hayali (nargıçeği) beni yakarken, aramızdaki bu sessizlik (nane) ruhumu üşütüyor. Ulaşılmazlığın kokusu bu. Revize: Naneyi azalt. O soğuk biri değil, yalnızca kalbi buz tutmuş.

Yeni Deneme Kodu: "Tesadüf"

Olay: İlk Karşılaşma

- Üst Nota: %30 Portakal çiçeği (Neşesi)
- Orta: %20 Yasemin (Sağları)
- Kalp Notası: %20 Frenk Üzüümü (Umursamazlığı)
- Dip: ?

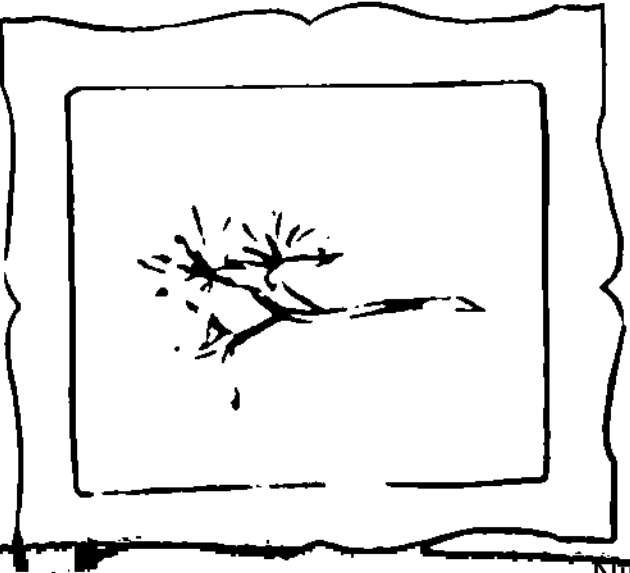
Notlar: Aşk tesadüfleri mi sever yoksa tüm bunlar kaderin bir oyunu mu bize, bilmiyorum. Oradaydı. Işıyla etrafındaki herkesi gölgede bırakıyordu. Yanma gittim. Kusursuz bir aura. Sağları, tıpkı bir yasemin gibi baş döndürücü ve yoğun. Gülüşündeki ferahlık portakal çiçeğinden etrafa neşe saçan bir patlama. Ama o gülüş bana hiç değmedi. Gözlerini üzerimde gezdirdi ama bir saniye bile duraksamadı. Beni görmedi. Yine. Frenk üzüümü... Bu mayhoş, buruk ve ekşi tat tam olarak bu geceyi anlatıyor. Boğazımda düğümlenen o yumru. Benimle ilgilenmemesinin, beni yok saymasının kokusu bu. Tatlı değil, acı değil; sadece buruk.

Kod: "Mühür"

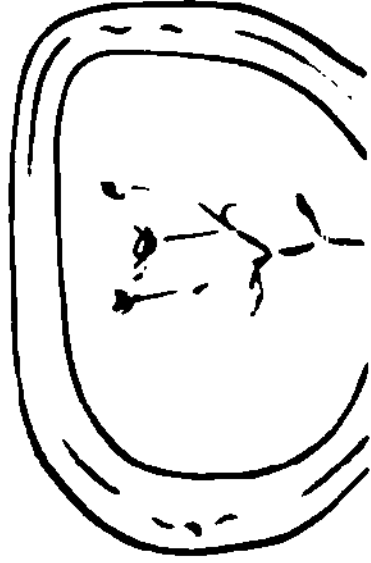
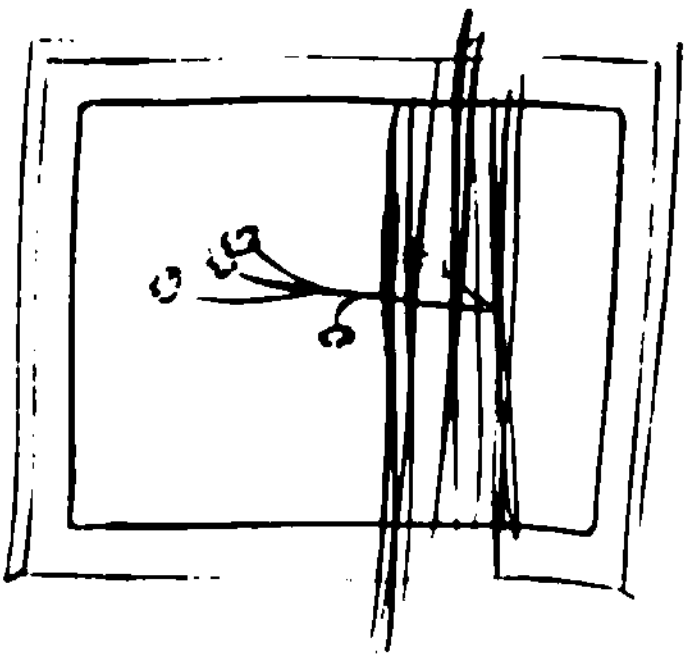
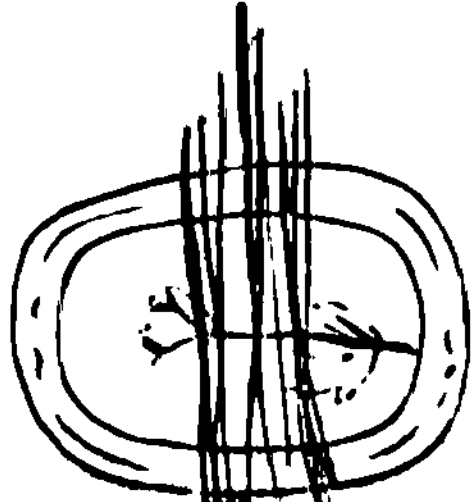
Deneme: 9

Dip Nota: %25 Gri Amber (Bağlanma Korkusu)

Notlar: Ulaşılmazlık... Bir yıldızın
gökyüzündeki soğuk parıltısı
gibi. Formülün temeli: Amber.
Derin, reşineli ve asil. Tenden
asla ayrılmayan o kalıcı imza.

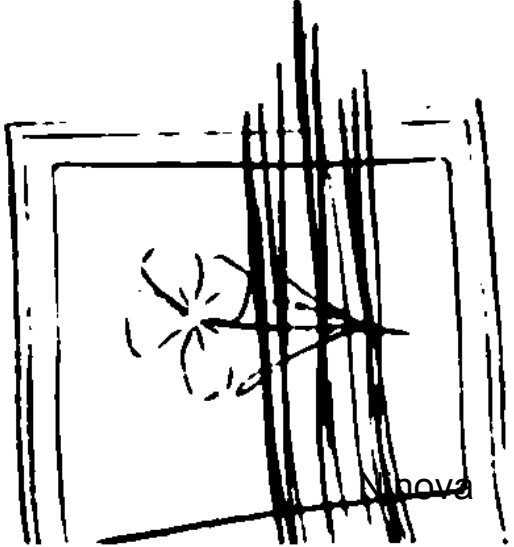
Gizemli. Çözmeye çalıştıkça
daha da karmaşıklaşan bir dip
nota. Kokuyu tene zincirleyen bir
güş. Tıpkı onun kayalının benini
kendine bağladığı gibi...

Yeni Deneme Kodu: "İllüzyon"

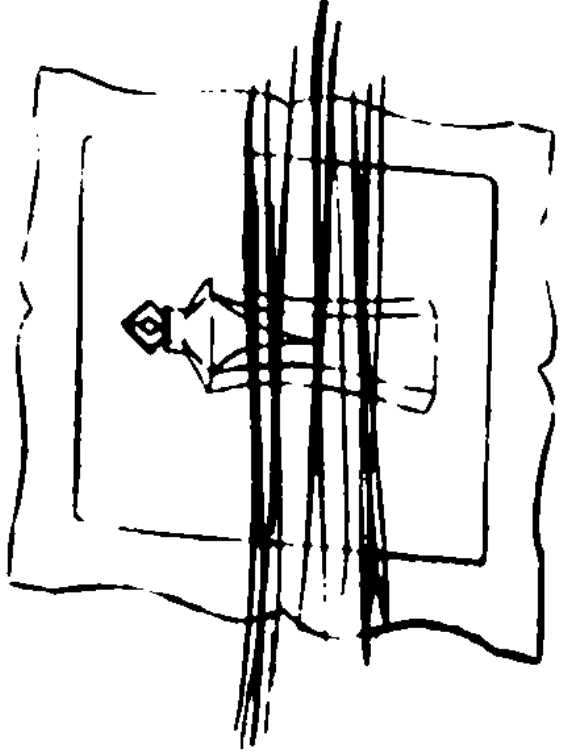
Olay: Bir Gecede İki Defa Unutuldu

- Üst Nota: ?
- Kalp: %25 Gül (Güzelliği)
- Dip: %30 Paşuli (Gözleri)
- Tamamlayıcı: %25 Şeftali (Acımasızlığı)

Notlar: Beni tamamen unutmuş. Yine karşılaştık, yüzüme baktı, konuştuk ama beni tanımadı. Gözleri.. Paşuli kadar der ve gizemli. Baktıkça içinde kaybolduğum bir orman gibi. Ve kendisi.. Bir gül kadar güzel; kusursuz ama tehlikeli. Dikenleri canımı yakıyor (beni unutmuş olması) ama güzelliği karşısında öfkelenemiyorum bile. Gecenin sonu yine hüstan. Şeftali notası şart. Dokunduğunda yumuşacık hissettire ama şabucak şürüyüp giden o meyve. Tıpkı onun hafızasındaki yerim gibi. Dokundum oradaydım ama iz bırakamadan silindim. Bu onun her zerresini formüle ederken, onu beni tekrar ve tekrar unutmaması..

Adil değil.

Kod: "Koruyucu"

Olay: Aşk Oyunu

- Üst Nota: %10 Lavanta (Sakinleştirici)
- Kalp: %25 Vanilya (Şefkat)
- Dip: %30 Sandal Ağacı (Güven)
- Eklenen: %35 Amber (Mühür)

Notlar: Beni gördü. Sonunda o yeşil gözlerdeki sis dağıldı. Sıcak, yıkılmaz, güven veren o ağaşı koku. Sandal ağacı... Korkuyla titreyen bedenine güç vermek için. Bu geceki formülün görevi korumak. Buz kesen tenini ısıtmak, ona buradayım demek için vanilya. Ve Amber. En güçlü, en kalıcı, en değerli nota... Bu gece hafızasına kazındım. Artık istese de beni unutamaz.

"Sevdim mi?" Duyduğum ses yerimden sıçramama neden olsa da arkama dönüp sesin sahibine bakmadım. Elimdeki defteri refleksiyle göğsüme bastırılmış, nasıl gizleyeceğimi düşünüyordum.

Kaçacak yerim olmadığı için henüz kapı girişinde olduğunu tahmin ederek defteri yavaşça indirip belimle aynı hizadaki yerine bıraktım. Böylelikle kollarımı hareket ettirdiğimi görmüş ama elimden bir şey bıraktıysam bile ne bıraktığımı anlayamamıştı. Buraya kim olarak geldiğini ona bakmadan bilemeyeceğim için güç toplamak ister gibi derin bir nefes aldım, yavaşça topuklarımın üzerinde dönerek yüzümü ona çevirdim.

Baktığım Adilhan Kozan, gördüğüm Han'dı. Safir gözler yüzüme dikkatle baktığında ağladığımı anlayarak acıyla kısıldı. Bir adım attı bana, aramızdaki mesafeyi attığı adımlarla kapatamayacağını bilerek.

"Tanıdık geldi." dedim burnumun ucunun yeniden sızlamaya başlamasıyla gözlerimi kaçırma ihtiyacı duyarak. Duvardaki tablolara baktım, farklı şekillerde ve boyutlarda çerçeveleri vardı ve her biri oldukça tanıdıktı, bildiğim, sevdiğim, seçtiğim gibilerdi. "İlham kaynağınızı merak ettim," dedim imalı bir sesle, duvara sabitlenmiş raflardaki saksı çiçeklerine bakarken. Tablolar evimin koridorlarındaki tablolara, çiçekler odamdaki çiçeklere benziyordu. Adilhan Kozan'ın çalışma odası dedikleri bu yer, *hana* benziyordu.

"Biri var," diye onayladı. "Dahlia'nın ilk parfümüne değil yalnızca, tüm sürecine ilham olan biri." Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki "Ama sen zaten bunu biliyorsun," dedi.

"Çiçeklerin bakıma ihtiyacı var," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. "İsterseniz size kahvaltı hazırladığım gibi çiçeklerin bakımını da üstlenebilirim."

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Hâlâ siz diyorsun." Sessiz kaldığımda başını eğdi yavaşça. "Peki," diye kabullendi. "Çiçeklerle ilgilenebilirsin. Bunun dışında bir daha bu odaya girme."

“Nasıl isterseniz.”

Sinirle odadan çıkıp gitti. Beni defteri incelerken yakalamadığı için şanslıydım. Korkum sınırını aştım diye kızmasından değildi. Sınırımı aşmak istemesindendi. Kara kaplı deftere şöyle bir baktım, içinde yazanların hafızama kazındığı gibi kalbi-me de işlediğini bilirken odadan ayrıldım.

Aynı kattaki mutfağa girdiğimde Adilhan Kozan masanın başında ayakta dikiliyordu. Ürkek adımlarla yanından geçip ada tezgâhın önünde durdum. Bana ısrarla bakmayan gözlerinin öfkeyle dolup taşıdığını anlamak için çenesini nasıl sıkıldığını görmem yetmişti.

Buzdolabının kapağını açmışım ki “Kahvaltı yapmayacağım,” dedi birden.

“Ama-”

“İşe geç kalıyoruz Elisa,” diyerek öfkeli gözlerini bana çevirdi.

“Ama kahvaltı hazırlamak için gelmişim.”

“Neden hazırlamadın bu saate kadar?”

“Çünkü-”

“Çünkü evimi keşfe çıkmakla meşguldün. Ben sana evimin anahtarını neden verdim? Erkenden gelip ben uyanmadan kahvaltı hazırlayabilesin diye. Bir asistanın yapması gerektiği gibi. Sen ne yaptın? Özel alanıma girdin. Ne hakla?”

“Özür dilerim,” dedim içtenlikle. Aramızda şimdiye dek ne yaşanmış olursa olsun, şimdilerde kopmuş olsa da bir zamanlar bir bağ kurmuş da olsak, özel alanına ondan izinsiz girmeye hakkımı yoktu. Telaşla çantamdan anahtarlığı çıkarıp uzattım. “Bir daha sizden habersiz evinize girmeyeceğim. Hatta isterseniz bir daha hiç gelmem bile. Zaten kahvaltı hazırlamayı ben teklif etmişim.” Elimdeki anahtarlığa şöyle bir baktı, sessizliğini cevap olarak kabul edip anahtarlığı masaya bıraktım. “Ben sizi arabada bekleyeyim.”

Hızlı adımlarla evi bir an önce terk etmek ve dışarı çıkar çıkmaz kafamı bulduğum ilk kuma gömmek istiyordum. “Bekle,”

dese de arkamdan, yürümeye devam ettim. Ancak kapıyı açmamla yüzüme kapanması bir oldu. Adilhan Kozan peşimden gelmiş ve omzumun üstünden uzattığı eliyle kapıyı sertçe kapamış ve beni kapıyla kendi arasında sıkıştırmıştı.

Kapıyı tutmaya devam eden elinin parmaklarına bakım. Benim için sadece bir özel koruma değil, şoför ve aynı zamanda aşçı da olduğu günlerde ellerine çok bakmıştım gizlice. Beni düşmekten son anda kurtarıırken ellerinin belimi nasıl kavradığını, araba sürerken direksiyonu nasıl tuttuğunu, yemek yaparken nasıl ustalıkla bıçak kullandığını hep izlemiştim. Ama hiçbirinde baktığım ellere şimdi olduğu kadar yakın değildim. Çünkü Han hiçbirinde bu kadar yakınımında değildi. Onunla sadece bir kez bu denli yakınlaşmıştık ve ertesi sabah yanımda uyanmıştı.

“Gitme,” dedi nefesi saçlarıma yalarken.

Yüzüne bakmak mı daha zor olurdu yoksa tam arkamda durup nefesini saçlarıma karıştırmasına izin vermek mi bilmiyordum. Kapıyı açmaya çalışsam nafileydi, gücünün sınırlarını bilmediğim gibi gerçekten gitmek isteyip istemediğime de emin değildim. Kaçmaya çalışsam diğer kolunu da kaldırıp beni tamamen kapana kısıtırabilirdi. Onu itmeye çalışmak yalnızca temas etmemize neden olurdu. Seçenekleri değerlendirip belki de en kötüsünde karar kıldım. Yavaşça ona doğru döndüm ve mavi gözlerde boğulmayı seçtim.

“Özel alanıma girdin,” diye tekrarladı.

“Daha kaç defa özür dilemem gerekiyor?”

“Neye sinirlendiğimi anlamadığın sürece özür dilemen neye yarar?”

“İzinsiz bir şekilde çalışmana odanıza girdiğim için kızdınız mı?”

“O odaya asistan Elisa olarak girdiğin için kızdım.” Kafa karışıklığıyla yüzüne bakmaya devam ettim. Mavi gözlerdeki hırçın dalgalar yavaş yavaş da olsa durulurken “O alanın özel

olma sebebi sensin..." dedi daha yumuşak bir sesle. "Ama sen, oraya bir yabancı olarak girmeyi tercih ettin çünkü bana hâlâ patronunmuşum gibi davranıyorsun. Hâlâ siz diye hitap ediyorsun. Hâlâ kendi hislerini bile yok sayıyorsun."

"Ben sanmıştım ki..."

"Benim özel alanım sensin Elisa." Çenemden tutarak kaçırdığım gözlerimi kendine doğru çevirdi. "O oda sensin. Bu ev sensin. Yaptığım kokularda hep sen varsın. Çünkü bana ait olan her şeyde seni görüyorum ben. Çünkü bu hayattan istediğim yalnızca sensin."

"Ben de seni istiyorum," der demez pişman oldum. Ancak çok geçti. Safir gözler öyle bir ışıldadı ki Han'ın yüzü aydınlandı resmen. Aylardır bu anı beklediğini gözler önüne serecek şekilde mutlu oldu. "Ama..." diyerek sevincine gölge düşürdüm. Mecburdum. Onu affedecek bile olsam bu kadar kolay ve çabuk affedemezdim. Sonra nasıl açıklardım kendime? İnsanın en zor hesabı kendiyle olanıyken, bile bile bunu kendime nasıl yapardım?

"Kalbine yenil," dedi yalvarırcasına. "Bir kez olsun aklını değil kalbini dinle."

"Yapamam."

"Bana bir şans daha ver."

"Han," dedim canımı acıtacak kadar derinden gelen bir sesle. Kalpten bir sesle.

Yüzüme doğru eğildiğinde parmakları hâlâ çenemi tutuyordu. "Elisa," dedi sıcak nefesi dudaklarıma çarparken, "bize bir şans daha ver."

Gözlerimi dudaklarından ayıramadığım bu saniyelerde artık geri dönüşün olmadığını, çünkü geri dönmek istemediğimin farkındaydım. Ona karşı koymak zordu; kendimi ona karşı çok uzak ama fazla yakın hissettiğim bu anda gitmekti imkânsız olan. Kalbime işlemekle kalmayıp hafızama da kazınan tüm o cümlelerini hiç okumamış gibi yapamazdım. Bana benzeyen

o odayı hiç görmemiş gibi yapamazdım. Mahsur kaldığımız o arşiv odasında bana anlattıklarını hiç anlamamış gibi yapamazdım. Bunca şeyden sonra ona hâlâ güvenirken ona inanmadığımı söyleyemezdim. Bunca şeyden sonra onu hâlâ severken hislerimi yok sayamazdım. Onu ilk kez gördüğümü sandığım otel odasından beri rüyalarımın giren dudakları şimdi bir nefes kadar uzağımdayken onu öpmek istemediğimi söyleyemezdim.

Sessizliğimi ve yapabileceğim halde onu kendimden uzaklaştırmamış olmamı bir cevap olarak alıp dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapattı. Dudakları dudaklarıma değer değmez tenimin yandığını hissettim. Yoksunluk hissi gibiymiş onsuz kalmak, dudaklarına kavuştuğumda anladım.

13. BÖLÜM

“ELİSA TANYELİ KRİZİ”

Dudaklarını bir nefes gibi içime çekerek bıraktığımda gözleri kapalıydı. Bana tekrar baktığında çok güzel bir rüyadan uyanmış gibiydi.

“Han,” dememe kalmadan çenemi tutmaya devam eden başparmağını tenimde gezdirerek yukarı çıkarıp dudaklarımı örttü.

“N’olur sus,” dedi nefeslenerek. “Hiç olmazsa bir dakika daha bu anda kalalım.”

Elini tutup yavaşça indirdim. “Bir hataydı diyemem,” dedim hislerimi kendime saklayarak. “Fakat bunun bir hata olmaması, doğru olduğu anlamına da gelmiyor. Bunu tekrarlamayalım.”

“Nasıl yani?”

“Hayattan yalnızca seni istiyor olmam, seni hayatımda istediğim anlamına gelmiyor.” Kaşları çatıldı. “Henüz,” diye eklediğinde kafası daha da karıştı. “Seni affedeceksem bile bunun hemen olmasını bekleyemezsin.”

“Biliyorum,” diye kabullendi. “Beklemiyorum da zaten.” Sıkıntıyla nefesini verdi. “Tamam, sana yaklaşmama izin verme ama n’olursun benden bu kadar uzak durma.”

“Elimde değil.”

“Hiç olmazsa baş başayken bana siz diye hitap etme. Bana baktığında gördüğün Adilhan Kozan olmasın.”

“Bu sana bağılı.” diyerek ipleri onun eline verdiğimde ona ufak da olsa bir şans tanıdığımı anlayarak gülümser gibi oldu.

“Tamam.” dedi heyecanla. Elini kapıdan çekerek bir adım gerileyince bana istediğim alanı açmış oldu.

“Artık gidebilir miyiz işe?” diye sordum. “Yeterince geç kaldık. Bugün önemli bir toplantın vardı.” Ona işten bahsederken siz demediğimi fark ederek gülümsedi.

“Gidelim.” Kapıyı açtı, ben çıktıktan sonra kilitleyerek peşime takıldı.

Birlikte garajda bekleyen arabasına doğru yürürken muziplik yapmak istedim. “Bu arada... Ben Adilhan Kozan’ı da sevmiştim aslında ama sen bilirsin.”

Anında bana dönüp adım atmayı kesti. Kıkırdayarak yürümeye devam edip arabanın başında bekleyen Kenan Abi’ye el salladım. “Günaydın!” dedim ön yolcu koltuğuna geçerken.

“Günaydın güzel kızım.” dedi gülümseyerek. Beni son gördüğünden bu yana bir şeylerin değiştiğini kanıtlar nitelikteki neşeli halim onu sevindirmişti. Han, ilk şoku atlattıktan sonra peşimden geldiğinde Kenan Abi hızlı davranarak Adilhan Kozan’ın kapısını açtı.

Adilhan Kozan arabaya bindi ve yola çıktığımız ilk dakikada, “Müzik açar mısın Elisa?” diye sorarak Kenan Abi’yi şaşkına çevirdi. Kenan Abi kocaman açılmış gözlerini anında bana çevirdi ama çok geçmeden tekrar önüne dönerek yola devam etti.

Memnuniyetle gülümserken “Tabii.” diyerek radyoyu açtım. Aradığım frekansı bulana dek kanallar arasında gezindim. Durduğum kanalda Türk Sanat Müziği çalındığını fark eden Han’ın dudaklarında geniş bir gülümseme oluştuğunu görmem için dönüp ona bakmama gerek bile yoktu. Şirkete gidene dek aynı kanalda durduk, bilmediğim şarkıları sırf Han seviyor diye dinleyip sevmeye çalıştım. Bir zamanlar onun benim için yaptığı gibi...

Dahlia'ya girdiğimizde asistanlıktaki ilk haftamı geride bırakmış olmanın sevinci vardı yüzümde. Ya da gülümsememin nedeni başkaydı, henüz kabul etmek istemiyordum o kadar...

Adilhan Kozan kendi odasına yöneldiğinde Ece koluma yapıştı ve kulağıma "Buldun mu?" diye fısıldadı.

"Neyi?" diye sorarak bilmezlikten geldim.

"Neyi olacak canım, defteri işte. Buldun değil mi?"

"Buldum ama pek bakamadım içine," diye yalan söyledim. Gözlerini büyüttü. "Yoksa yakalandın mı?"

"Neredeyse yakalanıyordum," diyerek onu daha da meraklandırdığımı fark edince "Sonra anlatırım olur mu? Adilhan Bey'in gün raporunu düzenlemem gerek," diyerek kaçmaya çalıştım. Kendi odama girmek üzereyken Dila tarafından alıkonulacağımı bilsem kesinlikle Ece'yle dedikodu yapmayı seçerdim.

"Odama," dedi ve bu tek kelimenin yeterli olacağını düşünerek arkasını dönüp gitti. Onu bekletebilir hatta duymazdan gelip işime bakabilirdim. Ancak daha ilk gün Dila'nın nasıl biri olduğunu anlamış ve oyunu kuralına göre oynamak isteyen biri olarak onu nasıl yenmem gerektiğini çözmüştüm.

Ayaklarımı sürüye sürüye peşinden gittim. Kapıyı çalıp bana girebileceğim söylendikten sonra odasına girdiğimde yüzümde sıralamaya bile koymayacağım kadar bana yabancı gelen sahte bir gülümseme vardı. "Buyurun Dila Hanım," dedim soğuk bir sesle.

"Otur," dedi bana bakmadan.

Çatık kaşlarla da olsa söylediğini yaptım. Yine ne saçmalayacağını merakla bekliyordum. Ellerini masanın üzerinde kavuşturup sıkıntılı bir nefes verdikten sonra gözlerini bana dikti. "Adilhan'la aranızda ne var?"

Bir an rolden çıktım, gözlerim bu gerçeği nasıl farkına vardığını merak ederek büyüdü. "Ne olacak, patron-çalışan işte," desem de pot kırmıştım bir kere.

Nefesini bir kez daha verdi. "Elisa," dedi sakinlikle. "Bana yalan söyleme. Arşiv odasındaki görüntüleri izledim."

“Ne?” diye yükseldim birden. “Nasıl yaparsın bunu?”

Kaşlarını küstah bir bakışla kaldırdı. “Kiminle konuştuğunu unuttun sanırım.” Ona siz değil de sen diye hitap etmemden rahatsızlık duymuştu.

“Unutmadım,” dedim dişlerimi sıkarak.

“O halde kendinin kim olduğunu unuttun.” Kaşlarım çatıldığında kendi sözlerini onaylarcasına başını salladı. “Unuttun,” dedi. “Yoksa bir asistan olarak patronunla kuracağın ilişkinin sınırlarını bilirdin. Özellikle şirketteyken.”

“Bu konuşmanın amacını anlayamadım,” dedim sadede gelmesini isteyerek.

“Uyarı,” dedi ellerini çözerken. “Sınırlarını koruman için basit bir uyarı sadece.”

“Korumazsam?” dedim bunu yapmayı düşünmediğim halde. “Sınırları aşmaya devam edersem?”

“Kovulursun,” dedi omuzlarını kaldırıp indirirken.

Sinir bozucu bir şekilde gülümsedim. “Sen mi kovacaksın beni? Kahve getirdim diye kendini benim patronum mu sandın? Ben Adilhan Kozan’ın kişisel asistanıyım, ben işe alan oydu; işten çıkarana da yalnızca o olabilir.”

Dilini şaklattı. “Yanılıyorsun. Adilhan’ın kişisel asistanı da olsan, yönetim kurulu devreye girdikten sonra o bile kurtarmaz seni.”

Gülümsemem yüzümde donup kaldı. “Kim var ki bu kurulda?”

“Sınırı aştığın takdirde seni değil de şirketi korumayı seçecek birileri,” diyerek kafamı daha da karıştırdığında Dila’ya dair farkına vardığım yeni bir gerçek vardı. Adilhan Kozan’la bir ilişkim olması umurunda bile değildi, o yalnızca şirketin çıkarlarını düşünüyor ve bu ilişkinin Adilhan Kozan’a, dolayısıyla şirkete zarar vermesinden endişe duyuyordu.

“Anladım,” dediğimde beni geri püskürttüğünü zannetti. Fakat ben yalnızca niyetini okumuş ve anlayışla karşılamıştım. Dahlia’yı bu kadar sahiplenmesi hoşuma gitmişti. Han’a karşı

iyi bir arkadaş mıydı bilmiyordum ama Adilhan Kozan için iyi bir çalışma arkadaşı olduğu kesindi.

“Bu uyarıyı Dahlia’nın olduğu kadar senin de iyiliğin için yaptığımı da anlıyorsun ama değil mi?” diye sorarken sesinde bariz bir yumuşama vardı. Kafa karışıklığı yaşadığımı gördüğünde “Bu asistanlık işinin senin için olan önemini biliyorum,” dedi kurduğumuz oyunun perdesini aralayarak. “Kendine rağmen bu işi kabul etmişken kaybetmek istemeyeceğini de biliyorum.” Başımı belli belirsiz sallayarak onayladığımda belki de ilk kez samimiyetle gülümsedi. “Asistan Elisa’yı sevdiğim söylenemez ama kaybettiği ünü geri kazanmaya çalışan Elisa Tanyeli’yi takdir ediyorum. Aşk için ona ihanet etme. Ne kaldı şunun şurasında, sadece üç hafta.”

“Haklısınız,” diyerek gülümsedim. “Aşk için kendime ihanet etmemeliyim.” Kolay pes ettiğimi zannederek şaşırdı. Oysaki ben savaşıyordum bile. “Başka bir şey yoksa ben işime döneyim.”

Asistan Elisa’nın odasına döndüğümde camın ardında Adilhan Kozan’ı görmek, rolüme hızla geri dönmeme sebep oldu. Başını kaldırıp bana baktığında asistan Elisa’nın yapması gerektiği gibi hafifçe gülümsedim. Parmağıyla gelmemi işaret ettiği an, masamın üzerindeki ajandamı kapıp odamdan çıktım. Adilhan Kozan’ın aralık bırakılmış kapısını bir kez tıklatıp odasına girdiğimde her zamankinin aksine dosyalarla boğuşmuyordu.

Beni ayakta karşılamasını garipserken “Adilhan Bey?” dedim kafa karışıklığıyla.

Omuzlarını düşürdü. “Yine mi bey olduk?”

“Şirketteyiz,” dedim kısık sesle.

“Ama burada bizden başka kimse yok,” dedi etrafımızı göstererek.

“Olsun, kapı açık. Biri koridordan geçerken duyabilir ya da görebilir.”

“Neyi görebilir?” diye sorarken ağzının kenarıyla gülümsemişti.

Sahte bir öksürükle boğazımı temizleyip ajandamı açtım. “Gün raporunun üzerinden geçelim mi?”

“Geçelim Elisa,” dedi bıkkın bir ses tonuyla. Kollarını göğsünde kavuşturarak ajandama not ettiklerimi okumamı bekledi.

“Hım,” dedim yazdıklarına şöyle bir bakarken. “Yarım saat sonra Şekercioğlu Holding’le bir toplantınız var.”

“Yalın geldi mi?”

“Görmedim. Kontrol etmemi ister misiniz?”

Dilini şaklatarak kollarını çözdü, büyük adımlarla masasına doğru yürüdü. Bilgisayarının hemen yanında duran telefonunu eline alıp ekrana birkaç kez dokunduktan sonra kulağına götürdü. “Yalın,” diye konuştuğunda kimi aradığı anlaşılmıştı. “Şirkette misin?” Kaşları çatıldı. “Toplantı yarım saat sonra. Geç kalma.” Sıkıntıyla nefesini verdi. “Tamam.” Oflayarak telefonu kulağından çekip masanın üzerine atar gibi bıraktı.

“Bir sorun mu var?”

“Yalın,” dedi bu isim her şeyi açıklıyormuş gibi. Bedenini deri koltuğuna şöyle bir bıraktı, tekerlekler onu arkasındaki pencerelere doğru çekerken ayaklarından destek alarak durdu. “Geç kalacakmış.”

“Bu çok büyük bir sorun mu peki?” diye sordum bilmediğimden.

“Biraz.” Laptopunun kapağını kapattı. “Neyse. Hazırlan, sen de toplantıya katılacaksın.”

“Ne?”

“Neden şaşırdın bu kadar?”

“Ama ben ne yapacağım ki toplantıda?”

Hafifçe gülümsedi. “Kim olduğunu ne çabuk unutuyorsun.”

“Ah, doğru.” Ajandamı hızla kapattım. “Asistanım ben. Patronumun olduğu bir toplantıda benim de olmam gerekir. Not falan alırım.”

“Not falan alırsın,” diye tekrarladı gülerek.

“Ben o zaman gidip toplantıya hazırlanayım.” Karşılık beklemeden odayı hızla terk ettim. Duru’nun, Yalın’dan önce şirkette olmak için gösterdiği çabayı bugün de gösterdiğini umarak onu aramaya başladım.

Pazarlama bölümü odasına şöyle bir baktım, içeride Duru’yu göremeyince koridorda yürümeye devam edecektim ki Taylan’ın bana seslenmesiyle duraksadım. “Bu senin ilk önemli toplantın,” diyerek yanıma geldi. Eymen ve Selin bir an için dönüp bize baktılar. “Hazır mısın?” diye sorunca Taylan, ciddiyeti gerilme neden olsa da gülümsemeyi becerip başımı salladım. Bir kaşını kaldırarak “Neye hazırsın tam olarak?” diye sordu.

“Toplantıya işte. Biraz heyecanlıyım ama merak etme, çaktırmam.”

“Canım benim,” dedi nazikçe. “Heyecanlı mısın diye sormuyorum, toplantının yapılacağı masayı hazırladın mı diye soruyorum.”

“Ha,” dedim bozularak. “Benim mi hazırlamam gerekiyordu?”

“Sen hazırlamazsan kim hazırlayacak?”

“İyi de ben...”

“Adilhan Kozan’ın kişisel asistanısın, evet,” diyerek sözü mü kesti. “Adilhan Bey’in katılacağı toplantıda masayı düzenleme görevi bu nedenle sana aittir.”

“Anladım.”

“Her şey kusursuz olmalı. Ambiyansın temiz olduğuna dikkat etmelisin. Katılımcıların özel isteklerinin masada bulunduğundan da emin olmalısın. Benim bir rapor çıkarmam gerekiyor şimdi, yardım edemeyeceğim bu yüzden sana. Duru’yu bulup yardım iste olur mu?”

“Olur,” dedim hipnotize olmuş gibi. Elinin içiyle omzuma iki kez vurup masasına döndü. Şaşkın bakışlarımı dikkati hâlâ bende olan Eymen’e çevirdim. Gülerek “Taylan işte,” dedi. Beni durdurmasaydı Duru’dan çoktan yardım almış olabileceğimi

söyleyerek vakit kaybetmek yerine odadan çıkıp koridoru yürümeye ve cam duvarların ardında Duru'yu aramaya devam ettim.

Nihayet Duru'yu mutfakta bulduğumda ve Taylan'ın titizlikle yapmamı istediği hazırlık sürecini öğrendiğimde sadece yirmi beş dakikam kalmıştı. Duru'yla kolları sıvadık ve işe koyulduk. beklenen katılımcılar gelmeden sadece üç dakika önce Adilhan Kozan'ın odasındaki uzun toplantı masası gerçek bir toplantı için hazırды.

Eserimle gurur duyuyor, gözlerimi toplantı masasından alamıyordum. Katılımcılar için tatlı ve tuzlu kurabiyeler, çölyak hastası olduğu bilinen pazarlama müdürleri için özellikle glütensiz kurabiye getirtmiştik. Her bir koltuğun önünde peçete ve cam şişede su vardı. Toplantının konusu olan yeni parfümle ilgili detaylar ise yine her koltuğun önünde bir dosya şeklinde bekliyordu. Hazırlığın son aşaması katılımcıların davete icabet etmesini beklemektir, ki bu en zor olan kısımdır.

Adilhan Kozan oturduğu yerden yavaşça kalktığı anda zamanın geldiğini anlayarak omurgamı dikleştirdim. Odasından çıktığında küçük ama hızlı adımlarla peşinden gittim. Ece'nin kaşla göz arasında toplantıya katılacak olanları lobiye toplaması takdire şayandı gerçekten. Dakika geçmedi ki cam kapının ardında takım elbiseli üç adam göründü.

Adilhan Kozan'ın dudakları sahte bir gülümsemeyle kıvrıldığı anda onu her anını aklıma kazımak istiyormuşum gibi dikkatle seyretmeye başladım. Misafirlerimiz Dahlia'dan içeri girdi, Adilhan Kozan onları nazik tavırlarla karşılayıp odasına yönlendirmişti ki adamlardan biri yanımdan geçerken beni fark ederek durdu.

"Elisa Tanyeli?" diye şaşırdı.

Çıt çıkmadı. Koridorda bulunan onca insan, sanki bir anda yeryüzünden silinip gitmişler gibi bir sessizliğe gömüldü. Biri hariç. Adilhan Kozan bana şaşkın ama bir o kadar da sevinçle bakan adamın karşısına geçip "Evet, Elisa Tanyeli. Bir süredir bizimle," dedi.

“Müşteriniz mi yani?”

“Hayır,” diyerek araya girdim net bir tonda. “Adilhan Kozan’ın kişisel asistanlığını yapıyorum. Yeni projeme hazırlık için.”

“Ne diyorsun?” dedi ağzı kulaklarında. “Vay vay vay...” Ellerini birbirine sürttü sevinçle. “Desene bizim işi konuşmaya hiç gerek kalmadı.”

Han tek kaşını kaldırdı. “Anlamadım?”

“İş diyorum, sizindir. Elisa Tanyeli sizinleyse, biz de sizinleyiz.”

“Semih Bey,” dedi Han, çenesi kasılırken. “Elisa Hanım geçici bir süreliğine bizimle. Ancak sizinle yapacağımız iş üç yıllık.”

“Hiç dert değil,” dedi elini havada sallayarak. “Elisa Hanım bana bir akşam yemeğinde eşlik ederse sizinle her şarta varım.”

“Elisa Hanım’la akşam yemeği de nereden çıktı şimdi?” diye sordu Dila.

Bana dönüp tiksindirici bir gülümsemeyle göz kırptı. “Eh, bir güzellik yaparsınız artık değil mi?”

Lobideki hava adamın iğrenç iması karşısında buz kesti. Kimseden çıt çıkmazken “Yapmaz,” dedi Adilhan Kozan, sesi alçak ama ölümcül bir tondaydı. “O size bir güzellik yapmaz, biz de bu saatten sonra sizinle bir iş yapmayız.”

“Efendim?”

“İş diyorum, iptal. Ekibini de al defol git şimdi.”

“Adilhan Bey, siz beni yanlış anladınız.”

“Ne yanlış anlaması lan?” diye kükrediğinde yerimden sıçradım. Bir hışımla adamın karşısında dikilip onu yakasından tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Dehşete kapılarak boşlukta sallanan rügan ayakkabılara baktım. “Yanımdaki kadını, benim çalışanımı meze yapmaya kalkan dilini keserim senin!” Suratı nefessizlikten moraran adamı bir çöp torbası gibi kapıya doğru savurdu. “Siktir git buradan!”

Düştüğü yerden ekibinin desteğiyle kalkan adam, bir yandan boğazını tutmuş öksürüyor bir yandan da “Çok pişman olacaksınız.” diyordu ki Han’ın attığı tek bir tehditkâr adım, can havliyle kendini koridora atmasına yetti.

Adilhan Kozan önemli bir müşterisini kaybettiğinin bilincinde olarak bana döndü. Mavi gözler benim korku dolu gözlerimle buluşunca şefkatle yumuşadı. “İyi misin?” diye sordu Han, tüy gibi bir sesle.

“İyiyim.” dedim ama değildim çünkü Dahlia’nın iyi olmayacağını anlamıştım.

14. BÖLÜM

“DAHLİA’YI KURTARMAK”

Dahlia’da sessizliğin hâkim olduğu dakikaların sonunu getiren, Yalın Soysal’ın geliyordu. Olanlardan habersiz toplantıya geç kaldığını düşünerek içeriye giren Yalın Soysal, bizleri koridorda dizilmiş vaziyette görünce bir sorun olduğunu hemen anladı.

“Adilhan nerede?” diye sordu bana. Parmağımla Adilhan Kozan’ın odasını işaret ettim. Yalın başını sallayıp hızlı adımlarla odaya doğru yürüdü. Dila, küçük patron olarak kriz yönetimini ele almayı görev bilip şirket çalışanlarını işlerinin başına gönderdiğinde koridorda dört kişi kalmıştık. Dila, Duru, Ece ve ben.

Adilhan Kozan’ın odasından sesler yükselmeye başlayınca beklediğim oldu ve Dila bana hitaben, “Neden bahsettiğimi şimdi anladın mı?” diye sordu. “Varlığın benim için değil, Dahlia için bir tehdit. Bu en başından beri böyleydi, bundan sonra da böyle olacak.”

Tek kelime etmeme fırsat tanımadan kızlara döndü. “Siz de hemen işinizin başına.” Hızlı ve bir o kadar da sert adımlarla yürüyüp gitti.

Sebep olduğum felaketin tam olarak ne gibi sonuçları olacağını bilmiyordum. Kızlara baktığımda hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaşmak, durumun ehemmiyetini daha iyi

kavramamı sağladı. Dedikodu kazanını çevirmesiyle meşhur Ece, biraz önce yaşanılanlar hiç yaşanmamış gibi işine dönmüştü. Nefes bile almadan dakikalarca konuşabilen Duru, şimdi suspustu ve daha da garip olanı bana olan bakışlarıydı.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sorduğumda cevap vermek yerine omzuma çarparak yanımdan geçmeyi seçti. Peşinden gidip derdinin ne olduğunu sorabilirdim. Tabii, Adilhan Kozan’ın odasındaki sesler giderek artmasaydı...

Ece odadaki eşyaların yere atılarak kırıldığını açıkça belli eden seslere rağmen başını masadan kaldırmadı. Kimse odasından çıkmadı, herkes her şey yolundaymış gibi işine devam ederken ben de benden istenildiği gibi odama gittim ama işime bakamadım. Cam bölmenin ardındaki kaosu izlemeye başladım. Yalın adeta ateş püskürüyordu. Han sessizce onu dinliyor ya da dinlemiyordu, yüzünde karanlık bir ifade varken gözlerini tek bir noktaya sabitlemişti. Ona bu kadar kötü hissettiren neydi, merak ediyordum. Yalın’ın işaretparmağını havada sallamaya başlaması, Han’ın gözlerini ona çevirdiğinde kaşlarını çatmasına neden oldu. Arkadaştan öte kardeşti onlar ve istemeden de olsa karşı karşıya gelmelerinin sebebi bendim.

Ne yapabileceğimi, sebep olduğum bu felaketi nasıl ortadan kaldıracığımı düşünürken Han’ın gözleri bana çevrildi. Bana bakar bakmaz yüzündeki karanlık ifadenin yavaş yavaş silindiğini ve sonunda tamamen yok olduğunu gördüm. Varlığımın onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını o an anladım.

Yalın’ın sinirle kapattığı perde, Han’ın muhtemelen önce şaşkınlık ve saniyeler sonra öfke patlaması yaşamasına neden oldu ki sesler hiç olmadığı kadar yükseldi. Koşar adımlarla odamdan çıkıp birkaç adımda Adilhan Kozan’ın kapısına dayandım ama içeri giremedim. “Yeter artık!” diye bağınyordu Yalın, kapıyı hafifçe araladığım sırada. “Anlamıyor musun. Dahlia senin yüzünden bu halde. Kurtarmaya çalıştığın bu aşk

hepimizin sonunu getirmek üzere. Biraz olsun profesyonel ol ve işinle aşkını karıştırmayı kes!”

“İşimle aşkımı karıştırmayı bırakayım öyle mi?”

“Evet!”

“Tamam kardeşim, bırakıyorum. Artık yalnızsın.”

“Ne?”

“Bu iş, bu aşk sayesinde var oldu. Aşk yoksa iş de yok.”

“Sen iyice kafayı yedin. Ama yok, bir kez sana ilham oldu diye kendini yok saymana izin vermem. O yokken başardıklarını görmezden gelemezsin. Kaldı ki onun ilham olduğu parfümü biz piyasaya bile sürmedik. Sen her zaman çok daha iyileriyle geldin. Yine yaparsın.”

“Yanılıyorsun,” dedi Han. “Ben her zaman ve bir tek Elisa’dan ilham aldım.”

“Fevri hareket ediyorsun. Çık biraz hava al, sonra yine konuşalım.” Bir sessizlik oldu, Yalın daha ılımlı bir sesle “Lütfen,” diye ekledi.

Kapı aniden açılırken kolunu sıkı sıkı tuttuğumdan olsa gerek beraberinde beni de çekti. Beni düşmekten son anda kurtaran yine Han’dı. Kendimi onun kollarında tıpkı yıllar ve aylar öncesinde olduğu gibi bulduğumda nefesim kesildi. Fısıltıyla adımlı söylediğinde nefes aldım ve etrafımı saran karanfili tattım. İnsan ne kadar değişirse değişsin imza kokusu değişmezmiş, onu anladım.

Yalın’ın sahte bir öksürükle varlığını bize hatırlatmasıyla birbirimizden ayrılmak zorunda kaldık. Han kardeşi gibi gördüğü ortağına dönüp “Ben çıkıyorum,” dedi. “Birkaç saate dönerim.”

“Ben de geleyim mi?” diye sorduğumda iki çift göz bana çevrildi. Birinde hüznün, diğesinde öfke vardı. “Yani asistanın olarak... Belki ihtiyacın olur bana.”

“Asistanım olarak ihtiyacım yok sana,” dediğinde aslında ne söylemek istediğini çok iyi anlamış olsak da gitmesine

izin verdik. Han masanın üzerindeki telefonunu alıp çıktığında Adilhan Kozan'ın odasında ortağı ve asistanı kalmıştı.

“Yalın ben...” Olmam gerekenden çok daha fazla mahcubiyet içerisindeyken özür diledim. “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok üzgünüm gerçekten.”

“Sorun değil diyemeyeceğim,” dedi dürüstçe. “Bu ortaklık için haftalardır çalışıyorduk, tüm emeklerimiz çöp oldu. Tabii bir de kaybettiğimiz zaman ve bütçe var. O henüz farkında değil nasıl bir zarara uğradığımızın. Tek temennim akli başına geldiğinde çok geç olmaması.”

“Benim yapabileceğim bir şey var mı peki?”

“Kim olarak soruyorsun bunu?” *Asistan Elisa mı Elisa Tan-yeli mi?*

“Kim olarak sorsam yardımcı olabilirim?”

Gözlerini devirip sıkıntıyla nefesini verdi. “Cevabını bildiğin sorular sorma istersen.”

“Cevabını bilmediğim bir soru sorayım o zaman. Semih Bey'in telefonu sende var mı?”

Kaşları çatıldı. “Ne yapacaksın numarasını?”

“Akşam yemeği teklifini kabul ettiğimi söyleyeceğim.”

“Saçmalama.”

“Niye? Tüm bunlar o teklif yüzünden olmadı mı? Kabul edip gitsem o yemeğe, anlaşma imzalanamaz mı?”

“İmzalanabilir tabii ama...”

“Aması yok. Yükselmek için geldim Dahlia'ya, yükselirken ezip yok etmek için değil.”

“Yine de buna izin veremem. Adilhan öğrenirse beni asla affetmez.”

“Biz de öğrenmeyeceği bir yol buluruz o zaman.”

Başını hızlıca iki yana salladı. “Olmaz. Kardeşimin arkasından iş çevirmem ben.”

“Emin misin?” diye ısrarcı oldum.

“Eminim. Çok yardımcı olmak istiyorsan Adilhan’ın yanında ol yeter. Onun senin aşkına ihtiyacı var.”

“Peki,” diyerek pes etmiş görünsem de kafamın içinde dönen tilkilere engel olamıyordum. Han’ın ardından Yalın da şirketten ayrılınca odama geçip düşünmeye devam ettim.

Lila koltuğumda oturmuş, bir sağa bir sola dönerken iyi bir plan kurmaya çalışıyordum. Öğle yemeği molasında tüm çalışanlar yemek yemek için olmasa bile nefes almak için şirketten ayrıldıklarında nihayet yalnızdım. Kameralarla izlendiğimi ve yakalanacağımı bile bile şirkette delil aramaya başladım. Önce patronların odasına girdim, odalarda kamera olmaması lehimeydi ama koridordaki kameralar öğle molasında patronların odasına gizlice girdiğimi açıkça gösterecekti. Han’ın kamera kayıtlarına bakmadığını, Dila’nın görse bile Dahlia için bunu yaptığımı öğrendiğinde sırtımı saklayacağını düşünerek Adilhan Kozan’ın odasında bakılmadık yer bırakmadım. Yalın Soysal’ın odasına girip raflar arasında gezinirken bu kadar çabuk yakalanacağımı bilsem belki de hiç bu işe kalkışmazdım.

“Sen de kimsin?” diye soran yabancı bir ses, beni suçüstü yakalamıştı. Kim olduğunu bilmediğim kadına yüzümü dönerken yer yarılrsa da içine girsem diye dualar ediyordum. Çünkü Dila’ya yakalanmak işime gelirdi ama tanımadığım bu kadın beni anlar mı, anlasa bile destekler mi bilmiyordum.

Topuklarımın üzerinde dönerek ona baktığımda oldukça şık giyimli ve daha önce hiç görmediğimden emin olduğum bir kadınla karşılaştım. “Elisa Tanyeli?” diye şaşırان kadının üzerinde toz pembe blazer ceket ve kot pantolon vardı. Stilettolarını mı daha çok sevmiştim yoksa ceketini mi emin değildim. Beğeni dolu bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarımdan sonra kararımı verdim. “Ayakkabılar,” dedim kararlılıkla.

“Ne?”

“Ayakkabına bayıldım. Çok güzel bir zevkin varmış.”

Başını eğip ayakkabılarına baktıktan sonra "Ah, teşekkür ederim," diyerek hoşnut bir gülümsemeyle bana döndü. "Senden bunu duymak çok güzel."

"Beni tanıyorsun?"

"Sen ayrılana dek İkinci Şans favori dizimdi diyeyim, sen anla."

"Artık izlemiyor musun?" diye sorarken heyecanlanmış. "Tabii ki izlemiyorum," diye cevap aldığımda sevinmişim. Ben diziden çıktıktan, ah pardon, kovulduktan sonra dizinin seyirci kaybetmesi beni ancak mutlu ederdi.

"Taçmin hiç iyi bir tercih değildi." Kapı eşiğinde beklediğini fark ederek içeri girdi ve Yalın'ın geniş kanepesine kuruldu. Eliyle boş kısmı gösterip beni yanına çağırdığında gidip oturdum. "Hakan'ı seninle çok yakıştıırıyordum. İkinizin aşk hikâyesi içime çok işlemişti. Sen çıkınca Hakan'ı başka bir kadınla izlemeye dayanamazdım, bıraktım diziyi. Tabii onlara bu kadar bağlanmamda senin katkın çok büyük. Ne derse desinler, ben seni romantik sahnelerin içinde izlemeye bayılıyorum. Bence sen gerçekten iyi bir oyuncusun."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sorarken şaşkındım çünkü çok uzun zaman sonra ilk kez böyle bir yorum almıştım. Sevgi ve İpek'ten duyduğum onca güzel sözü yok sayamazdım elbette ama şimdi duyduğum bu sözler kulağa hiç teselli cümleleriymiş gibi gelmiyordu.

"Gerçekten," dedi gülümseyerek. "Bu arada..." Elini uzattı. "Yağmur ben."

Uzattığı eli tutup nazikçe sıkarken ben de gülümsedim. Ta ki "Çok memnun oldum Yağmur," diyene kadar... Zihnim ansızın geçmişin kapılarını aralayıp bir sahne getirdi önüme, duyduklarımın bana hatırlattığı şey hiç hoşuma gitmedi.

Han'ın müstemilatımda kaldığı günlerde yaptığı bir telefon konuşmasına kulak misafiri olmuşum. Yağmur diye bir kızla

konuşuyordu o gün, onu çok özlediğini ama henüz yanına gide-meyeceğinden bahsediyordu. *Güzelim* demişti o gün telefonda-ki Yağmur'a. Eğer o Yağmur şimdi yanımda oturan Yağmur'sa evet gerçekten güzeldi. Hem de çok güzel. Bembeyaz bir teni ve simsiyah saçları vardı, ela gözlerinin dikkat çekiciliğini çıkık elmacıkkemikleri tamamlıyordu. Onu incelemeyi kesip dayanamayarak "Adilhan Kozan'ı yakinen tanıyor olabilir mi-sin?" diye sorduğumda gülümsemesi genişledi.

"Hem de çok yakından. Yalın'ın kardeşiyim ben. Eh, dola-yısıyla Adilhan Abi'nin de kardeşi sayılıyorum..."

"Abi mi?" derken bunun beni ne kadar rahatlatıldığını yüz ifademe yansıtmış olduğum için suratımı utançla buruşturdu-ğumda Yağmur kahkaha attı.

"Demek abimin anlattıkları doğru," dedi gülmeye devam ederken.

"Hangisinin?" diye sorduğumda bir kahkaha daha attı.

"Açıkçası ilk öğrendiğimde benimle alay ettiklerini düşün-düm. Kanıt olarak fotoğraf istedim ama gelmedi tabii. Sonra bir gün, magazinde gördüm Adilhan Abi'yi senin arkanda yürürken. Ve şok oldum. Hepimiz şok olduk desem daha doğru olur."

"Korumam olmak için şirketini bıraktığını öğrenince ben de şaşırmıştım."

"Ha, yok, biz ona şaşırmadık." Bir kaşımı *öyleyse* dercesine kaldırdım. "Biz senin de ona âşık olmana şaşırdık."

"Niye ki?"

"Çünkü sen Elisa Tanyeli'sin." Kafa karışıklığıyla diğer ka-şımı da kaldırdım. "Ulaşılmazsın bir kere. Etrafında katalogdan fırlamış gibi adamlar varken kriterlerin de yüksektir herhalde. Bakma böyle konuştuğuma, benim abim de çok yakışıklı ve standartlarını da kriterlerini de karşılayabilecek seviyede. Tabii, Adilhan Kozan iken.... Koruma Han... Nasıl desem... Benim bildiğim Elisa Tanyeli'yi etkileyecek bir adam değil sanki..."

“Değil zaten,” dediğimde kabul etmemi beklemiyor olmalıydı ki şaşkın şaşkın kirpiklerini kırıştırdı. “Koruma Han’dan etkilenen Elisa Tanyeli değildi. Elisa’ydı.”

“Pek anlamadım ama...”

“Boş ver,” dedim elimi gelişigüzel havada sallarken. “Sen ne zaman öğrendin Han’ın korumam olduğunu?” Kaşlarım çatılırken cevabından korktuğum başka bir soru sordum. “Yoksa en başından beri sen de mi biliyordun?” Öyle olmamasını diliyordum çünkü Yağmur’u çok sevmiştim ve onunla iyi bir enerji yakaladığımızı düşünüyordum. Bozulsun istemezdim. Hem belki... Belki arkadaş olurduk.

“Yok yahu,” dedi suratı asılarak. “Başta bilsem hiç izin verirmiydim bu saçmalığa...”

“Değil mi ya?” dedim çölde su bulmuş gibi bir sevinçle. “Saçmalık, değil mi bu? Söylüyorum da anlamıyorlar.”

“Erkekler işte,” dedi kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturarak. Karşılığında kıkırdadım. “Ben biraz geç öğrendim. Öğrendiğimde vazgeçirmeye çalıştım ama Adilhan Abi bırakmak istemedi seni. Onu sevmeye başladığını ve şimdi giderse üzüleceğini söyledi.”

Haklıydı, gitse üzüldüm.

“Bu asistanlık işinden de haberin vardır o zaman.”

Şirince gülümsedi. “Doğal olarak.” Başımı sallayarak sessizliğe gömüldüğümde bir yanlışı düzeltmek ister gibi “Ha ama sadece kardeş kontenjanından kaynaklı değil, bir nevi patron olduğum için de haberdar olmuş olabilirim,” diye ekledi.

“Nasıl yani?”

“Babam Erkan Soysal, Dahlia’nın büyük ortağı. İmza yetkisini bana verdiği için şirketle ilgili tüm gelişmelerden ister istemez haberdar oluyorum.”

“Bu nedenle şimdi buradasın.”

“Evet. Bugün olanları duydum.”

Yalın'ın karşısında olduğumdan çok daha fazla mahcup hissettim. Dahlia'yı zarara uğrattırken arka planda yalnızca Yalın Soysal ve Adilhan Kozan'ın olduğunu düşünmüş ve bana yaptıkları şeylerden sonra bu yaşadıklarının az bile olduğunu söyleyerek içimi rahatlatmaya çalışmışım. İşe yaramamıştı tabii ama şimdi üçüncü bir ortağın varlığını öğrenmek hatta bu ortağın diğerlerinden daha büyük olduğunu duymak canımı sıkmıştı. "Kovuldum mu?" diye sordum ilk aklıma gelenle. Ne de olsa Yalın'ın babasının bana bir borcu yoktu. Adilhan Kozan'la bir sözleşme yapmış olsak da Erkan Soysal bu anlaşmaya uymak zorunda değildi. Beni tüm bu olanlar için suçlayabilir, suçlamakla kalmayıp bu işe hepten son verebilirdi.

"Hayır tabii ki," deyince Yağmur, rahat bir nefes aldım. "Ama tabii duydukları hiç hoşuna gitmedi. Babamın bu asistanlık işinden haberi yoktu da..."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten," dedim daha ne kadar kötü hissedeceğimi bilmezken. "Yalın'a telafî edeyim dedim ama kabul etmedi."

"Nasıl telafî etmeyi düşündün ki?"

"Semih Bey'in yemek teklifini kabul edeceğim."

"Daha neler!" diyerek gözlerini büyüttü. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Biliyorum, Han öğrenirse deliye döner ama başka çare yok, sen de biliyorsun..."

"Elisa," diyerek koltukta kaykılarak bana yanaştı. Elimi iki elinin arasında tutup nazikçe okşamaya başladı. "Adilhan Abimin öğrendiğinde ne hissedeceği umurumda bile değil. Ben seni düşünüyorum. O yemeğe gidersen sonrasında sen ne hissedeceksin, hiç düşünmedin mi? Adam sana basit bir akşam yemeği teklifinde bulunmamış, seninle yemek yeme karşılığında bizimle iş anlaşması yapacağını söylemiş. Bu resmen seni..."

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim.

“Yine de kabul etmek istiyorsun öyle mi?” diye sorduğunda çaresizce başımı salladım. “Peki bunu neden yapmak istiyorsun? Adilhan Abim için mi? Dahlia için mi?”

“Tabii ki Dahlia için!” diye cevap vermeden önce düşünmememe bile gerek yoktu. Adilhan Kozan için kendimi bu denli küçük duruma düşüreceğim bir fedakârlıkta bulunmazdım. Dahlia’yı düşündüğüm içindi. Bana yeniden yükselme şansını veren Dahlia’ya minnettardım, hepsi bu...

“O halde sana şirketin büyük ortağı olarak cevap vereyim. Böyle bir şey yapmanı istemiyoruz.”

“Ama Yağmur...”

“Konu kapandı Elisa. Lütfen bunu unut ve kalan günlerinin tadını çıkar.” Yüzündeki ciddiyet aniden yerini heyecana bıraktı. “Sahi, nasıl gidiyor asistanlık? Adilhan Kozan’ın asistanlığını yapmak nasıl bir his?”

“Adilhan Kozan iyi bir patron,” dedim dürüstçe. “Ben dahil tüm şirket çalışanları ondan övgüyle bahsediyor. Yaratıcı, zeki, anlayışlı ve oldukça disiplinli. Onunla çalışmak bu yüzden hem kolay hem de bir o kadar zor. Ne hissettirdiğine gelecek olursak...” Dudaklarımı birbirine basturarak omuzlarımı kaldırıp indirdim.

Sessizliğimin uzayacağını anlayınca anlayışla başını salladı. “Aranız nasıl, onu affedebildin mi, affetmek istiyor musun, hâlâ seviyor musun gibi yüzlerce soru var aklımda. Fakat bunları konuşabileceğimiz bir samimiyetimiz yok henüz. Bu yüzden sorup sıkıştırmıyorum seni. Yalnızca bilmeni istediğim bir şey var.”

“Dinliyorum.”

“Adilhan Abi senin için korumalık yaptığı dönemde şirkete pek uğramazdı. Onun yokluğunda kaybettiğimiz ya da kaçırdığımız birkaç iş oldu, dolayısıyla geldiğimiz nokta pek iç açıcı değil. Bugünkü anlaşmanın iptal olması da bu yüzden bu kadar büyüdü.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Dahlia iflasın eşiğinde Elisa.” Başını eğerek birleştirdiği ellerimize baktı. “Ve ne yazık ki bunun sorumlusu sensin.”

“Ama ben...”

“Sen bir şey yapmadın, evet. Aslında sorun da biraz bu. Dahlia’nın kurulduğu ilk zamanlar, senin yeni yeni ünlü olduğun o zamanlar işte, reklam yüzümüz olmanı çok istedim. Yalın Abim kabul etti ve çok da destekledi bu fikri ama Adilhan Abim şiddetle karşı çıktı. O zamanlar bilmiyordum sana olan ilgisini, bu yüzden onun karşı çıkmasını önemsemeden yönetim kuruluna sundum fikrimi. Kabul gördü tabii. Menajerine ulaştık, o da çok olumlu baktı ama tabii sana sormadan bir şey diyemezdi. Biz sizden haber beklerken bombayı Adilhan Abim patlattı. Eğer seni reklam yüzümüz yaparsak çekip gideceğini söyledi.”

Demek daha önce de rest çekmişti Yalın’a. Ve o da benim yüzümdendi. Benim içindi...

“Neden seni reklam yüzümüz yapmak istemiyor biliyor musun? Işığından faydalanmaya çalışırken sana gölge oluruz diye.”

“Nasıl yani?”

“Adilhan Abim dedi ki dünya bu, ne oldum değil ne olacağım demeli. Olmaz da... Diyelim ki oldu, bir hata yaptık ve Dahlia artık sevilen bir marka değil hatta nefret edilen, hakkında karalama kampanyalarının düzenlendiği bir markaya dönüştü... O zaman ne olacak, dedi. Dahlia’yı linç eden insanlar Elisa’yı da suçlamayacaklar mı? Bize o parfümü tanıtan sendin diyecekler. Kusurlu ürünün kabahatlisi ürünü yapandır ama insanlar onu kendilerine tanıtanı suçlarlar. Elisa’yı işlemediği bir günaha ortak edemezsiniz, dedi.”

“Gerçekleşmemiş ve gerçekleşmesi ihtimal dahilinde bile olmayan bir felaketten mi korumak istedi beni?” dedim şaşkın şaşkın.

“Sen onu özel koruma olarak işe almadan önce o seni zaten koruyordu.”

Afallayıp kaldığımı ve söyleyecek hiçbir şeyimin olmadığını anlayınca gitme vaktinin geldiğini söyleyerek ayağa kalktı.

Onunla birlikte ben de ayaklandım ve bana sarılmasına izin verdim. "Çok memnun oldum."

"Ben de..." dedim ilk şoku atlatmış bir şekilde.

"Bu arada... Söylemeden edemeyeceğim. Ekranda görüldüğünden çok daha güzelsin."

Gülerek teşekkür ettim. Yağmur gittikten kısa bir süre sonra çalışanlar moladan dönüp işlerinin başına geçti. Adilhan Kozan ve Yalın Soysal'ın şirket sınırları içerisinde olmadığı beşinci saatin sonunda dayanamayarak en başında çalmam gereken o kapıyı çaldım.

"Gir!" Sesini duyunca bana istediğimi vereceğinden emin olarak kapıyı aralayıp içeriye girdim. "Ah, Elisa," dedi beni gördüğüne hiç sevinmeyerek. "Ne vardı?"

"Dila Hanım, müsaitseniz sizinle konuşmak istediğim bir konu var."

"İstifa mı ediyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır." Kapıyı kendi ardımdan sertçe kapattığımda bir kaşını kaldırdı. Masasının önünde konumlanmış deri koltuklardan kapıya dönük olana oturdum. "İstifa etmiyorum. Sebep olduğum felaketi telafi etmek istiyorum."

"Felaket?" dedi kaşlarını çatarak.

"Bugünkü anlaşma işte, benim yüzümden iptal oldu ya."

"Senin yüzünden olmadı. Adilhan yüzünden oldu. Adilhan profesyonelliğini bozduğu için müşteriyi kaybettik."

"Evet ama sebebi..."

"Sebebi sen değilsin Elisa. Dolayısıyla biri telafi edecekse bu kişi sen değilsin."

"Ama ben düşündüm ki Semih Bey'in teklifini kabul edersem sorun çözülür ve Dahlia içinde bulunduğu durumdan biraz olsun..."

"Elisa," diyerek sözümü kesti. "Dahlia'nın geleceğini emin ol senden daha çok düşünüyor ve önemsiyorum. Ancak Dahlia

için bile olsa seni böyle bir çirkin bir durumun içine atamam, bir kadın olarak sana bunu yapmaya gönlüm razı olmaz.”

Bana söyleyecek tek bir kelime bırakmayarak işine döndüğünde el mecbur ayağa kalkıp odaya girdiğimden çok daha farklı bir ruh haliyle koridora çıktım. Oysaki Dila'nın teklifime balıklama atlayacağına çok emindim. Ondan hiç böyle bir tepki beklemiyordum. Benden hoşlanmadığı ve Dahlia'yı her şeyden daha çok önemseydiği halde Dahlia'ya karşılık beni seçmesi öyle şaşkınlık vericiydi ki ona karşı olan duygu ve düşüncelerimin değişmesine neden oldu. Dila'yı hep bir cadı olarak görürdüm. Fakat belki de insanlar gibi cadıların da içinde kötülük kadar iyilik de vardı.

Adımlarım beni mutfağa götürdü ve kahve makinesinin önünde bekleyen Taylan'ı gördüğümde kafamda bir ışık daha yandı. Çünkü biliyordum, bir hırs küpü önüne gelen fırsatları her ne olursa olsun tepmezdi. Taylan kendisi hakkında yanlışlanmadığını, planımı ona anlatmamdan çok kısa süre sonra Semih'in kişisel numarasını bana vererek kanıtlamış oldu.

Semih'in attığı konuma geldiğimde birkaç ay öncesine kadar sık sık gittiğim restorana şöyle bir baktım. İçerideki çalışanların beni tanıdığını ve birkaçının beni gizlice fotoğraflayıp magazine verebileceğini bilmeme rağmen içeriye girdim. Alışık olduğum gibi tıklım tıklımdı mekân. Semih'in oturduğu masayı bulmam bu yüzden zor oldu.

Onu görünce bunu yapmaya hiç hazır olmadığımı anlayıp kaçmak istedim. Kaçtıkça daha da dibe battığım anlar aklıma geldiğindeyse Semih'in masasına doğru yürümeye başladım. Aramızdaki mesafe azalırken Semih beni fark etti ve ağzı kulaklarına varırken yavaşça ayağa kalktı. Bir centilmen gibi

davranmaya çalışıyordu ama ne yaparsa yapsın bu tavırların üzerinde eğreti duracağından habersizdi. Semih'in masasına dört masa kala yüzüme numaralandırmaya zahmet bile etmeyeceğim kadar sahte bir gülümseme kondurmuştum ki önce Semih'in gülen yüzü asıldı, sonra bir el bileğimi yakaladı.

Beni tutan elin bir hayranıma ait olduğunu zannederek döndüm, belki de sevgisi gerçek olan tek hayranımla yüz yüze geldim. "Han?"

"Benimle gel," diyerek beni peşinden sürüklemeye çalıştığında elimi, bileğimi tutan elinin üzerine koyarak onu engellemeye çalıştım. Mecburi attığım birkaç adımdan sonra bileğimi kendime doğru daha güçlü bir şekilde çekerek durabildim.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye kızmaya başladım. "Her şeyi mahvedeceksin!"

"Peki ya sen bunu yaptığında ne olacak sanıyorsun?" diye sordu en az benim kadar sinirlenerek. "Beni mahvedeceksin."

"Dahlia'yı korumaya çalışıyorum."

"Dahlia'nın senin korumana ihtiyacı yok."

"Yapma Han," dedim yalvaran bir sesle. "İflasın eşiğinde olduğunuzu biliyorum. Üstelik benim yüzümden..."

"Sen nereden..."

"Ne önemi var?" diye çıkıştım. "Öğrendim işte. Bırak yardım edeyim. Dahlia'yı birlikte kurtaralım."

"Sonra ne olacak? Bugün Dahlia'yı kurtarıp yarın öylece gidecek misin?"

Afallamış bir suratla bakakaldım. "Yarınla ilgili bir şey söyleyemem sana," diye gevelemeye başladım. "Ama bugün yanında olmak istiyorum."

Buruk bir tebessümle gülümsedi. "Hâlâ anlamıyorsun değil mi?"

"Neyi?"

"Dahlia'yı kurtarsak neye yarar sen yoksan."

15. BÖLÜM

“AŞK İÇİN KENDİNE İHANET ETMEK”

“Ay çok romantik!”

“Çünkü ihtiyacımız olan tek şey romantizmdi,” dedim Sevgi’ye burun kıvrarak.

“Senin gibilere ne derler bilir misin?” dedi İpek. “Bulmuş da bunuyor.”

“Aşk olsun.”

“Kusura bakma Elisa Abla ama annem haklı. Aşk olmuş olmasına da işte sana bir türlü beğendiremiyoruz.”

“Neyse neyse. Ben geç kalmadan gideyim.”

“Akşam için istediğin bir yemek var mı?” diye sordu ben ayağa kalkmış ama kahvaltılık tabağımdan ayrılmak istemediğimi tabaktaki havuç dilimlerinden birini ağzıma atarak gösterirken.

“Bilmem ki. Dün ne yemiştik?”

“Onu sen söyleyeceksin. Ne yediniz dün Han’la?”

İpek’in göz kırpmasıyla diğerleri kıkırdamaya başladı ama ben gülmedim. Asık suratım onların da önce gülüşlerini, sonra neşelerini kaybetmelerine neden oldu. “Hiçbir şey.”

“Nasıl hiçbir şey?” diye sordu Sevgi. “Yoksa kavga mı ettiniz?”

“Hayır çünkü beyefendi beni restorandan çıkardıktan sonra taksiye bindirdi. Taksiciye, ‘eve girdiğinden emin ol bana da haber ver’ demeyi de ihmal etmedi.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Biz de yemek yediniz sandık.”

“Ve seni eve bıraktığını tabii ki.”

Özgü ve Sevgi’nin aksine İpek çok daha başka bir konuya takıldı ve “Yani sen dünden beri aç mısın?” diye sordu. Onun bu anaç tavrı beni neredeyse ağlatacakken başımı salladım dudaklarımı bükerek. “Kıyamam ya,” diyerek ayaklandı birden. Dolaptan saklama kabı çıkarırken onu gülümseyerek izledim. “Geç kalma telaşıyla sağlam bir kahvaltı da yapmadın. Ben sana küçük bir sandviç yapayım hemen, ofiste yersin.”

“Ama geç kalıyorum...”

“Merak etme, sen ayakkabılarını giymeden ben hazırlamış olurum.” Dediğini yaptı, gerçekten de Parla Saygın’ın asistan Elisa için seçtiği spor ayakkabıların bağcıklarını bağlayıp ayağa kalktığımda saklama kabım içindekilerle birlikte hazırды.

Bu sabah Adilhan Kozan’ın evine kahvaltı hazırlamak için gitmeyecektim çünkü istemediğini belirten kısa bir mesaj yazmıştı. Çok kısa. Şirkete gelip gelmeyeceğini merak ederek yürüdüğüm yolların sonunda metroya binip doğrudan şirketin bulunduğu durakta indim. Yürüyen merdivenlerden çıkarken Duru’yu görünce gülümseyip el salladım ama o beni görmedi. Peşinden koşar adımlarla ilerleyip adını seslenmeme rağmen durup bana bakmayınca kulaklık taktığını düşünerek adımlarımı hızlandırdım. Nihayet kolundan tutup onu durdurduğumda dönüp bana baktı. Kulağında kulak yoktu ve gözleri beni duyduğunu ama duymazdan geldiğini açıkça gösteriyordu.

“Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordum buz kadar soğuk, ateş kadar yakıcı gözlerine hitaben. İlk tanıştığımız yerdeydik, dev plazanın hemen altında, hayat telaşına düşmüş onca insanın arasında.

“Gerçekten soruyor musun?” diye sordu hayret edercesine.

“Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?”

“Kırgınım ben Elisa, kızgın değilim!”

“Ama neden? Yoksa dün olanlar yüzünden mi?” diye sordum. “Telaflı etmeye çalıştım ama Adilhan Bey izin vermedi. Semih’le randevulaştım, yemeğe de gittim ama son anda Adilhan Bey-”

“Hâlâ mı Elisa?” Başını hayal kırıklığıyla yana eğdi. “Hâlâ mı devam ediyorsun oyuna?”

“Ne oyunu?” der demez neye kırıldığını anlamış oldum. Değişen yüz ifademle birlikte karmaşayı çözdüğümü görüp başını salladı. “Duru, ben...”

“Herkes biliyormuş,” dedi ağlamaklı bir sesle. “Senin kim olduğunu da Dahlia’da asistanlık yapmanın asıl nedenini de biliyorlarmış. Bana neden söylemediniz dedim, Adilhan Bey konuşma yasağı koydu dediler. Hiçbiri korkudan kendi arasında bile konuşmamış gerçekleri. Peki ya sen? Sen neyden korktun da benden sakladın kendini?”

Sertçe yutkundum. Duru’nun gözyaşları benim yanaklarımdan süzüldü sanki. Kırıldığım yerden kırdığımı yeni anlıyordum. Han kaçıp gitmemden korktuğu için kendini benden saklamıştı. Ben neden saklanmıştım Duru’dan?

“Ben...” Bir yutkunma daha. “Gerçek Elisa’yı tanı istedim,” derken sözler ne tanıdıktı ama. “Beni seveceksen gerçekten sev istedim. Elisa Tanyeli’yi sevmek kolay, Elisa Tanyeli’den nefret etmek çok daha kolay. Sen tanı mıyordun onu, beni onu tanımadan seversen benden hiç nefret etmezsin sandım. Beni gerçekten seversen hiç gitmezsin sandım.”

Burnunu çekti. “Ünlü olduğunu bilen herkes seni şöhretin ya da paran için mi sevdi yani?”

“Evet.”

“Arkadaş olacaksak şöhretin ya da paran için olmayalım istedin, öyle mi?” Kısık sesle onaylarken başımı salladım. “Tamam,

bunu anladım diyelim. Peki biz arkadaş olduktan sonra neden saklanmaya devam ettin?"

Ben sana âşık olduktan sonra bile neden devam ettin oyuna?

"Söyleyebilirdin ben aslında ünlü bir oyuncuyum diye. Senin kahve döktüğün gömleğin parasını nasıl öderim diye düşündüğün dünyada ben o gömleği yer bezi bile yapmam deseysin."

"Kıncı oluyorsun," dedim son sözünün ağırlığı altında ezilirken.

"Senin kadar değil." Bir kez daha burnunu çekti. "Neyse, işe geç kalıyorum."

"Ama konuşmamız..."

"Senin aksine benim bu işe gerçekten ihtiyacım var."

Gitmek üzere arkasını dönmüştü ki "Benim de bu işe ihtiyacım var!" diye bağırdım. Kalabalıktaki bazı gözler bize çevrildi ama hiçbiri beni tanıyacak kadar uzun bakmadı bana, hayat telaşelerine hızla geri döndüler.

Duru gülerek bana döndü. "Hadi ya," dedi. "Yoksa bu işten kovulursan sen de mi beş parasız kalırsın?"

"Hemen değil," dediğimde gülümsemesi *biliyordum* dercesine genişledi. "Ama zamanla daha beter hale geleceğim şüphesiz."

"Nasıl yani?"

"Biraz oturalım mı? Her şeyi anlatacağım sana."

Kararsız kalıp telefonunun ekranından saate baktı. Mesainin başlamasına on iki dakika olduğunu görünce başını salladı. Banka geçip oturduk ve her şeyi en başından anlatmaya başladım. Tabii Han'la ilgili kısımları atlayarak...

Duru sadece tırnaklarımla kazıdığım zirveden nasıl da haksızlığa uğrayarak atıldığımı biliyordu şimdi. Onunla yarım kalan aşk hikâyemi konuşabilecek kadar yakın mıydık, emin değildim çünkü.

"Affettin mi beni?" diye sordum olabildiğim en masum halimle.

“Bilmiyorum,” dedi uzaklara bakarken. “Ama anladığımı söyleyebilirim.”

“Bu iyi bir şey sanırım.”

“Sanırım,” dedi gülümseyerek. Ayağa kalkıp bana elini uzattı. “Artık gidelim mi? İkimizin de bu işe gerçekten ihtiyacı var.”

İçtenlikle gülümseyerek elini tuttum, birlikte şirkete doğru yürürken aramızdaki yalan perdesinin kalkmasının beni nasıl rahatlattığını yeni anlıyordum. Tabii ondan sakladığım bir şey daha vardı ama öğrendiğinde bana kızmayacağını düşündüğüm için başka zamana saklıyordum.

Dahlia’dan içeriye girdiğimizde Ece’yi her zamanki yerinde sabit hat telefonunda konuşurken bulduk. Eşyalarımı kendi odama bırakıp lobiye tekrar döndüğümde Ece konuşmasını bitirmişti. “Günaydın,” dedim çekingen bir şekilde. Dün olanlardan ve dolayısıyla Dahlia’yı açıkça zarara uğratmamdan sonra şirket çalışanlarının bana karşı nasıl bir tavır takınacağını merak ediyordum.

“Günaydın,” diye gülümseyince Ece, hiç olmazsa onu kaybetmediğimi anlayarak sevindim.

“Var mı dedikodu?” diyerek göz kırptım.

Ece heyecanla ağzını açmıştı ki çalan telefonla dudaklarını bükerek tekrar masasına dönmek zorunda kaldı. Konuşmasının uzun süreceğini anlayınca pazarlama bölümü odasına gittim. Eymen ve Selin’in de bana cephe almaması içimi inanılmaz rahatlatmışken Taylan tarafından köşeye sıkıştırılmamla neye uğradığımı şaşırdım.

“Nasıl geçti? Semih Bey hâlâ bizi aramadı.”

Bir yeni düşman edineceğimi bilsem de başımı iki yana salladım. “Adilhan Bey bir anda ortaya çıkıp engel olmasaydı iyi geçtiğini söyleyebilirdim. Hayır, benim anlamadığım, Adilhan Bey benim o adamla yemek yiyeceğimi, üstelik o restoranda olacağımı nereden öğrendi? Kim söyledi?”

“Ben söyledim,” dedi çekinmeden. Öyle pat diye, açıkça.

“Ne?”

Omuzlarını kaldırıp indirdi yavaşça. “Seni sordu, ben de söyledim.”

“Nasıl yaparsın bunu? Ya adama bir şey yapsaydı?”

“İşte ben de tam olarak bunu merak ettim.”

“Ne saçmalıyorsun?”

“Dahlia’yı iflasa sürükleyen asıl şeyin ne olduğunu görmek istedim. Şirkete geldiğin ilk gün sende bir gariplik olduğunu anlamıştım. Ünlü bir oyuncunun yeni projesine hazırlanmak için asistanlık yapabileceği bir şirket değil Dahlia. Vardı sende bir numaralar. Vardı senin Adilhan Kozan’la aranda bir şeyler. Biliyordum ama bir türlü çözemiordum. Dün itibariyle tüm parçalar yerine oturmuş oldu.”

Taylan’ın yüzündeki ciddiyete ve bakışlarındaki o gurura baktım. Ellerim alaycılıkla havaya kalkıp birbirine vurmaya başladı, onu sessiz ve yavaş bir şekilde alkışladığımı fark ettiğinde kaşları çatıldı. “Bravo Sherlock. Bu bilgileri hayatının neresinde kullanmayı düşünüyorsun?”

“Henüz hiçbir yerde,” dediğinde ellerim kapandı ve yavaşça indi. “Fakat bir kez daha Dahlia’ya zarar verdiğini görürsem, isteyerek ya da istemeyerek hiç fark etmez, kullanmak zorunda kalacağım. Çok sevgili hayranların, kariyerinde attığın adımlar kadar aşk hayatına dair gerçekleri de bilmek isteyecektir.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

“Uyarı ya da tehdit... Nasıl istersen öyle düşün.”

Taylan’ın son sözü söyleyip gitmesiyle bir romantik komedi klişesi daha bozulmuş oldu. Asistan olarak girdiğim şirkette karşı karşıya geleceğim ve kaotik sahnelerin baş kahramanı olacağını düşündüğüm karakter bunca zaman Dila’ydı. Çünkü ben Dila’yı tüm o yaz dizilerindeki gibi şirketin patronuna ilgisi olan, dolayısıyla patronun ilgi gösterdiği asistana dünyayı dar eden o kötü kadın sanmıştım. Oysa Dila’nın tek istediği kendi tınaklarıyla kazıyarak geldiği bu iş dünyasında başarılı

bir kadın olmaya devam edebilmektir. Taylan'ı, o yaz dizilerindeki sahne doldurmak için kurgulanmış şirket çalışanlarından biri olarak düşünmekle hata etmişim anlaşılan. Neyse ki burada miadımı doldurmak üzereydim de başıma bela olacağı bir zamanım bile yoktu.

Taylan'ın beni endişelendirmesine izin vermeyerek odama doğru yol aldım. Açık kapıdan içeri girdiğimde cam bölmenin ardındaki Adilhan Kozan'ı görmek, Dahlia'da asistan olarak işe başladığım günden beri ilk kez beni rahatlattı. Yaşananlardan ve bana sabah attığı mesajdan sonra şirkete gelmez sanmıştım ama oradaydı, her zamanki gibi işinin başındaydı. Han'ı sevmemek imkânsız, Adilhan Kozan'a hayran olmamak çok zordu.

Ona hülyalı bakışlarla baktığımı fark etmeme sebep olan şey, bana dönüp bakması ve gülümsemesiydi. Silkelenerek kendime geldiğimde gülerek başını salladı. Elini kaldırıp beni yanına çağırdığında asistanına ihtiyacı olduğunu düşünerek masamın üzerindeki ajandamı kaptım, hızlı adımlarla koridoru yürüyüp hemen yan odanın kapısını çaldım.

“Gel!” Kapıyı yavaşça aralayıp içeri girdiğimde beni yine ayakta karşılamayı tercih ettiğini gördüm. “Günaydın,” dedi gülümseyerek. Anlaşılan asistanına değil, *bana* ihtiyacı vardı.

“Günaydın,” dedim ne çok sıcak ne de soğuk bir gülücükle.

“Nasılsın?” Sorduğu soruyu garipsediğimi yüz ifademe yeterince yansıtmış olmalıyım ki “Dün tekrar konuşamadık ya, ondan,” diye açıklama yaptı.

“Neden konuşamadık acaba,” dedim iğneleyici bir sesle. “Beni apar topar bir taksiye bindirip gönderdiğin için olabilir mi?”

“Sen nasıl olsun isterdin?” diye sordu bir adım yaklaşarak. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Bir şey istediğimden değil.”

“Söyle hadi,” dedi yumuşak bir sesle.

Aramızdaki mesafe giderek azalırken yasakların gölgesi üzerimize düştü. Parla Saygın'ın aşk yasağından ziyade Dila'nın

sert uyarısını hatırlamak, kaçmam için yeterliydi. Han bana adım attıkça ben geriye gittim ve evet, tabii ki bir noktada durmak zorunda kalan bendim.

Çarptığım toplantı masası artık gidecek yerimin kalmadığını söylerken bana, Han'la aramızdaki mesafenin tehlikeli bir şekilde eridiğini görebiliyordum. "Nasıl olsun isterdin?" diye tekrarladığında ellerini masaya koymuş, beni adeta abluka altına almıştı.

Han'ın iki yanımdaki kollarına baktım, elleri masanın üzerindeyken yüzünü de bana doğru eğmişti. Aramızdaki mesafeyi açmak isteyerek ben de arkaya doğru eğilince ortaya çıkan manzaranın, bir asistanın patronuyla bırak şirket sınırlarında, hiçbir şekilde yakışmayacağı türden olduğunun bilincindeydim.

"Adilhan Bey," dedim bu yüzden. Sesim beklediğimden daha kısık çıkmıştı.

Kaşlarını kaldırdı. "Bey?" diye tekrarladı.

Elimi yavaşça kaldırıp parmağımla pozisyonumuzu işaret ettim. "Bu biraz fazla olmuyor mu?"

"Fazla mı..." Düşünceli bir ifadeyle mırıldandı. "Cık." Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Az bile." Ansızın ellerini masanın üzerinden çekti, belimi her iki yanından kavrayarak beni havaya kaldırıp toplantı masasına oturttu.

"Han..."

"Elisa," dedi dudaklarıma doğru.

"Yapma," diyerek ellerini itmeye çalıştım. Ama nafileydi, elleri belimi sonsuza kadar beni yanında tutmak istiyormuş gibi sımsıkı kavramıştı.

"Korkuyor musun?"

"Neyden?"

"Bana yeniden kapılmaktan."

Ona yeniden kapılmaktan korkmuyordum çünkü ona karşı koyabildiğim bir an zaten yoktu.

“Korkuyorum evet,” dediğimde inkâr etmediğim, kaçıp bahaneler arkasına saklanmadığım için yüzünde şaşkın bir ifade ve hemen ardından mutluluk dolu bir gülümseme belirdi. “Ama,” diye devam ederek suratını asmasına neden olduğumda, bu hayatta yapmayı en çok sevdiğim şeylerden birinin Han’la uğraşmak olduğuna karar vermiştim. “Ama korktuğum şey, bu işi kaybetmek.”

Çatık kaşlarla “İş mi?” diye sordu.

Yumruk yaptığım elimle karnına vurdum, karın kasları sağ olsun, elim aynı hızla bana geri döndü. “Aşk yasağı, Han. Aşk yasağı!” dedim dişlerimi sıkarak. “Sözleşmedeki üçüncü maddeyi ne çabuk unuttun.”

Kafası karışırken belimdeki elleri gevşedi. “Nasıl yani, o sözleşme gerçek miydi?”

“Tabii ki gerçektir. Ne sanıyordun?”

“Yalın’ın eşek şakalarından biri.”

“Gerçek Hancığım,” dedim sinirim katlanarak artarken. “Hem de o kadar gerçek ki maddelerden birine dahi uymadığım Parla Saygın’ın kulağına giderse işi kazanmadan kaybetmiş olacağım.”

“Nasıl gidebilir ki kulağına?” diye sorar sormaz cevabını kendi verdi. “Yalın.” Ellerini yavaşça üzerimden çekerken bu gerçek canını çok sıkmışa benziyordu. “Eskiden olsa, bizi idare edeceğini söylerdim de... Dün olanlardan sonra pek sanmıyorum.”

“Sahi, dün ne oldu?” diye sordum merakla. “Tekrar konuşabildiniz mi?”

“Hayır.” Bir adım gerileyerek benden uzaklaştığında toplantı masasının üzerinde oturmaya devam ettiğimi farkına varıp atlayarak masadan indim.

Bu kez ben ona yaklaşıp karşısına dikildim. “Dün Yalın’a söylediğin şeyde ciddi miydin?”

“Hangisinde?”

“Artık yokum derken... Gidecek misin gerçekten?”

Gözlerini yumdu, derin bir solukla tekrar açtığında yüzündeki acı canımı yaktı. Sessiz bir cevaptı bu.

“Yapma lütfen. Dahlia’yı Dahlia yapan sendin.”

“Ama bunu tek başıma yapmadım, sen de vardın.” Gözlerini kaçırdı. “Hayalimde.”

Tereddüt ederek elini tuttum. “Hayalin gerçek oldu, bak.” Mavi gözler önce birleştirdiğim ellerimize, sonra ona korkuyla bakan gözlerime çevrildi. “Artık buradayım, yanımdayım.”

“Buradasın.” dedi inanmakta güçlük çekerken. Yıllarca beni yanında hayal etmişti, parfümlerini yaparken ilham aldığı kadın bendim, korkup kaçtığım ve kaçarken onu bile isteye kırıp parçaladığım anlara rağmen tutmaktan vazgeçmediği el benimkiydi, kalbinde büyüttüğü aşk benim içindi; aşk için kendine ihanet eden bendim.

16. BÖLÜM

“ELİSA TANYELİ FELAKETİ”

Kapının çalınmasıyla telaşa kapılarak Han'ın elini bırakmam ve ondan kaçır gibi uzaklaşmam bir oldu. Bu hareketim Han'ı güldürürken Adilhan Kozan kapıdakine girebileceğini söyledi.

Yavaşça açılan kapıdan içeriye çekingen tavırlarıyla Ece girdi. Adilhan Kozan'la ilgili bir yeni bilgi edinmiş oldum. Etrafındaki herkes Adilhan Kozan'a hayrandı; yaratıcılığına, çalışma disiplinine, prensiplerle dolu hayatına ve her şeyden önemlisi yol gösteren bir lider oluşuna hayranlardı. Adilhan Kozan'ın yanındayken herkes çok rahat ve güvende hissediyordu. Ta ki Adilhan Kozan sinirlenene kadar... Ece'yi bile diken üstünde hissettiren bu öfke, benim de yeni tanıştığım bir yüzdü.

“Yalın Bey geldi,” deyince Ece, gülen suratı asıldı Han'ın.

“Tamamdır,” dedi Adilhan Kozan. “Çıkabilirsin. Teşekkürler.”

Ece'nin geldiğinden daha hızlı bir şekilde gitmesinin ardından çatık kaşlarla Han'a döndüm. “Neler oluyor?”

“Henüz bir şey olduğu yok.”

“Bırakmayacaksın değil mi?” Cevap vermek yerine bana arkasını dönüp masasına doğru yürümeye başladı, panikle peşine takıldım. “Han! Bırakmayacağını söyle.” Masasının üzerindeki telefonunu alıp bana doğru döndü.

“Merak etme,” dedi güven veren bir sesle. “Her şey yoluna girecek.”

“Ben sadece seni merak ediyorum,” dedim sinirle. “Ne konuşacaksın Yalın’la?”

“Dahlia’yı bırakmıyorum Elisa.” Büyük bir yükten kurtulmuş gibi verdim nefesimi. “Sevdiğim şeylerden öyle kolayca vazgeçmem ben,” dediğinde göğsüme oturan yük başkaydı.

“Dün öyle demiyordun ama!” dedim üste çıkmaya çalışırken.

“Bazen akıl ne derse desin kalp ne isterse o olur. Benimki de o hesap.”

“Aklın Dahlia’yı bırak git, kalbin kal diyor yani öyle mi?” diye sorarken aklının benimle ilgili ne söylediğini merak ediyordum. Kalbinin ne istediği belliydi, peki ya aklı? Şimdi kalbine söz geçirememiş ve kalmayı seçmiş olabilirdi Dahlia için ama ya bir gün benim için kalbine söz geçirirse? O zaman ne olurdu?

Usulca başını salladı. “Kalbimin sesini dinleyeceğim. Şimdi izin verirsen...” Önünden hızla çekildim. Yalın’ın odasına gittiğinde diğer çalışanlar gibi masamda oturup şirket işleriyle ilgilenemedim. Duru ve Ece gibi ben de kapının önünde durup zaman zaman lobide volta atarak vakit öldürdüm.

“Hiç ses yükselmediğine göre kavga etmiyorlar,” dedi Ece fısıltıyla.

“Bu iyi bir şey mi emin olamıyorum,” dedi Duru.

“İyi bir şey tabii,” dedi Ece. “Ama çok uzun sürmedi mi ya?”

Kolumdaki saate baktığımda Han’ın yarım saatten daha uzun bir süredir Yalın’ın odasında olduğunu ve içeriden çıt bile çıkmadığını anlamış oldum. “Acaba kahve götürme bahanesiyle girip baksak mı?”

“Sakin,” dedi Duru telaşla. “Yalın Bey emrivakilerden hiç hoşlanmaz. En son o istemeden ona kahve götürdüm diye bir kovmadığı kalmıştı beni. Sen de oradaydın.” *Ah, Durucuğum, onun nedeni çok farklı ama bu başka bir günün konusu...*

“Girip soralım o zaman kahve ister misiniz diye.”

“Bak, o olur. Hadi girip sor.”

Büyüttüğüm gözlerle Ece’ye döndüm. “Neden ben soruyormuşum?”

“Fikir senden çıktı da ondan.”

“İyi peki madem,” dedim istemem yan cebime koy dercesine. “Bir bakayım içeride neler oluyor.” Yalın Soysal’ın kapısını çalmak üzereyken kapının hızla açılmasıyla elim havada kalakaldım.

“Elisa?” dedi Yalın gülen suratıyla. Evet doğru görüyordum, Yalın da tıpkı Han gibi gülümsüyordu. Belli ki aralarındaki sorunu halletmişlerdi. Ama nasıl?

Kızlar da benim gibi afallamış suratlarında birer gülümsemeye yer vermeye çalışırken “Ben de tam bir şey ister misiniz diye sormak için kapıyı çalıyordum,” diyerek elimi indirdim.

“Ah, evet, istediğimiz bir şey var.” Dikkatle dinlediğimi gösterircesine kaşlarımı kaldırdım. “Biz yokken arayan soran olursa Dila’ya yönlendirir misin?”

“Siz yokken mi?”

“Birkaç saat şirket dışında olacağız,” dedi Adilhan Kozan. Bana bakıp, “Güzel haberlerle döneceğiz merak etmeyin,” diye daha yumuşak bir sesle devam eden Han’dı.

Öyle de oldu, sadece üç saat sonra şirkete yeniden döndüklerinde ikisinin de ağzı kulaklarındaydı ve bu sevinç hiç de barışmalarının şerefineymiş gibi görünmüyordu. Bizi apar topar Adilhan Kozan’ın odasındaki toplantı masasının etrafında topladıklarında oldukça meraklıydık. Nefesler tutuldu, masa başında ayakta bekleyen patronlarımızın vereceği müjdeyi bekledik.

“Şekercioğlu Holding’le iş akdimizin dün itibariyle sona erdiği açık bir gerçek,” diye söze başladı Adilhan Kozan. “Yaşanan tatsızlığa şahitlik etmenizi istemezdim, sakinliğimi korumalı ve öfkemi size yansıtmadan bu işe bir son vermeliydim. Emeklerinin heba olduğunu düşünmenin yanı sıra çalışma motivasyonu kırılan kim varsa, özür dilerim.”

“Esağfurullah Adilhan Bey,” dedi Eymen. “Siz en doğru-sunu yaptınız.”

“O pisliğe haddini bildirdiniz,” dedi Selin.

Taylan sessiz kalırken Dila, “Arkadaşlara katılıyorum,” dedi. “Eminim ki buradaki hiç kimse size kızgın ya da kırgın değildir.”

“Yine de...” diyerek araya girdi Adilhan Kozan. “Şekerci-oğlu Holding’le yapacağımız anlaşmanın önemini hepiniz bi-liyorsunuz. Onları kaybetmek zararımıza olurdu. B planımız olmasaydı eğer...”

“Nasıl yani?” diye heyecanla lafa atladı Taylan. Adeta göz-leri ışıldamıştı. “Yeni bir iş anlaşması mı yaptınız?”

“Sayılır,” deyince Yalın Soysal, kafalar iyiden iyiye karış-mış oldu.

“İmzaları yarın atacağız,” dedi Adilhan Kozan. “Prensipte anlaştık, yarın kendilerini şirketimizde ağırlayacak ve anlaşma-yı resmiyete dökeceğiz.”

“Kim peki bunlar?”

“İşte bu kısım biraz ilginç. Aslında uzun zamandır aklımda olan bir projeydi bu, zamanı değil diyerek erteliyordum hep.” Gözleri bana çevrildi. “Anladım ki doğru zaman diye bir şey yok. Sen bekledikçe beklediğın senden uzaklaşıyor. Kaybede-cek bir şeyimizin kalmadığı bu noktada, tüm kozlarımızı oy-nayacağız.”

“Daha da meraklandım şimdi,” dedi Dila heyecanlanırken.

“Bir çikolata markasıyla işbirliği yapacağız,” dedi Adilhan Kozan ve tepkileri gözlemledi.

“Pardon?” dedi Dila şaşkın şaşkın. Bir tek o değil, hepimiz şaşkındık ve bir açıklama bekliyorduk. Nerede görülmüştü bir parfüm markasıyla çikolata markasının işbirliği yaptığı?

“Sevdiğın parfümü yiyebildiğın bir evren düşün. Ya da bir çikolatayı tenine sürebildiğimi. Hep birlikte o evreni yarataca-ğız.” Adilhan Kozan’ın beklenti dolu gözleri bana çevrildiğın-de onay beklediğı tek kişi olduğumu anlayarak gülümsedim.

“Büyüleyici,” dedim içtenlikle.

“Bu dâhiyane bir fikir,” dedi Taylan.

“Fakat nasıl olacak ki bu?” diye soran Selin’di.

“Ortak bir formül bularak,” dedi Dila bulmacayı çözmüş gibi bir edayla.

Adilhan Kozan onaylayıcı bir ifadeyle başını salladı. “Hedefimiz tek bir formülden hem koku hem de tat çıkarabilmek. Parfümlerde kullandığımız notalar, çikolatalarda kullanılan aromalarla aynı özlere sahip olacak. Böylelikle istediğimiz uyumu yakalayabileceğiz.”

“Eğer başarabilirsek bu proje çok ses getirecek,” dedi Yalın Soysal.

“Hem de ne ses...” Dila’nın suratında zafer dolu bir gülümseme peyda oldu, nihai sonu görür gibi bakıyordu. “İnanılmaz bir şey bu.”

“Öyle,” dedi Yalın başını sallayarak. “Adilhan yine yaptı yapacağını.”

“Henüz bir şey yapmadım,” dedi Adilhan Kozan mütevazı davranmayı seçerek. “Ama hep birlikte şahane bir işe imza atacağız.” Gözlerini bana çevirdi. “Dahlia’yı birlikte kurtaracağız.”

Eymen’in alkış tutmaya başlamasıyla diğerlerinin de ona sevinç kahkahalarıyla eşlik etmesi bir oldu. Dila bile çoğu zaman koruduğu sert mizacından sıyrılmış, içten bir gülümsemeyle ekip arkadaşlarına katılmıştı. Yalın mutlulukla ortağı Adilhan’a bakarken Han’ın gözleri bendeydi. Merak etmememi söylemişti, her şeyi halledeceğini ve güzel haberlerle döneceğini... Sözünü tutmuştu tutmasına ama tüm bunları yaparken bir şeyi atlamıştı.

Bizler henüz elde edilmemiş bir zaferi kutlarken Ece’nin kireç gibi olmuş bir suratla kapıda görünmesiyle işler tersine döndü. “Adilhan Bey,” dedi korku dolu bir sesle. Alkışlar kesildi, gülen suratlar yavaşça solarken Ece’yi korkutanın ne olduğunu gördük. İçeriye giren polis ekipleri doğrudan Han’a doğru yürürken hepimiz hızla ayağa kalktık.

“Neler oluyor?” diye sordu Yalın.

“Adilhan Kozan?” dedi polis memuru.

Han öne çıkıp, “Benim,” derken bizler gibi meraklı ya da endişeli görünmüyordu. Biliyordu. Kabahati her neyse biliyor ve zerre kadar pişmanlık duymuyordu.

“Semih Şekercioğlu’nu darp ettiğiniz gerekçesiyle hakkınızda şikâyet var. Bizimle karakola gelmeniz gerekiyor.”

“Ne?” dedim dehşete kapılarak. Yoksa Han’ın beni taksiye bindirmesinin nedeni bu muydu? Restorana geri dönmüş ve adamı dövmüş müydü yani? Han mı yapmıştı bunu? Gerçekten mi?

Şaşkınlık dolu nidalarla tüm dikkat Adilhan Kozan’dayken, Han dönüp yalnızca bana baktı. Mavi gözlerdeki bu bakışı biliyordum. *Sorun değil* diyordu. Benim için kendinden ödün verdiği onca şeyden sonra söylediği gibi şimdi de sorun olmadığını söylüyordu.

Ama sorundu. Diğer her şeyde olduğu gibi bu da bir sorundu.

“Bir dakika bir dakika,” dedi Yalın telaşla. “Bir yanlışlık olmalı.” Han’ın bileklerine kelepçe takıldığını görünce araya girerek polis memuruna engel olmaya çalıştı. “Adilhan Kozan saygın bir işadımı. Onu bu şekilde hiçbir yere götüremezsiniz.”

Bıkkın bir şekilde iç geçiren memur durup Yalın’a baktı. “Beyefendi, işimizi yapmaya çalışıyoruz. Lütfen engel olmayın.”

Yalın endişeli gözlerle Han’a baktı. Han gözlerini benden ayırarak kardeşim dediği arkadaşına döndü. “Avukatı ara,” dedi suçunu kabullenircesine.

Han’ın polis ekipleri tarafından götürülmesinin ardından ilk şoku atlatan Yalın, “Herkes dışarı çıksın,” diyerek yeniden konuşmayı başarabildi. Eymen ve Selin yavaş adımlarla odadan çıkarken “Elisa dışında herkes dışarı çıksın!” diye bağırınca Yalın, geri kalanlar hep birlikte hızla odayı terk ettiler.

Bir kez daha Yalın’la karşı karşıyaydım ve bu kez ona sonuna kadar hak veriyordum. Dönüp bana bakmasını, esip gürlemesini hatta ezip geçmesini bekliyordum ama yapmadı.

Yumruk yaptığı ellerini gevşetti önce, derin soluklar alıp verdi ve yavaşça bana döndü. “Ben şimdi emniyete gideceğim. Ne yapıp edip Han’ı bu beladan kurtaracağım.”

“Ben de...”

Bunu bekliyormuş gibi sözümü kesti. “Sen ise burada kalacaksın. Bu işe asla ama asla karışmayacaksın.”

“Ama...”

“Karışmayacaksın dedim Elisa. Bu seni aşan bir konu. Semih’i aramak, ricacı olmak, işin içine başka işler sokmak yok... Duydun mu beni?”

“Duydum,” dedim cılız bir sesle.

“Seni bir daha o tacizci pisliğin yanında görürse katil olur bu adam. Biraz olsun seviyorsan onu, bu meseleden uzak dur.”

“Tamam,” dedim söz verircesine. Odadan çıkmak üzereydi ki “Yine de...” diye atladım. “Ben de seninle gelsem? Han’ın yanında olsam...”

“Olmaz,” diye kestirip attı. “Burada kalman senin için daha güvenli.”

Israr etmemin nafile olduğunu bilerek pes ettim. Yalın’ın da şirketten ayrılmasından sonra idari işler yine Dila’ya kaldı. Dila herkesi işinin başında görmek istediğini söylese de kıyamet bir kez kopmuş, kimsenin çalışacak hali kalmamıştı.

Kıyıda köşede bir araya gelen şirket çalışanları dün yaşananların üzerine bugün gelen felaketin sorumlusu olarak beni görüyorlardı. İçlerinden biri, “Adilhan Bey yapması gerekeni yaptı,” dedi, ben tuvalet kabininde saklanırken. “Bir kadın çalışanını korudu.”

“İyi de adamı darp etmesine ne gerek vardı ki? İşi iptal ettin, kovdun şirketten, daha ne...”

“Duyduğuma göre Elisa akşam Semih Bey’le yemeğe çıkmış. Güya ikna etmek için. Ama Adilhan Bey onları uygunsuz biçimde basınca olanlar olmuş.”

“Nasıl uygunsuz?”

“Valla o kadarını bilemiyorum. ‘Ben seni korumak için milyonluk anlaşmayı feshediyorum, sen burada bu adamla’ gibi şeyler söylemiş.”

“Elisa’ya bak sen. Hiç de çaktırmıyor. Adilhan Bey kelepçelerle götürülürken vicdanı sızlamış mıdır acaba?”

“Hiç sanmam. Ünlü tayfasında vicdan ne arar?”

“Ay gerçekten bir de o mesele var. Adilhan Bey’in hatınna ses etmiyoruz ama şu asistanlık işi tam bir saçmalık değil mi? Neymiş, yeni dizi projesi için staj yapıyormuş. Asistanlık at binme, dövüş sporları, yüzme ya da ne bileyim, paraşütle atlama gibi öğrenilmesi zor diye ders alınması gereken bir şey değil ki. Neyin stajı bu anlayamadım gitti.”

“Şeytan diyor ki bu olanlardan sonra git magazine, ver bunun haberini. Adilhan Bey’i nasıl zor durumda bıraktıysa kendi bin kat zor duruma düşsün.”

“Kızlar... Aslında ben çok daha farklı bir duyum aldım. Başta inanmamıştım, ihtimal bile vermemiştim ama bu olaylardan sonra kafam karıştı.”

“Neymiş? Anlat hemen.”

“Adilhan Bey ve Elisa’nın arasında bir şeyler varmış.”

“Ne gibi şeyler?”

“Eskiden kalma bir gönül ilişkisi işte.”

“Yok artık!”

“Öyle duydum valla. Hatta bu staj işi de tamamen yalanmış. Meğer Adilhan Bey terk etmiş bunu. Bu da yedirememiş, staj işini bahane ederek girmiş şirkete. Artık ne yaparak gönlünü alabileceğini sanıyorsa...”

“Desene Adilhan Bey kadın çalışanını korumak için değil, eski sevgilisini kıskandığı için dövmüş Semih Bey’i.”

“Aynen öyle.”

Sifonu çekmemle birlikte içerideki konuşmalar bıçak gibi kesildi. Kabin kapısını açıp dışarı çıktığımda bana şok olmuş ve elbette korku tohumlarını gizlemeye çalıştıkları gözlerle

bakıyorlardı. Hiçbir şey olmamış gibi aralarına geçip musluğu açtım. Ben sabun köpüğüyle oynarken dördünün de nefes bile almadan beni izlediğinin farkındaydım.

“Elisa, biz...” diye kekeledi biri. Finans bölümü çalışanlarıyla pek bir araya gelmezdik, beni diğerleri kadar yakından tanımıyorlardı. Nasıl biri olduğumu bilmeden hakkımda attıkları iftiralar ne kadar çirkinse, gerçekler de o tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Parla Saygın’ın tüm çabalarına rağmen ben herkes için hâlâ ünlü yıldız Elisa Tanyeli’ydim.

“Bu yaratıcılıkla finans bölümünde harcanıyorsunuz, benden söylemesi,” dedim yansımadaki yüzlerine bakarak. “Siz en iyisi buradaki işinizi bırakıp bir senaryo ekibi kurun. Tabii hiçbir mantığa oturmayan senaryolarınızı satın almak isteyen yapımcı çıkar mı, bilmem.”

Kendimi dışarıya atana kadar iyiydim, annemin ve Can’ın bana her zaman öğütlediği gibi omurgam dik ve başım yukarıda yürüyüp gittim. Ancak dışarıya çıktığımda, gözlerden uzak olduğumu bildiğim ilk anda omuzlarım çöktü. Burnum sızlamaya başladığında kaçacak delik aramaya başladım.

Eskiden böyle anlarda bana kaçacak deliğin yerini gösteren birileri olurdu yanımda. Annem ve babamın yerini alan Can’dı; Can’ın yerini alan ve hayatımı tümüyle kaplayan ise Han. İpek ve Sevgi’ye haksızlık etmek istemezdim elbette ama şimdi bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek biri varsa bu onlardan biri değildi. Belki de bu yüzden aylar sonra ilk kez o numarayı tuşladım.

17. BÖLÜM

“HAN’I DİLEMEK”

“Elisa?” Şaşkın sesini duyar duymaz buna henüz hazır olmadığıımı anladım. “İyi misin?” diye gerçekten merakla sordugundaysa pişman olmuşum. “Elisa? Lütfen konuş.”

“Can,” diyebilirdim sadece.

“Elisa,” dedi sevinçle. “Sensin gerçekten.” Kısa bir sessizlik oldu, mutluluk nidalarını eliyle ağzını kapatarak engellemeye çalışıyordu muhtemelen. “Bir dakika,” diye şüpheli bir ses tonuyla geri döndü. “Neyin var senin? Neredesin? Yanına gelmemi ister misin?”

Beni tanıyordu. Beni *gerçekten* tanıyordu. Onu bunca zaman sonra aramamın nedeninin başıma bir iş gelmesinden ya da en iyi ihtimalle kendimi kötü hissetmemden kaynaklanacağını bilecek kadar beni iyi tanıyordu. Aylarca bana ulaşmayı denemişti, kendini affettirmesi için ona tek bir şans bile tanımadan onu bensizliğe mahkûm etmekle kalmayıp tüm çabalarına rağmen tek bir yaşam belirtisi bile vermemiştim. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi onu aramıştım ve o bunca zaman sonra onu arıyorsam onun için değil kendim için bunu yaptığımı biliyor, buna biraz olsun bozulmayacak kadar beni seviyordu. Normalimiz buydu bizim. Can’ın hayatımda yer edinirken kendine biçtiği rol buydu.

"Dahili'dayım." dedim bu her şeyi açıklıyormuş gibi

Sıkıntıyla nefesini verdi. "Biliyorum, asistanlık yapıyorsun." Kimden öğrendiğini sormama gerek yoktu çünkü biliyordum. İpek ya da Sevgi söylemiş olmalıydı. Can benden haber alamadıkça çıldırıp kapıma dayanmasın diye iyi olduğuma ve neler yaptığıma dair zaman zaman onu bilgilendirmelerimi isteyen bendim. "Pek iyi gitmiyor sanırım." Sessizliğimi bir cevap olarak alıp "Bırakmayacaksın ama değil mi?" diye sordu. "Ne kadar zor olursa olsun sonuna kadar gideceksin. Elisa Tanyeli'sin sen, gökyüzünde olmayı seversin. Pes edemezsin."

"Tekrar o gökyüzüne çıkabilir miyim bilmiyorum," dedim umutsuzluğa kapılarak.

"İsteyip de başaramadığın ne oldu bugüne kadar?" diye sordu eskisi gibi beni teselli etmek için yüksekte uçmaya başladığında.

"Vural Köse'yle çalışmadım."

"Çok özür dilerim ama sıkışmışım Vural Köse'yi," dediğinde gözlerim irice açıldı. "Ne Vural Köse'ymiş arkadaş. Hayır, dünya çapında bilinen sevilen bir yönetmen diyeceğim ama değil, o da yok yani."

"Vural Köse dünya çapında tanınan bir yönetmen," diye araya girdiğimde duraksadı. "Ayrıca ödüllü."

"Olsun," dedi geri adım atmaya. "Senin de ödülün var."

Ofladım. "Performansını kaybetmişsin Can. Hiç iyi moral vermiyorsun bana şu an."

"E ne yapayım kızım, aylardır suspussun. Paslandım."

"Kapatıyorum o zaman."

"Dur," dedi telaşla. Konuşmayı sonlandırmadığımı anlayınca "Neden aradın ve nasıl bir durumla baş etmeye çalışıyorsun bilmiyorum ama başına her ne gelirse gelsin yanında olmaktan ve senin için savaşmaktan mutluluk duyacağımı bilmeni istiyorum," dedi.

"Biliyorum," dedim burnum yeniden sızlarken. "Bu yüzden aradım seni zaten."

“O zaman artık bu küslüğe bir son vermek?” diye yansını denedi. “Hiç olmazsa bir kez yüz yüze gelsek, gönlünü almaya çalışsam?”

“Bilmiyorum Can,” dedim tereddüt ederken. Düşüğümde aklıma gelen ilk isimdi ama ona eskisi kadar güvenmiyordum. bir ihanetle daha beni sarsmasına izin veremezdim.

“Düşün biraz,” diye ısrarını sürdürdü. “Bekliyorum. Ne zaman ve nerede istersen, iki elim kanda da olsa çıkıp gelirim.”

“Tamam,” dedim geçiştirircesine. “Düşüneceğim.”

“Söz ver,” dedi.

Ofladım. “Tamam, söz.”

“Güzel,” derken gülümsediğini yumuşayan ses tonundan anlamıştım. “O zaman iyi bak kendine.”

“Sen de.”

Kapatmak üzereydim ki “Elisa!” dediğini duyunca duraksadım, telefonu tekrar kulağıma yaklaştırdım. “Kötü hissedince insanlar ya girer yatağına, yorganı başına kadar çeker ya da açar bir müzik dinler. Ne bileyim, bir sigara yakar, sevdiği birine sarılır, çıkıp bir deniz havası alır falan. Vardır herkesin bir baş etme yöntemi. Senin de var, kullan onu.”

“Neymiş benimki?” diye sorarken gerçekten merak etmiştim. Her neyse bunun farkında bile değildim.

“Çalışmak,” dedi basitçe. “Çalıştıkça iyileşenlerdensin sen. Belki bulunduğun ortam ve şartlar şimdi sevdiğin işe yapmana engel ama orada da bu yöntemi deneyebilirsin.”

“Asistan Elisa olmanın zorluğuyla asistan Elisa olarak mı baş etmemi söylüyorsun?”

“Aynen öyle. Başaracağını biliyorum.”

“Tamam,” dedim ikna olarak. “Deneyeceğim bunu. Teşekkürler.”

“Ben teşekkür ederim yeniden sesini duymama izin verdiğin için.”

Telefonu kapattığımda denemeye değer olduğunu düşünerek ayağa kalktım. Dila'nın odasının yolunu tuttuğumda dedikoduların alıp başını gittiğini cam duvarların ardındaki yargılayıcı bakışlardan anlamıştım. Dila'nın kapısını tıklattırken üzerimdeki gözlerin farkında değilmişim gibi davranıyordum.

Kapıyı yavaşça açıp başımı aralıktan uzattım. "Girebilir miyim?"

"Gel bakalım." Okuduğu dosyayı kapatıp ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Oturmamı beklese de ayakta kalmayı tercih ederek boğazımı temizledim.

"Yapabileceğim bir şey var mı diye sormak istedim."

"Var," dedi donuk bir yüzle. "Bu meseleden uzak dur."

Beni yanlış anladığını fark edince "Ha, öyle değil," dedim. "Şirkette yapılacak iş var mı diye sormuştum."

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı. Bu isteğimde oldukça ciddi olduğumu anlayınca dudaklarını bükerek başını salladı. "Gerçekten inanılmaz birisin." Muhtemelen şimdi o da dedikoducu kızlar gibi vicdan yoksunu olduğumu düşünüyor ve yargılıyordu beni ama umurumda bile değildi.

"Geçmiş ayların raporlarını çıkarabilirim. Varsa istediğiniz makaleler, tarayıp getirebilirim. Kahve yapabilirim. Arşiv odası çok tozlu, temizliğini yapabilirim. Gerçi daha önce hiç temizlik yapmadım ama becerebilirim herhalde."

"Bir şey istemiyorum," dedi beni cezalandırmak ister gibi. "Zaten her şey senin yüzünden oldu. Daha fazla ortalıklarda dolanıp başımıza iş çıkarma."

"Dila Hanım," dedim dişlerimi sıkarak. "Bana bir iş verin. Lütfen."

"Evine git Elisa. Diğerlerine de izin verdim, az sonra şirkete kimse kalmayacak. Malum kimsede çalışma hevesi kalmadı."

"Bende var," diyerek ısrarımı sürdürdüm. "Bende her zaman çalışma hevesi var. Çalışmak istiyorum." Gözlerini devirerek

önündeki dosyayla ilgilenmeye başladı. “Çalışmam lazım,” dedim çaresiz bir sesle. “Yoksa kafayı yiyeceğim.”

Başını kaldırıp tekrar baktığında yüzümde nasıl bir ifadeyle karşılaştıysa afalladı. “Tamam,” dedi sakince. “Bu kadar çok istiyorsan kal biraz daha.”

“Ne yapayım peki?”

Düşünceli bir ifadeyle gözlerini kıstı, beni baştan aşağı süzdükten sonra “Araştırma yapabilir misin?” diye sordu.

“Her şeyi yaparım,” diye atladım.

“Güzel,” diyerek başını salladı. “O halde şu çikolata ve parfüm projesi için araştırma yapmanı istiyorum. Nota ve aroma eşleşmesi yap.”

“Tamam,” dedim heveslenerek. Verdiği görev kolay değildi ve saatlerce uğraşacağım kesindi. Hatta belki de ben araştırma-mı bitiremeden Han çıkıp gelirdi.

“Arşiv odasındaki belgeleri inceleyebilirsin. Bir de Duru’ya sor, sana makale tarayabileceğin birkaç internet sitesinin adını versin.”

“Çok teşekkürler.” Hızla kapıyı açıp koridora çıktım. Söylediği gibi şirket çalışanları mesai bitmeden toparlanmış gidiyorlardı. Onların yargılayıcı bakışlarına maruz kalarak Duru’yu aramaya çıktım. Karşılaştığım onca insandan sonra anladım ki bu şirkette arkadaşım diyebileceğim bir avuç insan vardı sadece. Duru’dan gerekli bilgileri aldıktan sonra odama kapandım ve çalışmaya başladım.

Han’ı bu beladan kurtaramayacağımı biliyordum. Ama Dahlia’yı kurtarmak için elimden geleni yapacaktım.

•

Herkes gitmiş, ofise derin bir sessizlik çökmüştü. Bilgisayarın ışığından kamaşan gözlerimi kıstığımda havanın karardığını

fark ettim. Başımı kaldırıp geniş pencerelere baktığımda karanlığın şehri çoktan ele geçirdiğini gördüm. Telefonum bunca saattir hiç çalmamıştı ama yine de bir umut diyerek kontrol ettim. Ne bir mesaj ne de bir arama. Han'dan en ufak bir haber yoktu. Dayanamayıp numarasını tuşladım, telefon çaldı çaldı ve sesli mesaja düştü. Şansımı Yalın'dan yana denediğimdeyse çağrım doğrudan meşgule alındı.

"Tamam," dedim kendi kendime. "Bir şey yok. Bir şey yok." Zihnimin yeniden endişelerle dolup felaket senaryoları üretmeye başlamasına izin vermeden hızla ayağa kalktım. Han'ı ya da Yalın'ı tekrar ve tekrar arayıp cevapsız kaldıkça daha da telaşlanmamak için telefonumu masada bırakıp mutfağın yolunu tuttum. Bana şimdi neyin iyi geleceğini çok iyi biliyordum.

Mutfağa girip buzdolabını açtığımda aradığım şey herhangi bir süttü. Laktozsuz süt, badem ya da hindistancevizi sütü, hiç fark etmezdi. Ne olduğu ve neyden yapıldığı hiç önemli değildi, süt olması yeterliydi ama evren yüzüme ne zaman gülmüştü ki bugün de gülsün. Buzdolabında tek bir çeşit süt bile yoktu.

"Harika!" dedim sinirle. "Gerçekten müthiş." İçinde filtre kahve olan kavanozu sinirle önüme çekip kapağını açtıktan sonra bir kaşık aldım. Filtre kahve makinesindeki su haznesine de içme suyu ekledikten sonra başlatma tuşuna bastım. Ağır ağır işlenen kahveyi beklerken yeni bir endişe seline kapıldığımı fark edince mutfaktan ayrılıp arşiv odasına girdim. Hiç olmazsa kahve hazır olana kadar burada dosyalar arasında gezinir ve kendimi düşünerek değil, çalışarak boğardım.

Arşiv odasındaki raflar arasında gezinirken daha önce hiç bilmediğim notalar öğrendim. Bulduğum her yeni notanın dosyasını kucakladım, ayaküstü bakmak istemediğimden dosyaları odama taşımayı ve Han özgürlüğüne kavuşana dek onun için her bir notayı tüm detaylarıyla ezberlemeyi düşünüyordum. Egzotik, odunsu ve meyveli notaları içeren sekiz dosyayı taşımakta zorlanmaya başlayınca şimdilik bu kadarıyla yetinmem

gerektiğini anlayarak odama dönmeye karar verdim. Kollarımın arasında dosyalar, önümü görmekte bile güçlük çekerken ne zaman kapattığımı bile hatırlamadığım kapıya yürüdüm. Dosyaların ağırlığını tek tarafıma vererek bir elimle kapının kolunu tutup çevirdim, kendime doğru çektim ama olmadı. Kapı dışarıdan açıldığı kadar kolayca açılmadı içeriden. Bir ürperti geçti içimden, kendimi korkutmak istemeyerek aklıma gelen düşünceleri defettim. Kolu birkaç kez daha çevirdim, sıkışmış olabileceğini düşünerek tüm gücümle denedim ama nafileydi.

“Yok ya,” dedim kendi kendime. “Dosyalar gücümü tüketti, ondan.” Başka bir ihtimali kabul etmezken dosyaları yere bıraktım ve derin bir nefes aldım. Bu nefes, kaybettiğim gücü bana geri kazandıracak kadar dolu dolu değildi ama psikolojik olarak iyi hissetmemi sağlamıştı. Kapının kolunu bir kez daha tuttum, var gücümle çektim ama açamadım.

“Harika!” dedim sitemle. Bir kez daha arşiv odasında mahsur kalmıştım ve bu kez yanımda Han da yoktu. Kapının geçen sefer sıkıştığını bildiğimden belki yine öyle olmuştur ve çok zorlarsam açabilirim umuduyla kolu tekrar tuttum. Eşzamanlı olarak duyduğum, bir patlamayı andıran şiddetli ses yerimden sıçramama neden oldu.

Yakından gelen gürültüye bakılacak olursa yalnız değildim. Kiminle karşılaşacağımı bilmeden kurtulma umuduyla kapıya vurmaya başladım. “Buradayım!” diye bağırp beni çıkarması gerektiğini söyledim. Haykırışlarıma ve kapıda iz bırakan tek-melerime rağmen karşılığında aldığım koca bir boşluktu.

Dehşete kapılmış bir halde kalakaldım. “Gitti mi yani?” Birinin içeride olduğumu fark etmeden kapıyı üzerime kapattığını düşünmek istemiştım başta çünkü kapıyı kapattığımı hatırlamıyordum. Ama ya düşünmek bile istemediğim diğer ihtimalin içindeysem? Ya bana düşmanlık besleyen biri kapıyı bile isteye üzerime kilitlediyse ve ben sıkıştığı için değil kilitleti olduğu için açamıyorsam?

"Tuvaletteki kızlar mı yoksa?" Odanın içinde volta atmaya başladım. Sanki beni buraya kimin hapsedtiğini bulursam kurtulabilirmişim gibi... "Dila değildir ya. Yok yok, çözdük biz onunla sorunlarımızı." Raflar arasında gezinmeye devam ettim, bu kez aradığım bir nota değil bir suçluydu. "Başka kim var ki benden hoşlanmayan?" Ansızın adım atmaya kestim, gözlerim irice açılırken "Taylan!" dedim bulmacanın sonuna geldiğimi düşünerek.

Kapıya doğru büyük adımlar atıp daha sert yumruklarla "Taylan!" diye bağırdım. "Çıkar beni buradan!"

Han olsaydı kapıya bu kadar sert vurmama dayanamaz ve gelip elimi tutardı, acımı alacağını düşünerek elimin üstünü oper ve elimi bırakmadan diğer eliyle kapıyı kırarcasına yumruklardı. Gerçi Han olsaydı şimdi ben burada olmazdım. Ne de olsa ona ne olduğuna dair senaryolar kurup kafayı yememek için kendimi çalışmaya vermiş ve sonunda buraya hapsolmuştum.

Etrafıma şöyle bir baktım, bir zindan için hiç fena değildi. Dosyaları okumaya devam ederek keyifle vakit geçirebilirdim. Sabah oldu mu illaki birinin kapıyı açmasıyla da özgürlüğüme kavuşurdum. "Hem burada ilk mahsur kalışım değil ki," dedim kendimi rahatlatmak için. İlk Han'la olduğu için kolay geçmişti ama olsun, yine sorunsuz atlatabileceğimi umuyordum.

Tabii evren de benimle aynı fikrde olsaydı...

Burnuma dolan keskin bir koku yüzümü buruşturmama neden olurken anladığım gerçek kalbimi korkuyla sardı. O patlama sesinin kaynağını bilmesem de nedenini anlamıştım. Bir şey yanıyordu. Erimiş plastiğin mide bulandırıcı kokusuydu şimdi ciğerlerimi yakan.

Titreyen ellerle kapı kolunu bir kez daha zorladım. "Taylan!" diye bağırsam da boşuna olduğunun farkındaydım. "Buradayım! Sesimi duyan yok mu!"

Kapı eşiğinden içeriye sızan zift karası dumanı gördüğümde korkuyla geriye sendeledim. Panik dalgasına kapılmamak için

direnirken blok camlı duvara sığındım. Özgürlüğü bir vitrin gibi sergileyen ama beni nefessiz bırakan o camın altına çaresizliğin ağırlığıyla çöktüm. Bacaklarımı karnıma çekip kendime sarıldığımda anladığım acı bir gerçek vardı. Hayatım boyunca çektiğim yalnızlık tümenden yalandı, yalnızlık dediğimiz şey tam olarak buydu.

“Han,” dedim korku dolu bir sesle. Kendime daha sıkı sarıldım. Dumandan etkilenmeye başladığımı gösteren belirtileri fark etmek beni daha da panikletti. Korkudan midemin bulanıldığını zannettim önce, başımın dönmeye başlamasıyla nihai sonu kabullendim.

“Han,” diye sayıklarken dünyaya bırakacağım onca sonsöz varken bu tek kelimelik ismin yeterli olduğuna inanıyordum. Açık tutmakta zorlandığım gözlerim kapıdaydı. İçeriye giren duman mı görüşümü bulanıklaştırandı yoksa dumanın etkisiyle zehirlenmem mi, bilmiyordum.

Dileğim, alevler beni bulmadan birinin gelip beni kurtarmasıydı.

“Han.” Bu da ikinci dileğimdi.

Evren bana son bir iyilik yapmak istemiş ki dileklerimden biri gerçek oldu. Kapı gürültüyle açıldı, alevler beni bulmadan biri gelmiş ve kollarının arasına almıştı. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissettiğim ilk anda gözlerimi açmak için kendimi zorladım, kulaklarım uğuldarken gördüğüm son şey bir çift mavi gözdü.

Beni her yerde ve her ne olursa olsun koruyacağına ant içmiş bir çift mavi göz.

18. BÖLÜM

“GİZLİ KORKULAR VE GÜZEL KOKULAR”

Ciğerlerimi yakan o zehirli dumandan sonra burnuma dolan çiçek kokuları, ruhuma bir panzehir gibi yayıldı. Zihnim bulanık olsa da kokuları ayırt etmeye çalıştım. Zambağın o baskın ve tatlı dokunuşu her yerdeydi. Yaseminin keskinliği, nergisin baş döndürücü etkisiyle yarışıyordu. Portakal çiçeğinin serinliği favorim olsa da beni kendine çeken koku başkaydı. Zambak, yasemin, nergis, portakal çiçeği ve...

“Karanfil.”

“Elisa?” Duyduğum ses, düştüğüm karanlıktan hızla aydınlığa doğru çekilerek kendime gelmemi sağlarken gözkapaklarımı araladım. Bulanık bir manzaraydı ilk gördüğüm ama çok güzeldi. Han’ın mavi gözleri, ölmeden önce bakmak istediğim son şey değildi sadece; bir kez daha dünyaya gelsem görmek isteyeceğim ilk şey olurdu.

“İyi misin? Duyuyor musun beni?” Peşi sıra sorduğu soruları hangisinden başlayarak cevaplayacağımı bilemeyince kolayca kaçtım, “İyiyim,” dedim sadece.

Sesli bir şekilde nefesini verdi, saatlerdir tuttuğu ve nihayet verebildiği bir nefesti bu sanki. “Çok korkuttun beni,” dedi

boğuk bir sesle. "Alevler sana ulaşmamıştı ama seni orada öyle baygın bir şekilde bulunca aklım gitti sandım."

"Beni sen mi kurtardın?" dedim şaşırarak. Oysaki ben ölmeden önce görmek istediğim son şey Han'ın gözleri diye aklım benimle oyun oynadı sanmışım. Kaşlarım çatıldı usulca. "Sen..." Olan biteni yeni idrak edebilmişim. "Sen buradasın." Doğrulamaya çalıştım, desteğiyle yarı oturur pozisyona geçtiğimde "Nasıl?" diye sordum.

Hatıralar zihnime doluşurken Han'ın sayesinde bir kez daha dünyaya geldiğimi anladım. Bu ilk de değildi üstelik. Alerjik reaksiyon gösterdiğim gün beni hastaneye yetiştiren de Han'dı. O gün de gözlerimi bembeyaz bir odada açmışım ve yanımda onun dışında kimse yoktu. Belirgin farklar vardı tabii o günle bugün arasında. O gün ona âşık olmaktan korkuyordum, bugün onu kaybetmekten.

"Düşünme sen şimdi bunları. Ben bir doktor çağırıp geleyim."

Gitmek için ayağa kalkmıştı ki son anda elini yakaladım. "Geri geleceksin ama değil mi?" diye sordum şüpheyle.

"Söz," diyerek gülümsedi.

Han odadan çıktığında beni sarmalayan o cennet kokusunun kaynağıyla baş başa kaldım. Biri yatağımın karşısındaki duvarı çiçeklerle kaplamıştı ve ben o birinin kim olduğunu çok iyi biliyordum. Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle kıvrılırken az önce kokusunu alıp da adını koyamadığım diğer çiçekleri inceledim. Evimdeki çiçek odasını bile gölgede bırakacak bir ihtişam vardı burada. Ne zaman ki pembe yıldızçiçeklerini gördüm, işte o an gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım.

Kapının açıldığını duyduğumda gözyaşlarımı hızlıca silip burnumu çektim. Beni mutluluktan bile olsa ağlarken görmesini istemiyordum çünkü. Han söz verdiği gibi doktorları da yanına alarak geri gelmişti. Rutin kontrollerden sonra, tedbir amaçlı bir gece hastanede kalmam gerektiği söylendiğinde

refakatçimin kim olacağını sormadılar bile. Han, doktorun sağlığımla ilgili söylediği her sözü o kadar dikkatle dinlemiş ve doktora gerekli gereksiz o kadar şey sormuştu ki tüm hastane Han'ın bu gece bana eşlik edeceğini anlamıştı.

“Çok güzeller,” dedim nihayet odada baş başa kalabildiğimizde. Neden bahsettiğimi anlamadı önce, gözlerimi karşımdaki duvarı süsleyen saksı çiçeklerine çevirdim. Tekrar dönüp yüzüne baktığımda mahcup bir ifadeyle bana bakıyordu.

“O tatsız kokuyu anımsayarak uyanmanı istemedim,” dedi çıkan yangını kastederek. “Çiçek kokularıyla uyanırsan güvende hissedersin diye düşündüm.”

“Güvende hissetmem için senin kokunu solumam yeterli,” dediğimde afalladı, dudakları mutluluk dolu bir gülümsemeye kıvrılmıştı ki “Affetmiş değilim seni,” diye devam ederek o gülümsemeyi bozmuş oldum. “Fakat affetmem gerektiğini anladım. Neden biliyor musun?”

“Neden?”

“Beni her nerede ve ne olursa olsun kurtaracağına inandığım için mi yoksa sensiz kalmak istemediğimden mi bilmiyorum ama öleceğimi düşünürken bir tek sen geldin aklıma. Adını sayıklarken kaybettim bilincimi.”

“Bu kadar şeffaf olmana alışık değilim.” Genelde duygularını inkâr eden ve gizleyen taraf olduğum için şaşırması normaldi.

Hafifçe omuz silktim. “Aşk korkusundan daha betermiş ölüm korkusu.”

“Kaybetme korkusu kadar olamaz.”

İçeriye giren hemşire serumu yenilerken gözlerimi Han'dan kaçırmış ve yeniden çiçeklere dikmişim. Hemşire çıkıp gittikten sonra konuya kaldığımız yerden devam etmek yerine “Nasıl bu kadar kısa zamanda çıkabildin?” diye sordum. Gözlerim irice açıldı. “Yoksa kaçtın mı?”

"Daha neler," dedi gülerek. "Şikâyet geri alınınca mahkemeye çıkmama gerek kalmadı."

Kaşlarını çatıttım. "Semih şikâyetini geri mi aldı? Ne çabuk..."
"Zorunda kaldı diyelim."

"Tehdit mi ettiniz yoksa? Neyle? Nasıl?"

"Düşünme sen bunları," diyerek yanımdaki koltuğa oturdu. "Oldu işte bir şekilde. Biz üzümünü yiyelim, bağıni soramayalım."

"Ya sonradan yine başına bela olursa?"

Kendinden emin bir şekilde "Cık," dedi. "Bir daha cesaret edemez."

Felaket senaryoları zihnime doluştu birden. "Peki yangın? O nasıl çıkmış? Ya onu da Semih çıkardıysa?"

"Kamera kayıtları incelendi. Kahve makinesi arızalanınca çıkmış yangın. Semih'le bir ilgisi yok."

"Beni kim kilitlemiş arşiv odasına?"

"Kapı kilitli değildi, sadece sıkışmış. Geçen seferki gibi..."

"Tüm bunların birer tesadüf ve basit bir kaza olduğuna inanmamı beklemiyorsun herhalde."

"Ama gerçek bu."

"Beni rahatlatmak için yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Hayır tabii ki." Şüpheyle kısılan gözlerime sıcacık bir gülümseme yolladı. "Söz konusu senin güvenliğinin olduğunda en ufak bir tehditle bile sonuna kadar savaşacağımı hâlâ anlamadın mı? Başka bir durum olsaydı şimdi burada böyle sakin ve rahatça oturabilir miydin sanıyorsun?"

"Haklısın galiba," derken biraz daha rahatlamış hissediyordum. "Peki sen nereden biliyordun benim şirkette olduğumu?"

"Emniyetten çıktıktan sonra ilk seni aradım merak etmemeni söylemek için. Bir türlü ulaşamayınca da mesai saati çoktan bittiği için İpek'e sordum. İpek mesaiye kalacağını söyleyince inanmadım, kendi gözlerimle görmek istedim. İyi ki de gelmişim, son anda yetişmişim resmen."

“Bir dakika bir dakika,” diyerek sözünü kestim. “Neden mesaiye kalacağıma inanamadın? Ben işten kaçan bir asistan mıyım sanki?”

Küçük bir kahkaha attı. “Mesaiye kalmanı gerektiren bir iş yükün yoktu çünkü. Sahi, sen neden mesaiye kaldın? Dila’ya da sordum ama söylemedi.”

Hiçbir şey bilmiyordu. Bana ne yaşattığını da üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu da bilmiyordu. Ama böylesi daha iyiydi. Bugün kendimi yeterince açık etmişim, daha fazla şeffaflık beni sadece savunmasız bırakırdı.

“Uykum geldi biraz,” diye kaçmayı denedim. “Serumdan galiba.”

Sessizce güldü. “Kesin serumdandır.”

“En iyisi ben biraz uyuyayım,” diyerek başımı sağ omzuma doğru çevirerek yüzümü ondan kaçırdım.

“Uyu güzelim,” dediğinde kalbim hızlandı ama nefesimi kesen, uyuduğumu düşündüğünde elimi tutmasıydı.

•

Fısıltılarla uyandım. Gözkapaklarımı araladığımda Han’ı başımda volta atarken buldum, telefonda her kiminle konuşuyorsa sinirli ve telaşlı bir hali vardı. Sözlerine kulak kesildiğimde “Nasıl olabilir böyle bir şey?” diye soruyordu telefondakine. “Hani önlem alınmıştı?” Burnundan solurken adım atmayı kesti. “Derhal hastane yönetimiyle konuşun. Bu kata girmesin kimse.”

Yeniden volta atmaya başlamıştı ki gözleri ardına kadar açık bir şekilde onu izleyen beni fark etti. “Kapatıyorum şimdi. Haberleşiriz.” Ona sabah sabah neyin bu kadar gerginlik yaşattığını delice merak ederken bir açıklama yapar sanmışım ama telefonu kulağından uzaklaştırdıktan sonra cebine attı ve gelip yanıma oturdu.

"Günaydın," dedi aniden değişen ruh haliyle. Yüzünde sa-
hici bir mutluluk varken "Nasıl hissediyorsun kendini?" diye
sordu.

"İyi," dedim afallamış bir halde. "Sen?"

"Çok iyi," dedi, o kadar iyi bir yalancıydı ki az önceki te-
lefon konuşmasına kulak misafiri olmasam ona inanabilirdim.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Yağmur'la," dedikten sonra konuşmama fırsat vermeden
"İyi hissettiğine emin misin? İstersen bir gün daha kalabilirsiniz,"
diye devam etti.

"Otel mi burası Han?" dedim öfkelenerek. "Dün bile ön-
lem amaçlı kalmamızı istemişti doktor. Bugün daha iyi hisse-
diyorum."

"Oh oh, ne güzel," derken aklında ne gibi tilkiler dolanıyo-
du acaba...

"Yağmur'la ne konuşuyordunuz?" diye sormama kalmadan
parçalar birleşti ve gözlerim kocaman açıldı. "Sakin bana ma-
gazinin aşağıda beklediğini söyleme."

"Umarım hâlâ aşağıda bekliyorlardır."

"Ne?"

"Her an buraya gelebilirler."

Telaşla yattığım yerden ayağa kalktım. "Han!" diye bağır-
dım, onun gibi ben de şimdi odanın içinde volta atıyordum ama
o, biraz öncekinin aksine benim peşimden koşuyordu.

"Dur, böyle ani hareket etme."

"Şimdi hareket etmeyeceğim de ne zaman edeceğim?" diye
sorarak durdum. "Kaçmam lazım!"

"Abartma," dedi neredeyse gözlerini devirerek. "Alt tarafı
magazin bu. Öcü degiller ya."

"Han!" dedim dehşete kapılırken. "Sormayacaklar mı bana
ne işin var burada diye? Ne söyleyeceğiz?" Durup röpor-
taj verir gibi sakın bir tonda konuşmayı sürdürdüm. "Ya ben
Dahlia'da asistanlık yapıyordum da... mesaiye kaldığımda

cımrı patronumun bakım yaptırmadığı kahve makinesi yüzünden yangın çıktı, başında yeterince dert yokmuş gibi yangın sırasında arşiv odasında kilitli kaldım ama yok, pardon, kapı sıkışmış ondan mahsur kalmışım, haliyle dumandan zehirlendim mi diyeceğim ne diyeceğim?”

Ateş püskürür gibi söylediklerime karşılık “Yalnız ben cımrı bir patron değilim,” dedi. “Yalın’ı kastediyorsan orası başka tabii.”

“Han!” Ellerimi iki yanımda yumruk yapmış bir halde ayaklarımı zemine sert bir şekilde vurduğum sırada çalan kapı, gözlerimi dehşetle açmama neden oldu. “Eyvah, basıldık!”

“Çıplak olmadığımıza göre...”

Ona yumruklarımdan birini gösterdiğimde ofladı. “Ben bi’ bakayım.”

“Hayır, gitme!” diyerek kazağının kolundan yakaladım. “Yalnız bırakma beni.”

“Elisa,” dedi yumuşak bir sesle. “Tatlı Elisa’m benim.” Soğuyup buza dönüşen bedenim hızla eriyerek çözüldü sanki. “Kapıyı açmazsam onlar açarlar. Halledeceğim merak etme.”

Elimi nazikçe kavrayıp sıkı sıkı tuttuğum kazağından ayırdı. Ağır adımlarla dar koridorda yürüdüğü esnada kapının görüş açısından çıkarak yatağın kenarına sindim. Han’ın kapıyı açtığını ve gelen her kimse ona yönelik “Bunun ne işi var burada?” diye sorduğunu duydum. Bacaklarımı kendime doğru çekmişken Han gelenler her kimse onları içeri aldı, yaklaşan adım seslerini alnımı dizkapaklarıma yaslayarak bekledim.

Kalbim gümbür gümbür atarken adım sesleri kesildi ve hiç beklemediğim o sesi duydum. “Elisa?” dedi Can.

Başımı hızla kaldırıp yüzüne baktım. Kalbim aklımı yendi, çevik bir hareketle ayağa kalkarak üç adım ötemde ayakta diken Can’ın boynuna atladım. “Can! İyi ki geldin!”

Kollarını belime sararak beni kendi etrafında döndürdüğünde Han’ın sahte bir öksürükle boğazını temizlediğini duyduk.

Can istemeye istemeye beni yere indirdiğinde Sevgi'nin şaşkın yüzü beni neredeyse güldürecekti.

Dönüp Can'a baktığımda onun da böyle bir karşılamayı beklemediği çok açıktı. "Şey..." diyerek geri çekildim. "Magazinle başım dertte de..." Yalan değildi. Can'ı gördüğüme en çok bu yüzden sevinmiştim. Tabii ki başka nedenleri de vardı bu sevincimin ama önceliğim başkaydı. Han'a gözücuyla baktığımda zaten beklediği bir şeyi yapmışım gibi bakıyordu bana.

"Biz de aslında bunun için gelmiştik," deyince Sevgi, tüm dikkatimi ona verdim. "Set asistanlığı kolaydı, getir götür ve planlamadan ibaretti iş tanımım. Menajerlik çok başka, birinin kariyerini inşa etmek gibi bir şey. Hoş, sizin kariyeriniz güçlü bir temele sahip zaten ama işte, bu aralar biraz sarsıntıda, daha kötüsüne sebep olmak istemedim."

"Ve sen de çareyi Elisa'ya son golü atan Can'ı çağırmakta mı buldun?"

Han'ın söylemi ne kadar suçlayıcı olsa da doğrudu. Bana son golü atan Can'dı. O da suçunu kabullenircesine başını eğmişti şimdi zaten.

"Elisa Hanım'ın kriz anlarını son ana kadar hep çok iyi idare etti. Tecrübesinden yararlanabileceğimizi düşündüm."

"İyi düşünmüşsün," diyerek Sevgi'ye hak verdiğimde Han bana şok olmuş gözlerle baktı. "Can'ın kriz yönetimi iyidir." Tekrar dönüp aylar sonra karşıma geçmesine izin verdiğim eski dostuma baktım. "Önerin nedir?" diye sordum resmi bir üslupla.

"Bunu yalnız konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda kirpiklerimi kırıştırdım. "Sevgi kalabilir," diye ekledi.

"Ha, sorun benim yani," dedi Han bir anda Can'ın arkasında belirirken.

Can omzunun üstünden dönüp ona baktı ama Han'ın boyu çok daha uzun olunca başını kaldırmaması gerekmişti. "Duygusal tepkileriyle bize yalnızca engel olursun."

Han'ın çenesi seğirdi. "Bak, sana zaten kıl oluyorum."

"Hadi ya," diyerek alaycı bir yüz ifadesiyle yüzünü tamamen Han'a dönünce Can, aylar sonra bile, ortaya çıkan acı gerçeklerden sonra bile, ikili arasında değişen hiçbir şey olmadığını görmek beni gülümsetmişti.

Bir yandan da kaybedecek zamanımızın olmadığını bildiğimden, "Bizi biraz yalnız bırakır mısın Han?" diye sordum.

Han dönüp bana baktı, yüzündeki ifadeyi tanımlamama gerek bile yoktu. Emin misin, der gibi bakıyordu sadece. Başımı salladığımda tek kelime etmeden odayı terk etti. Han'ın ardından kollarımı göğsümde birleştirerek Can'a kulak verdim.

"Planım şu. Dahlia'da yangın çıktığını ve içeride mahsur kaldığını herkes öğrenmeli. Ancak kimse şirkette asistanlık yaptığını bilmemeli. Oraya işbirliği için gittiğini düşünmeliler."

"Neden bunu yapmalıyız?"

"Kimse seninle çalışmak istemezken Dahlia gibi bir markanın yüzü olacağının duyulması iyi reklam olur."

"Benim için evet," diye katıldım. "Ama Dahlia için hiç iyi olmaz."

"Dahlia kimin umurunda? Yapalım gitsin işte."

"Benim umurumda."

"Saçmalama Elisa. Yani tamam, Han'ı ateşe atmak istememeni anlıyorum ama Han sana bunu borçlu. Dahlia'nın marka değerini kullanmalıyız."

"Olmaz," diyerek reddettim. "Bunu onlara yapamam."

"Onlar?"

"Ekip arkadaşlarım işte. Ece, Duru, Eymen, Selin, Taylan hatta Dila bile. Bu insanlar o şirket sayesinde ekmek yiyor. Beni kurtaracağını bilsem de kimsenin ekmek kapısına tekme atamam."

"Vay canına," dedi Can şaşkın şaşkın. "Gerçekten çok değişmişsin."

Sözlerim beni de en az onun kadar şaşırtmış olsa da üzerinde durmadım. "Başka önerin var mı?" diye sorarak konuyu dağıtmasına engel oldum.

"Aslında benim bir önerim var," deyince Sevgi, ikimiz de ona döndük. "Ben her şeyi açıkça anlatmanız taraftarıyım. Yeni projeniz için Dahlia'da asistanlık stajı yaptığınızı ve bu süreçte parfüm yapmayı işin ehlerinden öğrendiğinizi söyleyebilirsiniz. Parla Saygın'ın ismini gizli tutarak tabii. Kendisi bunu tercih etmeyecektir."

"Aynısının laciverti," dedi Can burun kıvrarak.

"Değil," diye karşı çıktım. "Senin senaryonda yüksek konumda olan bendim. Ama bu senaryoda ki gerçek olan bu, yüksek konumda olan Dahlia." Kısa bir süre düşünüp başımı salladım. "Tamam, bunu yapalım."

"Gerçekten mi?" diye şaşkın ve bir o kadar da sevinçli bir gülümsemeyle sordu Sevgi.

Mırıltılı bir sesle onayladım. "Gerisini halledebilirsin değil mi?"

"Tabii ki!" Sevgi kriz anını henüz çözmüş değildi ama onun fikrini desteklemem kendine olan güvenini bir hayli artırmıştı. "Ben hemen gidip gerekli açıklamayı yapayım."

Can istemeye istemeye de olsa "Dur, ben de geleyim," dedi. "Cümleleri birlikte toparlayalım." Hızlı adımlarla odadan ayrılan Sevgi'nin peşinden gitmek üzereydi ki son anda durup bana baktı. "Seni gördüğüme sevindim. Daha iyi bir halde görmek isterdim tabii ama olsun."

"Ben de..." dedim dürüstçe.

"Aramanı bekleyeceğim," dedikten sonra gitti.

Can'ın hemen ardından odaya Han girdi. "İyi misin?" diye sordu içeri girer girmez. Belli belirsiz başımı salladım. "Ne söyledi sana? Dâhiyane planı neymiş?"

"Dahlia'nın marka yüzü olduğumu söylemek."

Kaşları şaşkın bir ifadeyle yukarı doğru kalktı. “Son performansından sonra dersine iyi çalışmış olmalı.”

“Öyle,” diye katıldım. “Ama kabul etmedim.”

“Neden?” diye sorarken bunu yaptığımız takdirde şirketin başına gelecekleri en az benim kadar iyi biliyor ama belli ki umursamıyordu.

“Sevgi’nin planı daha mantıklı geldi.” Bir kaşını merakla kaldırdı. “İtirafçı olacağız. Dahlia’da asistanlık yaptığımı bundan sonra herkes bilecek.”

“Ne?” diye bağırdı. “Bu duyduğum en kötü kriz çözümü!” Panikle ayağa kalktı. “Yok, izin vermem. Elbirliğiyle kariyerini bitirmeye mi çalışıyor bunlar?”

“Sakin ol Han.” Uzanıp elini tuttum. “Ne yaptığımızı biliyoruz biz.”

“Buradan bakınca hiç öyle görünmüyor ama.”

“Güven bana,” dedim kendinden emin bir sesle ama hiç de kendimden emin değildim. *Umarım*, dedim içimden. *Umarım işler daha da sarpa sarmaz.*

19. BÖLÜM

“BİRAZ UMUT”

“Bittik biz, mahvolduk!”

“Ne, ne oldu?” diye telaşla sordu İpek. Elindeki kurabiyeyi saklama kabına koyarak bana döndü. “Yoksa yeni bir magazin haberi mi çıkmış?”

“Ay yine mi!” Sevgi masanın üzerindeki telefonunu aldı hemen eline. “Bu kez ne yazmışlar?”

“Şu son olayda iyi tepkiler almıştın aslında. Bu defa sorun ne?”

İpek haklıydı. Sevgi’nin stratejisini uygulayıp itirafçı olduğumuz gün, tahminimin çok ötesinde bir destekle karşılaşmıştım. Düşüşümü kabullenmem bir tevazu örneği, kolayca kaçmayıp emek verişim ise takdire şayan bulunmuştu. Sadece yüzümün güzelliğine sığınmayıp mücadele etmem insanları etkilemişti. Arada çatlak sesler de vardı tabii ama sevgi ve takdir mesajları onları bastırıyordu. Henüz zirveye dönmemiştım, yolum uzundu ama gidişatın nihayet iyiye evrildiği kesindi.

“Elisa, sorun ne?” diye tekrarlayınca İpek, daldığım düşüncelerden hızla sıyrılarak ona döndüm.

“Küpelerimi bulamıyorum.” Bana şok olmuş gözlerle baktılar. “Ne?” dedim savunmaya geçerek. “Çıkmam lazım, geç kalıyorum.”

“Başka küpe takarsın sen de olmaz mı?”

"Olmaz," diyerek kesin bir dille karpı çıktım. "O karpıya ne
aynı " Asistanlık maaşımıla kendim için satın aldığım ilk ayakkabı.

"Hangisinden bahsediyorsunuz?" diye sordu Sevgi.

"Üç gün bekli olan " Düşünceli bir ifadeyle gözleri kısıldı.
heyecanlandım. "Giördün mü yoksa?"

"Maalesef."

Dudaklarımı bükerek başımı eğdim. Bir çift küpeye bile
sahip çıkamamıştım. "Neyse artık, ne yapalım..." Hevesim
kursağında kalmış bir şekilde İpek'in hazırladıklarına baktım.
"Eline sağlık."

İpek geniş bir gülümsemeye saklama kabının kapağını ka-
patıp bana uzattı. "İyi eğlenceler."

"Pek eğlenmeye gitmiyoruz ama olsun," diyerek kabi çan-
tama attım. "Eh, çıkayım madem." Mutfaktan onların eşliğin-
de çıktıktan sonra kapıda bekleyen valizime şöyle bir baktım.
"Daha hazır değil miyim?"

Neden bahsettiğimi gözlerimi takip ederek anlayan İpek, "Ha-
zırsın," dedi.

"Valizlerin geri kalanı nerede?" Sevgi kıkırdamaya başla-
yınca büyüttüğüm gözlerimle ona döndüm. "Yok mu?"

"Üç günlük seyahat için tek valiz gayet yeterli," dedi İpek.

"Asistan Elisa'nın ihtiyacı olabilecek her şeyi koyduk içine."

"Kendi valizimi kendim hazırlamalıydım," diye hayıflan-
maya başladım. Kim bilir içine ne koymuşlardı... İki çift ayak-
kabi bulabilsem içinde, şükredecektim.

"Hadi hadi," dedi İpek gülerek omzuma vururken. "Geç ka-
lacaksın."

Kaderime razı gelerek başımı salladım, spor ayakkabılarımı
giyerken "Ay, bunu bir de ben taşıyacağım değil mi? Bu valizle
metroya binmek de çok zor olur şimdi," diye söylenmeye baş-
ladım. "Taksiyle mi gitsem acaba?"

"İyi fikir. Arayayım mı taksi durağını?"

İpek'e cevap vermeden bakıyemi hızla kontrol ettim zihnimde param vardı ama takıye verecek param var mıydı işte bu büyük bir tartışma konusuydu "Yok ya," dedim önceliklerimi kafamda tartıp biçtikten sonra "Metroyla gidebilirim."

"Dikkatli olun, yeniden insanların odağındasınız. Fark eden, kâğıt ya da imza isteyen çıkacaktır mutlaka. İçlerinden bazıları körü niyetli de olabilir."

Valizimi kapıya kadar sürükleyecekken ağırlığını merak ederek tutup kaldırdım. "Yuh!" dedim şaşırarak. "Ne koydunuz bunun içine?"

Kızlar kıkırdarken ben nasıl bir yol izleyeceğimi düşünüyordum. Elisa Tanyeli olarak daha önce hiç valiz taşımadığımdan mı yoksa her seyahatim için en az üç bavulla evden çıkmaya alıştığımdan mı bilmiyorum, asistan Elisa'nın küçük valizinden hiç hoşlanmamıştım.

Valizi kapı eşiğine kadar sürüklemiştim ki karşımda bir anda Han'ı buldum. Beni sıcacık bir gülümsemeyle "Günaydın," diyerek karşıladığında kirpiklerimi kırıştırdım.

"Günaydın?" Açıklama beklercesine baktım ama pek orali olmadı.

"N'aber?"

Şaşkın bir ifadeyle dönüp kızlara baktım. İpek de Sevgi de benim aksime hiç mi hiç şaşırılmış görünmüyorlardı. Bir oyuna getirildiğimi anladığım sırada Özgü uyku mahmurluğuyla odasından çıktı. Kapıdaki Han'ı gördüğünde ağzı bir karış açıldı. "Yuh," dedi kendi kendine. "Gerçekte çok daha yakışıklıymış." Eliyle tek gözünü ovuşturup rüyada olup olmadığını kontrol etti. "Elisa Abla'yı anladığımız saatlerdeyiz."

Han içten bir kahkaha attığında İpek kızının kolunu çimdikledi. Özgü'nün tiz çılgılığı Han'ı daha da güldürdü.

"Adilhan Bey," dedim dişlerimi sıkarak. "Ne işiniz var sizin burada?"

Ofladı. "Yine mi başa döndük?"

"Yok canım," dedi İpek. "Ne başa dönmesi Elisa kâbusu bu şaka yaptı sadece. Değil mi Elisa?"

"Hi hi," dedim bir çimdik de ben yemeyeyim diye "Ne var burada?" diye tekrarlardım. "Ben gelecektim zaten evim."

"Vakit kaybı olmasın, erkenden yola çıkalım dedim. Kuvvetli ettim?"

Bir kaşım şüpheyile havalanmış olsa da "Yo," dedim "İyi düşünmüşsün."

"Hazırsan çıkalım o zaman."

"Hazırım," diyerek valizimi yeniden kucaklamıştım ki bana ters bir bakış atarak elimden aldı.

Ayakkabılarımı giyerek kapı eşiğinden atladığımı gördüğünde "Geri kalanı nerede?" diye sordu.

"Başka valizim yok," dediğimde şaşırma sırası ondaydı. Kaşları şaşkınlıkla havalandı, bana inanmayarak gözlerini İpek'e çevirdi.

"Hiç şaşırma bu kadar. Elisa Tanyeli'yle tatile çıkmıyorsun ne de olsa. Asistan Elisa'yla iş için şehir dışına gidiyorsun."

Dahlia, yangının bıraktığı izler silinene kadar kullanıma kapatılmıştı. O kâbus gibi akşamın detaylarını sonradan öğrenmiştim. Meğer Han ve Yalın şirkete birlikte gelmişler. Han beni can havliyle hastaneye yetiştirmeye çalışırken Yalın geride kalıp alevlerin diğer odalara sıçramasını engellemiş. Yine de mutfak kullanılamaz hale gelmiş ve köklü bir tadilat şartmış.

Şekercioğlu krizinin ağırlığı henüz omuzlarımdan kalkmamışken bir de şirkette yangın çıkmasına neden olmam, Dahlia'ya karşı hissettiğim suçluluk duygusunu katlanılamaz hale getirmişti. Han'a maddi hasarı üstlenmek için ısrar etsem de her zaman ki gibi beni koruyan bir tavır sergiledi. Makinenin zaten bozuk olduğunu ve o yangının kaçınılmaz bir son olduğunu söyleyerek konuyu bir daha açılmamak üzere kapattı. Aynı inceliği ekibi için de gösterdi ve tadilat sürecinde motivasyonu artırmak adına

bir kararla meayı Ağva'ya çevirdi. Bir süre orada kalıp işsizlikten hoşlanmadan kafamızı dinleyecektik.

İpek'in apartmanından çıktığımızda Adilhan Kozan'ın yeni model arabasının kapıda beklediğini gördüm. Beni şaşırtan, şoför koltuğunun boş olmasıydı.

"Kenan Abi nerede?" diyerek etrafıma bakındım. Yolculukta atıştırmamız için bir şeyler almaya gitmiş olabilirdi.

"Bugün izinli."

"Niye ki? Hasta mı yoksa?"

Yüzüne baktığımda gülümsediğini gördüm. "Bugün şoför benim." Arabanın ön kapısını benim için açarak bekledi. "Buyurun Elisa Hanım," dedi eskiyi yâd ederek.

Ona uyum sağladım, aylar öncesinde yaptığım gibi bunun zaten görevi olduğunu düşünerek jestine karşılık tepkisiz kalarak arabaya bindim. Bu halim onu güldürürken kapımı kapatıp arabanın etrafından dönerek yanımdaki yerini aldı. Arabayı çalıştırdıktan sonraysa yola çıkmadan önce müzik açtı.

"Beğenmediysen değiştirebiliriz," dedi ben açtığı şarkıya karşı da tepkisiz kaldığımda.

"Hayır, güzel."

Sesimdeki durgunluğunu fark edince bana baktı. "Ne oldu?"

"Hiç."

İpek'in mahallesinden çıkmış kırmızı ışıktaki beklerken elini direksiyondan çekerek kucağımda birleştirdiğim ellerimi tuttu. "Neyin var?"

"Sadece..." Nasıl söyleyeceğimi bilemiyor değildim, söylersem olacakları kestiremiyordum.

"Eğer gitmek istemiyorsan..." dedi beni yanlış anlayarak.

"Hayır hayır, gitmek istiyorum," diye atıldım, içimdeki çocuksu heyecanı gizleyememiştim. Bu, basit bir iş gezisinden fazlasıydı benim için. Dünyanın en egzotik ülkelerine uçmuş, Türkiye'nin en bakir koylarında kulaç atmış, krallara layık

otellerde uyanmıştım ama o saten çarşıların arasında hep uyanmıştım. Yanımda ya mesafeli ailem vardı ya da programımı yöneten menajerim; kalabalıklar içinde hep yapayalnızdım. Şimdi ise belki lüksten uzak, küçük bir butik otele gidiyordum ama benim için anlamı paha biçilemezdi. Çünkü ilk kez yanında maskesiz durabildiğim, beni sadece Elisa olarak gören seven insanlarla bir aradaydım.

Han'ın merakla yüzünü bana çevirdiğini fark edince düşüncelerimden sıyrılarak durgunluğumun nedenini açıkladım "Sadece seni ne kadar özlediğimi fark ettim."

Beklenmedik itirafım karşısında afalladı.

Kendini çabuk toparlayıp "Ne kadar?" diye sordu utanmaz bir sesle.

"Çok," dediğimde kesik bir nefes aldı.

"Çok," diye tekrarladı nefesini verirken.

İtirafımla birlikte aramıza ördüğüm duvarlardan biri daha yıkıldı, yerini elektrik yüklü bir gerilime bıraktı. Han'ın gözleri dudaklarıma kaydı, aklında her ne varsa mavileri tutkuyla parladı. Gerilimin kaynağı belliydi. O geceki sıcaklığı yeniden tatmak, hazzın doruklarına yeniden varmak istiyorduk.

Aniden çalan araba kornası irkilmeme neden olurken Han kısık sesle bir küfür savurdu. Yeşil ışığın yandığını anlayarak önüne döndü ama elimi tutmayı bırakmadı, diğer eliyle direksiyonu tuttu ve gaza bastı. Otoyola girene dek ikimiz de hiç konuşmadık, serinlemek için camı açtım ama nafileydi. Bir yandan da çalan şarkının sözlerine odaklanmaya çalışıyor, düşüncelerimi dağıtmayı umuyordum.

Müzik kesildiğinde gözlerimi aracın büyük ekrana çevirdim ve Yalın'ın aradığını gördüm. Han aramayı cevaplandığında "Ne kadar yolun kaldı?" diye sordu Yalın.

"Kırk dakika kadar."

"Biz vardık. Seni bekliyoruz."

"Tamamdır."

“Elisa da geliyor mu?”

Han yan bir bakış attı bana gülümseyerek. “Geliyor.”

“Gelsin gelsin. Çok endişelenmiş bizimkiler. Keçi gibi inadm tutmasaydı hastanedeyken ziyaret ederlerdi, akılları kalmazdı Elisa’da.”

“Benim için mi endişelenmişler?” Sesimdeki heyecanla kanşık mutluluğu beni gerçekten iyi tanıyan biri anlardı. Yalın sohbeta öylesine dahil olduğumu zannederek onaylayıcı bir ses çıkarırken Han bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilerek gülümsemişti.

Ona çatık kaşlarla dönüp baktım. “Neden ziyaretime gelmelerine izin vermedin?”

Han’ın cevaplamasına kalmadan “Beni bile istemedi, düşün artık,” dedi Yalın.

“Sen de mi gelmek istemiştin?” diye daha da şaşırdım.

“Tabii ki.”

“Kapatıyorum, gelince bol bol sohbet edersiniz.” Sözü biter bitmez direksiyondaki tuşa dokunarak aramayı sonlandırdı. Kaşlarım mümkünmüş gibi biraz daha çatıldı. “Ne?” diye sor-du dikkatini yoldan ayırmadan. “Niye öyle bakıyorsun?”

“Benim için endişelenmiş insanlar. Neden uzak tuttun onları benden?”

“Seni onlardan uzak tuttum desek daha doğru olur.”

“Nasıl yani?”

“Yaşadığın şey kolay değildi, saçma sapan sorularla canını daha da sıkmalarını istemedim.”

“Sanki bugün gördüklerinde soramayacaklar o soruları,” diye burun kıvırdım.

Kendinden emin bir tavırla “Cık,” dedi. “Soramayacaklar.”

Adilhan Kozan çalışanlarının istek ve ihtiyaçlarını iyi bilen bir patron olsa da anlaşılan onları pek iyi tanıımıyordu. Ece’yle Duru tarafından dedikodu ablukasına alınacağımdan emindim. Duru’nun bir noktada geri çekileceğini düşünsem de Ece sonuna

kendini anımsamak ve merak ettiği ilmi konuların cevaplarını bulmaktı. Benim korkuttuğu Taylan'da çok anımsatıcı bir şeyler vardı. Korktuğu nasıl bir tavır takınanmıştı merak ediyordum. Taylan'ın marka değerine zarar vermiş sayılmazlık anı Taylan'da bizzat aynı düğümde miydi, kestiremiyordum.

"Az kaldı sapının bitmesine," dediğinde acı bir şekilde yüzüme baktım. Anlatarak gülümsedim.

"Evet, on sekiz gün." Eşyaları diye kolumdaki saat baktım. "Yedi saat," diye uydurdum.

Kahkaha attı. "Sayılı gün çabuk geçer diye mi sayıyorsun?" Kıkırdadım. "Bir nevi."

"Birkaç gün önce olsa benden kurtulacağın için mi sayıyorsun derdim."

"Şimdi neden demiyorsun?"

"Çünkü artık o yüzden olmadığını biliyorum."

"Önceden de o yüzden değildi ki."

Bana dönüp içten bir gülümseme bahşetti. Han güldüğünde dudaklarının kenarında küçük çukurlar oluşurdu. O gamzelerin tadına hiç bakmadığımı fark etmek, içimde can yakıcı bir sızı bıraktı.

"Benden kurtulmak istemedin mi hiç?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden?"

"Kötü şeylerden kurtulmak istersin," dedim.

"Ama senin canını yaktım."

"Ben de senin canını yaktım. Bu beni kötü yapar mı?"

"Sen hiç kötü olabilir misin?" diye sordu tebessümle.

"O zaman sen de değilsin."

Rahat bir nefes alarak tekrar yola konsantre olmuştu ki "Ama kötü biri olmaman yalancı olduğun gerçeğini değiştirmez," dedim. Sinirle gözlerini yumdu, açıp tekrar bana baktı. "Ne? Profesyonel bir yalancı olduğunu inkâr mı edeceksin yoksa?"

rolümün gerektirdiği gibi davranıyordum. Ama bagajı açarak bavulumu taşımaya başladığında geri durdum, o kadar da kendimden ödün verecek değildim.

Birlikte otelin geniş bahçesinde yürürken heyecanımı gizleme ihtiyacı duymadan etrafıma bakındım. Otelin bahçe peyzajına bayılmışım, etrafta bin bir çeşit ağaç ve çiçek vardı sanki. Benim bile daha önce hiç görmediğim çiçeklerle süslenmişti. Odama yerleştikten sonra bahçeye çıkmalı ve her bir çiçeği yakından görüp tanımalıydım. İçlerinde sevdiğim olursa belki kendi evime de alırdım.

Sarmaşıklarla dolu dar bir yoldan geçerek nihayet otelin resepsiyonuna ulaşabildiğimizde içeride kimse yoktu. Han sabırsız bir şekilde masanın üzerindeki zile bastı. Gelen kimse olmayınca bana olan sinirini çıkarmak ister gibi parmağını zilin üzerinde basılı tuttu. Çıkan ses rahatsız edici bir boyuta evrildiğinde uzanıp elini tutup çekecektim ki resepsiyonist masanın arkasındaki yerini alarak geciktiği için özür diledi. "Hoş geldiniz."

Mahcup bakışları bana çevrildiğinde sevinçle parıldadı. "Elisa Tanyeli?"

"Merhaba," dedim beş numaralı gülümsememle.

"Ben de Adilhan Kozan," dedi Han, adamın bana hayranlık dolu bakışlarının olması gerekenden daha uzun sürdüğünü fark ettiğinde.

"Adilhan Bey," dedi bir şey hatırlamış gibi. "Biz de sizi bekliyorduk." Gözlerini benden alarak önündeki bilgisayar ekranına çevirdi. Kayıt işlemleri için kimliğimi isteyeceğini bilerek çantamdan cüzdanımı çıkarıp masaya bıraktım.

"Elisa!" Neşe dolu sesi duymamla birinin bana arkamdan sıkıca sarılması bir oldu. "O kadar merak ettik ki seni!" Hiç sesini duymamış olsam bile karnımın üstünde birleştirdiği ellerini görür görmez bana sarılanın Ece olduğunu anlardım. Alışılmışın dışındaki tasarımları ve uzunluğuyla tınakları her zaman dikkat çekiciydi.

“Ay, ne yapıyorsun sen? Dumandan zehirlenip hastanelere düşen kızı bir de sen mi boğuyorsun? Bıraksana canım!” Duru telaşla Ece’yi benden ayırmaya çalışınca kendime engel olmayarak kahkaha attım. Kızların ikisi de karşıma geçip bana sevinç dolu gülümsemelerle bakarken Han’ın da bizi gülümseyerek seyrettiğine emindim. “Elisa Tanyeli, kız arkadaşlarının yanındayken de yalnızmış,” demişti bana bir keresinde. Artık yalnız olmadığımı görmüştü.

Duru sonunun gelmeyeceğine inandığım bir soru yağmuru-na başladığında Ece ellerimi sıkı sıkı tutmuştu. “Elisa Hanım,” diye seslenince resepsiyonist, kızlar geri çekildi. “İşaretli yerleri doldurmanızı rica edecektim.”

“Tabii.” Masanın üzerindeki kalemi alarak kâğıttaki istenen bilgileri doldurdum. Altına imza atarken Can’ı anımsadım. İmza atacağım belgelere önce o bakardı, büyük bir titizlikle inceler, yazılanları dikkatle okur ve şüpheli bulduğu tek bir şey bile olsa belgeyi bana göstermeden yırtıp atardı. Paranoyakça bulsam da bu davranışını, sayesinde imzalayacağım belgeleri okuyarak vakit kaybetmemiş olurum. Ne zaman ne yiyeceğimi ve nereye nasıl gideceğimi bile düşünerek bana zaman kazandıran birini kaybedince sudan çıkmış balığa dönmem kaçınılmaz olmuştu.

İmzaladığım kâğıdı resepsiyoniste uzattığımda Duru koluma girerek “Hadi gidelim,” dedi.

“Nereye?”

“Odamıza tabii ki. Benimle oda arkadaşısın ya.”

Bu bilgiden haberdar değildim. Ancak hayatımda ilk kez bir oda arkadaşım olacağı gerçeği içimde tatlı bir heyecan uandırmıştı. “Öyle mi?” diye sorarken gözlerimin içinin bile güldüğüne emindim.

“Maalesef,” diyen Ece gerçekten üzgün görünüyordu.

“Taş kâğıt makas oynadık seninle kim oda arkadaşı olsun diye ve ben kazandım,” diyen Duru’nun yüzünde zafer dolu bir gülümseme vardı.

"Ama sanki Ece'nin canını sıkan başka bir şey var

Duru kulağının fısıldamak için parmak uçlarında yubandı.
"Ben sem alınca ona Selin kaldı."

"Eyyvah," dedim bunun gerçekten iyi olmadığını bilince
Ece hiç sevmezdi Selin'i. Onları tanıdığım ilk gün bunu ben
Ece'den duymuş hem de zaman zaman aralarındaki gerilimi
şahitlik etmiştim.

"Neyse canım," dedi Ece kendini teselli etmek ister gibi
"Sonuçta sadece yatmadan yatmaya gideceğiz odalara."

"Aynen öyle," diye destekledi Duru onu. "Hemen uyursan
Selin'i görmez, duymazsın; olur biter."

"Sohbetiniz bitti mi?" diye sert bir sesle soran Han'a dön
düşümüzde bizi elinde anahtarlarla beklediğini gördük.

Kızlar dudaklarını mühürleyince "Evet, Adilhan Bey," diye-
rek ateşe atlayan ben oldum.

"On dakikaya herkes lobide olsun," diyerek yanımızdan
ayrıldığında kızlar onu sinirlendirenin kendileri olduğunu zan-
nederek sessizliğe gömüldüler. Gitmeden önce elime tutuştur-
duğu anahtarlığa bakarken öfkesinin gerçek nedeni değilmişim
gibi rahattım.

Duru'yla birlikte kalacağımız odaya girdiğimde yaşadığım
şaşkınlığı tarif edecek yeterli kelime yoktu. Kapıdan içeri
girdikten sonra odanın içinde sadece dokuz adım atabilmişim.
İçeride sadece iki yatak ve bir dolap vardı. Yani tamam, büyük
bir otel olması dolayısıyla içeride jakuzi ya da klima olmasını
beklemiyordum ama... Odada televizyon bile yoktu yahu. Ko-
modin, valizlik, telefon, çelik kasa, su ısıtıcısı, ütü... Hiçbiri
yoktu. Banyo bile...

"Duru!" diye telaşlandım birden. "Odada banyo yok!"

Kıkırdayarak gömmeli dolap kapağı sandığım kapıyı açtı ve
bana odadan katbekat daha küçük banyoyu gösterdi. Rahatla-
mış gibi bir nefes aldım. Hiç olmazsa banyomuz vardı.

"İşlerden böyle olur genelde. Patronlarımız ne kadar eli acıkıyorlar da hiç çok katabalığız. en iyisini bize vermeye kalkıyorlar şirket harar." Korktuğunun başına gelmemesini umarak kabağın çekip tahta kapıya üç kez vurdu "Hem hencе böyle daha güzel. bu sayede ekip arkadaşlarımızı daha iyi tanıma fırsatımız oluyor."

"Haklım." diyerek destekledim onu "Tatlı görünüyor."

"Tatlı tatlı." dedi gülerek. "Ama biraz daha geç kalırsak patronlarımız hiç tatlı olmaz." Suratını buruşturdu "Özellikle benimki."

Valizimi yatak ucuna bırakıp çantamı alarak uzattığı koluna gırdım. "Sahi," dedim odadan çıkarken. "Yalın Bey'le aranız nasıl? Londra'dan sonra biraz bozuktu sanki."

"Daha da kötü. Londra'nın havasını aldı adam, yüz seksen derece değişti birden. Çok zorluyor beni. Acaba diyorum istifa etmem için mi yapıyor tüm bunları?"

Yüzünde gizlemeye çalıştığı hüzne bakılacak olursa kim bilir aklından şimdi bana bile söyleyemediği neler geçiyordu öyle... Ne yapıp edecek bu akşam Duru'yla bu konuyu konuşacaktım.

Lobiye indiğimizde beni gören herkes Duru kadar olmasa da sorular sormaya başladı. Dila bile benim için endişelendiğini söyleyip gerçekten iyi olup olmadığımı sordu. Bir tek Taylan uzak durdu benden, onun da nedenini az çok anlıyordum. Çok sevdiği şirketini isteyerek olmasa da yakmıştım.

Adilhan Kozan ve ortağı Yalın Soysal lobiye adım attıkları an, üzerimdeki tüm bakışlar görünmez bir komut almışçasına onlara döndü. Dahlia çalışanları, patronlarının motivasyon konuşmasını dinlemek için hazır ola geçmişti. "Üzerimizdeki kara bulutları görüyoruz ama onların gölgesinde kalmayacağız. Birlikte olduğumuz sürece aşamayacağımız hiçbir engel yok," diyerek söze giren Adilhan Kozan sert ama güven veren bir tavırdıydı.

"Önümüzdeki üç gün buradayız ve yeni bir dönemin kapılarını aralıyoruz. Duleis Çikolata'yla yapacağımız ortaklığın temelleri burada atılacak." Sesine heyecanlı bir tını ekledi. "Bu süreci daha dinamik kılmak için bir yarışma düzenledik. İki etaptan oluşacak bu mücadelenin kazananı, projenin liderliğini üstlenecek. Kuralları daha sonra açıklayacağım." Rahat bir tavırla kollarını iki yarıya açtı. "Bugünlük işi bir kenara bırakın ve bu eşsiz doğanın keyfini sürün. Gün, tamamen sizin."

Bir alkış tufanı koparken benim aklım bahsettiği yarışmaya daydı. Acaba ben de katılabilir miydim bu yarışmaya? Kazandığım takdirde benim de sözüm geçerli olur muydu? Sayılı günü kalmış bir asistana kimse böyle bir sorumluluk vermezdi ama Adilhan Kozan alışılmışın dışında bir patrondur. Ne de olsa içinde yaşattığı bir diğer kimlik, dünya o var diye dönüyor zanneden ünlü bir oyuncunun özel korumalığını gıkını bile çıkarmadan yapmış Han'dı.

Adilhan Kozan ve Yalın Soysal'ın lobiden ayrılışının ardından ekip de gruplar halinde dağıldı. Ece, Duru ve Eymen benimle kaldığında "Şimdi ne yapıyoruz?" dedim heyecanla.

"Etrafı gezmeye ne dersiniz?" diye sordu Eymen. "Ben daha önce hiç buralara gelmedim de..."

"Ben geldim," diye heyecanla lafa atladı Ece. "Seveceğinizi düşündüğüm birkaç yer var. İsterseniz size rehberlik edebilirim."

"Çok güzel olur," dedim.

Ece'nin rehberliğinde yola çıktık. Ağva'nın daha çok, plajları ve koylarının meşhur olduğunu söyledi ama sezon dolayısıyla istesek de denize giremeyeceğimiz için hiç oralara gitmedik. Merkezdeki hediyelik dükkânları gezerken hayatımda ilk kez biri beni sevsin diye değil de beni zaten sevdiği için hediye aldım. Ece bizi bir nehre götürdü, başta pek etkilenmedik ama nehirde deniz bisikletiyle yaptığımız geziden sonra yüzümüzde güller açıyordu. Tabii ben böyle bir tempoya alışkın olmadığım için diğerlerine nazaran daha fazla yorulmuş olsam da

çaktırmıyordum. Ece platonik aşkı Eymen'e bir mesaj verir gitir bazı Âşıklar Yolu'na götürdüğünde içim buruk bir şekilde yürüyüşe eşlik ettim. O yolda Han'la yürümeyi çok isterdim çünkü. Duru'nun da benden aşağı kalır yanı yoktu, benim gibi o da asık bir suratla yürüyüşü tamamladı. Aynı yol üzerinde olan bir balık restoranında yemek yedikten sonra otele geçtik. Ece günü bitirmeden odasına gitmek istemediğini bize her dakika başka bir teklifle gelerek fazlaca belli ederken ayakta duracak mecalim kalmadığı için onu reddetmek durumunda kaldım. Duru da duş almak istediğini söyleyerek peşime takıldı. Başta Ece'yi yalnız bıraktığımız için üzülmüştüm ama ikimiz de gideceğimizi söylerken Eymen'in bahçede çay içebileceklerini söylemesi Ece'nin gözlerinin parlamasına neden olmuştu.

Duru'yla kaldığım odaya girdiğimde bedenimi bir çuval misali yatağın üzerine bıraktım. Bütün gün ya yürümüş ya da pedal çevirmiştim, gördüğüm manzaraların tadını çıkaramamıştım bile.

Ayak tabanlarımın zonkladığını hissederken sırtıttığının bilincinde değildim. Duru'nun "Neye gülüyorsun sen öyle?" diye sormasıyla çektiğim acının beni ağlatmak yerine nasıl da güldürdüğünü fark ettim. Bugün birçok deneyim kazanmıştım ve itiraf etmem gerekirse bazılarını söylenerek yapmış olsam da şimdi düşününce her biri için iyi ki diyordum.

"Hiç," dedim Duru'yu kendime yakın görmeme rağmen düşüncelerimi onunla paylaştığım takdirde beni yanlış anlayabileceğinden korkarak.

"Duş almayacak mısın? Pis pis yattın yatağa."

"Çok yorgunum," diye sızlandım. Oysaki Elisa Tanyeli'nin günlük duşlarının yanı sıra haftalık bakım günleri bile vardı. Hiç dışarıya çıkmadığım, bazen yatağımdan bile ayrılmadığım günler olurdu ama yine de günlük duşumu alırdım. Şimdi bütün gün dışarıda gezmişim, toz ve toprağın üzerime yapıştığı bilincindeydim, kendimi leş gibi hissediyordum ama yine

de yerimden kalkmak istemiyordum. Boş vermişlik belki de böyle bir şeydi.

"Tamam işte, sıcak su yorgunluğunu alır. Hadi hadi." Duru beni zorla yataktan kaldırıp küçük banyoya soktuğunda çaresiz soyunmaya başladım. Ilık bir duşun ardından gerçekten de rahatladığımı hissederek odaya geri döndüğümde Duru'nun uyuyakaldığını gördüm. Bu haline gülmeden edemedim. Bana yatağa pis pis yatmamamı söylüyor ama kendisi sere serpe uzanmış uyuyordu.

Birinin kapıyı tıklattığını duyduğumda Eymen'in Ece'yi ektiğini ve Ece'nin de Selin'e tahammül edemeyerek yanımıza geldiğini düşünerek, Duru'yu daha sonra uyandırmaya karar verip kapıyı açtım. Ece'yi mutlulukla karşılamayı planlarken kapıdaki kim olduğunu görmek büyük sürpriz oldu doğrusu.

"Han?" dedim şaşkınlıkla. Mavi gözler yüzümden aşağı doğru kaydığında başımı eğerek üzerimdeki banyo havlusuna baktım. Normal şartlar altında utanacağım bir durumda değildim ama şartlar hiç normal değildi. Her ne kadar refleks olarak ona başka bir isimle seslenmiş olsam da o herkes için Adilhan Kozan'dı. Ben de kısa bir süreliğine daha asistan Elisa. Patronumun beni ıslak saçlarım ve banyo havlusuna sarılmış bir vaziyette görmemesi gerekirdi.

Kapıyı önüme siper ederek "Adilhan Bey?" diye tekrarladım. Gözlerini devirdi. Bana yeniden baktığında yüzündeki bıkkın ifade karşısında neredeyse gülecektim. "Elisa," dedi sinirle. "Buyurun Adilhan Bey."

Çenesi kasıldı. "Aşağıda bekliyorum seni. Giyinip gel."

İtiraz etmeme kalmadan arkasını dönüp uzaklaştı. Kapıyı onu gıcık etmenin verdiği keyifle kapattıktan sonra Duru'yu güçbela uyandırıp banyoya gönderdim. Hazırlanmak için valizimin fermuarını açtığımda gördüğüm manzara karşısında neredeyse küçükdilimi yutacaktım çünkü içindekiler bana aitti.

Bir insanın valizinden kendi kıyafetlerinin çıkması normal olmalıydı değil mi? Hayır, bu şimdi hiç normal değildi çünkü rol icatı hüründüğüm asistan Elisa'nın değil, Elisa Tanyeli'nin kıyafetleriyle karşı karşıyaydım.

Heyecanla telefonuma sarıldım hemen. İpek'in bir yanlışlık yaptığını düşünüyor ama uzun zaman sonra ilk kez kendi kıyafetlerimi giyebileceğimin ihtimaline karşı bile mutlulukla gülümsemeden edemiyordum. İpek ikinci çalışta aramamı cevaplandığında "Bana doğru valizi verdiğinizden emin misin?" diye sordum.

"Bir sorun mu var?"

"Asistan Elisa'nın kıyafetleri değil bunlar."

"Evet, senin kıyafetlerin."

"Ama nasıl?"

Duyduğum birkaç hisırtı sesinden sonra telefonu Sevgi aldı. "Parla Hanım'dan minik bir ödül."

"Ödül?"

"Dahlia'da çıkan yangını kendi lehinize yönelik kullanarak şirketi ve çalışanlarını zor durumda bırakmadığınız için sizi tebrik ediyor. Göstermiş olduğunuz bu empatik davranış nedeniyle sizi ödüllendirmek istedi."

Şaşırmış olmama rağmen sadece, "Tamam, teşekkür ederim," dedim ve telefonu kapattım. Valizdeki kıyafetlerime, yani gerçek benliğime bakarken gözlerim buğulandı. Parla Saygın'ın bu küçük jesti, yıllarca ailemden bekleyip de alamadığım o takdirin bir yansımasıydı sanki. Ulaştığımda beni bu kadar iyi hissettireceğini bilmediğim, yıllarca umutsuzca kovaladığım ama hep elleri boş döndüğüm o onayı şimdi başkasından görmek, kalbimde can yakıcı bir sızı bıraktı. Bir o kadar da tatlıydı.

Han'ın beni beklediğini hatırlayınca parmak uçlarımla gözpmarlarıma bastırıp gözyaşlarımı geri ittim. Valizden lila bir elbise çıkardım, ince askıları ve kabarık bir eteği olan mini bir

elbiseydi. Elisa Tanyeli'ye yakışacak türden kaliteli bir kumaş ve zevkli bir tasarıma sahipti. Elbiseyi giydikten sonra tarttığım gerçekte Duru'yu banyoya gönderdiğim için pişman oldum. Çünkü o içerideyken saçlarımı kurutamaz ve dolayısıyla saçlarıma şekil veremezdim. Islak saçlarıma şöyle bir dokundum, hoş vermişliğin ikinci adımı olarak omuz silkinmekle yetindim. Odada ayna da olmadığı için telefonumun kamerasını açıp gelişigüzel bir makyaj yaparak lobiye indim.

Han'ı bekleme alanında oturmuş telefonuyla ilgilenirken bulduğumda topuklu ayakkabılarımdan çıkardığı sesi duyup başını kaldırarak bana baktı. Gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Afallamış yüzüne rağmen dudakları tatminkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Çok güzel olmuşsun," dedi beni hayranlıkla süzmeyi bıraktığında.

Teşekkür ederek karşısında durdum. "Ne istemiştiniz?"

"Konuşmak Elisa," dedi yumuşak bir tonda.

Neden bahsettiğini anladığımda kaşlarım çatıldı. İtiraz edeceğimi anlamış olmalı ki "Gel benimle," diyerek bileğimden tuttuğu gibi beni peşinden sürüklemeye başladı. Kolumu kendime çekmeye çalışarak ya da sesimi yükselterek insanların dikkatini çekmek istemediğimden ona izin verdim. Ya da yolun sonunun nereye çıkacağını merak ettim, bilmiyorum.

Beni sabah arkadaşlarımla yürüdüğüm Âşıklar Yolu'na getirdiğinde şaşır kalmıştım. Anlık bir dilekti benimki, bu kadar çabuk gerçekleşeceğini bilsem hakkımı başka şekilde kullanırdım. Belki daha romantik bir şey için, bilemiyordum.

Âşıklar Yolu'nda yürümeye başladığımızda bileğimdeki parmaklarını gevşetti. Elini çekeceğini zannettiğimde sıcaklığı benimde usulca kayarak avucumla buluştu. Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. İlkti bu. Han ve ben el eleydik. Avuç içlerimiz birbirine temas ediyordu. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirip kenetlediğinde, benim parmaklarım şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti.

hissedemedim gerekirse bunu daha önce hayal dahi etmemiştim. Nereden hissettiğime gerektiğini düşünemiyordum bile; tek bildiğim o an heyecımın durduğu ve sadece kalbimin attığıydı.

"Elmi çekmediğine göre yeniden Han oldum."

Konuşmasıyla birlikte kendime gelerek elimi hızla kendime doğru çektim. bu kez ne o zorladı beni ne de ben beni zorlamasına izin verdim.

"Anlaşıldı." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Olamamışım."

"Olamazsın tabii," dediğimde ona zıt gitmeye çalıştığımı sandı. "Çünkü artık Adilhan Kozan'ı da tanıyorum ben." Kaşlarını çattı. "Eskiden sadece Han'ı tanıyordum, bana Han diye tanıttığın seni sevmiştim. Ama artık yavaş yavaş da olsa başka bir yüzünü de tanıyorum ve sana baktığımda gördüğüm bazen o yüzün oluyor."

"O yüzümü sevmiyor musun?"

"Seviyorum tabii ki," diye dürüstçe cevapladım. "İyi bir patronsun. Dahlia'nın bir çalışanı olarak sana hayran kalmamak ya da saygı duymamak imkânsız."

"Bana hayransın ama asistanım olarak?"

"Çünkü Adilhan Kozan'la tanışan asistan Elisa'ydı."

"Asistanlık bittiğinde ona da bir şans verecek misin?"

Başımı salladım. "Kalbimin Han için attığı gibi Adilhan Kozan için de atmasını istiyorsan yeniden Elisa Tanyeli olmamı beklemek zorundasın."

"Zor olacak ama bekleyeceğim."

"Biraz sabır," diyerek göz kırptığımda dudağının bir kenarı usulca yukarı doğru kıvrıldı. Ona umut verdiğimin farkındaydım, ama biraz umut değil miydi zaten yarım kalan aşk hikâyelerini tamamlayan yegâne şey?

20. BÖLÜM

“TERSİNE DÜNYA”

Sabahın ilk ışıklarıyla alarmsız uyandığımda içimde tatlı bir his vardı. Bir an nerede olduğumu unutmuş bir halde etrafıma bakındım. Yanımdaki yatakta Duru’yu görmemle kalbimdeki sıcaklığın nedeni belli oldu. İlk kez biriyle aynı odayı paylaşmıştım ve Duru’nun gece boyunca süren sayıklamalarına rağmen şaşırtıcı derecede rahattım. Kalbimden taşan bir gülümsemeyle yatağımdan kalktım ve banyodaki işlerimi hızlıca hallettikten sonra Duru’yu uyandırdım.

Birlikte indiğimiz kahvaltı salonu lüks otellerin soğuk ihtişamından uzak, küçük ama sıcacıktı. Açık büfe kısıtlı olsa da her şeyin el yapımı ve taze olduğu anlaşıyordu. Diğerleri çoktan uyanmış kahvaltının tadını çıkarmaya başlamışken Duru’yla birer tabak alıp büfenin etrafında dolanmaya başladık. Duru ne kadar kızartma ve hamurışı varsa tabağına doldururken ben yine bildiğimden gittim; birkaç peynir çeşidi ve yeşilliklerle tamamdım. Ece ve Eymen’in oturduğu masaya geçtiğimizde Ece’nin yüzünde alışılmışın dışında parlak bir gülümseme vardı.

“Günaydın,” dedim gülümsemenin nedenini çözmeye çalışırken. Bir kaşımı kaldırarak bir Ece’ye bir de Eymen’e baktım, aralarındaki elektriği sezmek imkânsızdı.

“Günaydın!” diye adeta şakıyarak karşılık verdi. ~~İDün~~ her ne olduysa Ece’yi çok mutlu etmişti.

“Hazır mısınız yarışmalara?” diye soran Eymen, ona ~~kıyaa~~ la daha sakindi. Hatta çok sakindi.

“Çok heyecanlıyım,” dedi Duru. “Nasıl olacak yarışmalar acaba? Düşünsel mi fiziksel mi mesela? Atlayıp koşacak mıyız yoksa bilgi sorusu mu cevaplayacağız?”

“Kazanan kişi projeye baş danışmanlık yapacağına göre ~~ala~~ nımızla ilgili yarışmalar olsa gerek,” diye tahminde bulundum.

“Ne olabilir ki?”

“Aman canım,” dedi Ece. “Kahvaltıdan sonra öğrenmeyecek miyiz zaten? Boş verin şimdi yarışmayı. Bakın size ne anlatacağım.” Ağva’ya son gelişinde yaşadığı bir anıyı anlatmaya başladı, onu dikkatle dinliyordum. Ta ki Adilhan Kozan, ortağı Yalın Soysal’la birlikte salona girene dek... Neşeli yüzlerle karşılanan patron geçip bir köşeye oturdu ortağıyla. O an ilk kez Adilhan Kozan’a kişisel asistanı Elisa olarak bakmadım. Onu Elisa Tanyeli olarak tepeden tırnağa şöyle bir süzdüm. Kabul etmem gerekirse ona hangi kimlikle bakarsam bakayım aurasını oldukça güçlü ve çekici buluyordum.

Göz göze geldiğimizde bakışlarımı hızla kaçırdım. Bir şeyle ilgileniyormuş gibi görünmek için çatal ve bıçağımı elime aldım, tabağımda kalan son domatesi küçük parçalara ayırmaya başladım. Ne yaptığımın o kadar da farkında değildim, sadece meşgulmüş gibi görünmeye çalışıyordum.

“Yeterince küçüldüler sanki.”

“Hı?” Başımı kaldırıp beni dikkatli gözlerle süzen Eymen’e baktım.

“Bir bebek bile bu domatesleri kolayca yiyebilir diyorum.”

Yorum yapmak yerine domates parçalarından birini ağzıma attım. Duru çayını yenilemek için ayağa kalktığı anda ben de bardağımdaki son yudumu alıp peşine takıldım. Kahvaltıda çay içmeyi o kadar da tercih etmeyen biri olarak ikinci bardak

kın sıraya girmem elbette Han'ın dikkatini çekti. Bakışlarını üzerimde hissetsem de ona bakmadım. Duru'nun ardından ben de kendime çay doldurup masaya geri döndüm.

•

Kahvaltıdan sonra lobide toplandık ve yarışma için bahçeye geçmemiz istendiğinde otel görevlisini takip ettik. Bahçenin büyük bir kısmı Dahlia'nın yarışmaları için hazırlanmıştı. Aralarında birer metre bulunan rengârenk minderlerden bir çember oluşturulmuştu. Her minderin önünde küçük bir masa vardı. Dahlia çalışanları olarak heyecan ve merakla bu alanı incelerken nihayet patronlarımız da bize katıldı.

“Tekrar günaydın arkadaşlar,” diye söze girdi Yalın Soysal enerjik bir tonda. “Yarışmamız iki etaptan oluşacak. İlkini şimdi, finali ise akşam yemeğinden sonra gerçekleştireceğiz. Jüri koltuğunda Adilhan, ben ve Dila olacağız. Hazırsanız detaylara geçiyorum.” Kısa bir es verip hepimizle göz teması kurduktan sonra devam etti. “Öncelikle aranızdan on kişi seçmenizi istiyoruz. Göreviniz, minderlerdeki yerinizi alıp bir parfüm şişesi tasarlamak. En başarılı üç tasarımın sahibi final turuna geçecek. Ve günün sonunda kazanan kişinin yaptığı tasarım yeni projemizde kullanılacak.”

Sevinç nidalarıyla fısıltılar birbirine karışırken belki de içlerindeki en heyecanlı kişi bendim. Yarışmaya katılabilecek miyim, bunu bile bilmezken kendimi o minderde oturmuş çizim yaparken hayal ettiğimde içim mutlulukla doluyordu. Dahlia çalışanları olarak on beş kişiydik, üç kişi gönüllü olarak geri çekildiğinde kalan on iki kişi arasında eleme yapmamız gerekti.

Ece, Duru, Eymen, Taylan ve Selin yarışmacı olarak seçilirken geriye benimle birlikte finans bölümünden iki kişi kaldı. “Elisa'nın yarışmaya katılmasına lüzum yok bence,” dedi içlerinden biri. Anlaşılan tuvalette dedikodumu yaparken bana

yakalandığında yaşadığı utanç ona yetmemişti. “Ne de ~~de~~ projenin sonunu görmeyecek.”

“Birkaç haftaya aramızdan ayrılacak birinin projede ~~de~~ hakkı olması hiç mantıklı değil.”

Haklı olduklarını bildiğim için sesimi çıkarmadan geri çekiliyordum ki sırtım birine çarptı. Burnuma dolan keskin karanfil kokusu arkamdaki kişinin kimliğini ele vermişti; yine de yüzüme sahte bir şaşkınlık maskesi geçirip başımı çarptığım kişiye çevirdim. “Kusura bakmayın Adilhan Bey, görmedim sizi.”

“Son yarışmacıya karar vermenizi bekliyoruz,” dedi otoriter bir sesle.

“Biz de tam Elisa’nın yarışmaya katılmasının haksızlık olacağını konuşuyorduk,” dedi Ece şikâyet eder gibi. “Ben değil tabii, onlar.” İşaretparmağıyla finans bölümü çalışanlarını gösterdi.

Adilhan Kozan’ın kaşları çatıldı. “Neden haksızlık olacakmış?”

“Çünkü sayılı günleri kaldı.”

“Ancak şimdi burada ve bizimle değil mi? Dolayısıyla herkesle eşit haklara sahip.”

“O halde son yarışmacıyı oy çokluğuna göre seçelim,” dedi Eymen. “Kim daha çok oy alırsa o katılsın yarışmaya.”

“Harika fikir. Elisa’yla yarışmak isteyenler?” Duru elini hızla kaldırıp beklentiyle diğer yarışmacılara baktı, kalbim gümbür gümbür atarken her birinin teker teker elini kaldırdığını gördüğümde ağzım kulaklarıma vardı. Oyçokluğu değil oybirliğiyle kazanmıştım resmen.

Finans bölümü çalışanları söylenerek yanımızdan ayrılırken geniş bir sırtmayla dönüp arkadaşlarıma katıldım. Dörtlü arkadaş kucaklaşmasıyla olduğumuz yerde zıplayarak kendi etrafımızda dönerken bunun da bir ilk olduğunu, daha önce oynadığım dizi ve filmlerde bile başıma gelmediğini bilerek onlara daha sıkı sarıldım. Han’la göz göze geldiğimizde onun da benim gibi gülmüşediğini gördüm.

Minderlere yerleştığımızda, jüri ve izleyiciler bizi rahatça görebilecekleri bir noktada toplandı. Görevlilerin kâğıt ve kalemeleri dağıtmasının ardından Yalın Soysal'ın "Yarım saatiniz var." demesiyle yarışma resmen başlamış oldu. Rakiplerimin saniye kaybetmeden önlerindeki kâğıtlara gömüldüğünü fark edince afalladım. Belli ki hepsinin zihninde bir şablon vardı. Masadaki silgiye güvenerek deneme yanılma yoluyla ilerleyebilirdim belki ama sorun da buydu. Karalamaya değer tek bir fikir dahi yoktu aklımda.

Dahlia'nın ikonik şişelerini düşündüm. Adilhan Kozan'ın ilk taslaklarını getirdim gözlerimin önüne ve çizgilerini takip ettim. Dahlia yeni bir kuruluş olmasına rağmen piyasaya hatırı sayılır türden parfümler kazandırmıştı, şişeleri de en az kolları kadar iddialıydı. Ancak bu yeni proje şirketin kurtuluş biletiyse, tasarlayacağım şişe sadece iyi olmakla yetinemezdi, nefes kesici olmalıydı.

Gözlerimi kaldırıp jüriye baktığımda kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde beni dikkatle izleyen Han'ı gördüm. Yüzünde şüpheyeye dair en ufak bir iz bile yoktu, başaracağımdan emin bir şekilde atacağım adımı bekliyordu. Onun bana duyduğu sarsılmaz güven, parmaklarıma cesaret kıvılcımı olarak aktı sanki.

Dahlia'nın altüst olan dünyasından ilham alarak dikey bir elips çizdim önce. Adilhan Kozan'ın her tasarımında imzası olan altın işlemeleri hatırlayınca dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Tersine dönmüş dünyanın üzerine kurumuş ağaç dallarını andıran ince, kırılğan çizgiler ekledim. Çizgileri alt kısımda sivrilterek bir kalp formuna soktum ama üst kısmını özellikle açık bıraktım. Yine Adilhan Kozan'ın tasarımlarında klasikleşen tabanlılığı da ekleyerek şöyle bir geri çekilip tasarıma baktım. Hikâyesi güçlüydü, beğenileceğinden emindim, yine de eksik bir şey vardı. Bu tersine dünyada atmaya çalışan kalbin tamamlanmak için bir şeye ihtiyacı vardı.

Biraz sabır, dedim kendi kendime. Belki biraz yıldız çiçeği

Yalın Soysal son beş dakikamızın kaldığını söylediğinde parmaklarımın hareketini hızlandırarak şişenin kapağını çıkarmaya başladım. Ve kapağın üstüne bir yıldız ekledim. Bu kez çiçeği içeride güvende, yıldızı ise hak ettiği gibi gökyüzüne en yakın yerde, zirvedeydi.

Verilen süre sona erdiğinde kalemleri bıraktık ve görevlilerin çalışmalarımızı toplamasına izin verdik. İsimlerimizi kâğıtların arkasına yazdığımız için jüri üyeleri tasarımları kime ait olduklarını bilmeden değerlendirecek, dolayısıyla verilen karara kimse itiraz edemeyecekti.

Kâğıtlar tek tek üçünün de elinde dolaştı ve öncelikle elenen isimleri açıklamaya başladılar. Ece elenen ilk isimdi ama bu onu hiç üzmemişti, artık dün gece neler olduysa kaybetmek umurunda bile değildi. Duru kaybeden dördüncü isimdi ve üzülmüş görünüyordu, yine de gülümsemeye çalıştı. Yalın Soysal açıkladığı her ismin tasarımlarını bize de göstermişti. Açıkçası ben Duru'nun tasarımını beğenmiştim ve onun elenmesi, kendi tasarıma olan güvenimi bir parça da olsa zedelemişti. Eymen'in de elenmesiyle kendime olan güvenimi hepten kaybettim.

Geriye dört tasarım kaldığında kazanan isimleri açıklamaya başladılar. Beklenildiği gibi Selin kazanan üç isimden biriydi. Onu alkışlarla tebrik ettiğimizde sıcacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Taylan'ın kazanması da çok sürpriz olmadı, tasarım onun işi değildi ama söz konusu Dahlia olduğunda gerekirse insanüstü bir çaba gösterir ve yine de başarılıydı.

Son ikiye kaldığımı fark edince nefesimi tuttum. Bir yandan da isimlerimizin kâğıtların arkasında yazmasının iyi mi yoksa kötü mü olduğunu düşünüyordum. Dila şimdi baktığı tasarımın bana ait olduğunu bilse yine de adil mi davranırdı? Peki ya Yalın? Tamam, asıl merak ettiğim Han'dı. Baktığı tasarımın bana ait olduğunu bilmesi kararını etkiler miydi?

“Kalan iki tasarım da gerçekten çok güzel,” dedi Dila. “Seçim yapmakta epey zorlandık. Hikâyelerini dinlese işimiz kolaylaşırdı belki ama o zaman da anonimlik bozulurdu.”

“Ve bunu istemiyoruz,” diye kesin bir dille ekleyince Yalın, zihnimi kurcalayan sorunun cevabını aldım. Anlaşılan isimleri gizleme fikri Yalın’dan çıkmıştı. Han’ın duygularına yenik düşüp benim için terazinin dengesini bozacağından korkmuş olmalıydı.

“Gönlümüz her ikisinden yana olsa da birini seçmek durumundaydık ve seçtik,” dedi Adilhan Kozan. Elindeki kâğıdı yavaşça havaya kaldırdı ve isim yazılı olan tarafı kendine çevirirken şişe tasarımını bize göstermiş olduğunda gözlerim büyüdü. “Elisa Tanyeli,” derken sesinde bariz bir gurur vardı. Ben ise donup kalmıştım. Ne diğerleri gibi alkışları gülümseyerek karşılayabiliyor ne de kalkıp bir arkadaşına sarılabiliyordum.

“Tebrik ederim,” deyince Dila, bakışlarımı tasarımımdan alarak ona çevirdim. “Gerçekten çok zarif bir tasarım.”

“Ve detaylarla dolu.”

“Tebrikler Elisa,” deyince Adilhan Kozan, gözlerim dolu dolu bir şekilde teşekkür ettim.

Yalın bir kez el çırparak dikkatleri üzerine çekti. “İkinci aşamaya geçmeye hak kazanan Selin, Taylan ve Elisa’yı tebrik ediyoruz. Akşam yemeğinden sonra yarışmaya devam etmek üzere yine burada toplanalım.”

Dila ve Yalın otele doğru yürürken çalışma arkadaşlarımız da farklı yerlere dağılmıştı. Ece, Duru ve Eymen beni kucaklayarak tebrik ederken Adilhan Kozan’ın yanımıza gelmesiyle eğlence durdu. “Biz sizi yalnız bırakalım.” Diğerlerini de peşinden sürükleyerek gitti Duru.

Herkes gittiğinde ve bahçede yalnız kaldığımızda karşımdaki Han mı yoksa Adilhan Kozan mı diye şöyle bir bakmam gerekti. Her ne kadar bakışlarındaki sıcaklık bana Han’ı andırırsa da yüzündeki gururlu ifade Adilhan Kozan’a aitti. “Tebrik

ederim," dediğinde patronum tarafından aferin aldığı mı hissettim ve bu nedense çok hoşuma gitti.

"Teşekkür ederim."

"Başaracağını zaten biliyordum. Ama bu kadar iyi bir tasarıma beklemiyordum doğrusu."

Gözlerimi kıstım. "Nedenmiş?"

"Bir insan her konuda iyi olmamalı çünkü."

Anında yumuşadı bakışlarım. "Beni her konuda iyi mi buluyorsun?"

"Hem de *her* konuda," dedi bastırarak. Hayranlıkla bakan gözleri tutkuyla parladığında aklının nereye kaydığını anlamış oldum.

Oyunbaz bir edayla gülümsedim. "Aslında haklısın. Ben her konuda iyiyimdir. Ama özellikle bazı konularda, *çok* iyiyimdir."

Şaşkın bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi dersin?"

"Hı hı." Yanından geçip gittiğimde sırtıttığına emindim çünkü ben tam olarak bunu yapıyordum.

Lobiye ağzım kulaklarımda girdiğimde en az benim kadar mutlu görünen Ece'yi barda oturmuş telefonuyla uğraşırken görünce yanına gidip oturdum. Bar tezgâhının arkasındaki genç kız önce beni tanıdı, sonra üstleri tarafından uyarı almış olmalı ki resepsiyonist gibi bir tepki vermek yerine beni başıyla selamlayarak ne istediğimi sordu. Siparişimi hazırladığı sırada kaçamak bakışları üzerimdeydi. Onun aksine Ece varlığını fark etmemişti bile.

Dirseğimle karnın boşluğuna hafifçe vurdum. "Hey."

İrkilerek bana baktı. "Elisa?" Yüzünde hâlâ o şapşal gülümseme vardı.

"Anlat bakalım. Neler oldu dün gece?"

Gülümsemesi genişledi. Etrafına şöyle bir bakıp yakınlarda tanıdık kimsenin olmadığını görünce kulağıma eğildi. "Öpüştük."

"Ne?" derken adeta çılgılık atmışım.

"Şşt!" Bir duyan ya da bizi gören var mı diye hızlıca baktı. "Sessiz ol!"

“Ne demek öpüştük?” diye fısıldayarak sordum. “Birlikte miydiniz siz?” Kaşlarını kaldırıp indirdi sırtırken. “O zaman flört ediyordunuz.” Dilini şaklattı. “İlanıaşk ettiniz ama değil mi?”

Hülyalı bakışlarını uzaklara dikti. “O kadar ateşliydi ki. Hiç bekler miydin o duygusal bebekten böyle bir atak? Ben beklemezdim vallahi. Şok oldum kaldım. Bi’ senden hoşlanıyorum dedim diye çekti öptü beni resmen.”

“Demek o da sana âşıkmış,” dedim sevinçle. Ansızın yüzündeki gülümseme soldu. “Ne?” dedim anlamayarak. “Yoksa söylemedi mi?”

“Söylemedi.” Düşen omuzlarını kaldırıp çenesini de dikleştirdi. “Aman canım, söze ne gerek var? Sevmeyen adam hiç öyle öper mi?”

Yüzünde yeniden güller açmış, heyecanı tüm bedenini ele geçirmişken aklımdan geçenleri söyleyip de canını sıkmak istemedim. Parlayan gözlerine baktım gülümseyerek, onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmediğimi bildiğimden dilime hâkim oldum. Ece’nin bir süre daha dün gecenin sarhoşluğunu yaşamasına izin vererek ayağa kalktım, bir an önce Eymen’i bulmalı ve bu işin aslını astarını öğrenmeliydim. Ece’yi üzecek olursa karşısında beni bulacağını bilmeliydi.

Eymen’i bulmak için otel koridorlarında gezerken Taylan’la karşılaştım. Beni gördüğünde suratında rahatsız edici bir gülümseme belirdi. “Elisa,” diyerek durdu.

Onu hiç duymamış gibi yapsam, yürüyüp gitsem olurdu aslında ama bir adım çaprazımda durmuş dik dik suratıma bakıyordu. “Taylan,” diyerek yüzümü ona döndüm.

“Yangından sonra konuşamadık hiç.”

Bir an için utandım, önyargılı davrandığım için kendime kızdım ve “Ah, hiç sorun değil,” dedim.

“Hayır, epey bir sorun,” dediğinde anlamadığımı belirtircesine kaşlarını kaldırdım. “Dahlia’nın geleceği yetmedi, şimdi

de ofisini yaktın. Sırada ne var? Milyon dolarlık anlaşmada 107 sahibi olup bizi tamamen tarihe gömmek mi?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Yarışmadan çekileceksin." Devamında bir tehdit cümlesinin geleceğini bilerek bekledim. "Yoksa tüm Türkiye senin aşktan korktuğunu düşünürken aslında özel korumanla aşk yaşadığını öğrenir."

Gözlerim irileşmiş, duygularımı maskelemekte başarısız olarak şaşırdığımı ve bundan ziyade korktuğumu belli etmiştim. İnkâr etmeme kalmadan suratındaki rahatsız edici gülümseme yerini karanlığa bıraktı, ağır adımlarla çekip gitti. Ardından öylece bakakaldım. Taylan'ın bu bilgiyi edinmesi imkânsızdı. Neredeyse tabii. Adilhan Kozan'ın benim için özel koruma olduğunu bilen sayılı isim vardı. Muhtemelen içlerinden biri Han'a ihanet etmişti.

Olduğum yerde çakılıp kalmış gibi durmaya devam ederken birinin elini yüzümün önünde sallamasıyla kendime geldim. Bakışlarımı elin sahibine çevirdiğimde ne yapacağıma dair düşünmek için daha vaktim olduğunu bilerek amacıma geri döndüm. "Eymen!" dedim gülümseyerek. "Ben de sana bakıyordum."

Şaşırdı. "Gerçekten mi?"

Hızlıca başımı sallayıp etrafta kimsenin olmadığından emin olunca "Biraz konuşalım mı?" diye sordum.

"Tabii ki."

"Ama burada olmaz. Özel bir konu."

"Allah Allah," dedi meraklanarak. "Bahçeye çıkalım diyeceğim ama bizimkiler orada olabilir. Restoran da doludur şimdi. Ne yapsak ki?"

"Dün gittiğimiz balık restoranı vardı ya, hatırlıyor musun?" Hızlıca başını salladı. "On dakika sonra önünde buluşalım."

"Tamam." Kolundaki saate baktı. "On dakika, tamamdır."

O yoluna giderken ben de odama doğru yürümeye başladım, çantamı alıp çıkmayı planlıyordum. Ancak odaya girdiğimde

duydüğüm melodik ses planda ufak bir değişikliğe neden oldu. Parla Saygın'ın temin ettiği telefonu kullanmaya başladığımdan beri kişisel telefonumun zil sesini duymaz olmuştum. Bu nedenle çantamdan gelen sese şaşırmadan edemedim. Ekrandaki ismi görünce şaşkınlığım daha da arttı. Önce aramayı cevaplandırmak istemedim ama sonra onu aylardır yeterince cevapsız bıraktığıma inanarak pes ettim.

“Can?” diyerek telefonunu açtığımda sesim ne mesafeli ne de eskisi kadar samimi çıkmıştı.

“Nasılsın?”

“İyiyim. Sen?”

Bir an kaşlarımı çattım. Can'la en son ne zaman sohbete bu şekilde başladığımızı hatırlamıyordum bile. Çok uzak hissettirmişti bu ve itiraf etmem gerekirse hiç hoşuma gitmemişti.

“Beni boş ver şimdi. Sana harika bir haberim var.”

“Dinliyorum.”

“Parla Saygın'ın yeni projesinde yer almak için asistanlık yapıyorsun ya... Hah, işte artık ona gerek kalmadı.”

“Nasıl?”

“Çok daha iyi bir proje ayarladım senin için. Bir festival filmi... Hem de başrol. Ve bil bakalım yönetmeni kim?”

“Can...”

“Armağan Sayer!” diye yükseldiğinde gözlerim büyüdü.

“Bak şaka yapıyorsan...”

“Böyle şaka mı olur. Bal gibi de gerçek. Hatta sıkı dur, yarın saat tam ikide toplantımız var!”

“Can!” dedim sevinç dolu bir nidayla. “İnanmıyorum! Gerçekten Armağan Sayer mi? Hem de festival filmi!” Heyecandan yerimde duramıyor, küçücük odayı arşınılıyordum resmen. Bahsettiğimiz isim, ödüllerin ötesinde dünya çapında bir prestijin simgesiydi. Onun kadrosunda yer almak, kaybettiklerimi misliyle geri kazanmak demekti. İnsanlar beni eskisi gibi hatta daha çok sevecek ve sayacaktı. Bu kaçırılmayacak bir fırsattı.

“Neredesin? Yanına geleyim, bir an önce detayları konuşmamız gerek. Armağan Bey’in nasıl biri olduğunu, neleri sevip nelerden nefret ettiğini, her şeyi anlatmalıyım sana. Bu fırsatı kaçıramayız. İpek’in evinde mi kalıyorsun hâlâ?”

“Ağva’dayım ben şu an.”

“Ağva mı?” diye şaşkın bir sesle sordu. “Neden ki? Kafa dinlemeye mi gittin diyeceğim ama sen sevmezsin ki öyle.”

“Tatil değil. İş gezisi için geldik. Bütün şirket.”

“Ha, öyleli.” Mırıltılı bir sesle onayladım. “Tamam, konum at gelip alayım seni.”

“Olmaz.”

“Kendin mi gelmek istiyorsun? İyi peki, atla bir taksiye gel.”

“Şu an olmaz Can. Burada işimiz bitmedi henüz. Onları bırakıp hiçbir yere gidemem şimdi.”

Can küçük bir kahkaha attı. “Şaka yapıyorsun değil mi?” diye inanamaz bir sesle sordu. “Daha neler canım. Tabii ki şaka yapıyorsun.”

“Ben ciddiylim.”

“Elisa, bu fırsatı kaçıramazsın. Armağan Sayer diyorum sana. Görüşmek istiyor seninle. Bu bir kurtuluş, farkında değil misin? Parla Saygın’a ihtiyacın yok artık. Dahlia’yı bırakabilirsin.”

“Can...”

“Tamam,” diyerek sözümü kesti. “Belli ki senin kafan karışmış biraz. Ya da olanlardan sonra bana çok güvenmiyor da olabilirsin... Haklısın. Biraz düşün sen. Lütfen hemen kestirip atma ve düşün. Bir festival filminde yer almak mı senin için daha iyi bir kurtuluş olur şimdi yoksa romantik komedi başka bir dizide daha oynamak mı, düşün. Ödüllü yönetmen Armağan Sayer’le çalışmak mı daha prestijli olur yoksa nereden geldiği belli bile olmayan Parla Saygın’la mı, bir düşün. Elisa Tanyeli’sin sen. Projeye dahil olmak için isminin yeterli olması gerekirken kendini aptal bir asistanlık oyunuyla kanıtlamaya çalışman mantıklı mı, bir düşün bakalım. Ve rica ediyorum.

tum bunları düşünürken Han'ı hesaba katma. Bir kez olsun sadece kendini düşün."

Can aramayı sonlandırdığında öylece kalakaldım. Yapmam gereken şey çok net bir şekilde belliydi. Elbette Armağan Sayer'le görüşmeye gitmeli ve kendimi bir şekilde role kabul ettirmeliydim. Bir festival filminde oynamak, hele ki ödüllü bir yönetmenin festival filminde başrol olarak yer almak inanılmaz iyi bir fırsattı. Filmin ödül almasına bile gerek yoktu, ödüle layık gösterilmesiyle bile adım dünya genelinde bilinir olacak ve bu sayede bana yeni kapılar açılacaktı. Hızlı bir düşüşten sonra ayağa kalkmak için bazen sıçraman gerekirdi ve Armağan Sayer bana o sıçramayı yaşatacak isimdi. Aklım, "hiç düşünme ve şimdi çekip git, yoluna bak" diyordu. Ancak kalbim... Kalbim "kal ve kimseyi yarı yolda bırakma" diyordu. Parla Saygın'ın empati yoksunu olduğumu düşünerek bana ödev misali verdiği bu asistanlık stajından her ne kadar sıkılmış olsam da itiraf etmeliyim ki hoşuma gittiği anlar da vardı. Çünkü Dahlia'dayken sevildiğimi hissediyordum ve bunun Han'la hiçbir ilgisi yoktu. Burada gerçek arkadaşlar edinmiştim; benim için endişelenen, beni merak eden ve beni ben olduğum için seven gerçek arkadaşlar...

Asistan Elisa telefonum çaldığında düşüncelerimden sıyrılarak bakışlarımı ekrana çevirdim ve gerçek olduğuna inandığım arkadaşımın aramasını cevaplandırdım. "Gelmiyor musun? Bekliyorum seni."

"Hemen geliyorum."

Aramayı sonlandırıp telefonu çantama attım ve odadan ayrıldım. Ne kadar hızlı yürüdüysen sadece altı dakika sonra beni restoranın önünde bekleyen Eymen'in karşısındaydım.

Nefes nefese kalmış halimi gördüğünde "İyi misin?" diye sordu telaşla.

"Ben iyiyim," dedim nefeslenerek. "Ece iyi olacak mı, sen onu söyle."

"Anlamadım."

"Ece sana ilanıaşk etmiş."

Ensesindeki saçları çekiştirmeye başladı. "Evet, öyle bir şey oldu," derken utanmış görünüyordu.

"Peki ya sen?" diyerek üzerine gittim.

"Ben?"

"Sen de âşık mısın ona?" Bunu böyle bir anda ve açık bir dille sormamı garipsemişti. Öyle ki başta kaçırıldığı gözlerimi bana çevirdi ve şaşkın ifadesini bir süre korudu.

"Yani..." diye gevelemeye başladığındaysa durum anlaşılmış oldu.

"Seviyorsun ama değil mi?"

"Hoşlanıyorum diyelim."

Gözlerimi sinirle yumup açtım. "Sadece hoşlandığın için mi sana körkütük âşık bir kızı öptün?"

"Körkütük mü?"

"Farkında bile değilsin öyle mi? İnanamıyorum sana ya. Ona umut verdin!"

"Umut vermek mi?" diye şaşırdı. "Ne anlattı sana? Ben ona bir şey demedim ki. Biz sadece..."

"Biliyorum, sadece öpüştünüz. Ece sana olan aşkından bahsetti, sen de çektin öptün kızı. Bu ne demek anlamıyor musun?"

"Ben hiç böyle düşünmemiştim. Mutlu olur sanmıştım."

"Oldu! Sorun da bu zaten."

"Bu neden sorun olsun ki?"

"Sen ondan sadece hoşlanıyorsun ama o sana deli gibi âşık. Bu bir sorun."

"Belki zamanla değişir hislerim."

"Belki," diye tekrarladım. "Belki de değişmez ve Ece üzül-
düğüyle kalır." Neyin beni bu kadar kızdırdığını yeni anlamış
gibi kaldırdı kaşlarını. "Ece çok iyi bir kız ve benim arkadaşım.
Sen de arkadaşımsın, seni de seviyorum elbet ama Ece'yi üzer-
sen karşında durmaktan çekinmem. Ya yol yakınken bu işe bir
son ver ya da onu incitmeden sevmeyi dene. Onunla oynama."

“Beni yanlış anlamışsın. Ece’yle oynadığım yok. Onu üzme-yi ben de hiç istemem ve bu konuda elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin.”

“Umarım dediğin gibi olur.”

“Açıkçası buraya gelirken böyle bir konuşma yapacağımızı ölsem düşünmezdim.”

“O neden?”

“Bilmem. Senden beklemediğim bir hareket oldu bu. Ece’yi üzme ihtimalim bile seni ne kadar sinirlendirmiş. Gerçekten üzmüş olsam kim bilir neler yapardın bana.” Şaşkın bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. “Ece’yi bu kadar sevdiğini bilmiyordum. İyi bir arkadaşmışsın. Hem de *çok* iyi bir arkadaş.”

Eymen’in yüzündeki o gururlu ifade, benim dudaklarıma bir tebessüm olarak yansımadı. Aksine, beni derin düşüncelere daldıran tam olarak buydu. Otele geri dönerken yol boyunca anlattıklarını duymadım bile çünkü zihnim tek bir cümleye takılı kalmıştı. *İyi bir arkadaşmışsın...* Öyle miydim gerçekten? Hediyeler alıp durmazken bile sevmişlerdi beni, öyle mi? Peki ya ben? Birinin kırılmasından korkmak, onu korumak adına sınırları zorlamak... İyi bir dostun yapacağı bir şey mi yapmıştım gerçekten? Bu hisle ilk kez tanışıyordum. Duru’yla aynı odayı paylaşmak gibi Ece için mantığımı devre dışı bırakıp kalbimle harekete geçmek de benim için bir ilkti. Ve sanırım son olmayacaktı.

Can’ın sunduğu mucizevi fırsatın peşinden gitsem de gitmesem de Dahlia’dan bir gün ayrılacaktım. Bunu biliyordum. Ama sanırım... Sanırım ben, o veda anına kadar bu saf sevginin içinde kalmak istiyordum. Bu gerçekliğin tadını sonuna kadar çıkarmak istiyordum. Ve tabii, itiraf etmesi güç olsa da Adilhan Kozan’ı tanıdıkça ondan gitmek zorlaşıyordu. Han’dan ayrılmak... Bunu düşünmek bile istemiyordum.

21. BÖLÜM

“KARANFİLİ BULMAK”

Bir değil tam iki zorlu karar sürecinin içerisindeydim.

Taylan'ın tehdidine boyun eğecek miydim yoksa her şeyi göze alarak yanışmayı kazanmak için elimden geleni yapacak mıydim?

Can'ın cazip teklifini kabul edecek miydim yoksa kalbimin sesini mi dinleyecektim?

Yanışmadan çekilmediğim takdirde Taylan gerçekten de gidip sırımı açıklar mıydı? Peki bu beni nasıl etkilerdi? Özel koruma- ma âşık olmama insanlar nasıl tepki verdi? O adamın Dahlia'nın yaratıcı dehası Adilhan Kozan olduğunu da açık eder miydi Taylan? Dahlia'yı bu kadar severken yapar mıydı gerçekten bunu? Can'ın teklifini reddederek asistanlık rolüne kaldığım yerden devam etseydim ne olurdu? Parla Saygın'ın projesiyle yeniden yükselir miydim? Dahlia, Dulcis Çikolata'yla işbirliği yaptığında neler değişecekti?

Dileğim hem kendim hem de Dahlia içindi, yeniden parlamayı arzuluyordum. Fakat bunun için nasıl devam etmem gerektiğini bilmiyordum.

Akşam yemeğine kadar Dahlia'nın rutin işleri için koşturduk ve benim düşünmek için neredeyse hiç zamanım olmadı. Yemekten önce kısa bir boşluk bulup odama kaçtım. Duru'nun

da yokluğunu fırsat bilerek yatağa kirli kıyafetlerle yığılı
 düşünmeye çalıştım. Taylan'ı ayrı düşündüm (anı'ı ayrı düşün
 Ortak bir yol bulmaya çalıştım, o hiç olmadı (an'ın kabul
 kabul etsem Taylan'ın da isteğini yerine getirmiş olurum. w
 bu en kolay seçenektir. Belki de en mantıklısı. (düşünmeye
 bir çıkmaza girdiğimi fark edince ayaklandım, yemektan
 geldiğini hatırlayarak odadan çıkıp koridor boyu yürümeye
 başladım.

Odalardan birinin kapısı açılıp içinden Dila çıktığında za
 nimin kapıları da eşzamanlı olarak açıldı sandım. "Dila Ha
 nım!" diye seslendim birden.

Sessizce karşımda durdu. Bir kaşını hafifçe kaldırarak k
 mamı bekledi. "Size bir şey danışabilir miyim?" diye sorar sor
 maz pişman oldum. Akıl alacak başka kimsem yokmuş gibi

"Tabii."

"Kuruluşundan bu yana Dahlia'da olduğunuzu duydum. Bu
 gönül bağınız olmalı Dahlia'yla."

"Elbette."

"Diyelim ki size dünya çapında tanınan ve çok da başarı
 lı bir şirketten teklif geldi. Bu teklifi kabul ederseniz kariye
 rinizde bir sıçrama yaşayacaksınız ama bunun için öncelikle
 Dahlia'dan ayrılmanız gerekecek. Hem de bugün. Yapar mıy
 dınız bunu?"

"Kariyerimde sıçrama yaşayacağım kesin mi?"

Hızlıca başımı salladım. "Çok net. O şirkete giren herkes
 çok başarılı oluyor."

"O halde yapmazdım."

Yanlış duyduğumu zannederek "Yapardınız?" diye sorar
 gibi konuştum.

"Yapmazdım," diye tekrarladı kendini.

"Ama siz başarıyı seversiniz."

"Başarı, kendi tınaklarıyla kazıyarak elde ettiysen mutlak
 mutluluğu verir. Altın tepside sunulan başarının ne önemi var..."

"Hiç - dedim afallamış bir sesle Cierçekten hiçti

Armağan Sayer'ın festival filminde kim yer alsa yeniden
- - - - - zaten Bir haykârının ışıltıyla parlamaktan ne farkı
- - - - - human Olaya hiç huradan hakmadığım için kalbimin se-
- - - - - dilersem pişman olurum diye düşünmüştüm ama hayır.
- - - - - yok sayarsam asıl pişman olurmuşum

"Teşekkür ederim." dedim içtenlikle gülümserken.

.

Yemekten sonra yine bahçede toplandığımızda bahçe dü-
zeninin değiştiğini gördük. O samimi çember düzeni yerine,
rahatetin coğukluğunu hissettiren üçgen formunda dizilmiş üç
ayrı masa gelmişti. Bu yeni format hepimizi daha da merak-
landırmıştı. Yalın Soysal ve hemen ardından Adilhan Kozan'ın
bahçeye girmesiyle nefesler tutuldu.

"Tekrar merhaba arkadaşlar," dedi Yalın Soysal. "İkinci ve
son etap için yarışmacılarımızı yerlerine alalım lütfen."

Taylan atik davranıp masalardan birine geçtiğinde Selin ve
ben de onu izledik. Solumda Taylan, sağımda Selin varken ya-
nışmanın detayları için Yalın Soysal'a kulak kesildim.

"Bu etap beş aşamadan oluşacak ve her biri için süreniz yal-
nızca bir dakika." Şaşkınlık dolu nidalarından ardından "Kar-
şınızda... Koku Bilmece Oyunu!" diye duyurdu.

Büyüttüğüm gözlerimi Han'a çevirdim, bana bakarak bıyık
altından güldü. Bu oyunda ne kadar iyi olduğumu biliyordu.
Sırf yarışmayı kazanayım diye böyle bir oyun seçmiş olma-
lıydı. Dahlia'dan gidecek olsam da gitmeden bir iz bırakmamı
istiyordu. Kuruluşuna ilham olduğum gibi yükselişinde de im-
zam olsun istiyordu.

Diğerleri oyunun mantığını kavramakta zorlanınca Yalın
Soysal açıklamaya başladı. "Birazdan masalarınıza beş adet
parfüm test kâğıdı, yani *mouillette* bırakılacak. Her kâğıdın

üzerinde başka bir Dahlia parfümü var. Sizden istediğimiz, kokunun bütününe değil, en can alıcı noktasına, kalp notasına odaklanmanız. En çok kalp notası bulan, kazanır.”

“Bu çok zor.”

“Ama imkânsız değil.”

Selin şimdiden yenilgiyi kabul etmişçesine suratını asınca Taylan’ın suratında zafer dolu bir gülümseme belirdi. Beni çoktanelediğini düşünüyor olmalıydı.

“Bulduğunuz her notayı ilgili kâğıdın üzerine yazmanızı istiyoruz. Hazırsanız başlayalım.”

Otel görevlileri masalarımızın üzerine beş farklı kutu ve bir kalem bırakıp gittiğinde üçten geriye sayıldı ve yarışma başlamış oldu. Duru ve Ece benim için tezahüratlarda bulunurken heyecanla ilk kutuyu açtım ve içindeki şeridi çıkarıp burnuma yaklaştırdım.

Sadece bir dakikam olduğunu bilerek derin bir nefes çektim içime. Aldığım koku aşkın en eski, en bilindik ama her seferinde yeniden keşfedilen o büyüleyici haliydi. Dikenleri kadar tehlikeli, yaprakları kadar narin...Hiç tereddüt etmeden kalemi kâğıda bastırdım: *Gül*.

Vakit kaybetmeden ikinci kutuya uzandım. Şeridi burnuma götürdüğüm an, yağmur sonrası nemli toprağın o ağır ve büyüleyici kokusu ciğerlerime doldu. Zihnim anında onayladı: *Paçuli*.

Üçüncü şeridi koklamamla birlikte sanki gri bulutlar dağıldı ve güneş açtı. Beni anında Akdeniz kıyılarına götüren, içimi kıpır kıpır eden o neşeli koku... Dudaklarımda hafif bir tebessümle yazdım: *Portakal Çiçeği*.

Sıradaki koku, çocukluğumdan kalma sıcak bir sarılma hissiyle geldi. Tatlı, kremi ve güven verici... Düşünmeye bile gerek yoktu, kokuyu alır almaz yazdım: *Vanilya*.

Son kutuyu da açtıktan sonra şeridi kokladığım an, zihnimdaki sis perdesi kalktı ve gerçeği tüm çıplaklığıyla gördüm. Bu

kokuların hiçbirisi rasgele seçilmemişti; her biri Han'ın hatıralarındaki Elisa'ya aitti. Korumam olduğu dönemde oynadığımız koku bulmaca oyununda bulduğu notalardı bunlar. Bana ilk kez gerçekten yaklaştığında aldığı ilk kokuydu gül. Eğilip saçlarımı kokladığında aldığı koku paçuliydi. Dilini boynumun üzerinde gezdirirken tattığı koku portakal çiçeği. Ve sonuncusu... Beni tanımladığı, ruhumu eşleştirdiği o eşsiz koku: *Yıldızçiçeği...*

Farkına vardığım gerçek, beni öylesine derinden etkilemişti ki donup kalmış ve süreyi kaçırmıştım. Yıldızçiçeğini not edemedim yarışmayı sonlandırdım. Dört notayı bildiğimden emin olsam da Dila'nın tek tek masaları gezerek cevapları kontrol ettiği sırada kalbim ağzımdaydı. Taylan'ın koku yeteneğinin sınırlarını kestiremiyordum çünkü.

“Selin bir,” dedi Dila. “Sadece vanilyayı bilmiş.”

Selin başını eğerek diğerlerinin yanına giderken Eymen sırtını sıvazladı ve “Yine de iyi yarıştın,” diyerek onu teselli etmeye çalıştı.

Dila benim masama gelerek kâğıtlara baktığında yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade oluştu. Benden böyle bir performans beklemediği aşikârdı. “Elisa dört,” dedi şaşkınlığını gizleme ihtiyacı duymadan. “Sadece yıldızçiçeğini bilememiş.”

Han'ın suratından bariz bir şok dalgası geçti. Muhtemelen bu durumu yanlış anlamıştı.

Dila diğer masaya geçerek Taylan'ın cevaplarını kontrol etmeye başladığında yüzündeki sabit ifadeyi iyiye mi yormalıydım kötüye mi bilmiyordum. Nefesimi tutarak bekledim. “Taylan dört,” dediğinde tuttuğum nefesi rahatlıkla verdim. Beraberlik, yenilgiden katbekat daha iyiydi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Eymen.

Yalın kafası karışmış bir halde ortağı Adilhan Kozan'a döndü. Herkes kazanan ismin açıklanmasını beklerken Adilhan Kozan, “Bir aşamadan daha geçeceksiniz,” dedi. “Üç nota daha

arayacaksınız. Üçünü de bilen, kazanır." Bizler masaya önce bir kutunun daha gelmesini beklerken "Fakat bu kez numaryalı nız birer kâğıt değil, insan olacak," dedi. Ne yapmaya çalıştığını anladığımda gülümser gibi oldum. Yıldızçiçeğini bile söyle yazmadığımı sandığı için bana bu şekilde meydan okuyordu

Yine bir otel görevlisinin getirdiği fularlarla gözlerimizi kapattığında kokuların nüfuz edilmesini gözlerimiz kapalı bir şekilde bekledik. Dila'nın yönlendirmesiyle yürütüldüm ve bir yerde durdum. Sesler ve kokular birbirine karışırken birini karşımda hissettim.

"Üç koku için size tanınan süre toplamda beş dakika," dedi Yalın Soysal. "Bilek, boyun ve saçlarda arayabilirsiniz kokuları. Hazırsanız başlıyoruz."

"Hazırım," dediğini duydum Taylan'ın. Sesindeki hırs korkutucuydu.

"Hazırım," dedim heyecanla.

Yalın Soysal'ın üçten geriye saymasının ardından karşımdaki her kimse elimi uzattım ve bekledim. Elim tuttuğunda bileğini bulup burnuma yaklaştırdım, aldığım ilk nefesle sıcak bir kumsala ısınladım. Beni tropikal bir rüyanın içine çeken o yumuşacık kokuyu fısıldadım: "Hindistancevizi."

Başka biri karşıma geçtiğinde yine elini tuttum ve bileğini yüzüme yaklaştırdım. Bu koku daha derin ve oturaklıydı. Odunsu bir sertliği vardı ve aynı zamanda hafif kremsiydi. Ağaçların fısıltısı gibi sıcak olan koku için, "Sandal ağacı," dedim.

Sonuncuyu bulmak için elimi uzattığımda kimin elini tuttuğumu hemen anlamıştım. Gözlerimin şimdi bağlı olması bir lütuftu; aksi halde yüzümdeki şaşkınlığı herkes açıkça görürdü.

Han'ın bileğini burnuma yaklaştırdığımda aldığım kokuyu tanımam saniyeler bile sürmemişti. Odunsu notaların arasına gizlenmiş yakıcı bir sır gibiydi. Tatlılıkla acılığın o kusursuz ve sert dansı... Ateşi çağrıştıran garip bir ferahlık. Karanfildi bu. *Elbette...*

Hindistan cevizi, sandal ağacı ve "Karanfil"

"Anlamadım?"

"Parfümünüz diyorum, içinde karanfil de var"

Han'ın beklenti dolu gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Diğerlerini saniyeler içinde tanıdıysam, onu zaten tanıyacağı-
mı düşünmüş olmalıydı. Haklıydı ama meydan okumasını ka-
bul ederek el artırdığımı bilmiyordu.

Sessizliğimi koruyarak yıldızçiçeği gibi karanfile de kayıt-
sız kaldığımı sanmasını istedim. Umudunu kaybetmek üzere
olduğu an, bileğini kavrayan elimi yavaşça kolundan yukarı,
omzuna doğru kaydırdım. Diğer elimle de öteki omzuna tutu-
narak yavaşça parmak uçlarımda yükseldim. Aramızdaki boy
farkı ezberimdeydi, parmak uçlarımda kaç santim yükselirsem
dudaklarının hizasına geleceğimi çok iyi biliyordum. Karan-
fil kokusu yoğunlaştığında yüzümü boyun girintisine gömecek
kadar yaklaşmıştım ona.

"Elisa son kokuyu tanımakta zorlanıyor sanırım," dedi Ya-
lın. Bir tek benim anlayabileceğim şekilde uyaran bir sesle.

"Son kırk saniye," dedi Dila.

Biraz daha yükseldim parmak uçlarımda ve burnumun ucu-
nun tenine değmesine izin verdim. Han boynuna dokunduğum-
da irkildi. Merak ettiğim şey, Adilhan Kozan'ın yüzündeki ifa-
deydi ama işte, bunu göremiyordum. Belki de gözlerimin bağlı
olması bir lütuf değildi.

Burnumu boynuna sürter gibi dokundurup hızla geriye doğ-
ru çekildim. Öyle kısa bir andı ki bu, görmek isteyen gözler
dışında kimsenin fark etmediğinden emindim. Göz bandımı çı-
karıp attığımda dudaklarımda tatminkâr bir gülümseme vardı.

"Karanfil," diyerek buldum, aslında ilk günden beri ezbere
bildiğim o kokuyu. Kalbime işleyen, aklıma kazınan o kokuyu...

22. BÖLÜM

“AŞK YAŞATIR”

Ağva'daki tatilimiz sona erdiğinde Dahlia'ya geri döneceğimizi sanıyorduk, öyle olmadı. Sevgili patronlarımız şirketteki tadilat nedeniyle çalışma hayatımızı bir süreliğine daha uzaktan idare etmemizi istedi. Benim dışımdaki herkes evinden, hatta çoğunlukla yatağında boylu boyunca uzanarak çalışmayı sürdürüyordu. Ancak ben, çok sevgili Adilhan Kozan'ın kişisel asistanı Elisa olarak diğerlerinin aksine kendi evimde değil patronumun evinde çalışmak zorundaydım. Duru da Yalın Soysal'ın kişisel asistanıydı ama diğerleri gibi evden çalışarak patronunun işlerini halledebiliyordu. Bana gelince ortaya neden böyle bir kural atılmıştı açıkça belliydi. Kuralı çiğnemeye hakkım olduğu halde neden ses çıkarmadığımın belli olduğu gibi...

Sabahın ilk ışıklarında Adilhan Kozan'ın evine gitmek üzere yola çıktım. Artık toplu taşıma kullanmıyordum zira yeni projem için Dahlia'da asistanlık yaptığım öğrenildiğinden beri mağazinin aranan yüzü haline gelmiştim. Parla Saygın böylesinin daha iyi olacağını düşünerek asistan Elisa olduğum süre zarfında Elisa Tanyeli'nin özel aracını kullanmamı söylemişti. Tıpkı Elisa Tanyeli'nin kıyafetlerini giymemde bir sakınca olmadığını söylediği gibi...

Çok uzun zamandır sürücü olarak trafiğe çıkmadığımı hesaba katarak motoru çalıştırdığımda kalbim ağzımda atıyordu.

Fakat korktuğum gibi değildi, direksiyonu tutar tutmaz rahatla dım ve sadece otuz dokuz dakika sonra Adilhan Kozan'ın garajındaydım. Arabayı park ettikten sonra evrak çantamla birlikte kol çantamı da yanıma aldım.

Lila kalp, Adilhan Kozan'ın soğuk ama tam da onu yansıtan evinin kapılarını bana açarken derin bir nefesle eşikten geçtim. Onu uyurken bulmayı beklerken mutfakta görünce şaşırmadan edemedim.

"Han?" dedim şaşkın bir yüzle karşısına geçtiğimde. Buzdolabını açmış, bir hazine arıyormuş gibi merakla içine bakıyordu. Yataktan kalktığı gibi buraya gelmiş olmalıydı ki üzerinde hâlâ pijama takımı vardı.

"Elisa?" Gözucuyla bana bakıp tekrar buzdolabına döndü. "Hoş geldin." Her ne arıyorsa bulamadıkça kaşları biraz daha çatıldı. Sonunda pes edip bana döndü. "Biber yok."

Evrak çantasını sandalyenin üzerine bıraktım. "Ne yapacaksın ki biberi?"

"Menemen yapacaktım sana."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana?"

Hevesle başını salladı. "Hem de soğanlı."

Kahkaha atarak onu tekrarladım. "Buna gerçekten inandın mı? Yani soğanlı menemen yiyeceğime?"

Bilgiç bir tebessümle baktı suratıma. "Elisa Tanyeli'ye soğanlı menemen yediremeyeceğimi biliyorum elbette. Denemedim bile bu yüzden. Fakat kişisel asistanımın beni kırmayacağını düşünüyorum."

"Bu resmen hile!"

Omuzlarını keyifli bir gülümsemeyle kaldırıp indirdi.

"Neyse ki biber yokmuş," dedim ben de tatlı tatlı gülümseyerek. "Desene benim klasik kahvaltıma kaldın."

"Dünyanın en lezzetli klasiği." Göz kırıp hazırlığı bana bırakarak gitti. Han tekrar aşağı inene dek ben bildiğim tek kahvaltı masasını kurmuştum bile.

Geri döndüğünde üzerindeki kıyafetler sanki Adilhan Kozan'a da değil de Han'a aitti. Şık bir takım elbise yoktu üzerinde ya da pahalı bir kol saati takmamıştı. İnce, siyah bir kazak ve kot pantolon giymişti. Her zaman siyah bir tişörtle gördüğüm Han'ın kış aylarında giymesini beklediğim gibi...

"Beğendin galiba."

"Hı?" İrkilerek kendime geldim. Cevap verip beni utandırmak yerine gülmeyi seçti. Onun için hazırladığım kahvaltıya şöyle bir bakıp kaşları çatık bir halde bana döndü.

"Kendin için neden servis çıkarmadın?"

"Aç değilim."

"Ne yedin?"

"Elma."

"Bu kadar mı?"

Hafifçe başımı salladım. "Yakında proje başlıyor, eski formuma geri dönmeliyim."

"Bütün gün çalışacağız. Öğle yemeği de yemiyorsun, akşama kadar zorlanırsın."

"İdare edebilirim."

Sinirle gözlerini kapatıp açtı. "Kendin için de bir servis çıkar. Rica etmiyorum."

"Patronumsun diye kendini sahibim mi sanıyorsun?" diye parladım birden. "Yemek istersem yerim, istemezsem yemem."

"Elisa," dedi sakince.

Oflayarak ayağa kalktım. "Peki!" Ben kendime servis açana dek o yerine oturmuş ama yemeye başlamamıştı. Tekrar masaya oturduğumda yüzünde huzurlu bir tebessümle tabağını önüne çekti.

Kahvaltıdan sonra çalışma odasına kapandı ve bana da keyfime bakmamı söyledi. Bunu gerçekten söyledi ve ben de yaptım. Bütün günüm film ve dizi izleyerek geçti. Çünkü Adilhan Kozan'ın dışarıda kimseyle toplantısı yoktu, yaratıcı süreçleri kendisi yönettiği için bana düşen bir görev olmuyordu. Beni

neden yanında istediğini bu yüzden anlamamıştım. Buraya bu şuna gelmiş gibiydim. Ağva tatilinde bile daha çok işe yaradığımı düşündükçe deliriyordum.

Karanlık çöktüğünde nihayet odasından çıktı ve bana mesaimin bittiğini, artık eve gidip dinlenebileceğimi söyledi.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim şaşırarak. “Hiçbir şey yapmadım ki. Ne yorulması?”

“Neler yaptığını bir bilsen,” dedi tebessüm ederek.

“Bir Kore dizisi bitirdim, haklısın, çok şey yapmışım.” Dudaklarındaki zarif gülümsemeye dalıp gitmemek için, gün boyunca neredeyse hiç yerinden kıpırdatmadığım evrak çantamı kucakladım. “Eh, madem mesai bitti. Ben gideyim.”

“Kal, birlikte yemek yiyeceğim ama...”

Anında çantayı yerine bıraktım. “Olur, çok acıkmıştım zaten.” Han kendini tutamayarak gülünce pot kırdığımı fark ederek yüzümü buruşturdum. Buraya çalışmak için mecburiyetten değil de onunla vakit geçirmek için gönüllü olarak geldiğimi anlamıştı.

“Ne yemek istersin?” diye sordu beni utandırmak yerine. Düşünmeme fırsat vermeden “Kore yemeği?” dediğinde şaşkın bir gülümsemeyle başımı salladım. İzlediğim dizilerdeki karakterlerin iştahla yediği yemekleri canımın çektiğini ama kilo almamak için diyet listemin dışına çıkmadığımı biliyordu.

Yakınlardaki bir Kore restoranını arayıp sipariş verdi. “Yarım saate gelir,” diyerek L koltuğun kısa tarafına geçip oturduğunda benim çaprazımda kaldı. Evimdeki film gecemizi hatırladım birden. O zaman da aynı köşeye kurulmuş, bacakları koltuğa sığmadığı için ayakları uçtan sarkmıştı. Hatırladığım anı, tebessüm etmemi sağlarken neye güldüğümü anlamaya çalışarak bana baktı.

“Bir şey hatırladım da...”

“Gülümsediğine göre güzel bir şey olmalı.”

Cips yiyen halini hatırladığımda gülümsemem genişledi. “Güzeldi.”

“Seni böyle görmeyi özlemişim.”

“Nasıl?”

“Kaygısız.”

“Öyle mi görünüyorum gerçekten?”

“Bir süredir, evet.”

“Sence neden?”

Başını yan yatırarak daha geniş bir gülümsemeyle baktı bana. Daha derin bir bakışla. *Nedenini biliyorsun* dercesine.

Çalan telefon anın büyüsunü bozdu. Ekranı kendime çevirip arayanı gördüğümde panikle ayaklandım. Kaygısız demişti benim için değil mi? Kaşlarını çatarak bir sorun olup olmadığını sorguladığında, “Hemen dönerim,” diyerek yanından ayrıldım.

Gözden tamamen kaybolursam şüphelenip peşimden gelir ve üsteleyerek istediği cevabı alırdı. Bu yüzden mutfığa kadar gittim yalnızca. Dolaplara sırtımı yaslayarak kısık bir sesle Can’ın aramasını cevaplandırırdım. “Selam,” dedim suçlu hissedenden bir tonda. Oysaki hiçbir suçum yoktu.

“Bütün gün seni aradım. Dün de bugün de sayısız mesaj bıraktım sana. Neden dönmedin hiçbirine?”

“Meşguldüm,” dedim hiç düşünmeden.

“Ne ile?” diye üsteledi.

“Çalışıyordum,” dedim bıkkın bir ses tonuyla. “Bakamadım telefona.” Bütün gün Kore dizisi izlediğimi ve tüm mesajlarını okuduğumu, aramalarını gördüğümü ama görmezden geldiğimi bilmese de olurdu.

“İntikam mı almaya çalışıyorsun sen?” diye kızgın bir sesle sorduğunda neye uğradığımı şaşırdım.

“Ne saçmalıyorsun?”

“Sen ne saçmalıyorsun asıl? Armağan Sayer dedim sana, adamın adı akan suları durduruyor sen de biliyorsun. Bir kez çalışsaydın onunla, film ödül almasa bile sen Vural Köse denen beladan kurtulmuş olacaktın. Böyle bir fırsatı nasıl tepersin? Kendine bunu nasıl yaparsın?”

“Doğru bildiğim yoldan gitmek istiyorum.”

“Doğru yol mu?” diye hayal kırıklığıyla sordu. “Parla Saygın mı doğru yol? Aptal bir senaryo onunki. Dünyanın en klişe

dizisi resmen. Neymiş, asistan patron ilişkisiymiş. Vay canına Bu kulaklar neler duyuyor böyle...”

“İkinci Şans’tan sonra çıkan dedikoduları sen de biliyorsun Aşktan korktuğum halde âşık rolünü çok iyi yapabildiğimi bu işte yer alarak kanıtlayabilirim.” Duraksadım. “Ah, pardon.” dedim alaycılıkla. “Gerçi sen de aşta beceriksiz olduğumu düşünenlerden biriydin değil mi?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Kovaladığın şey aşk mı kariyer mi, bence sen önce buna karar ver.”

Cevap vermeme kalmadan aramayı sonlandırdığında öylece kalakaldım. Onu tekrar aramak ya da ona mesaj bırakmak gibi bir şey yapmadım. Bu benim hayatımdı ve şimdiye dek öyle olmasa da bundan sonra ipler tamamen benim elimde olmalıydı. Kovaladığım şey her ne olursa olsun nereye doğru koşacağıma benim karar vermem gerekirdi.

Han’ın yanına dönmek üzere kapıya yöneldiğimde onu kapı pervazına yaslanmış bir halde buldum. Konuşmamı duymuş muydu, duymuşsa ne kadarını duymuştu bilmiyordum ama kollarını çözüp omurgasını dikleştirdikten sonra “İyi misin?” diye sormasıyla konuyu az da olsa anlayacak kadarını duyduğumu sandım.

“Can işte,” dedim omuzlarımı kaldırıp indirirken.

“Kabul etmemişsin teklifi.”

“Ne teklifi?” diyerek bilmezlikten geldim. Konuyu kapatmak ve yemeğim geldikten sonra afiyetle yemek yemek istiyordum sadece.

“Armağan Sayer’den bahsediyorum.”

Cevap vermek üzereydim ki farkına vardığım bir gerçek, kaşlarımı şüpheyile çatmama neden oldu. Bu ismi hiç dile getirmemişdim, hoparlörü açmadığıma göre Can’ı duymuş da olamazdı. “Sen nereden biliyorsun bunu?” diye sorarken kuşkuyla kısılmıştı gözlerim. Yoksa bu işi ayarlayan aslında Can değil de Han mıydı? Bir kez daha mı arkamdan iş çevirmişti? İyiliğim için bile olsa nasıl yapardı bunu?

Ona bakan gözlerimde nasıl bir ifade varsa anladı hemen. "Can söyledi." dedi birden telaşlanarak. "Belki seni ikna ederim diye... Bütün gün sana ulaşamayınca beni aradı, anlattı dün olanları."

Kaşlarımı kaldırdım şüpheyle. Ona herkesten ve her şeyden çok güvendiğimi sanıyordum. Meğer bir kez kırılınca güven, böyle kolay kolay eski halini alamazmış, şimdi anlıyordum.

Burnum sızlamaya başladığında büyük adımlarla yanıma geldi. "Elisa," dedi omuzlarımdan tutarak. "Yemin ederim Can söyledi. Düşündüğün gibi bir şey yok."

"Sana güvendiğimi sanıyordum."

"Bana güveniyorsun," dedi büyümlü bir sesle. "Sadece korkuyorsun."

"Bu kez neyden?" diye sordum buruk bir tebessümle.

"Seni tekrar hayal kırıklığına uğratmamdan."

"Yapacak mısın bunu?"

"Asla," diyerek söz verdi. "Bir kez kaybettim seni zaten. Bir daha, asla."

Omuzlarımı tutan ellerinde hissettiğim sıcaklık giderek arttığında sanki dünya daha hızlı dönmeye başlamıştı. Aramızdaki mesafe gittikçe azalırken parmak uçlarımda yükseldiğimi fark etmeme sebep olan şey, çalan zildi. Hızla geriye doğru kaçır gibi çekildim. "Yemeğim geldi!" dedim heyecanla.

Beni heyecanlandıran siparişimin kapıda beklemesi değildi, bunu ikimiz de biliyorduk. Yine de "Tam vaktinde," diyerek gülümsediğimde bana eşlik etti. "Kurt gibi acıkmıştık değil mi?"

"Ya, hem de nasıl," diyerek gülümsedi. "Neredeyse beni yiyordun."

Kendi tükürüğümde boğulmuşum gibi öksürmeye başladığımda göz kırıp kapıyı açmak üzere gitti. Elimle sıcaklayan yüzüme yelpaze yaptım, sakinleştiğime inandığımda peşinden giderek salondaki yerimi aldım. L koltuğun uzun kenarında bağdaş kurarak oturduğumda biraz önce olanlar için değil, gerçekten de diziyi izlerken canımın fena halde çektiği Kore yemeklerinden tadacağım için heyecanlıydım.

Han siparişi orta sehpaaya bıraktıktan sonra benim hüyüt bir iştahla yemeye başlamamı gülümseyerek izledi. Ağzına attığım üçüncü *kimhap* parçasından sonra "Teklifi neden kabul etmedin?" diye sorarak lokmamı boğazıma dizmiş oldu.

Zaman kazanmaya çalışarak lokmamı yavaşça çiğneyerek yuttum. "Çünkü..." dedim düşünceli bir sesle. Ona nasıl bir açıklama yaparsam bana gerçekten inanırdı bilmiyordum. Bu teklifi reddetmemin hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

"Armağan Sayer'le iş yapman seni yeniden zirveye taşırmış," dedi Can'dan duyduklarıyla. *Kimchiden* koparıp ağzına attı, bana fazlasıyla acı geldiği için bir türlü afiyetle yiyemediğim turşuyu yüzünde en ufak bir ifade oluşmadan bitirdi. "Risksiz ve kesin çözüm. Bu yüzden mi istemedin?"

Kaşlarım çatıldı birden. "Nasıl anladın?"

"Seni tanıyorum," dedi gülümseyerek. "Yollarına çiçek yaprakları dökülsün istemezsin, yürüdüğün yollarda çiçekler açsın istersin."

"Beni tanıyorsun," dedim hayranlıkla. Söylediğinde yanlış tek bir yer bile yoktu.

"Aşkı kaybetmek istemezken neden bir tek kariyer peşinde koştuğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum seni."

"Hiç mi kızmıyorsun bana?" diye sordum.

"Hiç," dedi anlayışla. "Çünkü benim mücadelem ikimize de yeter. Sen kariyerinin peşinden koş, ben de aşkımızın."

"Peki ya senin kariyerin?" diye sordum, Dahlia'nın iflasın eşiğine geldiğini hatırlatmak için.

"Ben de kariyerimi kaybetmek istemiyorum elbet ama peşinden koşmak istediğim bir tek senin aşkın." Omuz silkti hafifçe. "Aşkı kazanırsam yeniden, Dahlia zaten kurtulmuş olur çünkü *ben* kurtulmuş olurum."

Beni kendine âşık et ki senin aşkın beni yaşatsın, demiştim Han'a; benim aşkımın onun için bir kurtuluş olduğunu bilmeden.

23. BÖLÜM

“BİR ŞAHESERE İMZA ATMAK”

Adilhan Kozan’ın evinde geçirdiğim üçüncü günün sonunda dayanamadım ve itirafçı oldum:

“Han ben çok sıkıldım.”

“Başka dizi bulalım.”

Oflayarak ayağa kalktım. “Dizi izlemekten sıkıldım zaten. Bana bir iş ver ya da bırak gideyim.” Gözlerimi kaçırdım. “Yüzünü gördüğüm de yok zaten. Neden geliyorsam buraya...”

“İlham olmak için.”

“Bütün gün bu salonda oturup dizi izliyorum. Nasıl bir ilham ki bu?”

“Varlığın yetiyor bana. Var olman yetiyor.”

“O halde yanında olmam şart değil. Bir yerlerde olduğumu bilmen yeterli.”

Hafifçe kaşları çatıldı. “Gitmek mi istiyorsun?”

“Bir şey yapmak istiyorum. Duru bütün gün Yalın’ın işlerine koşturuyor. Ece desen başını kaşıyacak vakti yok. Eymen yeni yazısı için kendini kapatmış durumda. Ben? Oturmuş bütün gün dizi izliyorum.”

Eğlenir gibi gülümsedi. “Gerçekten iş istediğine emin misin?”

“Eminim.”

“Evim güvende olacak mı? En son bir işle meşgulken yırktı-
timi yaktın diye hatırlıyorum da...”

“Aşk olsun,” dedim surat asarak.

“Oldu bile,” diyerek burnumdan küçük bir makas aldı. “Gel bakalım, sana güzel bir iş paslayalım.”

Heyecanlanarak peşine takıldım. Birlikte son üç gündür kendini kapatıp çalıştığı odaya girdik. İçeri girer girmez aldığım yoğun koku nefesimi kesti. Notaları ayırt edebilmek imkânsızdı, sanki tüm kokuları karıştırmış ve kendini bir koku bombasıyla imha etmeye çalışmıştı. Telaşlı adımlarla pencere-
lere doğru yürüdüm, izin alma gereği duymadan camı açtım. “Burada nasıl çalışıyorsun sen?” diye sordum burnumu kırıştırarak. “Yani evet, kötü değil ama çok yoğun bir koku bu. Başın ağrımadı mı hiç?”

Dilini şaklattı gülümseyerek. “Hiç.”

“Yine de bu cam açık kalacak. En azından molalarında.”

“Sen nasıl istersen.”

Masanın üzerindekiyle şöyle bir baktım; şişelere, damlalıklara ve bilakis notlara temas etmemeye özen gösterdim. “Neler yaptın?” Aldığı notları okumamam gerektiğini fark edince başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Tabii, paylaşmak istersen... Son ana kadar saklarım, benim olayım bu, dersan anlayışla karşılarım.”

“Aslında öyle,” dedi yanıma doğru gelirken. “Tamamlayana dek kimseyle paylaşmam kokularımı. Ama sen yabancı sayılmazsın.”

“Bak sen,” dedim flörtöz bir gülümsemeyle.

“Hı hı,” diye aynı şekilde karşılık verdi. “Eksik olan şeyi bulmada senden daha iyisini tanımıyorum.”

“Biraz sabır,” diyerek göz kırptım.

Masanın üzerindeki cam şişelerden birini alıp bana uzattı. Hevesle şişeyi elinden almak üzereydim ki “Ya da dur,” diyerek geri çekti, kapağını açıp kendi yaptığı parfümden damlattı boynuna.

“Şimdi tadabilirsin.” Eğlenir gibi güldü. “Pardon, koklayabilirsin diyecektim.”

“Han,” dedim uyaran bir ses tonuyla.

“Ben anlamam,” diye oyunbaz bir tavırla omuz silkti. “Merak ediyorsan, buyur. *Seninim*.”

“Yok ya,” dedim çekiniyormuş gibi rol yaparak. “Ben en iyisi direkt şişeyi alayım.”

“Korkuyor musun yoksa?” diye sordu alay edercesine.

“Sen de beni iyice korkak belledin.”

“Öylesin ama. Bir adım atıp koklayamadın. Artık ne olmasından korkuyorsan...”

“Ne olmasından korkacakmışım pardon?” diyerek kıstım gözlerimi. “Alt tarafı boynunu koklayacağım. Hayır, ne olabilir ki en fazla?”

Başını hafifçe geriye atarak boynunu açığa çıkardı. “Görelim ne olacağını.”

Sinirle aramızdaki mesafeyi kapattım. Ellerimi omuzlarına koyup parmak uçlarımda yükselerek boynuna uzandım. “Bak, bir şey olduğu yok,” dedim sakın sakın. “Şimdi koklayacağım ve geri çekileceğim. Bu kadar.”

Mırıltılı bir ses çıkardı benimle alay edercesine. Onu yanıltma hırsıyla derin bir nefes çektim içime ama aldığım nefes sonum oldu sanki. Anında büyüledim, içim titrerken gözlerim istemsizce kapandı.

Han’ın zafer kazanmış bir edayla gülümsediğine adım kadar eminken “Mandalina,” diyerek bulduğum ilk notayı fısıldadım.

“Doğru,” dedi keyifli bir sesle. “Başka?”

Bir nefes daha çektim içime. “Sandal ağacı?”

“Başka?” diye yineledi.

Gözlerimi usulca açtığımda başını bana doğru eğdiğini gördüm. Dudaklarımız arasındaki mesafe gittikçe azalırken “İnciçiçeği,” diye fısıldadım.

Haz. dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. "Bakış" diye sorarken dudaklarını dudaklarıma sürmesine izin vermiştim çünkü bir anlığına her şeyi yok saymak istedim. Kızgınlığım ve kızgınlığım tamamen silinip gitti aklımdan, kalbim çoktan unutmuştu zaten.

"Karamel," dedikten sonra en az tenindeki koku kadar tatlı bir öpücük için dudaklarımızı birleştirdim.

Etrafımı saran bu tatlı koku muydu başımı döndüren yoksa dudaklarıyla olan vuslatım mı, bilmiyordum. Diliyle dudaklarımı aralayıp beni daha sert ve iştahla öpmeye başladığında elleri belimdeydi. Havada yükseldiğimi hissettim ve bir an sonra Adilhan Kozan'ın çalışma masasındaydım, günlerdir üzerinde çalıştığı formül kâğıtları şimdi altımda eziliyordu ve bu, onun için hiç sorunmuş gibi görünmüyordu.

Ellerini bacaklarımı iki yana ayırmak için kullandığında masanın üzerindeki şişelerden birkaçı yere düştü. Han, bu test tüpü şişelerinin yurtdışından özel olarak getirildiğini ve sınırlı sayıda olduğunu bilmesine rağmen bir an bile duraksamadı, tekrar belimden tuttu beni ve hızla kendine doğru çekti. Bacaklarımın arasındaki yerini aldığı anda sertliğini hissetmek bir an için nefesimi kesti, dudaklarımızı ayırarak başımı geriye doğru yatırdım. Dilini çenemden boynuma doğru kaydırırken benim aksime nefes alma ihtiyacı duymuyormuş gibiydi çünkü belki de onun nefes alma biçimi buydu.

Tatlı öpücüklerle başlayan öpüşmemiz birbirimize duyduğumuz özlem ve arzuyla anbean vahşi bir boyuta evrilirken elini kazağımdan içeriye sokmasıyla her şeyi, sandığım kadar unutamadığımı fark ettim. Elini tuttuğumda istemediğimi anlayarak öpüşünü yavaşlattı, bir an sonra durup dudaklarını benimden ayırdı.

Düzensiz nefesleri yüzüme çarparken "Şimdi değil," dedim sadece. Anlayışla başını sallayarak geri çekildi, pantolonunun önünde oluşan kabarıklık görmezden gelinmeyecek türdendi

ama ses etmedi. Kâğıtlar ezilmiş, şişeler kırılmış ve kokular birbirine karışmıştı ama hiçbirini sorun etmedi. Bana içten bir sevgiyle baktı sadece, çok uzun zamandır düşlerinde bile göremediği bir armağanmışım gibi baktı.

“Aç mısın?” diye sordu nefesi düzene girdikten sonra.

Masanın üzerinde oturmaya devam ederken başımı salladım. “Çok açım.” *Ama sana.*

“Pizza?” diye sorduğunda aklına ilk geleni söyledi sanmıştım ki “Yarım kalan bir pizzamız vardı. Kalpli olanından,” diyerek bizi geçmişe götürdü.

Kıkırdadım. “Olur,” dedim hevesle başımı sallarken. “Hamuru sen açarsın değil mi?”

Dişlerini göstererek güldü. “Peki Elisa,” dedi tatlı tatlı. “Ona da peki.”

Uzanıp belimden tuttu beni yeniden, bir vazoyu yerinden kolayca oynatıyormuş gibi hiç zorlanmadan beni kaldırıp yere bıraktı. “Sen mutfağa git, ben de geliyorum.”

Kalıp masayı toplayacağını düşünerek “Yardım edeyim,” dedim. Bir yandan buruşan kâğıtları düzeltmeye çalışıyordum. “Benim yüzümden dağıldı zaten.”

“Dağılan sadece masa değil,” dediğinde ne için zamana ihtiyacı olduğunu anlayarak durdum, masayı öylece bırakarak geri çekildim.

“Ben en iyisi gidip pizza malzemesi var mı diye bakayım.”

Ağır ağır başını salladı. “Sen en iyisi öyle yap.”

Odadan kaçır gibi ayrıldığımda kalbim aşk için attığını haykırmaya başlamıştı yeniden. Mutfağa girdiğimde suratımda aptal bir gülümseme vardı. Âşık, aptal bir gülümseme...

•

Han gelene kadar dolapları karıştırarak pizza için gerekli tüm malzemeleri çıkardım. Bendeki gibi bir hamur yapma

makinesi bulmayı beklemiyordum tabii ama yine de alt dolaplara bakarak şansımı denedim. Ada tezgâhın üzerine tüm malzemeleri dizdikten sonra kullanacağımız bıçak ve kesme tahtası gibi materyalleri de hazır edip beklemeye koyuldum.

Neyse ki çok geçmeden geldi. “Nereden başlıyoruz?”

“Sanatçı sizsiniz,” diyerek mutfağı işaret ettim. “Ben sadece ilham kaynağıyım.”

“Öyle yağma yok,” dedi itiraz istemez bir sesle. “Daha az önce ‘iş istiyorum’ diyordun. Al sana iş. Bu pizza birlikte yapılacak.”

“Emredersiniz patron,” dedim lakayt bir şekilde.

Gülerek kollarını sıvazladı, çıkardığım malzemelere bakıp eksik bir şey olmadığını görünce işe koyuldu. Söz verdiği gibi hamuru yapan da açan da o oldu. Ona birçok konuda birçok defa hayran kalmış ve hülyalı gözlerle onu seyre dalmıştım ama bu seferki başkaydı. Hamuru yoğururken belirginleşen kol kaslarından alabilsem gözlerimi, yüzündeki o mağrur ifadeden alamıyordum. Ben dahil milyonlarca insanı etki altına alan parfümler yapmıştı bunca yıl, o parfümler için bile böyle gurur dolu bir gülümseme görülmemişti suratında. Takdir bekleyen küçük bir çocuk gibi dönüp dönüp bana bakması da cabasıydı.

Han hamuru açmaya başlamadan önce ben de sebzeleri doğradım. “Bu hamur nasıl kalp şeklini alacak?” dediğinde mantarlarla işim bitmişti.

“Kalp yapmayı bilmiyor musun?”

Dilini şaklattı. “Öğretsene.”

Yarım kalan pizzayı nasıl yapmıştın, diye soracakken ne yapmaya çalıştığını anlayarak biberleri bıraktım. “Öğreteyim,” diyerek yanına geçtim. Kenara çekilerek bana yer açtı. Biberleri yıkarken ıslanan ellerimi ada tezgâhın üzerindeki kâğıt havluyla silip daire şeklinde açtığı hamurun bana en yakın olan kenarını tuttum. “Aşk, inişli çıkışlı duyguların bir bütünü,” dedim hamuru kendime doğru çekerek kalbin sivri ucunu oluştururken.

“Aşkı temsil eden kalbin bir köşesi bu yüzden sivri.” Kalbin alt kısmını hallettikten sonra üst kısmındaki yumuşak kıvrımları oluşturmak için ellerimi onun ellerine kenetledim. “İki ruh tek beden.” Han’ın sağ elini sağa, sol elini sola çekerek hamurun üst kısmını iki yana doğru açmış oldum. “İşte, kalbim,” dedim kalp formundaki hamura bakarak.

Elini bıraktığımda parmak uçlarıyla hamura şöyle bir dokundu. “Bir de kalbim taştan diyordun.”

Kıkırdadım. “Aptal.”

“Sebzeler hazır mı?” Kusursuz bir biçimde doğradığım sebzelere gözücuyla baktı, dudakları beğeniyle kıvrıldı. “Süsleyelim bakalım *kalbini*.”

Hamurun üstünü rengârenk sebzelerle donattık. Fırın ayarlarıyla ilgili hiçbir bilgim olmadığı için pişirme işini de Han üstlendi. Yaklaşık kırk dakika sonra tepsiyi fırından çıkardığımızda, daha önceki denememizde bu aşamaya gelemediğimizi bildiğimizden ikimiz de çok heyecanlıydık.

Dolaptan servis tabaklarını çıkardım ve kalbi tam ortadan ikiye bölerek bir parçasını Han’a, diğerini kendime aldım. Bu sırada Han masayı kurmuş ve her zamanki yerinde oturmuş beni bekliyordu. Her iki elimde de servis tabağı varken masaya döndüm ve ağzımın suları akarken ben de yerimi aldım.

Han’la bu masada ilk kez oturduğumuz günü hatırladığımda dudaklarımda aptal bir gülümseme oluştu, elbette bu gözünden kaçmadı ve neye güldüğümü sordu.

“Evine geldiğim ilk günü hatırladım da... Nasıl şaşırmıştın beni kapıda görünce.”

“Hiç beklemiyordum çünkü,” dedikten sonra pizzayı çatal ve bıçakla yemeye çalıştığımı görünce kaşlarını çatı. “Bunu beklemediğim gibi.” Kendi pizzasını eline aldı ve havada salladı. “Pizza dediğin böyle yenir.” Sivri köşesinden bir ısırık aldı, kocaman bir ısırıktı bu ama yüzündeki ifadeye bakılacak olursa lezzetliydi.

“Böyle de yenir,” diyerek kestiğim küçük parçayı ağzıma attım. Beğeni dolu bir ses çıkardım çünkü bu belki de yıındı-ye dek yediğim en iyi pizzaydı. Yani tamam, biraz abartmış olabilirim. İtalya’da yediklerimin yerini elbette tutamazdı. Her zaman gittiğim, evime çok yakın olan pizzacıdakilerle de yarışamazdı ama başka bir şey vardı bunda. Daha sıcaktı ama ağzımı yakmıyordu, daha tatlıydı ama biberlerin acı olduğunu biliyordum, tadı daha yoğundu ama malzemesi o kadar da bol görünmüyordu. Han’ın ellerinin değdiği her şey gibi bu pizza da en iyi değil en *derin* hissettirendi.

“Enfes olmuş.”

Övgü beklediğini düşünerek söylediğim söze karşılık elimi tuttu. “Eh, kimin güzel ellerinden çıktı,” dediğinde yüzünde yine o mağrur ifade vardı ama bu kez gurur duyduğu bendim. Oysaki ben sadece sebzeleri doğramıştım. Zor olan hamuru yoğurmak ve pizzanın tam kıvamında pişmesini sağlamaktı ve bunları yapan Han’dı, ben değildim.

“Hiç mütevazılık yapma şimdi. Birlikte yaptık bu şaheseri.”

“Haklısın,” diyerek başparmağını elimin üstünde nazikçe gezdirmeye başladı. “Bu bir şaheser.” Elimin bıçak kullanmak için kendime doğru çekeceğim sırada “Başka şaheserler de yapmak ister misin birlikte?” diye sordu.

“Ne gibi?” diye sordum korkarak. Çocuk mu yapmak istiyordu benimle? Evlenme teklifi etmek üzere olamazdı değil mi? Yok artık, daha neler... Henüz barışmış bile sayılmazdık. Öpüştük diye sevgili mi olduk sanıyordu acaba? Yine de... Böyle sıradan bir akşamda hiçbir hazırlığı olmadan bana evlenme teklifi etmezdi değil mi? Hiç olmazsa bir konuşma yapardı. Böyle kuru kuruya evlenme teklifi mi olurdu yahu?

“Benimle parfüm yapmak ister misin?”

“Parfüm mü?” diye şaşkın şaşkın sordum. “Şaheser derken bahsettiğin parfüm müydü?”

“Sen ne sandın ki?”

Gerçekten... Ben ne sanmıştım ki... "Hiç," diye gevelmeye başladım. Ardından bana ne teklif ettiğini hatırlayarak gözlerimi büyüttüm. "Sen ciddi misin? Parfüm mü yapacağız birlikte? Sen ve ben?"

Hevesle başını salladı. "Dahlia'nın yeni projesi için yapacağımız üç parfümden birini seninle yapmak istiyorum."

"Hem de Dahlia için mi yapacağız?" diye adeta çığlık atar gibi sormuştum. Adilhan Kozan bana birlikte parfüm yapmayı teklif etmişti, öyle mi?

Bir kez daha başını salladı. "Ne dersin? Var mısın benimle Dahlia için parfüm yapmaya?"

"Varım," dedim hiç düşünmeden.

"Ama bir şartım var."

"Ne olursa," derken heyecandan ölecekmişim gibi hissediyordum. "Yeter ki o parfümde benim de bir imzam olsun."

"O halde yarın gelirken valizini de getir."

"Niye ki?"

"Parfüm bitene kadar benimle yaşayacaksın."

24. BÖLÜM

“ADİLHAN KOZAN’LA YAŞAMAK”

“Kabul ettin mi gerçekten?”

Gözlerimi devirdim. “Tabii ki kabul ettim İpek. Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirim?”

“Bu kadar çok parfüm yapmak istediğinizi bilseydim, sizin için bir atölye bulabilirdim. Ya da parfüm uzmanı.”

“Parfüm yapmak istemiyorum Sevgi. Dahlia’nın parfümlerini yapan Adilhan Kozan’la parfüm yapmak istiyorum.”

Kızlar aldıkları cevapla sessizlik yemini ederken son kontrollerimi yaptım. Han’ın evinde ne kadar kalacağım belli değildi, bu yüzden şimdilik iki valiz hazırlamıştım. Tabii bir de onun için küçük bir sürpriz...

“Bir ihtiyacın olursa alo demen yeterli biliyorsun. Hemen çıkıp geliriz.”

Kahkaha attım. “Uzak şehirlere gitmiyorum İpek. Alt tarafı kısa süreliğine Han’a taşınıyorum. Belki birkaç güne parfümü bitiririz, dönerim ben de.”

“Olsun,” diyerek omuzlarını kaldırıp indirdi. “Aklında olsun yine de.”

Sıcak bir gülümsemeye ona sıkıca sarıldım. “Senden istediğim şeyi hallettin mi?” diye sordum geri çekilince. Başını onaylarcasına salladı.

“Bana sarılmak yok mu?” diye sorunca Sevgi, kıkırdayarak dönüp ona da sarıldım.

Sevgi eşyalarımı arabamın bagajına yerleştirmeme yardımcı olduktan sonra şoför koltuğuna geçip oturdum. Derin bir nefes alarak emniyet kemerimi taktım ve motoru çalıştırdım. Bisiklet sürmek gibi bir şeydi bu araba kullanmak, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin ellerin direksiyonu tutunca gerisi geliyordu. İpek’in mahallesinden ayrılmak üzere ayağımı fren-den çektiğimde İpek arkamdan su döktü. Batıl inançlarla örtülü geleneksel tutumları her zaman ilgimi çekmişti. Dikiz aynasından onlara bakarken gülümsedim ve beni heyecanlandıran varış noktam için gaza bastım.

Adilhan Kozan’ın evinin bulunduğu sokağa girdiğimde neredeyse bir buçuk saattir yoldaydım ve araba kullanmayı neden pek sevmediğimi hatırlamış oldum. Trafikten nefret ediyordum çünkü. Oysaki arka koltukta oturup çalan müziğe eşlik ederken ya da senaryo çalışırken keyfim gayet yerinde olurdu. Bunalmış bir halde arabadan inip bagaj kapısını açarak içindekilere şöyle bir baktığımda anında pes ettim, kapıyı açık bırakarak eve doğru yürüdüm. Anahtarım olmasına rağmen zile bastım. Han’ın beni karşılamak için erkenden uyandığını düşünerek kapının açılmasını bekledim. Öyle de oldu, kapı hızla açıldı ve ağzı kulaklarında olan Han, “Hoş geldin,” diyerek beni evine buyur etti.

“Hoş buldum,” dedikten sonra eşikten geçtim. Evine ilk kez geliyormuşum gibi heyecanlanmıştım birden. “Ah,” dedim son anda hatırlamış gibi yaparak. “Bagajda birkaç parça eşyam var.”

“Birkaç parça?” dedi kaşlarını kaldırarak. Elimdeki anahtarı alıp dışarı çıktı. Kıkırdayarak eve girdiğimde burnuma dolan koku hem çok tanıdık hem de bir o kadar yabancıydı.

Han çok geçmeden çantalarım ve bavullarımla birlikte eve girdi. “Bir parfümün yapımı ne kadar sürüyor sandın acaba...”

“Aşk olsun,” dedim dudaklarımı bükerek.

“Bana göre hava hoş,” dedi bavulları köşeye bırakarak. “Ama ben aylarca müştemilatında kaldım, bu kadar eşya yoktu yanımda haberin olsun.”

“Gidiyorum ben ya.”

Kapıdan çıkmak üzere adım atmıştım ki bileğimden yakaladı hemen. “Tamam tamam, bir şey demedim.”

“Ben sana sürpriz kurabiyelerle geliyorum, senin dediğine bak.”

“Kurabiye mi?” dedi gülümseyerek.

“Hı hı,” diye hevesle başımı salladım. “Hamurışı seviyorsun ya. Çalışırken yersin diye.”

“Dur tahmin edeyim, kurabiyeleri İpek yaptı.”

İnkâr etmedim. “Yani evet, hamuru ben yapmadım ve fırının başında bekleyen de ben değildim ama kurabiyelerin şekli bana ait. Önemli olan da bu değil mi zaten?”

“Hım.” Bileğimi tutan eliyle beni kendine doğru çekti. Diğer eliyle de belimden yakaladı. “Kalpli kurabiyeler mi yaptın benim için?”

“Pek sayılmaz.” Bir kaşını merakla kaldırdığında tatlı tatlı gülümsedim. “Beğeneceğini düşünüyorum.” Elimi kaldırıp belimi saran kolunu tuttum ve onu yavaşça kendimden uzaklaştırıp küçük adımlarla valizlerimin yanına gittim. Han meraklı gözlerle beni izlerken çantamdan pembe saklama kabını çıkardım ve kapağını açarak içindekileri ona gösterdim. “Bak.”

Çatık kaşlarla yanıma geldi ve kabın içindeki kurabiyelere baktı. “Ne bu?”

“Anlamadın mı?” İçinden bir tane çıkardım ve elimde tutmaya devam ederken havada salladım. “İyi bak.”

“El bombası mı yaptın?”

Gözlerimi büyüttüm. “Yok artık! Şişe bu şişe, parfüm şişesi!”

Kurabiyeyi elimden alıp önünü arkasını incelemeye başladı. “Vay canına,” diye beceriksizce rol yaptı. “Ne güzel bir şişe... Bu kesinlikle bir parfüm şişesi.”

“Çok kötüsün.” Saklama kabının kapağını kapattım hızlıca
 “Yok sana kurabiye. Hepsini ben yiyeceğim.”

“Ama Elisa,” dedi yumuşak bir sesle. “Bir bak şunlara. hiç
 parfüm şişesine benziyorlar mı?”

Aslında haklıydı, pişmeden önce hepsi birer parfüm şişesi-
 di ama fırında başlarına ne geldiyse şimdi hiçbir şeye benzemi-
 yorlardı. Han en azından el bombası diyerek kötü de olsa bir
 benzetme yapabilmişti. Bense bakınca hiçbir şey göremiyor-
 dum. Zaten çocukken bulutları hayvanlara benzetme oyununu
 da beceremezdim.

“Haklısın galiba,” dedim üzüntüyle.

“Sıkma canını. Bir dahakine kabartma tozunu daha az ko-
 yarsın, olur biter.”

“Kabahat kabartma tozunda diyorsun yani.”

“Sende olacak değil ya...”

“Doğru diyorsun.” Hak verircesine başımı salladım. “Sahi,
 bu koku nereden geliyor?”

“Ah,” dedi birden hatırlayarak. “Ben de sana bir sürpriz ha-
 zırlamıştım.”

“Kalpli mi seninki de?” diye alay ettim.

“Daha ziyade... soğanlı.”

Ona şok olmuş gözlerle bakakaldım.

Sırıttı. “Gel hadi gel.” Elimi tutup beni zorla mutfağa doğru
 çekti. O çok tanıdık ve bir o kadar da yabancı gelen kokunun
 kaynağıyla buluşturdu. Lisedeyken babamla her hafta sonu
 kahvaltı yapar ve menemen yerdik, soğansızdı bizim yediğimiz
 ama menemendi sonuçta. Onu kaybettikten sonra bir daha hiç
 yememiştik ve şimdi Han’ın bunu bilmeden benim için mene-
 men yapması içimi burkmuştu. Yiyebilecek miydim yoksa onu
 kıracak mıydim, bilmiyordum.

“Ben gelmeden bir şeyler yemiştik ama...” diye yalan söy-
 ledim.

“Tadına bak en azından,” dedi rica eder gibi.

Mutfığa girdiğimizde kahvaltı masasını adeta donatmış olduğunu gördüm. Ben sadece bir tabak menemen görmeyi beklerken karşılaştığım manzara akıl alır gibi değildi. Ona günlerdir hazırladığım kahvaltılarının yanında bu masa padişah sofrasından halliceydi. Her şey vardı masada. Avokadolu tost, sebzeli omlet, yulaf lapası, simit, meyve salatası, bin bir çeşitten oluşan peynir ve zeytin tabağı, yeşilliklerle birlikte diğer tüm kahvaltı malzemeleri... Ne sevdiğimi bilmesine rağmen belki yerim diye sevmediğim şeyleri bile koymuştu masaya.

Ona şaşkın bir gülümsemeyle baktım. "Bütün bunları sen mi hazırladın?"

"Elbette."

"Madem böyle maharetlerin vardı, benim evdeyken niye göstermedin?" diye takıldım.

"Elisa Tanyeli'nin evinde böyle bir sofrayı kurmak mümkün olur muydu hiç?" diye karşılık verdi. "Hatırlatırım, bir kez simit aldım diye söylemediğin laf kalmamıştı."

"O zamanlar diyet listeme göre besleniyordum çünkü."

"Bu yüzden şimdi her birini afiyetle yiyebilirsin." Adilhan Kozan'ın her sabah oturduğu sandalyeyi benim için çekti ve oturmamı bekledi. Asistan olarak mutfak dolaplarını karıştırdığım günler çok uzak değilken patronumun yerine oturdum.

Han sandalyemi ittikten sonra ocağın üzerindeki tavayı aldı eline ve dolaptan lila rengi servis tabağı çıkardı. Benim için evine tabak alması kalbimi sıcacık bir hisle doldururken az sonra o tabakta menemen yiyeceğim aklıma gelince suratım asıldı.

Tabak için masada yer açacaktım ki Han, lila tabağı boş bir şekilde önüme koydu. "Senin için," dedikten sonra tavayı da masaya bıraktı.

"Tavada mı yiyeceğiz?"

"Tabii."

Ben şaşkın şaşkın tavadaki menemene bakarken Han tekrar ocağa yöneldi. Geri döndüğünde elindeki tepside benim için

portakal suyu ve her ikimiz de için de çay vardı. Uzattığı çay bardağını boş servis tabağımın yanına bıraktıktan sonra portakal suyumdan bir yudum aldım.

Daha önce hep benim oturduğum yere geçtikten sonra ekmeğ sepetini bana uzattı. Kendisi için beyaz ekmeğ, benim içinse karabuğday ekmeğinin yanında çavdar ve siyez ekmeği de almıştı. Onu şaşırtarak beyaz ekmekten bir dilim aldım. Geniş bir gülümsemeyle o da bir dilim beyaz ekmeğ aldı ve ben tavadaki menemenden tabağıma servis yapmasını beklerken ekmeğini menemene batırdı.

“İşte böyle yiyeceksin,” dedi ekmeği ağzına atarken.

Bir elimdeki ekmeğe baktım, bir tabağımın yanındaki çatal ve bıçağa. Ve nihayet savaşımayı kesip ona dönüşmeyi kabul ettim. Onun gibi ekmeğimden bir parça koparıp ucunu menemene batırdım ve ağzıma attım. En son yıllar önce tattığım bir şey olmasına rağmen hiç yabancılık çekmedim. Tabii içinde soğan olması işleri biraz karmaşıktı ama o kadar da sorun değildi.

“Beğendin mi?” diye sorarken cevabı zaten biliyor gibi görünüyordu. Beni çok iyi tanıdığı için mi yoksa kendi el lezzetine olan güveninden mi bilinmez, beğendiğimden emindi.

“Beğendim,” dedim ekmeğin diğer parçasını yine menemene batırırken. “Eline sağlık.”

“Çayından da iç,” diye hatırlattığında lokmamı yuttuktan sonra çaydan bir yudum aldım ve böylesinin çok daha keyifli olduğunu fark ettim. Han ağzının tadını gerçekten çok iyi biliyordu.

Kahvaltıdan sonra ne kadar ısrar etsem de bulaşıkları tek başına halletti. “Asistanlık günlerim henüz bitmedi,” diye hatırlatsam da kabul etmedi. Han mutfağı toparlayana dek ben de salonda oturup birlikte yapacağımız parfüm için araştırma yaptım. En azından bu şekilde işe yarar olmak istemiştım.

Han işlerini bitirip yanıma geldiğinde heyecanla ayağa kalktım. “Başlıyor muyuz?”

“Bu kadar çok istediğini bilseydim daha önce teklif ederdim.” dedi şaşkın bir gülümsemeyle.

“Sen deli misin?” dedim kendimi tutamayarak. “Dahlia’yı tanıdığım günden beri en çok istediğim şey bu.”

“Ciddi misin?” diye sorarken daha da şaşırmış görünüyordu. Kırdığım potu fark ettim ama geri adım atacak değildim. “Evet.”

“Sen gerçekten bunca zamandır yaptığım parfümlerden haberdar mıydın?”

“Hayranıydim desek daha doğru olur.” Afallamış suratıyla bakakaldı. “Lansmanlarınızdan birine katılabilmiştim sadece ama çıkan her parfümünüzü ilk gününde sipariş ederdim. Yalın’ın bir dergiye verdiği röportajı okumuştum, şirketin gizli bir ortağı olduğu ve tüm parfümlerin onun elinden çıktığı yazıyordu. Merak ettim kim bu adam diye... Can’dan araştırmasını istedim, bulamadığını söyledi. Yalın’la bir iki davette denk geldik ama yanlış anlar diye soramadım.”

“Beni tanımak mı istedin sen?” diye sordu şaşkın şaşkın. “Gerçekten mi?”

Şeffaflığı sürdürerek başımı salladım. “Ama bulamadım seni. Hayalet gibi bir şeydin sonuçta.”

“Doğru,” dedi şaşkınlığı sürerken. “Hayalet gibiydim senden önce.”

“Bu kadar romantik bir hırsız olduğunu bilsem daha iyi araştırırdım seni.”

“Romantik hırsız?” dedi kaşlarını çatarak.

“Kalbimi çaldın ya,” diyerek göz kırptım.

Başını geriye atarak içten bir kahkaha attı. Yaptığım espriyi komik bulduğu için gülmemişti, yıllardır umutsuzca bana ulaşmaya çalışırken aslında benim de onu aradığımı öğrenmesi mutlu etmişti onu. Gözlerindeki parıltıya baktıkça bu itirafı ona çok daha öncesinde yapmam gerektiğini anladım. Fakat işte, yaşadığımız onca şeyden sonra ona karşı kendime kızmadan gülümseyebildiğim ilk an da bu andı.

Elini uzattığında tereddüt etmeden tuttum, beni her zaman sinde benden izler taşıyan o odaya götürdü. İçinde birbirinden güzel tablolar ve çiçekler olan çalışma odasına girmek üzereyken durdum, merakla dönüp bana baktı.

“Başlamadan önce dişlerimizi mi fırçalasak?”

Kaşları çatıldı bir an için ve bunu neden istediğimi anlayınca sırttı. “Gel bakalım.”

“Ama önce diş fırçamı almalıyım valizimden.”

“Gel sen, gel,” diyerek beni çekiştirmeye başladı. Evinde iki banyo daha olduğunu biliyordum ama Han nedense şimdi kendi özel banyosuna doğru yürütüyordu beni. Adilhan Kozan’ın yatak odasına daha önce hiç girmemiş, evdeki çalışma odasını ararken aralık bırakılan kapıdan içeriye şöyle bir bakmıştım sadece. Han’la birlikte eşikten geçtiğimizde ona dair merak ettiğim şeylerden biri daha giderilmiş oldu.

Simsiyah bir odaydı. Adilhan Kozan’ın yatak odası siyahın elli tonuna sahipti; yatağı, komodini, perdeleri, dolabı, duvarları hatta duvar saati bile siyahtı. Odayı incelemeye devam ettikçe yüzümdeki dehşet ifadesi arttı. “Han bu ne?”

“Hım?”

“Bu odanın hali ne? İçim karardı resmen.”

“Sadece uyumak için kullandığım bir oda işte.”

“Yine de biraz renkten zarar gelmez. En kısa zamanda bu odayı yeniden dekore etmeliyiz.”

“Nasıl istersen,” dedi omuz silkerek. Neyse ki banyosunda siyahın dışında beyaz ve griye de yer vermişti. Birlikte geniş aynanın önünde durduğumuzda heyecanla dolabı açtı ve raftan iki adet diş fırçası çıkardı. Birinin rengi lilaydı, öteki elbette siyah...

“Benim için diş fırçası mı aldın?”

“Belki unutursun diye...”

“Han...” Dudaklarımı büktüm ağlayacakmış gibi. “Çok tatlısın.”

“Senin kadar değil.”

“Şu an seni öpmek istiyorum,” dedim bir kez daha şeffaf olmayı seçerek.

“Yeter ki iste,” diyerek bana doğru eğiliyordu ki elimi göğsüne koydum dur dercesine. Diğer elimdeki diş fırçasını kaldırmak hatırlatmada bulundum. “Pardon.” Geri çekilerek aynı dolaptan diş macunu çıkardı ve fırçama sürdü.

Aynaya dönerek dişlerimi fırçalamaya başladığımda o da kendi dişlerini fırçalıyordu ama bana dönüktü, ağızındaki köpükler beni güldürürken benim gülüşüm de onu gülümsetmişti. Yansımaya baktığımda gördüğüm, birbirleri için yaratılmış kusursuz bir çiftti. Benzer korkularla büyüyen, aynı kokularla büyülenen, âşık ve aşkını kaybetmek istemeyen bir çift... Onunla bugün, yarın ve sonsuza dek yan yana olmak istediğimi fark ettim bir an. Oysaki evlenme teklifi edeceğini sandığımda nasıl da korkmuştum öyle... Meğer birlikte parfüm yapmayı değil de benimle evlenmeyi teklif etseymiş hiç düşünmeden kabul edermişim. İyi ki etmemiş. Hayatımda yoluna koymam gereken bu kadar şey varken hayalimdeki gelinliği aramaya vakit bulamazdım çünkü. Karşıma çıkan ilk gelinliğe tamam der ve ömrüm boyunca bunun pişmanlığı yaşırdım.

“İyi misin?” diye sorduğunda düşüncelere dalıp gittiğimi, ağızımdaki köpüklerin çeneme doğru akmaya başladığını fark edip tükürdüm hemen. Telaşım onu güldürürken dolaptan ağız bakım suyu çıkarıp bana uzattı.

Banyodan çıktığımızda doğrudan çalışma odasına yürüdük. İçeri girdiğimizde dikkatimi çeken ilk şey, çalışma masasının arkasında benim için konulmuş sandalyeydi. “Bu olmadı işte,” dedim onu ayıplıyormuşum gibi bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak. “Bu sandalyenin rengi neden lila değil?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Bulamadım.”

“Aradın yani,” derken aynı ifadeyi sürdürüyordum ama içten içe şaşkındım. Baktığım her yerde en sevdiğim rengi görmek isteyeceğimi düşünüyor ve bunu sağlamaya çalışıyordu. Ne kadar tatlı olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Dayanamayıp parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına küçük bir buse bıraktım. “Şaka yapıyorum Han,” dedim geri çekildiğimde. “Lila en sevdiğim renk ama her yerde onu görmeme gerek yok.”

Öpücüğün devamını beklediğini bilsem de onu yalnız bıraktım. Benim için getirdiği sandalyeye geçip oturduğumda masayı da eski haline getirdiğini fark ettim. Kırılan cam şişelerin yerine yenileri gelmiş ve kâğıtlar toplanmıştı.

“Anlaşmaya göre bizden istenilen üç parfüm. Ancak kokuların tatlara dönüşmesi zordur, bu yüzden biz beş farklı parfüm yapacağız. Dulcis içlerinden üçünü seçip benzer bir formülle çikolatasını üretecek.”

“Yani hem çikolatada hem de parfümde olabilecek notalar seçmeliyiz.”

“Aynen öyle.”

Mırıltılı bir ses çıkararak sanki çok anlıyormuşum gibi kâğıtları incelemeye başladım. Rakip şirketlerin parfümleri ve çikolatalarına dair çıkardığım raporlardı bunlar. Dahlia’ya ait raporları çok daha öncesinde zaten hazırlamış ve ezberlemiş olduğum için şimdi seçeceğim notaları Han’a söylemeden önce önümdeki kâğıtlara bakmam yeterliydi. Ancak önümde o kadar çok nota ve aroma vardı ki baktıkça kafam büyüyordu sanki. Bayılarak yediğim çikolataların aromalarını düşündükçe de tatları aklıma geliyor ve canım çekiyordu. Dikkatimi nota arayışına vermem gerektiğini bilerek sertçe yutkundum.

Han bu hallerimi gülümseyerek karşılayıp yanıma oturdu. “Ne yapman gerektiğini biliyor musun?”

“Açıkçası...” Duraksayıp fikir yürütmeye çalıştım, gizlice okuduğum formül defteri aklımdaydı ama örnek bir reçeteye bakarak parfüm yapılacak olsa herkes yapardı. “Bilmiyorum,” diye dudak bükerek pes ettim.

Elimi tuttu. “Hayal etmekle başlamalısın,” dedi işaretparmağını avucumun içindeki çizgilerde gezdirirken. “Nasıl bir

kokuyla büyülenmek istediğini hayal et. Bu öyle bir koku olmalı ki tatmak için delirmeli herkes.”

Han’ın parmağı avucumun içindeki kader çizgisinin üzerindeyken kendimi onun çizgilerini merak ederken buldum. İpek kadar iyi okuyamazdım çizgileri ama hangi çizginin ne anlama geldiğini ve şekliyle neyi anlattığını bilirdim. Han’ın elindeki çizgileri ne kadar merak etsem de birlikte parfüm yapma isteğim ağır bastı ve bunu sonraya bıraktım. Yönlendirmesine uydum ve beni acıktıracak bir koku aradım.

“Frambuaz,” dedim sevdiğim bir meyveyi seçerek.

Elimi bırakmadan diğer eliyle masanın üstündeki üzerinde “frambuaz” yazan şişeyi kenara ayırdı. “Ne eşlik etmeli?”

“Çikolatalardan gitsem olur mu?” diyerek hile yapmayı denedim. Gülererek başını salladı. “Bitter çikolataları daha çok seviyorum ben. Frambuazlı bir bitter çikolata yesek şimdi, hiç fena olmazdı.”

“Ayırt edici bir aroma daha lazım ama...”

Gözlerimi masanın üzerindeki şişelere çevirdim yeniden ve tek tek düşünmeye başladım. Nota olarak çiçek kokularını seçmek kolaydı ama yasemini bir çikolatada düşünemiyordum, bu nedenle ilgimi çeken yine meyveler oldu.

Han bir türlü karar veremediğimi fark edince tekrar şişelerden birine uzandı ve “Nane,” diyerek kendisi seçti. “Naneli bir bitter çikolata, ağızda ilk önce frambuaz tadını hissettiren.”

Tarifi ağzımın sulanmasına neden olurken “Canım çekti,” dedim gülümseyerek.

“Benim de...” dedi ama gözleri, istediği çikolatanın dudaklarımda gizlenmiş bir tat olduğunu açıkça söylüyordu.

Bakışlarını tekrar gözlerime çekmek için “Yani bu kadar mı? Bitti mi parfüm?” diye sordum safa yatarak.

“Hayır tabii ki,” diyerek güldü. “Bunlar sadece ortaklık için kullanacağımız notalar. Onlar frambuaz ve nane ağırlıklı çikolata yaparken içine başka aromalar da katacaktır mutlaka. Tıpkı

bizim frambuanzla ferahlatıcı bir açılış yaparken çikolata ve şekerle bir kulp oluşturacağımız ama kapama bambaşka bir notayla yapacağımız gibi..."

"Ay çok zor," dedim pek eder gibi. "Bir de şimdi kapama mı bulacağız?"

"Kapama geçmeden önce açılış ve kalbi güçlendirmemiz gerek. İz bırakan biri olmak istiyorsan mevcut varlığını güçlü kılmalısın."

Han'ın yönlendirmeleriyle diğer notaları arayışa çıktım. Han, bulduğum her notayı formül defterindeki gibi not aldı ve bir kısmı için en az benim kadar heyecanlanarak reçete oluşturdu. Günün sonunda geldiğimiz yer, başlangıçtan o kadar da uzak değildi. Notaların büyük bir kısmını bulmuştuk bulmasına ama kapamadan emin değildik ve parfümü oluşturacak oranlar net değildi. Han formüller üzerinde daha sonra çalışmaya devam edeceğini söyleyerek günü bitirmek istediğinde çalışma odasından çıktık.

Biz çalışırken siparişini verdiği tatlı ekşi soslu tavuğumuz geldiğinde salonda oturup afiyetle yedik. Tüm gün oturup çalıştıktan sonra mutfaka geçip yemek yapmamız gerekmediği için memnundum. Han da muhtemelen böyle isteyeceğimi bilerek sipariş vermişti. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde beni çok iyi okuyordu; neyi sevip sevmeyeceğimi, ne zaman ne isteyeceğimi hep biliyordu. Beni bu kadar iyi tanıması, hakkımda bildiklerinden mi yoksa ruhumu görebilmesinden mi kaynaklanıyordu, bunu merak ediyordum.

"Aşktan neden korktuğumu biliyor musun?" diye sordum birden. Bu bilgiye erişmesi mümkün değildi ama beni gerçekten okuyabiliyorsa bir tahmini olmalıydı.

"Anlıyorum diyelim." Kaşlarımı çatığımda koltukta biraz daha bana doğru yaklaşıp parfüm üzerine çalışmaya başlamadan önce yaptığı gibi bir elimi tuttu. Fakat bu kez avucumun içindeki çizgilerde gezinmek yerine ellerinin arasında sıkıca tuttu elimi. "Aşkın, bir insanı öldürebileceğine inanman için

~~Beni Anne Neval yaşattığını görmüş olman gerekir. Hiç âşık ol-~~
~~madığın düşüncecek olursak, bu durum ailenle alakalı."~~

~~Gözlerimi kırdım. "Can her şeyi anlattı sana, değil mi?"~~

~~Be çok özel bir konu. Sen istemediğin sürece öğrenmek~~
~~istemedim. istemedim de..."~~

~~Karşı ettiğimiz akşamı hatırlıyor musun, hani eve çok geç~~
~~geldiğin ve beni verandada karşılamıştın?"~~

~~Neval unutabilirim ki?" dedi gecenin sonunu ima ederek.~~

~~O akşam ben mezarlıktan geliyordum, annemle babamın~~
~~mezarından."~~

İç gıcıklayan gülüşü anında silindi suratından. Elimi daha
sıkı tuttu, sızlayan kalbim kucaklandı sandım.

"Çok âşıklardı, dünyaya geliş amaçları birbirlerini bulmaktı
sanlı... Arkadaşlarımdan ailelerini tanıdıkça, birbirlerine deli gibi
âşık bir anne babaya sahip olmanın bir şans olduğunu düşünür
oldum. Ama sonra..." Gözlerimi kaçırıp sertçe yutkundum.
"Sonra bir gün, onların aşkı beni sonsuz bir yalnızlığa mahkûm
etti. Babam ölünce annem hiç düşünmeden kendi canına kıydı.
Babamın yokluğuyla bir gün bile baş edemedi." Gözlerimi tek-
rar yüzüne çevirdim, şefkatli bakışları gözlerimde birer yaş oldu.
"Ben yıllardır hiç bitmeyecek bir mücadelenin içindeyim."

"Artık özgürsün," dedi beni bir daha hiç bırakmayacakmış
gibi tutarken. "Yalnız değilsin. Ben varım."

"Ya sen de gidersen?" diye sordum ilk tanıştığımız gün sor-
duğum gibi. "Herkes gidiyor."

"Ben gitmem," dedi bir yemin gibi. "Sen istemediğin sürece
ben hiçbir yere gitmem Elisa."

Sıcak bir gülümsemeyle kıvrıldı dudaklarım. "İnanıyorum
galiba," dedim tereddütle. "Eskiden herkes gibi senin de öyle
ya da böyle gideceğine emindim. Ama sanırım... Gitsen bile,
bu artık o kadar da kolay olmaz."

"Sen istemediğin sürece gitmem," diye tekrarladığında kaş-
larını çatıttım.

“Bir dakika,” dedim yeni çözmüş gibi. “Sen bu yüzden mi ben o banktan kalkıp gittikten sonra peşimden gelmedin? Bana hiç ulaşmayı bile denemedin. Ben gitmeni istedim diye mi?”

“Başka neden olabilir?” diye sordu bunu nasıl şimdiye dek anlamadığıma şaşırarak. “Ben sen istersen varım sen istemezsen yokum. O gün gözlerinde gördüm sana nasıl acı verdiğimi, beni gerçekten istemediğini, gitmene izin vermem gerektiğini... O gözlerde gitmem gerektiğini gördükten sonra nasıl kaldım? Peşinden geldiğimde sana yalnızca ıstırap çektireceğimi bile bile nasıl gitmene izin vermezdim?”

“Ben hiç böyle düşünmemiştim,” diye itiraf ettim. Kendi içimde onu affetmek için aklamaya çalıştığım olmuştu elbet ama hiç bu kadar çok yönlü düşünmemiştim.

“Sen benimle ilgili pek düşünmüyorsun zaten,” derken titreyen sesi, içimi burktu.

“Yanılıyorsun,” dedim ellerinin arasındaki elimi çekip yanağını okşamaya başladığımda. “Ben aslında seninle ilgili çok şey düşünüyorum. Kabul, başlarda çok merak etmiyor ve düşünmüyordum seni çünkü birini merak etmen demek onunla aranda bir bağın olması demek... Bir bağımız olsun istemedim, gittiğinde çok üzülmemek için. Ama korktuğum başıma geldi, senden kaçtıkça sana daha çok yaklaştığımı fark ettim bir gün ve seni merak etmeye başladım.”

Hoşnut bir gülümsemeye kıvrıldı dudakları. “En son ne düşündün mesela, neyi merak ettin benimle ilgili?”

“Gülmek yok ama,” dedim güleceğini bilirken. “Elindeki çizgileri merak ettim.”

Ellerini yara izi arar gibi şöyle bir yokladı. “Ne çizgisi?”

Uzanıp bir elini tuttum. “Avucundaki çizgiler...” O, tek eliyle benim elimi kolayca tutabilirken benim bunun için iki elimi birden kullanmam gerekmişti. “Her insanın kaderi elinde yazılıdır derler. Elindeki çizgilere bakarak yolunu görebilirsin.”

“Benim yolum sensin,” dedi net bir sesle. “Çizgilere bakmaya gerek yok.”

“Yine de merak ediyorum,” diye ısrarcı oldum.

Avucunu teslimiyetle açtı. “Senindir,” dedi tebessümle.

İşaretparmağımı onun bana yaptığı gibi çizgilerin üzerinde gezdirmeye başladım. “Kalp çizgin...” dedim fısıltıyla, parmağımı derin hattın üzerinde kaydırdım. “O kadar derin ve kesin-tisiz ki... Bu, sevmeyi çok iyi bildiğini gösteriyor.”

“Bilirim,” dedi övünerek.

Sinirle omzuna vurdum. “Ya, dikkatimi dağıtmasana!” Dudaklarına görünmez bir fermuar çekti. Tekrar elini tuttum ve kaşlarımı bir falcı edasıyla çattım. “Burada sarsılmaz bir aşk var. Kalp çizgin, gerçek aşkı tadacağını ve onunla aranızda koparılmaz bir bağ kuracağını söylüyor...” Yorum yapmak üzere olduğunu anlayınca ona tehditkâr bir bakış attım. Anında dudaklarını mühürledi.

Parmağımı serçeparmağının altına, evlilik çizgisine doğru kaydırđıgımdaysa bir mühür de benim dudaklarıma vuruldu. Çünkü çizgi çok netti. Otuz yaşını geçmeden, hayatını gerçek aşkıyla birleştireceğini söylüyordu. Kaosun, gürültünün olmadığı aşk ve tutku dolu mutlu bir evlilik hayatı olacaktı. Okuduklarım kalbimin ritmini bozmuşken gözlerimi kısarak daha ince detaylara odaklandım. O mutlu yuvayı taçlandırarak iki küçük dal vardı, *iki çocuk*. Tıpkı benim elimdeki gibi...

“Ne gördün seni bu kadar mutlu edecek?”

“Ne?” dedim neredeyse sırtıttığımı fark ederek. “Hiç,” diyerek kaçmaya çalıştım. “Hayat çizgin,” diye ilk aklıma geleni söyledim. “Çok uzun, çok güçlü. Maşallahın var. Saçlarına aklar düştüğünde bile hâlâ ayakta ve dinç olacaksın. Torunlarını, hatta torunlarının çocuklarını sevecek kadar uzun bir ömrün olacak.”

Hoşnut bir mırıltı çıkardı. “Demek çocuklarımız olacak.”

Öksürmeye başladım. Beni utandırmaktan keyif alıyor olmalıydı ki gülüşü derinleşti. Elini iter gibi bırakıp “Bakmıyorum ya,” dedim.

“Tamam tamam, susuyorum,” diyerek elini bir kez daha uzattı bana ama kollarımı göğsümde kavuşturup küsmüş gibi

yapmaya devam ettim. Çünkü merak ettiğim ne varsa zaten görmüştüm.

“Aslında merak ettiğim başka bir şey daha var,” dedim birden aklıma gelenle.

“Hım?”

Nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımdan habersiz, “Annen,” dedim çekinerek. “Aileni merak ediyorum.”

Ansızın bedeni buz kesti. Çok özel bir konu diyerek uzak durduğu yaramın benzerini taşıdığını biliyordum ama daha soruyu sormadan bile yarasına parmak basmışım gibi hissettirebileceğimi düşünmemiştim.

Konuşmak istemediğini ve bana bunu beni kırmadan nasıl söyleyeceğini bilemediğini anlayarak hafifçe omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Merak ediyorum ama sormuyorum. Bir gün zaten anlattırın.”

Sertçe yutkundu, suratındaki gergin ifade onu yavaş yavaş terk etti ve “Baktığım her yerde onu görmeme gerek yok demiştin ama bir sürprizim daha var,” diyerek beni şaşkına çevirdi. Konuyu kapatmayı isteyen zaten bendim ama hiç açılmamış gibi yapmasını da beklemiyordum. “Hı?” dedim bu yüzden. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Lila rengi,” diye hatırlattı. “Seni bekleyen bir lila daha var.”

“Öyle mi?” diye sorarken şaşkındım ama sebebi sürprizi değildi.

Başını sallayarak ayağa kalktı ve elini uzattı. “Gel benimle,” dedi yumuşak bir sesle. Bu konunun onun için sandığımdan daha yaralayıcı olduğunu anlayarak elini tuttum. Annesinin onun için ne kadar önemli olduğunu, sadece kokusunu bulmak için bile yıllarca çabaladığını ve aslında bana olan ilgisinin bile en başta bu sebeple geliştiğini biliyordum fakat anlaşılan hikâyenin bilmediğim çok daha mühim kısımları vardı. Babasıyla ilgili en ufak bir fikrim dahi yoktu mesela. Kim bilir nasıl bir babası vardı?

Beni kendi yatak odasının karşısındaki odaya götürdüğünde aklımı kurcalayanların bir anda silinip gitmesine neden olacak bir şey görmeyi bekliyordum ama yoktu. İçeride bir yatak, dolap ve küçük bir kanepeden başka hiçbir şey yoktu ve hiçbirinin rengi lila değildi. Etrafıma merakla bakınsam da lila rengine dair en ufak bir şey göremeyince pes ederek Han'a döndüm.

“Yukarı bak,” dedi gülümseyerek. Başımı kaldırdım ve beni bekleyen lilayı gördüm. “Kim demiş gökyüzü mavi olmalı diye...” Benim için beyaz tavanı lilaya boyamış ve fosforlu yıldız çıkartmalarıyla süslemişti. “Bir yıldız gibi parlaman için ışığa ihtiyacın yok senin,” diyerek ışığı kapattığında tavandaki yıldızlar parladı. “Gökyüzündeki yerinden oldun sanma,” diyerek ışığı açtığında lila bir gökyüzüne bakıyordum. “Çünkü gökyüzü zaten senin içinde.”

Mutluluk gözyaşlarıyla dolan gözlerimi yüzüne çevirdiğimde bana hayranlıkla baktığını gördüm. Oysaki yaptığı bu jestten sonra ona hayran kalması gereken bendim. “Han,” dedim ne diyeceğimi bilemez, nasıl teşekkür edeceğimi asırlarca düşünsem de bulamaz bir halde. “Bu gördüğüm en güzel gökyüzü.”

“Beğenmene sevindim.”

“Deli misin, bayıldım!” Sevinçle boynuna atladığımda gülererek kollarını belime doladı. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissederken bunun sadece somut bir his olmadığını bilerek gözlerimi tavana dikmiş ve anın tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Fark ettiğim bir diğer gerçekle merak duygum ağır bastı ve “Bir dakika,” diyerek geri çekilmeye çalıştım. Beni bıraktığında bir kaşımı kaldırarak etrafıma şöyle bir bakındım. “Ben bu odada mı kalacağım?”

“Evet?” dedi sorunun ne olduğunu anlamayarak. “Sevmedin mi?”

“Ben bu odada kalırken sen nerede kalacaksın?” diye sordüğümde niyetimi belli ettiğimi düşünüyordum.

“Kendi odamda.” dedikten sonra kaşlarını kaldırdı anlamıy gibi. “Benim odamda mı kalmak istiyorsun?”

Yani dercesine baktım ona.

“Olur, ben geçerim buraya.”

Ona şok olmuş gözlerle baktım. Yüzündeki ciddiyeti koruduğu her saniye burnumdan solumaya başladığımı fark edince sinirlerime hâkim olmam gerektiğini kendime söyleyerek “Gerek yok,” dedim. “O kadar uğraşmışsın, kalırım burada. Bir daha ne zaman lila gökyüzünün altında uyuyacağım hem?”

Gülerek başını salladı ve eşyalarımı yerleştirmem için valizlerimi getirmeye gitti. Benimle aynı odada uyumak istemediği için değildi bana ayrı bir oda vermesi, muhtemelen benim bunu istemeyeceğimi düşünmüştü. Ya da tüm gün yan yana olmaktan sıkılmış ve hiç olmazsa geceleri yalnız kalmak istemişti... Buna takılmak ve bu kadar güzel geçen bir günü kötü kapatmak yerine valizlerimle geri geldiğinde ona gülümsemeyi seçtim.

“Uyuyamazsan yanıma gel,” dedi beni yatağa yatırdıktan sonra.

“Neden, bir de ninni mi söyleyeceksin?” diye alay ettim.

“Uyuturum diye değil,” diyerek kalbimin ritmiyle oynadı. Eğilip dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra iyi geceler dileyerek gitti.

Elimi kalbimi yerinde tutmak ister gibi göğsüme koydum. Yüzümde, belki de son zamanların en sahici gülümsemesi vardı. Kendimi en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum bile. Yaptığı parfümlerle beni kendine hayran bırakan Adilhan Kozan’la parfüm yapmıştım bugün. Han’ın yanımdaydım yeniden. Ben istemediğim sürece benden gitmeyeceğinden emin olduğum bir adamın evindeydim şimdi. Evim gibi hissettiren bir adamın yatağındaydım. Gerçi o benimle aynı yatakta değildi ama olsun... Neyse ki odadan çıkmadan önce ışığı kapatmıştı da benim için lilaya boyadığı gökyüzündeki yıldızların nasıl da parladığını görebilmişim.

25. BÖLÜM

“SOYSAL KARDEŞLERLE BİR AKŞAM”

Han'ın evindeki dördüncü günümde misafir ağırlamayı beklemiyordum. Bana misafirliğin makbulünün üç gün olduğunu, artık dördüncü günde olduğumuza göre misafir sayılmadığımı ve eve davet ettiği arkadaşlarını ev sahibi misali karşılayabileceğimi söylediğinde şaka yaptığını sanmışım. Fakat akşamüzeri çalan kapıyı açtığımda karşımda Yalın ve kardeşi Yağmur'u gördüğümde yanıldığımı anladım.

“Hoş geldiniz,” dedim şaşkın bir yüzle.

“Elisa!” diye adeta şakıyarak içeri girdi Yağmur. “Gerçekten buradasın!” Bana sıkıca sarıldığında ona karşılık veremeyecek kadar şaşkındım. Dahlia'da tanıştığımızda onu zaten sevmiştim ama beni ikinci görüşünde böyle sıcak bir şekilde kucaklamak isteyebileceğini düşünmemiştim.

“Adilhan söylediğinde tutturdu görmeden inanmam diye.” Yalın yanlarında getirdikleri şarap şişesiyle doğrudan mutfığa gitti.

“Ama ne yapayım, yüz yılın olayı bu!” diyen Yağmur da peşinden... Anlaşılan Han bana akşama misafirimiz var derken Yalın ve Yağmur'dan bahsetmemiştii çünkü her ikisi de ev sahibinden hallice görünüyordu. Ya da ben böyle bir duruma alışkın olmadığımndan bu rahat tavırlarını garipsemişim.

Hiçbir arkadaşım ben evde yokken evime gelemezdi çünkü. Gelse dahi evin odalarında bu kadar rahat gezemezdi. Can bile yapmazdı bunu.

“Han da gelir birazdan,” dedim yanlarına gittiğimde. “İşi varmış dışarıda.”

“Han kim?”

Yağmur’un sorusuna karşılık veren Yalın oldu. “Adilhan işte.”

Mırıltılı bir ses çıkararak başını salladı. Dudaklarında imalı bir gülümseme vardı.

“Han’ı beklerken kahve içmeye ne dersiniz?” diye sordum.

Yalın gelen telefonu yanıtlamak üzere yanımızdan ayrılırken Yağmur kahve yapmak için dolapları karıştırmaya başlamıştı bile. Ama işte, pek karıştırmıyormuş gibi durmuyordu. Her şeyin yerini zaten biliyordu ki açtığı ilk dolaptan kahve fincanlarını ve kahveyi aldı.

“Han’la çok yakınsınız galiba.” derken onu bir tehdit olarak görmüyordum ama onu kıskandığım yadsınamaz bir gerçektir. Kıskançlığımın nedeni, Han’ı benden çok daha uzun yıllardır ve *daha iyi* tanımasıydı. Belki de Yalın’la yıldızımızın bir türlü barışmamasının nedeni de buydu.

“Tabii ki,” dedi makinenin fişini takarken. “Abim gibidir. Bir derdim oldu mu abimden sonra ilk koşan o olur her zaman.”

“Ne güzel,” diyebildim sadece.

“Ama tam bir kapalı kutudur. Biliyorsundur zaten. Öyle çok paylaşmaz canını sıkın şeyleri, içine atar genelde. Ona baktığında bir derdi var mı yok mu pek anlamazsın.”

“Yalın’la da mı paylaşmaz?”

“O ayrı,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Abimle aralarından su sızmaz. Birbirlerinin her şeyini bilirler.”

Belliydi. Han’ın derdini kendi derdi bilip çözüm aramasından ve bunu aptalca bir oyunla yapmasından belliydi...

Yağmur, fincanları tepsiye bırakırken Dulcis Çikolata’dan gelen çikolatalardan çıkarıp koydum kahvelerin yanına. Birlikte

Adilhan Kozan'ın evinin verandasına çıktığımızda Yalın masada oturmuş, kaşları çatık bir şekilde elindeki telefona kilitlenmişti.

“Bir sorun mu var?” diyerek tepsiyi masaya koyduğumda başını telefonundan kaldırmadan cevap verdi.

“Duru gibi biri varken hayatımızda, sorun ne arasın?”

“Yine ne oldu?” Bıkkın bir şekilde iç geçirerek abisinin yanına oturdu Yağmur. Anlaşılan Yalın'ın bu hallerine çokça şahit olmuş ve artık sıkılmıştı.

“Arkadaşına göndereceği mesajı bana göndermiş.”

“Ne var bunda abi? İnsanlık hali sonuçta.”

“Ya, tabii insanlık hali.”

“Bilerek yaptığını mı düşünüyorsun?”

“İlgimi çekmeye çalışıyor işte.” Telefonunu fırlatır gibi masaya bırakıp kahve fincanlarından birini aldı eline. “Sanki ben o mesajı aslında kime göndermek istediğini merak edeceğim... Hayır, gecenin bir vakti için kiminle randevulaştığını neden merak edeyim ki?”

“Yok canım, hiç merak eder misin sen,” diye imalı bir bakışla laf atınca Yağmur, abisinin öfkeli bakışlarını üzerine çekmiş oldu.

“Yağmur!”

“Ne var ya?”

“Zevzeklik yapma.”

“Sen de kabullen artık. Hoşlanıyorsun işte kızdan.”

“Yağmur dedim!”

Yalın'ın adeta kükreyerek tepki vermesiyle Yağmur'un arkama saklanması bir oldu. “Koru beni Elisa,” dedi korkuyormuş gibi yaprak. Ben gülünce hafifçe kolumu sıktı. “Gülme, öldürecek beni.”

“Kardeşler arasına girmek istemem tabii ama... Yağmur haklı bence.”

“Sululuk yapmaya devam ederse onu öldüreceğim konusunda mı?” diye sordu Yalın. “Evet, çok haklı!”

“Hayır,” diyerek gözlerini devirdim. “İster kabul et ister etme. Duru’yla aranızda bir şey var sizin. Bizler bunu açıkça görebiliyorken sen neden göremiyorsun?” Cevap vermesine izin vermeden devam ettim. “Neden görmek istemiyorsun?”

“Duru benim asistanım,” dedi gözlerini kaçırarak. “Patronuyum ben onun. Aramızda başka türden bir ilişkinin olması mümkün değil.”

“Kim demiş?”

“Etik değil.”

Yağmur saklandığı yerden çıktı sinirle. “Ya tamam, dünyanın en etik insanı sensin. Tamam, sensin be adam!” Bir hışım ayağa kalktı.

“Nereye?”

“Tuvalete!” diye bağırarak eve girdi.

“Sakinleşmeye gitti aslında,” dedi Yalın. “Biz küçükken ne zaman kavga etsek, sinirli olan gitsin sakınleşince gelsin, derdi annem. Böylelikle hiç birbirimizin kalbini kırmadık.”

“İlginç bir yöntemmiş.”

Başını sallayarak onayladı beni. “Yağmur’un pek arkadaşı yoktu. Kızlarla pek anlaşamazdı, erkekler de onu aralarına almazdı. El mecbur, benimle oynardı hep. Tabii bir de benim arkadaşlarımla...”

“Han’la çok yakın olmalarının nedeni de bu sanırım,” diye tahminde bulundum.

“Öyle. Büyüdükçe değişir sandım ama yok, hâlâ kendi başına arkadaş edinmekte zorlanıyor.”

“Aslında pek öyle görünmüyor dışarıdan. Çok sosyal, neşeli ve özgüvenli bir duruşu var.”

“Bir o kadar da kırılgan. İncinmekten korktuğu için hayatına yeni insanlar almak istemiyor.”

“Benim gibi,” dedim cılız bir sesle.

“Hı?”

Yağmur’a neden en başından beri bu kadar ısındığımı şimdi anlıyordum. Bana benziyordu çünkü. Kim bilir belki de o da benim gibi hayatının bir döneminde birilerine hediyeler alıp durmuştu.

“Sen de mi incinmekten korktuğun için Duru’dan uzak duruyorsun?” diye sorduğumda konuyu bağlama şeklim karşısında nutku tutuldu. Hafifçe gülümsedim.

“Daha ziyade incitmekten,” diye itiraf etti. “Ben yapmam tabii ama benim yüzümden başkaları incitebilir onu.”

“Nasıl incitebilirler anlamadım.”

“Gerçek hayat dizilerdeki gibi işlemiyor. Bir patron ve asistan arasındaki ilişki herkes tarafından romantik bulunmayabilir.”

“Şirkette çıkacak dedikodulardan çekiniyorsun.” Başını salladı yavaşça. “Diğer yandan sensizliğin onu daha çok üzebileceği gerçeğini atlıyorsun.” Kaşları çatıldı. İşin bu yüzünü hiç düşünmediğini fark etti. “Belki de sana bu kadar yakinken senden bu denli uzak durmaya çalışmak onun için daha zordur. Belki de Duru senin dışında kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordur.”

“Bildiğin bir şey mi var?” diye şüpheyle sordu.

“Duru’yla bu konuyu daha önce konuştuk mu diye soruyorsan hayır, ama bu bir şey bilmediğim anlamına gelmez.”

“Hiçbir şey anlamadım.”

“Duru’yla aranızdaki tek engel senin korkuların demek istiyorum.”

Yalın’ın yaşadığı aydınlanma yüzüne yansırken “Bakın kim geldi!” diyerek yanımıza dönen Yağmur’un suratında da sakinleştiğini gösteren bir gülümseme vardı.

Gelen Han’dı ve beni Yalın’la sohbet ederken bulmak hoşuna gitmişti. Yalın’la beni düşürdüğü tuzak dolayısıyla pek iyi bir başlangıç yapamamıştık ve Han bana belli etmemeye çalışsa da buna üzülüyordu. Oynadıkları oyuna karşı içimde eskisi

gibi bir öfke barındırmadığım için artık Yalın'la oturmak ve keyifle sohbet edebilmek mümkündü. Han'ın da bunu görmesi demek, çok uzun zamandır hayalini kurduğu bir şeyin daha hayata geçtiğinin kanıtıydı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Yalın ayağa kalkıp Han'a sarılırken.

"Büyük patronla görüşmem vardı."

"Babamla mı?" diye şaşırdı Yağmur. "Neden ki?"

"Yoksa yeni parfüm mü yaptın?" diye heyecanlandı Yalın. Biraz önceki umutsuz halinden eser kalmamıştı şimdi.

"Yaptık," diyerek kolunu belime dolayınca Han, bunu böyle açıkça söylemesine şaşırdığım kadar mutlu da olmuşum.

"Nerede?" Yağmur da en az Yalın kadar heyecanlanmıştı. "Ben de koklamak istiyorum!"

"Sıranı bil küçükhanım," diyerek öne geçti Yalın. "Önce ben."

"Babam ne dedi? Beğendi mi? O da biliyor mu Elisa'yla birlikte yaptığınızı? Ay, konuşsana be adam!"

Yağmur'un tek nefeste sıraladığı sorulara karşılık Han yalnızca gülmekle yetindi. "Önce güzel bir yemek yiyelim. İş sonra," diyerek sorularımızı havada bıraktı. Ne kadar ısrarcı olsak da onu ikna edemeyeceğimizi anlayınca pes ettik ve yemek yapmak için mutfaka geçtik.

Yalın aslında yemek faslını hızlıca geçmek için dışarıdan sipariş edebileceğimizi söylese de Han kabul etmedi. "Elisa'nın özel tarifimizden tatmasını istiyorum," dedi ve birlikte kolları sıvadılar. Ben merakla ne yapacaklarını beklerken Han dolaptan kıyma çıkardı.

"Üniversitedeyken Han'la aynı evde kalırdık. Haftanın üç günü bu özel tarifimizden yapardık."

"Bir öğrenci evi için daha lüks bir akşam yemeği düşüne-
mezdik."

"Duyan gelirdi ama herkes lenemezdi tabii," diyen Yalın dolaptan bir paket makar ıca parçaları birleştirdim

ve ne yapacaklarını anladığımı düşünerek sııttım. Yağmur da bir yandan salata hazırlıyordu.

“Ben de yardım etseydim...” dememe kalmadan, onların dışında kaldığımı fark eden Han yanıma geldi. Buzdolabından çıkardığı yoğurdu önüme koydu ve yardım etmek istiyorsam ayran yapabileceğimi söyleyerek kendi işine döndü. Han kıymayı kavurmaya başladığında ben de ayranı yapmaya başladım. Özel tariflerinin bolonez soslu makarna olduğuna emindim ancak Yağmur hazırladığı salata tabağını masaya koyarken gözücuyla Han’ın tavaına baktığımda yanıldığımı anladım. Yirmi dakikalık hızlı bir çalışmanın sonunda ortaya konulan yemek, hayal ettiğimden çok uzaktı.

Tabağımdaki makarnanın üzerinde soğanla kavrulmuş kıyma duruyordu. Ne domates ne de lezzet katacak başka bir sos-tan iz vardı.

“Nasıl?” dedi Han heyecanla yerine otururken. “Beğendin mi?”

“Henüz yemedim,” dedim şaşkınlığımı bir kenara bırakarak. Özel tarif dedikleri, sossuz kıyma ve makarnanın aynı tabakta birleştığı yemekten bir çatal aldım. Onların beklediği kadar yüksek tepki vermek için kendimi şartlamıştım ki buna gerek kalmadı. Aldığım lokmayı çiğnerken suratımda gayriihtiyari bir gülümseme oluştu ve lokmamı yuttuktan sonra “Çok iyi,” dedim.

Han sevinçle gülümsedi. Ona dair neyi sevdiğimi görse dudakları hemen geniş bir gülümsemeye kıvrılıyordu.

“Alt tarafı kıymalı makarna,” diyerek burun kıvıran Yağmur’du. “Bu üçüncü yiyişim, hâlâ neyini bu kadar abarttığınızı anlamıyorum. Kıymayı dümdüz kavurup makarnanın üzerine koymuşsunuz, karıştırmamışsınız bile.”

“Tadı güzel mi güzel,” dedi Yalın. “Sen ne anlarsın hem...”

Yalın ve Yağmur’un atışmaları devam ederken ben iştahlı bir şekilde Han’ın özel tarifinden yemeye devam ediyordum. Tabii Han da mutluluk dolu bir gülümsemeye beni seyretmeye...

Yemekten sonra geçip salona oturduğumuzda artık iş konuşabileceğimizi sanmışlardı ki Han'ın televizyon ünitesinden çıkardığı kutu ile hepimiz şaşkına döndük.

"Gerçekten mi?" diye sordu Yağmur dehşete kapılarak. "Biz burada parfümü koklamak için meraktan ölelim, sen git bize kutu oyunu getir."

"Nasıl bir oyun ki bu?" diye merakla sorduğumu fark ettiklerinde şaşkınlıkla bana döndüler.

"Tabu işte." dedi Yalın. Bu cevabın benim için hiçbir şey ifade etmediğini anladıklarında daha da şaşırdılar.

"Nasıl ya?" dedi Yağmur. "Daha önce hiç Tabu oynamadın mı?"

"Hiç," diyerek başımı iki yana salladım.

"O zaman mutlaka oynamalıyız," dedi Yağmur heyecanlanarak. Bir elini kaldırdı öğretmeninden söz almak istiyormuş gibi. "Ben Elisa'yla olmak istiyorum!"

"Hayır," dedi Han itiraz istemez bir ses tonuyla. "Elisa benim eşim olacak." Ne söylediğinin farkına varınca tepkimi merak ederek dönüp bana baktı.

"Senin için gelinlik giymesinde bir sakınca yok kardeşim ama bu bir oyun, bırak da kızlar eş olsun."

Yağmur kıkır kıkır gülerken ben gerginlikten yanaklarımın içini ısınyordum. Günler öncesinde bana birlikte parfüm yapmayı teklif edeceği sırada bir evlilik teklifi geleceğini zannettiğimde de bu kadar gerildiğimi fark edince kaşlarım çatıldı. Âşık olmaktan korktuğum yetmemişti şimdi de evlilik korkusu mu başlamıştı? Belki de çoktandır olan bir korkuydu bu ve ilk kez biriyle hayalini kurduğum için korktuğumu hisseder olmuştum.

Bir dakika, ne, hayalini kurduğum için mi... Han'la evlenmeyi mi hayal ediyordum ben?

"Elisa karar versin," diyerek topu bana attı Yağmur. "Kiminle eş olmak istersin? Benimle mi Han'la mı?"

Kurduğum hayallere bakılacak olursa cevabım belliydi ama kendimi bu kadar açık etmek istemediğimden “Seninle oynayabiliriz,” dedim Yağmur’a ve bu, onun zafer çiğlikleri atmasına neden oldu. Han’ın suratı asılmadı, aksine beni mutlu gördüğü zamanlarda olduğu gibi içten bir tebessümle aydınlandı. Anlaşılan Yağmur’u çok iyi tanımadığım halde bunu kabul etmem Han’ın hoşuna gitmişti. Elisa Tanyeli kız arkadaşlarının yanındayken bile yalnız değildi artık.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çok daha iyi anladığımız bir gerçek vardı ki Yağmur, Tabu oyununda bir numaraydı ve benim de hiç ondan aşağı kalır bir yanımdı yoktu. Yalın yasaklı kelimeleri ustalıkla anlatmamı acemi şansına yorsa da önemli değildi, biz kazanmıştık.

“Tebrikler, güzel oyundu,” dedi Yağmur, abisine barış eli uzatırken. Yalın kardeşinin elini sıkmak yerine havada bırakmayı tercih edince kıkırdadık.

“Sırada ne var?” diye sordu Han’a hitaben. “Artık şu parfüme bakabilir miyiz?”

“Tabii,” diyerek yerinden kalktı Han. Biz kutu oyununu toplayıp yerine koyana dek elinde küçük test şişesiyle geri döndü. “Al bakalım,” diyerek şişeyi ortağına uzattı.

Yalın heyecanla şişeyi eline aldı ve bir hazineyi avucunun içinde tutuyormuş gibi dikkatle kapağını açtı. Kendi bileğine bir damla damlattıktan sonra kapağını aynı özenle kapattı.

“Ben de ben de!” dese de Yağmur, o kapak tekrar açılmadan şişe sahibine geri döndü. Yağmur suratını asarak kollarını göğsünde birleştirdi.

Yalın bileğinin iç tarafına damlattığı kokunun tenine nüfuz ettiğini düşünerek bileğini burnuna yaklaştırdı ve derin bir nefes çekti içine. Kaşları aldığı koku karşısında şaşkınlıkla havalandı. “Adilhan,” dedi şaşkın bir sesle. “Bu inanılmaz bir şey.”

Yağmur daha fazla dayanamayarak Yalın'ın bileğini tutup kendine doğru çekti ve kokladı. "Oha!" dedi kokuya karşı ilk izlenimi olarak. "Ne var bunun içinde?"

"Frambuaz." dedi Han gülümseyerek. "Naneli bitter çikolatanın kokusu olacak bu, frambuazla açılışı yapan."

"Ay, ne güzel olur onun tadı," dedi Yağmur ağzının sulan akarken. Her ikisinin de bakışlarını üzerinde hissedince, "Ne? Çikolataya ne kadar düşkün olduğumu biliyorsunuz!" diyerek kendini savundu.

Attığım içten kahkahayla birlikte tüm bakışlar bana döndü. Aralarındaki o samimi bağ, beni beklediğimden daha fazla etkilemişti ve bu an, onlardan biriymişim gibi hissettiğim ilk andı. Han'ın hayatına yavaş yavaş da olsa karıştığımı hissetmekti belki de beni mutlu eden, bilmiyordum. Onun hayatına karıştıkça yeni deneyimler kazandığım gibi yeni insanlar da tanıyor ve kıymetini biliyordum çünkü her biri gerçektir. En az Han kadar gerçek...

26. BÖLÜM

“ASİSTAN ELİSA’NIN SON GÜNÜ”

Dahlia’ya döndüğümüzde yoğun bir temponun bizi beklediğini biliyorduk ama hiçbirimiz bu kadarını tahmin edememiştik.

Adilhan Kozan, yeni parfümler için şirket çalışanlarına yönelik sunum yapmak istediğini söyleyince asistanlık görevimin devam ettiğini bilerek odasındaki toplantı masasını ayarladım. Sunum saati geldiğinde ben dahil tüm çalışanların kalbi ağzındaydı. Ama tabii içeride sadece üretim ve pazarlama bölümünden yetkili sayılabilecek isimler vardı. Han, birlikte yaptığımız parfümleri tanıtmaya başladığında ekipteki herkesin yüzünde hayranlık dolu ifadeler oluştu.

Alkışlar Adilhan Kozan içindi ama övgüleri kabul ederken bile Han’ın mavi gözleri yalnızca bendeydi. Teşekkür ediyordu bakışlarıyla. Sıcacık gülümsemesiyle. Desteğim için. Sevgim için. Varlığım için. Yalnızca var olduğum için bile teşekkür ediyordu sanki bana.

Adilhan Kozan’ın notalarından ve hikâyesinden bahsettiği parfümler için çalışmaya başlayan ekip, ilerleyen günlerde kafasını bile kaşıyamaz hale geldi. Eymen üç parfüm için de hikâye yazıyor, Selin yarışmada çizdiğim parfüm şişesini üretime uygun hale getirmeye çalışıyor, Ece sosyal medyada bu ortaklığı nasıl duyurabileceğimizi düşünüyor, Duru hem patronunun verdiği

görevlere hem de ekip arkadaşlarının ihtiyaçlarına koşturuyordu. Benim yaptığım şey ise Dahlia'daki son günlerimin tadını çıkarmaktı. Bu süreçte Han'ı saatlerce göremediğim oldu ama neyse ki Adilhan Kozan'ın her dakika yanımdaydım.

Adilhan Kozan'a olan hayranlığım artık had safhaya ulaşmış durumdayken Dahlia'daki son günüm hiç beklemediğim gibi geçti. Han dahil herkes kendini yeni projeye öylesine kaptırmıştı ki hiçbiri bugünün son günüm olduğunun farkında değildi. Han'ın bir noktada başını dosyalardan kaldırıp beni göreceğini düşünerek bütün gün şirkette yardımına koşmadığım kişi kalmamışken mesai bitmesine rağmen evine gitmeyen patronum yüzünden ben de mesaiye kalmak zorunda kaldım. Oradan oraya koşturmaktan ve bundan ziyade, beynimi yeni fikirler üretmesi için fazlaca zorlamaktan o kadar yorulmuştum ki nefes almaya bile mecalim kalmamıştı sanki. Oysaki Adilhan Kozan güzellik uykusundan yeni uyanmış gibi görünen yakışıklı suratıyla onu görmeye alışık olduğum yerde dosyalarla boğuşmaya devam ediyordu.

Bir ara, benim neredeyse düşüp bayılacak olduğum anlardan birinde, başını kaldırıp küçük cam bölmenin ardından bana baktı. Adilhan Kozan'ın iş yaparken suratında her zaman aynı ifade olurdu: ciddiyet. Fakat bazen, bana baktığında mavi gözleri kısılır ve bakışları yumuşardı. Yine öyle oldu ancak bu defa dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı ve incelemekte olduğu dosyayı kapatarak ayağa kalktı.

Masanın arkasından çıkıp kapıya doğru yürümeye başladığımda ne yapacağını bekledim. Bana bir görev vereceğini anlayınca ben de hızla ayağa kalktım, yemek yemeyi unuttuğum günlerden birinde olmalıydık ki dengemi kaybederek yere düştüm.

Ah, hayır düşmedim. Çünkü beni her nerede ve ne olursa olsun koruyacak bir adama sahiptim. Adilhan Kozan'ın kolları belime sarılıyken dudaklarımda tatminkâr bir gülümseme vardı.

"İyi misin?" Başımı salladığımda kolunu kendine çekerek benden uzaklaştı. "Çıkıyorum ben. Gel seni de bırakayım, dosyaları yarın toplarsın."

“Yarın mı?” diye şaşırdım. Ne yani, Han gerçekten de bugünün son günüm olduğunun farkında değil miydi? *Ama nasıl?* Yani tamam, ne kadar yoğun olduğunu en iyi ben biliyordum ama böyle bir şeyi nasıl unutturdu? Bütün gün aklına gelir diye beklemiştim, veda partisi beklemiyordum Dahlia’dan ama hiç olmazsa benimle geçirecekleri son gün olduğunu bilerek bugünü geçirmelerini isterdim.

“Geç oldu, yeterince yorulduk.”

“Tamam,” dedim aynı şaşkınlıkla. Masanın üzerindeki çantamı alıp peşine takıldım.

Ona yarından itibaren eski hayatıma döneceğimi söyleyebilirdim ama benimle ilgili hiçbir detayı kaçırmayan biri olarak böyle önemli bir ayrıntıyı atlamasının geçerli nedenini yüzündeki ifadede gördüm. Çok yorgun görünüyordu ve haklıydı da... Günlerdir o kadar çok çalışıyordu ki günde beş saat bile uyumadığından emindim.

Birlikte asansöre bindiğimizde yansımadaki asistan Elisa’nın, Dahlia’nın yaratıcı dehası Adilhan Kozan’ın yanında nasıl görüldüğüne baktım son kez. Dahlia’dan içeriye adımımı attığım ilk günü hatırladım, nasıl da kırgın ve kızgın hissediyordum... Nasıl da zorlanmışım asistan Elisa’yı benimsemeye çalışırken. Oysaki yıllardır yaptığım şey zaten buydu, başka kimliklere bürünür ve hayatlarını yaşırdım. Kameraların olmadığı zamanlarda bile başka birinin kimliğiyle yaşamamanın ne demek olduğunu öğrenmiştim bu süreçte. Ancak tabii ki öğrendiğim çok daha başka şeyler de vardı. Parla Saygın’ın amacına ulaştığını söyleyebilirdim en basitinden. Artık daha empatik biriydim ve hayatta hâlâ gerçek insanların var olduğunu görmüştüm. Gerçek aşkı Han’la tatmıştım. Gerçek arkadaşlığı tattığım yer ise Dahlia’ydı. Hiçbiri son günümde yanımda olmasa da sorun değildi, onlarla geçen bir ay belki de hayatımın en güzel günleriydi.

Asansör kapalı otoparkın bulunduğu katta durduğunda Adilhan Kozan’ın arabasına doğru yürümeye başladık. Mesaj sesiyle

irkilerek telefona baktığımda günün henüz sona ermediğini anlamış oldum. "Çikolataların aromalarıyla ilgili bir sorun olmuş Acil toplantı istiyorlar."

"Yarınki programıma göre bir randevu ayarlarsın."

Ece'den gelen yeni mesajla gözlerimi büyüttüm. "Yok artık! Konum atmışlar." Dilimi şaklatarak başımı iki yana salladım. "Bu yaptıkları hiç hoş değil. Emrivaki yapıyorlar resmen."

"Gerçekten önemli olmalı. Gidelim."

Konumun bir restorana ait olduğunu gördüğümde "Neyse, ben de acıkmıştım zaten," dedim.

"Yine öğle yemeğini atladın değil mi?" diye sordu kızarcasına.

"Sanki çok umurunda," diyerek burun kıvırdım.

"Umurumda tabii ki."

"O kadar umurunda olsaydı bilirdin yiyip yemediğimi." *Ve bugünün son günüm olduğunu...*

Han kendini savunmaya geçmek üzereydi ki kabul etmediğimi gösterircesine elimi kaldırıp susturdum onu. Kenan Abi'yi arabanın başında beklerken gördüğümdeyse Han'ı geride bırakacak şekilde hızlandırdım adımlarımı. "Nasılsın güzel kızım?" dedi yanına geldiğimde.

"İyiyim Kenan Abi, sen nasılsın?"

"Biraz burukluk var tabii. Alışmıştık sana," dediğinde gözlerimi büyüttüm şaşkın şaşkın.

"Sen biliyor muydun bugünün son günüm olduğunu?"

"Biliyorum tabii."

"Nasıl?"

"Sen söyledin ya," derken o da şaşırmış görünüyordu.

"Ne zaman?"

"Geçen hafta mıydı?" dedi düşünceli bir ifadeyle.

Sinirle kıstığım gözlerimi bize doğru ağır adımlarla gelen Han'a diktim. "Bu aramızda kalsın olur mu?" diye sordum. "Adilhan Bey'in bilmesine gerek yok."

"Tabii," dedi bunu neden istediğime anlam veremese de.

Kenan Abi, Adilhan Kozan için arabanın arka kapısını açtı. Han arabaya bindi ve benim de yanına oturmamı bekledi ama asistan olarak diğer günlerde yaptığım gibi yine ön yolcu koltuğuna geçip oturmayı seçtim.

Yol boyu kimseden çıt çıkmadı. Kenan Abi zaten pek konuşkan bir tip değildi. Adilhan Kozan ise genelde şirket işleriyle uğraşırdı. Yine de her seferinde benim için arabada bir müzik çalardı. Bu kez Kenan Abi müziği açmayı unuttu. Han ve ben de bir istekte bulunmayınca hayatımın en sıkıcı yolculuklarından birini yapmış oldum.

Elisa Tanyeli olarak birçok kez gittiğim restoranın önünde durduğumuzda magazin uğrak noktalarından birine gelmiş olmanın farkındalığına yeni erişmiştim. Ben çatık kaşlarla siyah filmli camın ardındaki restorana bakarken kapımı açmak üzere yanımıza yaklaşan valeyi görünce durumun ciddiyetini daha iyi kavrayarak telaşa kapıldım.

“Benim toplantıya katılmam şart mı?” dedim birden.

“Güven bana,” dedi beni neyin kaygılandırıldığını bilerek. Ben ona güvenmeyi seçerken o arabadan inmiş ve valeden önce kapımı açmıştı. Tıpkı eski günlerdeki gibi...

Temkinli bir gülümsemeyle elini tuttum ve arabadan indim. Birlikte mekâna doğru yürürken aylar önce bu mekâna yine yan yana hatta kol kola girdiğimizi anımsadım. O gün yeni dizi projemdeki partnerimle tanışma yemeğim için gelmiştim buraya ve Han özel korumam olarak bana eşlik etmiş, aynı zamanda Dahlia'nın yemeğine Adilhan Kozan olarak katılım sağlamıştı. Bu kez kişisel asistanı olarak ona eşlik eden bendim, içeride kim olarak bulunacağı ise baştan belliydi.

“Kim derdi ki burada başka kimliklerle bir yemek daha yiyeceğimizi?” dedim gülümseyerek.

Ancak restorana girdiğimizde içeride kimsenin olmadığını görünce buraya kişisel asistan olarak getirilmediğimi anladım hemen. Beni yine oyuna getirdiğini anlamama neden olan şey,

balkon tarafına çıktığımızda gördüğüm manzaraydı. Masalar birleştirilmiş ve mekân süslenmişti, açılan pankartta yazan yazı ise gözlerimi dolduracak türdendi.

"Gittiğin yerde parlamaya devam et." Hissettiklerimin beni ağlatabileceğini bilerek kolunu belime dolayan Han'a çevirdim bakışlarımı. "Bugünün son günüm olduğunu biliyor muydunuz?"

"Elbette," dedi aksine nasıl inanırsın der gibi. "Sürpriz yapmak istediler sana. Ben de bozmadım."

Tekrar masanın etrafında beni bekleyen arkadaşlarıma döndüm. Her biri, yüzlerinde gerçek birer gülümsemeyle bana bakıyordu. Dayanamayıp Han'ın yanından uzaklaşarak onlara doğru koşmaya başladım. Kucakladığım ilk kişi Duru'ydu. Dahlia'da en çok onu sevmiş olmalıydım. Ardından sırasıyla Ece'ye, Eymen'e, Selin'e hatta Dila'ya bile sarılıp teşekkür ettim. Taylan bile benim için düzenledikleri veda yemeğine katılmış ve bana buruk bir tebessümle bakıyordu. Nihayet gittiğim için değil, artık gittiğim için üzgündü herkes.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim beni masanın ortasındaki yerime aldıklarında. "Çok şaşırdım ve mutlu oldum. Unuttunuz sanmıştım."

"Aşk olsun," dedi Ece. "Vedasız gitmene izin verir miyiz hiç?"

"Biz aslında parti düşünmüştük, hani böyle şarkılı türkülü bir şeyler ama Adilhan Bey veda yemeğinden daha çok hoşlanacağını söyledi," dedi Duru.

"Mekânı da o seçti," dedi Eymen.

"Ve tabii ki kapattırdı," dedi Selin. "Magazine yakalanmayalım diye de önlem aldı."

Gülümseyerek tam karşımda oturan patronuma baktım. "Teşekkür ederim Adilhan Bey," dedim ona son kez bu isimle seslendiğimi bir tek biz bilirken. O herkes için Adilhan Kozan olsa da benim için Han'dı ve hep öyle kalacaktı.

27. BÖLÜM

“YENİDEN ELİSA TANYELİ OLMAK”

“Elisa Tanyeli’yi hazırlığa alalım!”

Mutluluk dolu bir gülümsemeye kıvrıldı dudaklarım. Alışık olduğum, içinde olmayı sevdiğim dünya tam anlamıyla buydu. Asistan Elisa olmayı da benimsemiştim zamanla ama Elisa Tanyeli olarak sahnede olmak, o spot ışıklarının sıcaklığını tenimde hissetmek paha biçilemezdi. Bu baş döndürücü hayatı, hiç tanımadığım insanların hayranlık dolu bakışlarının hedefinde olmayı, dünya ben varım diye dönüyormuş hissine kapıldığım anları delicesine özlemiştim. Öte yandan... Etrafımdaki bu şatafat, melodisini ezbere bildiğim ama sözlerini unuttuğum bir şarkı gibiydi. Her şey hem çok tanıdık hem de tuhaf bir şekilde yabancıydı. Aradan geçen zamana veriyordum bu garipliği. Çok düşünmemeye çalışıyor ve asıl benliğime dönüşümün tadını çıkarıyordum.

Az sonra ışıklar benim için açılacak, kameranın karşısına geçecek ve bir yıldız gibi parlayacaktım. Tabii, önce yüzümün renklenmesi ve saçlarımın şekillenmesi gerekiyordu...

Sevgi, karavanın kapısını açarak içeri girdiğinde kariyerimin ilk günündeki o toy heyecan ve mide kramplarıyla boğuşuyordum. *Kameranın karşısına geçtiğimde rolümü hakkıyla yapabilecek miyim? Set ekibi beni nasıl karşılayacak; bir diva mı yoksa düşmüş bir yıldız mı? Peki ya yeni partnerim? Onunla*

da kirli oyunlar oynamamız gerekecek mi? Ancak hepsinden öte zihnimi kemiren bir soru daha vardı:

Beni izleyenler hakkımda ne düşünecekti? Daha doğrusu... Beni izleyecekler miydi?

Sevgi beraberinde getirdiği makyaj ve kostüm ekibini tek tek tanıtmaya başladığında dikkatimi ona vermeye çalıştım. “Kostüm sorumlusu Alp Bey,” diyerek yaka kartındaki ismini okuyamadığım adamı gösterdi.

“Memnun oldum,” diyerek elimi uzattığımda şaşkın ve memnun olmuş bir ifadeyle elimi sıktı.

“Kostüm denetçimiz İlkin Hanım,” diyerek gösterdiği genç kıza daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim çünkü çok genç duruyordu, muhtemelen iş hayatındaki ilk yılıydı ve aramızdaki en gergin kişi oydu.

“Makyaj uzmanımız Sedef Hanım,” diyerek tanıştırdığı kadınla da aynı samimiyetle tokalaştım ve vakit kaybetmeden işe koyulduk. Karavanımdaki aynalı masanın karşısına geçtiğimde karakter için öncesinde düşünülmüş saç ve makyaj yapılmaya başlandı.

Sevgi bir rutini gerçekleştirmek üzere karavandan ayrıldığında hiç tanımadığım insanlarla tek başıma kalmış oldum. Onlarla sohbet etmeyi deneyecektim ki telefonumun çalmasıyla çantama uzanmam gerekti. Kablosuz kulaklığımı takarak Duru’dan gelen aramayı yanıtladım.

“Neler olduğuna inanamayacaksınız!” diyerek başladı konuşmaya.

“Sesindeki heyecana bakılırsa Yalın’la ilgili olmalı.”

“Bugün Londra’daki ortaklarımızla bir toplantımız var ve bil bakalım kim oraya Yalın Soysal’ın nişanlısı olarak gidecek?”

“Ne?” dedim gülerek. “Yalın’ın sahte nişanlısı mı olacaksınız gerçekten?”

“Evet!” dedi adeta sevinç çığlığı atarcasına. “İnanabiliyor musun? Sadece iki ay önce Londra’daki işi aldık diye sevinçten

deliye dönüp ona sarıldığımda dönüş yolunda bana demediğini bırakmamıştı ama şimdi resmen nişanlısı olmamı ve ona tekrar sarılmamı istiyor. Ee Yalın Bey, ne oldum değil ne olacağım demeli.”

“Bir dakika bir dakika,” dedim Duru yine atı alıp Üsküdar’ı geçmeye hazırlanmışken. “Yalın ona sarılmanı mı istedi?”

“Yani direkt böyle söylemedi ama ben anladım.”

“Sen yine de o direkt söyleyene dek yapma bence.”

“Öyle mi dersin?”

Mırıltılı bir sesle onayladım. “Neden nişanlı rolü yapmanız gerekiyormuş?”

“Bilmem.”

“Sormadın mı?” diye şaşırdım.

“Ay, ne soracağım? Ya nedenini sordum diye vazgeçtiğini söylerse? Malum, dengesizin teki.”

Han’ın evinde kaldığım beş günlük süre zarfında Yalın’ları misafir olarak ağırladığım gün, Duru’yla ilgili onu cesaretlendirmeye çalışmış ve az da olsa başarılı olmuşum. O günden sonra Duru’nun dediğine göre Yalın ona karşı daha ılımlı hatta zaman zaman flörtöz davranışlar sergilemeye başlamıştı. Ama işte, aralarında herkesin gördüğü ve hissettiği bir elektrik olmasına rağmen Yalın hâlâ Duru’ya açılmış değildi. Kızcağız bu yüzden onunla geçirdiği her anın tadına varmaya çalışıyordu.

İzlemeyi en sevdiğim romantik komedi klişesine düşmüş olmaları beni güldürürken “Ne dersin, yapabilecek misin nişanlı rolü?” diye takıldım.

“Aşk olsun,” dedi alıngan bir tavırla. “Sen Elisa Tanyeli’ysen ben de koskoca Elisa Tanyeli’nin en yakın arkadaşı Duru’yum. Bir nişanlı rolünü mü yapamayacağım...”

Kahkaha attım. “O kadar haklısın ki...”

“Ay asıl sana ne anlatacağım,” dedikten sonra telefondan rahatsız edici hışırtı sesleri geldi. Kulaklığın birini çıkardım Duru tekrar konuşana kadar. Sedef Hanım göz makyajına başlayacağını söylediğinde kulaklığı geri takıp gözlerimi kapattım.

“Hah, duyuyor musun?” dedi Duru. Anlaşılan gizli bir dedikodu verecekti bana ve bulunduğu ortamdan uzaklaşması gerekmişti.

“Evet,” dedim meraklanarak.

“Eymen ve Ece bugün itibariyle resmen sevgili oldular!”

“Ne?” Gözlerimi öyle bir hızla açtım ki el becerisi kadar refleksleri de kuvvetli bir makyaj uzmanıyla çalışmıyor olsaydık, beni yetiştirmeleri gereken yer set değil hastaneydi.

“İsterseniz ara verelim,” deyince başımı iki yana salladım.

“Devam edebiliriz,” diyerek gözlerimi tekrar kapattım. Duru zaten arka planda konuşmaya devam ediyordu.

“Ya, öyle işte,” dedi ben kim bilir neleri kaçırmışken... Ama sorun değildi, ilk ağızdan tüm detaylarıyla dinlemek ve hepsinden de önemlisi tebrik etmek için Ece’yi zaten arayacaktım.

“Başka neler oluyor şirkette?” diye sordum.

“Ne olsun, bugün ilk numuneleri aldık. Adilhan Bey’in onayından geçerse lansman için hazırlıklara başlayacağız. Sahi, lansmana geleceksin değil mi? Mutlaka gelmelisin Elisa. O gün seni yanımızda görmeyi o kadar çok isteriz ki. Lütfen kırma bizi. Yani o gün setin varsa bir şey diyemeyiz tabii ama yoksa gelsen olmaz mı? Hiç olmazsa emeğinin karşılığını görmek için gel.”

“Duru,” diyerek sözünü kestim. “Lansmana geleceğim.”

“Ama o parfümlerde en çok senin emeğin var,” diye devam ediyordu ki duraksadı. “Ne? Bir dakika? Geleceğim mi dedin sen? Yaşasın!” diyerek sevinç çılgılığı attı. “Sürpriz mi yapmak istersin peki yoksa bizimkilere söyleyebilir miyim?”

“Söyleyebilirsin,” dedim gülümseyerek.

“Adilhan Bey’e sen söyle ama. Gerçi o zaten biliyordur,” dedi imalı bir sesle ve onaylamamı bekledi. “Hey, bilmiyor mu yoksa?”

“Biliyordur herhalde... Yakın zamanda konusu geçmedi ama daha önce davet ettiğinde geleceğimi söylemiştim.”

Dahlia’dan ayrılalı tam bir ay olmuştu. Bu süre zarfında Han’ın yüzünü sadece dört kez görebilmiştim çünkü sete çıkmak için yoğun bir hazırlık sürecine girmem gerekmişti. Diyetisyenim

Öykü ve spor hocam Emir beni gördüklerine sevinmiş ama kendimi çok ihmal ettiğim için epey bir söylenmişlerdi. Güçlerini birleştirerek beni askeri nizamı aratmayan yoğun bir kampa aldıklarındaysa sonuç mucizeviydi; eski kusursuz formuma tam anlamıyla olmasa da büyük ölçüde geri dönmüştüm. Öte yandan evime hâlâ dönememiştim çünkü magazinین yeniden odağı haline gelmek, kapımda davetsiz misafirlere sebep olmuştu.

Han'ın cephesinde de durum farksızdı. Adilhan Kozan kimliğiyle yeni projesine gömülmüş, gecesini gündüzüne katarak çalışmıştı. Tam onun iş temposu hafifledi, birbirimize vakit ayırabileceğiz derken Parla Saygın'ın seti İzmir'de başlatacağını söylemesiyle bu kez de aramıza kilometreler girdi. İzmir'e geleli birkaç gün olmuştu ama onu şimdiden çok özlemiştim. Telefon konuşmalarıyla yetinmeye çalışsak da çekimler bitene kadar görüşemeyecek olmak, sabrımı şimdiden zorlayan bir işkenceye dönüşmüştü.

“Ay, Elisa...” diye bir anda yükselince Duru, düşüncelerime ket vurdum. “Biliyor musun, yokluğun her geçen gün daha da hissediliyor. Dila Hanım bile seni özlediğini söyledi, inanabiliyor musun?”

“Abartma Duru,” dedim gülerek.

“Ciddiyim. Dün toplantıdaydık, Adilhan Bey'in yeni asistanı çok büyük bir sakarlık yapınca Dila Hanım köpürdü. ‘Elisa’yı özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi’ dedi.”

“Bir dakika bir dakika,” diyerek araya girdim. “Adilhan Bey'in yeni asistanı derken?”

Pot kırdığını fark ederek duraksadı. “Şey... Haberin yok muydu?”

“Ece yeni asistanı olacak sanıyordum.”

“Aslında öyleydi ama Ece'ye pazarlama bölümünde daha çok ihtiyaç duyulunca Adilhan Bey'e başka bir asistan bulundu. Ama merak etme, ben buradayım, tehlikeli bir durum sezersem hemen müdahale ederim.”

Kıkırdadım. "Bu yüzden sormadım Duru. Gerek yok böyle şeylere, sakın ol."

"Olsun, ben yine de gözümü üzerinden ayırmayacağım. Arkadaşlık dediğin bugünler için var."

"Sen gerçekten iyi bir dostsun," dediğimde suratında o utangaç gülümsemenin yer edindiğini görmeden bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Ama "Sen de öyle," dediğinde ne kadar dürüst olduğunu bilecek kadar güvenmiyordum ona. Ya da güvenmediğim kendimdim.

"Elisa Hanım," diye seslenilince gözlerimi yavaşça açtım. "Makyajın devamı için dudaklara geçeceğiz."

"Tabii," diyerek Duru'ya döndüm. "Şimdi kapatmam gerek. Yemekten sonra beni ara, merak ederim."

"Deli misin, hemen arayacağım. Çok öpüyorum seni. Şimdi git ve herkese gerçek yıldızın kim olduğunu göster." Aramayı öpücük sesleriyle kapattığında ona gülerek karşılık verdim.

Başımda işini yapmak için bekleyen kadının çatık kaşlarını aynadaki yansımaya bakarak gördüğümde özür dileme ihtiyacı duyarak "Arkadaşım..." dedim. "Konuşmayı çok seviyor da..." Gülümsedi *sorun değil* dercesine. Makyaja devam edilirken böyle bir şeyin ilk kez başıma geldiğini düşünüyor ve içimdeki sırtma isteğini bastırmaya çalışıyordum. İlk kez bir set karavanının içinde sahneye hazırlanırken kendimi tamamen işime vermek yerine bir arkadaşımın telefonda konuşmayı seçmişti. Bu tam da bir insanın yapacağı bir şeydi, gerçek arkadaşları olan bir insanın yapacağı bir şey...

.

Sevgi tekrar karavana girdiğinde makyajım bitmiş, saçım da neredeyse hazır olmak üzereydi. "Kahveniz," diyerek masaya koyduğu ağzı kapalı karton bardağın içinde sütlü ve şekerli kahve olduğunu sadece ikimiz biliyorduk. Han'dan sonraki yeni suç ortağım Sevgi'ydi.

Hazırlıktan sonra karavandan çıkıp sete indiğimde yeni partnerim sahnedeki yerini çoktan almıştı. Tarık Arıca gibi egosu yeteneğinden büyük bir isimden sonra Serkan Ulu'yla çalışmak, sadece benim için değil tüm set ekibi için piyango gibiydi. Bu, onun ilk romantik komedi işi olacaktı ama yılların tecrübesi ve işine duyduğu saygı sorunsuz bir süreç geçireceğimizin garantisiydi. Bir hafta önce Parla Saygın'ın da olduğu bir yemekte tanışmıştık ve başıma gelenler için üzgün olduğunu söylemek dışında yorum yapmaması hoşuma gitmişti. Serkan'ın da Tarık gibi sonradan maskesini düşürenlerden olmamasını dileyerek karşısına geçtiğimde karakterlerimizin ilk ortak sahnesi için geri sayım başladı.

Yönetmenimiz Kadir Uğur, "3-2-1 kayıt!" diye bağırdığında Elisa Tanyeli geri çekildi ve yerine kıpır kıpır neşesiyle asistan Ada geldi. Serkan'ın gözlerindeki kendine has yumuşak ifade saniyesinde değişmiş, ciddiyetiyle nam salmış CEO Özgür'ün donuk bakışlarına bürünmüştü. Aramızda görünmez bir ip gerildi ve replikler ağzımızdan su gibi akmaya başladı. Yıllardır karşılıklı oynuyormuşuz gibi doğal bir ritim yakalamıştık. Zorlu bir diyalogu tek seferde, hatasız bir akışla tamamladığımızda "Kestik!" diyerek yanımıza gelen yönetmeniz bizi alkış yağmuruna tuttu.

"Elisa," dedi bana hayranlıkla bakarken. "Dönüşün muhteşem oldu. Parla bu rol için seni düşündüğünü söylediğinde çekimser kalmıştım ama görüyorum ki hata etmişim. Harikasın!" Uzanıp elimi tuttu, diğer eliyle de Serkan'ı yakaladı. "İkinizin enerjisi ekrandan taşıyor. Seyirci size bayılacak!" Serkan'ın suratında da benimki kadar içten bir gülümseme oluşunca yönetmen ellerimizi bıraktı ve bir sonraki sahnenin teknik detaylarından bahsetmeye başladı.

Boğazımın kuruduğunu hissedip Sevgi'yi ararken gözlerim setin en karanlık köşesine takıldı. Elindeki sandviçi aceleyle yemeye çalışan ışık asistanı yorgunluktan yere çökmüştü. Onun biraz ilerisindeki çaycı, elinde tepsiyle kabloların

üzerinden atlayarak koşturuyordu. Boom operatörü uyuşan kollarını esnetirken, sahne sırası beklemekten sıkılan figüranlar kendi aralarında konuşmaya dalmıştı. Rejinin "Açı değişiyor!" diye bağırmasıyla sanat ekibi zamanla yarışır gibi sahneye dalıp işe koyuldu. Kostümcü yanında getirdiği buharlı ütüyle Serkan'ın gömleğindeki kırışıklığa müdahale etti. Devamlılık asistanı, saçlarının duruşunu tabletine kaydetmek için fotoğrafladı.

Herkesin bir görevi, her saniyenin bir bedeli vardı ve ben tüm bunları ilk kez fark ediyordum. Yorgunluktan bitap düşen ama terleyen alınlarını silerek işlerine devam eden bu insanlar, setin isimsiz kahramanlarıydı. Benim gibilerin parlaması için onların karanlıkta kalarak sessizce taşıdıkları bu yüklerin tamamı sanki bir an kalbime oturdu.

Bunca yıl tüm bu detayları nasıl görmediğimi, asıl emeğin nasıl farkına varamadığımı sorgulayarak kalan sahnelerimi tamamladım. Karavana döndüğümde asistan Ada'dan tamamen sıyrılmışım ki Sevgi'nin getirdiği haberle irkildim. Parla Saygın benimle görüşmek üzere sete gelmişti. Ekip kostümleri toplayıp çıkınca hızlıca kendi kıyafetlerimi giydim ve merakla karışık bir gerginlikle beklemeye başladım.

Az sonra karavandan içeriye yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle Parla Saygın girdi. "Elisa Tanyeli," diyerek kucakladı beni.

"Parla Hanım," dedim sadece.

"İlk set gününde yanında olmak istedim," dedi geri çekildiğinde. "Nasılsın? Her şey istediğin gibi mi?"

"Evet, her şey yolunda," dedim gülümseyerek.

"Yönetmen bayılmış sana. 'İyi ki bu kızı seçmişsin' dedi." Övgüleri kabul eden bir mütevazılıkla gülümsüyordum ki "Bak gör, dizi bir yayına girsin, herkes anlayacak sana ne kadar haksızlık ettiklerini," diyerek bir anda yükseldi. "O iptal olan marka anlaşmaların var ya, hepsi kapıda köle olacak. Vural Köse denen herife de bok yemek düşecek."

Kirpiklerimi şaşkın şaşkın kırıştırdığımda dişlerini göstererek güldü.

“Teşekkür ederim,” dedim ne diyeceğimi bilemeyince. “Sayenizde.”

“Hayır, güzel kızım,” dedi alışık olduğum sakin haline dönerek. “Bütün bunları yapan sensin. Ben sadece sana bir yol açtım ve sen de o yolda yürüdün, hem de tek başına.”

“Yine de...”

“Dünyayı yenmek istiyorsan önce kendinle olan savaşında galip gelmelisin, derler. İşte, senin yaptığın tam olarak buydu. Şaşaalı hayatını bırakıp bir şirkette asistan olarak çalışmayı ve tüm bu süreç boyunca gerçek bir asistan gibi bir hayat sürmeyi kabul ettiğin yetmezmiş gibi yüzünü bile görmek istemediğin eski sevgilinin kişisel asistanı oldun. Bu, kendini yenmek değil de nedir? Eh, tabii bazı yasaklar çiğnenmiş bu yolda ama o kadar olur, değil mi?”

“Anlamadım,” dedim kaşlarımı çatarak.

Elini omzuma koydu ve bilgiç bir tebessümle tekrarladı: “Kendini yenebilen insan dünyayı da yener.”

Parla Saygın’ın kısa ziyaretinin ardından karavanın kapısı bir kez daha tıklatıldı. Set ekibinden olduğunu düşünerek “Girebilirsiniz!” diye seslendim çünkü Sevgi kapıyı çalmadan girebileceğini biliyordu. Kapı usulca aralandı ve içeriye hiç beklemediğim biri girdi.

Han.

Ona şaşkın şaşkın bakakaldığımda, gözlerinde beni yeniden bir yıldız gibi parlayan Elisa Tanyeli olarak görmenin gururu vardı. Parla Saygın’ın “bazı yasaklar çiğnenmiş” derken neden bahsettiğini şimdi anlıyordum. Han’la bir anlaşma yapmıştık; Adilhan Kozan’ın kişisel asistanı olduğum sürece aşk yok demıştık, aşkın yok deyince yok olmayacağını bile bile...

28. BÖLÜM

“AŞK SÜRPRİZİ”

“Han!” Kollarımı sevinçle boynuna doladım. “Nereden çıktın sen? Neden söylemedin geleceğini?”

“Sürpriz yapmak istedim.” Geri çekildim yüzüne bakmak için ama kollarımı boynuna sarılı halde tutmaya devam ediyordum. “İlk set gününde yanında olmak istedim.”

Mutluluk dolu bir gülümsemeyle “İyi ki geldin,” dedim.

“Ama yetişemedim galiba.”

“Evet, çekim bitti,” dedim dudaklarımı bükerek. “Olsun, buradasın ya, önemli olan da bu.” Elini tutup onu karavanın diğer ucundaki deri koltuğa doğru çekiştirmeye başladım. “Gel hadi.” Diğer elindeki çanta dikkatimi çekince “O ne?” diye sordum koltuğa otururken.

Çantayı masaya koydu ve gülümseyerek “Aç da gör,” dedi.

“Başka bir sürpriz daha mı?” Siyah deri çantayı heyecanla kendime doğru çektim. İlk bakışta klasik bir evrak çantasına benziyordu ama kilidini açmaya çalışırken Dahlia’da gördüklerimin aksine daha sert bir yapıda olduğunu anladım. İçine baktığımdaysa bu kadar korunmaya değer bulunan şeyin ne olduğunu gördüm.

İrice açılan gözlerim bir Han’a bir de çantanın içindeki üç şahesere bakakaldı.

"Bunlar ilk numeneler," dedi çantadaki parfüm şişelerinden birini çıkarıp bana uzatırken. "Bu da senin tasarladığın parfüm şişesi."

"İçinde hangi koku var?" diye sordum daha da heyecanlanarak. Ağva'daki yarışmada çizdiğim parfüm şişesi şimdi somut bir sanat eseri gibi karşımda duruyordu. Her detayıyla benim resmettiğim gibiydi. Hayallerimin bile ötesinde bir güzelliği vardı. Özellikle yüzeyindeki o dal işlemelerinin altın rengiyle hayat bulması beni benden almıştı, tasarımı resmen parlıyordu.

Han içindekileri söylemek yerine şişenin kapağını açtı ve parfümden kendi boynuna sıktı. Dudaklarının kenarında dans eden bir gülümsemeyle başını geriye atarak boynunu açığa çıkardı. Bu oyunbaz halleri beni güldürürken parmak uçlarımda yükseldim ve tenindeki kokuyu içime çektim. Mırıltılı, hoşnut bir gülümsemeyle "Frambuaz?" dedim.

"Başka?" dedi beklentiyle.

Gülerek omzuna vurup geri çekildim. "Yemezler. Notalarını hiç koklamadan tek tek sayabileceğim bir parfüm bu."

"Şansımı denemek istemiştin."

Çantadan diğer şişeleri de çıkardım ve tek tek kokularına baktım. Üç parfüm için de birlikte belirlediğimiz notaları kullanmıştı ama sanki kapanış için seçtiğimiz notaların yoğunluk oranını değiştirmişti. "Han, bunlar çok iyi olmuş," dedim bu hallerini çok daha fazla sevince. "Evde yaptıklarımız da güzeldi tabii ama her ne yaptıysan, bu halleri muhteşem."

"Ben de sevdim."

"Lansman tarihi belli oldu mu peki?"

Dilini şaklattı. "Yarın kesinleşecek."

"Heyecanlı mısın?" Cevap vermesine fırsat vermeden "Heyecanlısındır tabii," diye devam ettim. "Bu yaptığın kaçınıcı parfüm ama her seferinde ilk kez yapmış gibi heyecanlanıyorsun değil mi?"

“Öyle.” diye onayladı. “Ama bunların bir farkı var.”

“Çikolataları unuttum bir an, haklısın. Bu parfümlerin bir de çikolatası var.” Durup söylediğimi içimden tekrarlayınca güldüm. “Böyle söyleyince de kulağa tuhaf geliyormuş.”

“Ondan değil,” dedi gülümseyerek. “Şimdiye dek hep senden aldığım ilhamla yapıyordum parfümleri, önceki kokularda senin izin vardı ama bu kokularda imzan var.”

“Telif hakkımı isterim,” diyerek göz kırptım.

“Ödeme yöntemini seçebiliyor muyuz?”

Davetkâr bir gülümsemeyle onay verdiğim an, beni kendine çekip öpmeye başladı. Han’ın flörtöz halleri ona tutulma nedenlerimden sadece biriydi. İştahlı öpüşüne karşılık dudaklarımı aralayarak dilinin ağzımın içinde yer bulmasına izin verdim. Ancak bu ona yetmedi; daha fazlasını isteyerek elleri belimden sıkıca kavradı ve beni yavaşça kaldırıp kucağına çekti.

Dünya sadece ikimizden ibaretmiş gibi hissederken ellerimi ensesinde birleştirdim. Kalçalarımı hafifçe hareket ettirip kucağına iyice yerleştiğimde bedenlerimiz arasında tek bir nefeslik boşluk bile kalmamıştı.

Karavanın kapısı gürültüyle açıldığında anında öpüşmeyi kestik ama utancımdan yerimden kalkamadım, arkamı dönüp kimin geldiğine bile bakamadım. Yanaklarımın alev alev yandığını hissedebiliyordum, yüzüm şimdi evrendeki en kırmızı şeydi muhtemelen.

Han’ın kendini gülmemek için zor tuttuğunu fark edince davetsiz misafirimizin kim olduğunu anlamış oldum. Zaten kapıyı çalmadan içeriye girebilecek tek bir kişi vardı.

“Çok özür dilerim!” dedi Sevgi. Omzumun üstünden dönüp ona baktım, bir eliyle her iki gözünü de kapatmıştı. “Serkan Bey sizi soruyordu, yönetmenle yemeğe çıkacaklarmış, katılmak ister misiniz diye...”

“İstemem,” dedim Han’ın kucağında oturmaya devam ederken.

“İster,” deyince Han, bir açıklama beklercesine dönüp yüzüne baktım. “Ben olmasaydım o yemeğe gidecektin, değil mi?” diye sordu.

“Onlarla her gün yemeğe gidebilirim ama seninle...”

“Asıl benimle her gün yemeğe gidebilirsin. Unuttun mu, emrine amadeyim.”

Aptal bir âşık gibi bakakaldım suratına. Sevgi boğazını sahte bir öksürükle temizleyip “Karanız nedir?” diye sorunca kendime gelerek Han’ın kucağından indim.

“Geliyorum.”

“Kapıdayım,” diyerek karavandan çıkarken bile eliyle gözlerini kapatmaya devam ediyordu.

Han’a dönüp baktığımda masanın üzerindeki parfümleri kutularına geri koyuyordu. “Serkan kim?” diye sorarken laf olsun diye sorar gibi rahat bir tavırdı ama kaçamak bakışları kendini ele veriyordu.

“Yeni partnerim. Bahsetmiştim ya.”

Başını salladı yavaşça. “Serkan Ulu,” dedi çantanın fermuarını kapatarak.

Kendi eşyalarımı toplamaya başladığımda onaylayıcı bir ses çıkardım. “Çok iyi bir adam. Sıfır ego, sıfır kapris. Tarık’tan sonra bu adam ballı lokum gibi bir şey, düşün artık.”

“Ballı lokum?”

“Hı hı,” dedim çantamı koluma asarken. “İlk tanışma yemeğimizde Parla Saygın hoşboğazlık edip başıma gelenlerden bahsetti ama Serkan tek bir yorumda bile bulunmadı biliyor musun? Sadece üzgün olduğunu söyledi. Ne kadar ince bir adam.”

“Demek başına gelenler için üzgün olduğunu söyledi.” Hazır olduğumu söylemek için ona dönmüştüm ki “Ballı lokuma bak sen,” demesiyle sohbetin nereye gittiğini fark etmiş oldum.

“İyi biri demek istedim.”

“Başta Tarık da iyiydi ama sonra ne oldu, herif piçin teki çıktı.” Huzursuz bir ifadeyle ayağa kalktı. “Tanışalım bakalım şu ballı lokumla.”

Kıkırdayarak koluna girdim. “Tanış bakalım.”

Karavandan çıktığımızda Sevgi bizi kapının önünde bekliyordu. “Adilhan Bey de mi katılacak bize?” diye sordu şaşkın bir yüzle.

“Adilhan,” diye düzeltti Han onu. Korumam olduğu dönemde İpek de Sevgi de ona “Han” diye seslenirdi, adını öyle bildiklerinden. Ancak şimdilerde her ikisi de tam adını kullanıyordu. Ona artık bir tek ben Han diyordum ve açıkçası bu çok hoşuma gidiyordu.

“Peki,” dedi Sevgi gülümseyerek. “Gidelim mi?”

Birlikte otoparka inip Han’ın arabasına bindik. Benim için bir şarkı açmak üzereydi ki onu durdurdum. Onu ne kadar özlediğimi “Sohbet etmeyi tercih ederim,” diyerek anlatmış oldum. Kısa mesafeleri bile müziksiz aşmak istemediğimi bildiğinden kaşları şaşkınlıkla hareketlendi. Başını memnuniyet dolu bir gülümsemeyle *hay hay* dercesine salladıktan sonra direksiyonu çevirdi. Gittiğimiz mekân sete oldukça uzaktı ama arabanın içindeki sohbet o kadar keyifliydi ki yolculuğun nasıl sonlandığını anlamamıştım bile.

Lüks restorana girmeden önce Han’ın koluna girdim ama bu defa bunu yapmamın nedeni yüksek topuklu ayakkabılarım değildi. Karşılama hostesinin yönlendirmesiyle restoranın teras bölümüne çıktık. Parla Saygın’ın da masada olduğunu görünce gerilmeden edemedim. Han’ın kolunu tutan parmaklarımı istemsizce sıktığımda Han bir sorun olduğunu zannederek bana döndü. Bir sorun var mıydı, bunu ancak masaya geçip oturduğumuzda bilecektik.

Yanlarına gittiğimizde bizi fark ederek Han’la tanışmak üzere ayağa kalktılar. “Hoş geldiniz,” dedi Kadir Hoca meraklı bakışlarla Han’ı süzerken.

“Adilhan,” diyerek tanıttım Han’ı. “Erkek arkadaşım,” diye eklediğimde Parla Saygın’ın alnında ince bir şaşkınlık çizgisi belirdi. Görmezden gelerek başımı Han’a çevirdim ve bana mutluluk dolu bir gülümsemeyle baktığını gördüm. Onu başkalarına tanıtırken erkek arkadaşım tabirini kullanmam mı bu kadar gülümsetmişti yoksa sevgili olduğumuzu sonunda kabul etmem mi, emin değildim.

“Öyle mi?” dedi Kadir Hoca ağzı kulaklarında. “Çok memnun oldum. Kadir Uğurlu ben,” diyerek elini uzattı Han’a.

“Yönetmenimiz,” diye eklediğimde Han gülümseyerek elini sıkıyordu. Ancak kendisine “Serkan Ulu ben,” diyerek elini uzatan partnerime döndüğünde kaşları gerginlikle çatılmıştı. Bunu kıskançlık dolayısıyla yapmadığını biliyordum. Tarık Arica felaketinden sonra bir kez daha çifte standarda uğrayarak incinmemden korkuyordu.

“Adilhan Kozan,” diyerek kendini tanıttı. Kendinden emin, güçlü ve kararlı bir duruşu vardı. Onun bu hallerine hayran kalmamak imkânsızdı.

Han asistanlarla da tokalaştıktan sonra geriye bir kişi kalmıştı: Parla Saygın. Onları tanıştırmalı mıyım yoksa birbirlerini zaten bildikleri için yalnızca tokalaşmaları mı gerekir emin olamıyordum.

“Hoş geldin Adilhancığım,” deyince Parla Saygın, kontrolü ona bıraktım.

“Siz tanışıyor musunuz?” diye sordu Kadir Hoca.

“Tabii. Kendisi Elisa’nın asistanlık yaptığı şirketin sahibi olur.”

“Dahlia Parfüm’ün sahibi Yalın Soysal değil miydi?” diye sordu Kadir Hoca’nın asistanı.

“Ortağız,” dedi Han.

“Bir dakika,” diyerek araya girdi Serkan. “Yoksa siz parfümleri yapan o gizli ortak mısınız?”

“Ta kendisi,” dedim gururla.

“Vay anasını,” dedi Serkan kendine engel olamayarak. “Demek o şaheserler sizin ellerinizden çıktı.”

“Sen de mi Dahlia’nın parfümlerini seviyorsun?” diye heyecanlanarak sordum.

“İmza kokum Dahlia desem...”

Han mütevazı bir gülüşle “Teşekkürler,” dedi. Serkan’ın açık sözlülüğü hoşuna gitmişti.

“Otursak mı?” diye sorunca Parla Saygın, ayakta kaldığımızı fark ederek masanın etrafını doldurduk.

Han benim hemen yanıma, Serkan da onun tam karşısına geçtiğinde ikili hiç beklemediğim bir şekilde iyi anlaştı. Serkan, parfüm yapımıyla ilgili merak ettiği ne varsa sordu Han’a. Bir noktadan sonra sohbetleri Kadir Hoca’nın bile ilgisini çekmeye başladı ve yemek boyunca Han ilgi odağı oldu. *Han değil, Adilhan Kozan.*

Tatlıya geçtiğimiz sırada ben diyetin dışına çıkmak istemediğim için onlara katılmayınca Han da bana eşlik etti ve sadece kahve içtik. Kahvelerden sonra Han’la baş başa vakit geçirmeyi arzuladığımdan kalkmak istedim. Serkan da yorgun olduğunu söyleyerek ayaklandı.

“Çok memnun oldum,” dedi Kadir Hoca vedalaşmak için Han’la el sıkışırken.

Parla Saygın da aynı şekilde vedalaşıp “Yalın’a selam söyle. Ne zamandır gelmiyor yanıma. Özletti kendini,” dedi.

“Başüstüne,” dedi Han gülerek.

Sevgi yarınki sahnelerle ilgili detayları öğrenmek için kalırken biz restoranın çıkışına doğru yürümeye başladık. Valeden arabaları getirmesini beklerken Han’ın yemek öncesine nazaran çok daha keyifli görüldüğünü fark ettim. Ekip arkadaşlarımla tanışmak onu epey rahatlatmıştı.

Han’ın arabasını gördüğümüzde veda vaktinin geldiğini anlayarak Serkan’a döndük. “Tanıştığıma memnun oldum,” dedi Han.

"Ben de çok memnun oldum. Elisa'yla ilgili endişen olmasın. Bir kez daha aynı şeyleri yaşamayacak."

Serkan bu sözle birlikte zeki ve farkındalığı yüksek biri olduğunu kanıtlamıştı. Han'ın onlarla tanışmadan önceki gerginliğini çözmüş olmalıydı. İkinci Şans'ta başıma gelenlerin bu projede de yaşanmasından korkuyordu Han. Tarık Arıca'nın yıldızımından faydalanıp beni gölgede bırakmaya çalıştığı gibi Serkan Ulu da bana zarar verecek mi, merak ediyordu. Han'ın dile getirmediği tüm endişelerini Serkan anlamış ve boşa çıkarmıştı. Ya da masada benim diğerleriyle fiskos ettiğim bir anda bunu konuşmuşlardı, bilemiyordum.

"İçim rahat olacak," dedi Han başını sallayarak. "Lansmana bekliyorum."

"Mutlaka geleceğim."

Han yine valoden önce davranarak kapımı açtığında gülümseyerek arabaya bindim. Serkan kendi arabasını beklemeye devam ederken Han şoför koltuğundaki yerine geçti. Motoru çalıştırdığında dayanamayıp sordum hemen. "Sevdiğin mi yeru partnerimi?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Delikanlı birine benziyor."

"Ballı lokum değil yani." Ters bir bakış attı. "Tamam tamam," dedim gülererek.

Sahilde otururuz, belki karşınıza seyyar satıcı çıkar ve midye dolma yeriz veya otele gider ve bir kahve içeriz sanmıştım ama henü otele bırakıldığında gideceğini söyledi. "Hiç olmazsa bu gece kalsan olmaz mı?" diye üstelodim.

"Maalesef. Lansman toplantısı var yarın."

"Eteleyemez misin?"

"Yapamayacağımı biliyorsun," derken doğru söylediğini biliyordum. Asistanlığını yaparken sorumluluklarını ve zorunluluklarını çok iyi öğrenmişim. Fakat şimdi yanında asistan Elisa olarak oturmuyordum ki onu anlayışla karşılayayım.

Sevgililik tarihimizdeki ilk tribini atmak üzere "Ne biçim patonsun sen?" diye çıktım. "Bir toplantı bile erteleyemiyorsun benim için!" Kollarımı göğsümde birleştirdim sinirle. Bençillikti bu yaptığımı belki ama umurumda bile değildi. "Koruma Han'ı özledim ben. O hep yanımdaydı, seni göremiyorum bile!"

"Dahlia'yı kurtarmak istemiyor muydun?" diye sordu bana yan bir bakış atarak. "Az kaldı, biraz daha dayan."

"Varlığına doyamıyorum ki yokluğuna dayanabileyim."

"Çok mu özlüyorsun beni?"

"Özlüyorum tabii," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Tek damla gözyaşın akarsa her şeyi bırakır peşinden gelirim, biliyorsun değil mi? Dahlia umurumda bile olmaz."

"Ne?" Yüzünü yavaşça bana çevirip ne kadar ciddi olduğunu görmemi sağladığında telaşlanarak parmak uçlarını göz-pınarlarına bastırdım. "Yok tamam, akmadı gözyaşı. İyiyim." Kaşlarını çattım sinirle. "Hem o kadar parfüm yaptık birlikte, onları çıkarmak zorundasın."

Gulerek önüne döndü. "Fırsat bulduğum ilk anda tekrar gelirim."

"Yok yok," dedim hızlıca. "Sen Dahlia'yla ilgilen. Ben dayanırım."

"Sonra yine ben koruma Han'ı özledim deme ama."

"Desem ne olur? Koruma Han da sen değil misin?" Ona yargılayıcı bir bakış attım. "Partnerlerim yetmedi şimdi de beni kendinden mi kıskanıyorsun?"

İç gıdıklayıcı bir gülüşle başını salladı.

Arabayı durduğunda ve ayrılık vakti resmen geldiğinde gözlerim yeniden dolar gibi oldu ama bunu fark ederse dediğini gerçekten yapacağını bildiğimden hemen kendime çekidüzen verdim. Benimle birlikte arabadan inip bana otele kadar eşlik etti. "Dikkatli sür," dedim birini ilk kez bu şekilde yolcu ederken. "Gidince de hemen ara beni, aklım kalmasın."

“Merak etme, uyu sen.”

“Saçmalama. Bekleyeceğim.”

“Uyu Elisa,” diyerek başımı nazikçe ellerinin arasına aldı. Elleri saçlarımı okşayarak boynumdan aşağı doğru indiğinde bedenimdeki gerginlik çözülmeye başladı. Omuzlarımı güçlü elleriyle kavradı, stres kaynaklı tüm ağrılarımın omuzlarımda birikerek beni zorladığını biliyor ve o yükü benden almak istiyordu. Dokunuşu mucizevi bir şifa gibi ağrımı alırken nefesi yüzüme değdi. “Güzelce uyu.”

Ardından küçük bir veda öpücüğüyle gitti, birbirimizi on yedi gün boyunca göremeyeceğimizi bilmeden...

29. BÖLÜM

“SET GÜNLÜKLERİ”

BİRİNCİ PERDE

İzmir’de başlayan set günlerimiz baş döndürücü bir hızla akıp gidiyordu.

Sabah tam 06.00’da Sevgi’nin kapımı çalmasıyla güne başlıyor, otelden kahvaltı bile yapamadan ayrılıyordum. Başlarda bu durumdan şikâyetçi olsam da sonradan fark ettiğim bir gerçek konuyu açmamak üzere kapatmamı sağladı. Çünkü fark ettim ki Sevgi bile beni uyandırmak için benden önce uyanıyorsa, teknik ekip seti çekime hazır hale getirmek için kim bilir sete kaçta geliyor dolayısıyla kaçta uyanıyordu... Bir ses duyduğunuzda onu hiç duymamış gibi yapamazdınız, benimki de o hesap, teknik ekibin aslında setin isimsiz kahramanları olduğunu bir kez fark edince başka detaylar da görmeye başladım. Sevgi’nin aslında çok iyi bir menajer olduğu gibi...

Her sabah otelden çıkar çıkmaz yapımın benim için ayarladığı lüks araca biner ve Sevgi’nin desteğiyle sahnelerime çalışırdım. Yine birlikte senaryo çalıştığımız bir sabah, “Bugünkü sahneler Kordonboyu’nda kurulacak. Yani, kalabalığın gözü üzerinizde olacak.” dediğinde bedenim kaskatı kesildi. Her ne

kadar hakkımda çıkan haberlere karşı halk artık daha yumuşak tepkiler verse de hâlâ korkuyordum. Beni yeni projemin çekimleri sırasında gördüklerinde ne yapacaklarını kestiremiyordum çünkü. Durup sakince izlerler miydi, yanıma gelip benimle fotoğraf çekertmek isterler miydi yoksa utanmadan hâlâ nasıl kamera karşısına geçebildiğimi mi sorgularlardı? Veyahut hiç umursamazlar mıydı bile? Hangisi daha kötüydü? Kalahalığın öfkesine maruz kalmak mı yoksa görmezden gelinmek mi? Bilmiyordum. Açıkçası öğrenmek de istemiyordum ama belli ki artık senaryodaki dış mekân çekimlerine geçmiştik ve bugün cevabı öğreneceğim gündü.

Sevgi gerildiğimi fark edince güven veren bir gülümsemeyle baktı bana. "Merak etmeyin, güvenlik önlemlerinin alınmasını sağladım."

Sete gittiğimizde bunu gerçekten de yaptığını gördüm. Kordonboyu'na kurulan set, kalahalığın içindeydi ama arasında değildi. İnsanlar beni görebiliyor ama benim onları duyabileceğim kadar yakınima gelemiyorlardı. Sahne biter bitmez Sevgi beni korumalar eşliğinde karavanıma götürdüğünden, kimseye göz göze bile gelmiyordum. Uzaktan çektikleri fotoğraflarını sosyal medyada nasıl paylaşacakları merak konusuydu ama hakmazsam görmezdim, görmezsem de üzülmezdim.

İlk dış çekimimi benim adıma bu kadar kolaylaştırdığı için Sevgi'ye olan minnettarlığımı onu kucaklayarak göstermek istediğimde bir ilki gerçekleştirdiğimin farkında değildim. Ona sarılıp teşekkür ederek geri çekildiğimde yüzünde gördüğüm sevinçle karışık şaşkınlık, ne yaptığımı fark ederek benim de şaşırmama neden oldu çünkü eskiden bunu pahalı hediyelerle yapmaya çalışırdım.

Bana içten bir sarılmanın pahalı hediyelerden daha mutlu hissettirebileceğini öğreten Duru ve Ece'ydi. İzmir'e geldiğimden beri onlarla iki günde bir de olsa mutlaka telefonlaşıyorduk. Duru genellikle günümün nasıl geçtiğini sorar ve

Yalın'dan bahsederdi. Yalın'la sahte nişanlı oyunundan sonra flört aşamasına geçmeleri son birkaç günün en iyi haberiydi. Ece ise görüntülü arar ve şirket dedikodularından bahsederdi. Benden kulis dedikodusu almaya çalıştığı olmuştu ama şimdilik ser verip sır vermiyordum. Eymen'le de mesajlaştığımız oluyordu tabii ama kızlarla daha sık iletişimdeydik. Yağmur'un da bir kez halimi hatırımı sormak için aradığı olmuştu ki bu hiç beklemediğim bir şeydi. Öte yandan beni istisnasız her gün arayan İpek'ti. Bir anne edasıyla uykumu alıyor muyum, iyi besleniyor muyum, kendimi çok yoruyor muyum diye sorup duruyordu. Anne yarısı dedikleri teyzem beni hâlâ arayıp sormazken İpek'in bu anaç tavırları gözlerimi dolduruyor ve kalbimi okşuyordu.

Han ise gün içinde sık sık mesajlaştığımız ve her akşam mutlaka telefonlaştığımız halde en çok özlediğimdi. *Elbette...* Ben bir tek boş günüm bile olmadığı için İstanbul'a gidip onu göremiyordum, o da parfümlerin üretim aşamasında şirketi boş bırakmak istemediği için yanıma gelemiyordu. Şimdilik birbirimizin sesiyle yetiniyorduk. Set ışıkları sönüp herkes kendi kabuğuna çekildiğinde, benim için günün en zor ama en beklenen kısmı başlıyordu. Otele döner dönmez bedenim yorgunluktan sızlıyor olsa da rutini bozmuyordum. Sevgi yan odada bitap düşmüş bir halde uyurken, ben makyajımı silip yatağıma geçiyor ve telefonuma sarılıyordum. Han'la gece konuşmalarımız, günün yorgunluğunu alıp götürən tek şeydi çünkü. Bazen görüntülü arıyor, yüzümü ezberlemek ister gibi ekrana kilitleniyordu. O gecelerden birinde olduğumuzu gelen aramasıyla anladığımda yorgunluğuma tezat bir gülümsemeyle baktım gözlerine.

"Çok yoruldun mu?" diye sordu her zamanki gibi.

Mırıltılı bir sesle onayladım. "Tatlı bir yorgunluk," dedim önceki günlerdeki gibi.

"Otelde misin?" diye sorduğunda telefonu kendimden uzaklaştırarak yatağın içinde olduğumu gösterdim. Bir kaşını kaldırarak "Hım." dedi. "Bu bir davet mi?"

Kahkaha attım. "Çok pissin. Nerede olduğumu gör diyeydi!"

"Peki peki." dedi gülerek. "Anlat bakalım. n'aptın bugün?"

Uyandığım ilk andan itibaren başlayıp otele geri döndüğüm ana kadar her şeyi anlattım. O da dinledi. Gerçekten, dikkatimi bir an olsun benden ayırmadan ve anlattıklarım ile ilgili bazı küçük detaylara takılıp sorduğu sorularla benimle ilgilendi.

"Lansman tarihi belli oldu mu?" diye sordum o da günümü anlatmaya bitirince.

Başını salladı yavaşça. "İki hafta sonra."

"Yetiyecek mi parfümler?" diye şaşırdım.

"Ön gösterim olarak sunacağız. Çıkış daha sonra." Bir ay kadar yanında asistanlık yapmış olsam da şirket işleriyle ilgili bilmediğim hâlâ çok şey vardı.

Anladığımı gösterircesine başımı salladım. "Ee, yeni asistanınla aranız nasıl?"

"Pınar'la mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Adı Pınar mı?" dedim sanki bilmiyormuşum gibi. Duru kızın resmen şeceresini çıkarmış ve tehlikeli olmayacağına kanaat getirince rahatlamamı söylemişti. Ben zaten rahatlam

"Olması gerektiği gibi." dedi ismini onayladıktan sonra

"Yani?" diye üsteledim.

"Bir patron ve asistanın arası nasıl olmalıysa öyle işte"

"Nasıl olmalıymış bir patron ve asistanın arası?"

"Dizisini çeken sensin. Bilmiyor musun?"

"Benim oynadığım karakter patronuna âşık oluyor!" diye yükseldim birden.

"Patronu da ona âşık oluyor mu?"

"Han!"

Başını geriye atarak kahkaha attı. Tekrar bana baktığında beni bilerek sınırlendirmeye çalıştığını ve çok da başarılı olduğunu

anlamış oldum. "Sen beni mi kıskanıyorsun?" diyerek daha da ıleri gitti.

"Kıskanmıyorum."

"Bal gibi de kıskanıyorsun." dedi keyifli bir sesle. "Ama kim olarak kıskandığını bilmiyorum."

"Bu ne demek şimdi?"

"Eski asistanım olduğun için mi yeni asistanımdan kıskandın beni? Yoksa sevgilim olduğun için mi?"

"Sevgili mi?" diye şaşırdım. "Biz sevgili miyiz?"

"Ne?"

"Ben sana barıştık dedim mi? Öpüşüyoruz ve her gün konuşuyoruz diye sevgili olduk mu sandın?"

Ciddiyetimi karşısında kaskatı kesildi. Suratının her geçen saniye daha da beyazlayarak en sonunda tamamen kireç rengine döndüğünü fark etmem, kendimi daha fazla tutamayarak kahkahayı patlamama neden oldu. "Şaka yaptım," dedim ifadesini bozmadığını fark edince.

Derin bir nefes verdi. "Çok kötüsün," dedi sadece.

"Bu gece birlikte uyuyalım mı?" diye sordum gönlünü almak için.

Hafifçe kaşlarını çatı. "Nasıl?"

"Kamera açık kalsın. Birlikte uyuyalım."

"Olur," dedi garipsese de.

Yatakta yan dönerek telefonu yanımdaki yastığa yasladım. Bir an sanki Han benim yanımda yatıyormuş gibi göründü. Bu gerçeklik algısını bozan büyüleyici manzara, dudaklarımda içten bir kıvrılmaya sebep olurken Han da telefonunu aynı şekilde yanına koydu. Az sonra ben de sanki onun yatağındaydım.

Bir süre, hiç konuşmadan birbirimizi seyrettik. Gözleri yüzümün her zerresinde gezindi, bakışları tenimi yalayıp geçti. Sete şişmiş gözaltlarıyla gitmek istemediğim için "İyi geceler Han," dedim uyku mahmurluğuyla.

"İyi geceler Elisa." dedi ama içimden bir ses, gece boyunca uyumayıp beni izleyeceğini söylüyordu.

İKİNCİ PERDE

Set ekibiyle bir aile gibi olmuştuk.

Günün ilk ışıklarında başlayan sette İzmirliilerin boyoz ve gevrek dediği hamur işleriyle kahvaltı yapıldığını görüyor ve boyozun tadını merak ediyordum. Duru'nun "İzmir'e kadar gidip bir boyoz bile yemeden dönersen sana yazıklar olsun!" diyerek üzerime gelmelerine daha fazla dayanamadım ve bir gün teknik ekibin yanına gidip "Eşlik edebilir miyim?" diye sordum. Önce bana şaşkın şaşkın baktılar, sonra birileri hemen bana yer vermek için oturduğu tabureden kalkmaya çalıştı.

"Hiç gerek yok, rahatsız olmayın lütfen." diyerek kendim için başka bir tabure çektim.

"Acıktıysanız size güzel bir şeyler söyleseydik." dedi rejî ekibinden Salim.

"Aç değilim." diye yalan söyledim. Kurt gibi açtım. Aylarca her istediğini yemenin özgürlüğüne varmış ve bir anda yine ölüm diyetine sokulmuş biri olarak açlık haline henüz alışamamıştım. "Sadece boyozun tadını merak ettim."

Salim şaşkın bir yüzle ekip arkadaşlarına baktı, dalga geçemediğimi, oldukça ciddi olduğumu anladıklarındaysa ikramda bulundular. Ucundan alarak tadına bakmam bile yetmişti.

"Nasıl, beğendiniz mi?" diye sordu İzmirli olduğumu bildiğimi Özlem. Oysaki eskiden set çalışanlarının ismini bile bilmezdim. Artık sahne aralarında karavanıma kaçmak yerine set ekibiyle kalıp sohbet etmeyi tercih ediyordum. Çoğunun ismini biliyor ve samimi bulduklarımın memleketini hatta hircunu dahi soruyordum.

"Güzelmiş." dediğimde bunun, sonraki günlerde Özlem'in her boyoz getirdiğinde bana da ikram etmesine yol açacağını

bilmiyordum. Onun ikramları olmasa gün içindeki tempoya dayanamayıp düşüp kalabilirdim.

Öyle ki bir gece pes ettim ve otelden gizlice çıktım. Kapüşonlu ceketimi giymiş ve kendimi İstanbul'daki asistanlık günlerimde olduğu kadar iyi olmasa da kamufle edebilmişim. Gecenin üçü olması dolayısıyla da tanınmayacağımı düşünüyordum. Otelin bulunduğu sokağın sonundaki büfeye girdim ve baharatlı cipse uzandım. Onunla çok uzun zamandır ayrıydık ve vuslatın böyle bir yerde hem de böyle bir anda gerçekleşmesi pek iyi olmasa da elden bir şey gelmezdi.

Büfeci abi dikkatle seyrettiği küçük ekran televizyondan başını kaldırıp yüzüme bakmadığı için beni tanımadı. Belki görse bile tanımazdı beni, bilmiyorum. Elimdeki cipse baktı, ücretini söyledi, parayı uzattığımda aldı ve ekrana geri döndü. Şanslı günümde olduğumu düşünerek büfeden ayrılacaktım ki hemen önündeki midye standını görünce duraksadım. En son çocukken annem ve babamla İzmir'e geldiğimizi ve birlikte midye yediğimizi hatırlayınca geçmişî yâd etmek isteyerek kendime midye ısmarladım. Bu kaçamağı Han'la yapmak istemiştim aslında ama gitmesi gerektiği için yapamamıştık.

Yediğim ilk midye dolmadan sonra damağımda kalan tat kalbimi öyle yumuşattı ki bunu başkaları da yaşasın istedim. Ertesi gün öğle arasındaki ilk molamızda sete midye geldi. Yönetmenimiz sete gelen bin adet midyenin nereden çıktığını sorgularken midyecinin benim adımı vermesiyle bütün ekip bana döndü.

Şaşkın halleri beklediğimden daha uzun sürünce "Ağzımız tatlansın istedim," dedim yanlış bir şey yaptığımı zannederek.

"Çok iyi düşünmüşsün," dedi Kadir Hoca ve set amirinin yönlendirmesiyle midye yemek üzere toplandık.

Açtığım bir midyeyi içine limon sıkıp Sevgi'ye uzattığımda bana mutlulukla ama daha çok şaşkınlıkla baktı. Bu jestimin Sevgi'yi bile şaşırtması bana garip gelirken günün sonunda

herkesin neye takıldığını anlamış oldum. Bir magazin sayfasında set ekibiyle oturmuş midye yerken görüntülenen videom paylaşılmıştı.

İnsanlar onlara midye ısmarladığım için değil, oturup onlarla midye yediğim için şaşırmışlardı. Sevgi'yi de şaşırtan buydu çünkü daha önceki setlerde de ekibe yemek ısmarladığım olmuştum ama ilk kez yanlarına oturup ben de yemiş hatta onlarla gülüşerek sohbet etmiştim.

Asistan Elisa'yı benimsemeye çalıştığım günlerde kendime yeni bir Elisa Tanyeli yarattığımı ve bu yeni Elisa Tanyeli'yi daha çok sevdiğimi yeni anlıyordum.

ÜÇÜNCÜ PERDE

İzmir için paydosa üç günden daha az kalmıştı.

Sabaha kadar süren gece çekiminin ardından otele gitüğimde yorgunluktan pilim tamamen bitmişti. Han'ın aramalarına bile dönemedim uykuya geçtim. Bedenim artık bu tempoyu kaldırmıyordu çünkü günün yaklaşık on beş saatini sette geçiriyordum. Öte yandan, tüm bu süreç boyunca yapılan magazin haberleri, projenin daha dijitaldeki yerini almadan ses getirmesini sağlamıştı ve bu kesinlikle güzel bir gelişmeydi. Dış çekim sahneleri başlarda beni korumak için kalabalığın arasında yapılmazken son birkaç gündür nabız yoklarcasına insanlarla iç içeydi ve açıkçası tepkiler harikaydı.

Öyle ki Alsancak'ın en işlek caddesinde yaptığımız bir çekim sırasında hayranların ilgisi, yönetmenin pes ederek seti durdurmasına bile neden oldu. Her ne kadar megafonu elime alıp "Söz veriyorum sahne bitince hepinizle fotoğraf çekeceğim," desem de o gün bir başka ilgililerdi bana karşı. Kadir Hoca çekimi yanda bırakınca sözümü tuttum ve her biriyle tek tek fotoğraf çektirdim. Benim için getirdikleri hediyeleri

memnuniyetle kabul ederek minnet dolu gülümsemelerle teşekkür ettim.

Sevgi'yle karavana dönüş yolundayken partnerim Serkan Ulu'ya rastlayınca durdum. Kollarının arasındaki hediyeleri tutmakta zorlandığını bildiğimden Sevgi'ye önden gidebileceğini söyledim. Serkan giden hediyelerime şöyle bir baktı ve "Her şey normale dönüyor, ha?" dedi gülümseyerek.

"Galiba," dedim buna hâlâ inanmakta zorlanırken.

Elini dostane bir tavırla omzuma koydu. "Güven bana. Bu iş bir yayınlansın, her şey eskisinden bile daha güzel olacak."

"Umarım."

Karavana dönmek üzere arkamı dönmüştüm ki "Elisa," diye seslenmesiyle yeniden duraksadım. "Yanlış anlamazsan sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Tabii," dedim merakla.

"Korkularının potansiyelinin önüne geçmesine izin verme. Sandığından çok daha fazlasısın."

"Denerim," diyerek gülümsedim.

Ancak ona arkamı dönüp karavana doğru yürümeye başladığımda kaşlarım çatılmıştı. İnsanlarla aramdaki görünmez duvarları yıkan ne olmuştu merak ediyordum çünkü. Birçoğu bana bakarak bile beni çözmeye başlamıştı. İpek, Sevgi, Duru, Ece, Eymen, Yağmur, Parla Saygın hatta Yalın bile... Ve şimdi de Serkan Ulu. Beni tanıyorlardı. Korkularımı görecektik kadar beni iyi okuyabiliyorlardı. Onlara kendimi açan ben miydim, duvarlar ne zaman yıkılmıştı ve kırmızı çizgilerim ne zamandan beri yerlerinde yoktu, bilmiyordum. Emin olamadığım şey ise insanlarla aramdaki mesafenin bu kadar kapanmasının iyi mi yoksa kötü mü olduğuydu.

Kendimi bu ve bu gibi düşüncelerle boğmak yerine kalan son set günlerimin tadını çıkardım. Veda yemeğini lüks bir restoran yerine Kordon'da piknik tarzında yapacağımız söylendiğindeyse

heyecanlanmadan edemedim. Parla Saygın da son gün olması dolayısıyla aramıza katılmış ve bu yemeğin iyi bir PR malzemesi olabileceğini düşünerek magazini de davet etmişti. Neyse ki magazin, icabet ettiği davette saçma sapan sorularla beni rahatsız etmek yerine uzakta durarak görüntü almıştı. Bu sayede etrafımda beni çeken kameralar olduğunu bilsem de yoklarmış gibi davranabilmişim. Başta partnerim Serkan Ulu olmak üzere oyuncu arkadaşlarımla keyifli sohbetlere dalmış, teknik ekipten edindiğim arkadaşlarımla müzik eşliğinde danslar etmişim. İzmir'deki set sona erdiğindeyse kariyerimin belki de en eğlenceli set günlerini geride bırakmışım. Belki de değil, kesinlikle.

Sırada İstanbul'daki set günleri vardı. Tabii, öncesinde beni kısa bir mola bekliyordu. Ve hasretiyle yanıp tutuştuğum bir adam...

30. BÖLÜM

“YILLANMIŞ İHANET”

İstanbul'a gittiğimde tek istediğim bir an önce Han'a gitmek olsa da havalimanında magazine yakalandım. Aslında... Kendimi yakalattım.

Uçaktan indiğimizde Sevgi'nin telefonuna Parla Saygın'dan bir mesaj düştü. İniş saatimizi güvenilir birkaç kaynakla paylaştığını, magazin etrafımı sardığında onlarla projeye dair uzun uzun sohbetler etmem gerektiğini yazmıştı. “Başladı yine kirli oyunlar,” diyerek göz devirmiştım.

Sevgi de yumuşatmaya çalışmıştı. “Kirli oyunlar demeyelim de... Gerekli birkaç stratejik hamle diyelim.”

Birlikte çıkışa doğru yürürken magazin ekiplerinin bize doğru geldiğini görünce başta annemin ve sonra Can'ın öğrettiklerini uyguladım. Omurgamı dik tuttum, çenemi hafifçe kaldırarak suratıma altı numaralı gülümsememi davet ettim. *Varla yok arasında bir gülümseme.*

“Merhabalar Elisa Hanım. Nasılsınız?” diyerek bana mikrofon uzatan muhabire şöyle bir baktım. Onu burada görmeyi hiç beklemiyormuşum gibi şaşkın bir bakış.

“Merhaba,” dedim gülümsememi dört numaraya çekerek. *Mesafeli ama daha neşeli.* “İyiyim çok teşekkürler. Sizler nasılsınız?” diye sorarken çıkışa doğru yürümeye devam ediyordum.

onlar da ellerindeki kamera ve mikrofonlarla beni takip ediyordu. Sevgi de hemen arkamdaydı, valiz taşıma arabasını sürük-lüyordu. Han'ın evinde kalmaya iki valizle giden ben, yirmi bir günlük İzmir maceram için tabii ki dört valiz hazırlamıştım. Ama şimdi, Sevgi'nin o minyon bedeniyle arabayı sürüklemek-te ne kadar zorlandığını görünce abarttığımı düşünerek pişman olmuşum.

"Uzun bir aradan sonra muhteşem bir şekilde geri döndünüz setlere." deyince muhabir, ilgimi tekrar onlara verdim. "Parla Saygın'ın yapımcılığım üstlendiği, Kadir Uğurlu'nun yönet-men koltuğunda oturduğu yeni dizi projesinin başrolünde yer alıyorsunuz. Öncelikle tebrik ederiz, sizi tekrar ekranlarda gö-recek olmak büyük mutluluk."

"Çok teşekkürler."

"İzmir'deki çekimleriniz nasıl geçti diye soralım hemen."

"Çok keyifliydi. Bu ilk şehir dışı işimdi ama set ortamımız o kadar eğlenceliydi ki evimde gibi hissettim hep."

"Ne güzel... Peki, partneriniz Serkan Ulu'yla ilgili neler söylemek istersiniz? Bu onunla ilk ortak projeniz. Çok yakıştı-rıldınız. Hakkınızda çıkan birkaç aşk dedikodusu da var."

"Serkan çok profesyonel, işine tutkuyla bağlı ve disiplinli biri. Yeteneğini konuşmaya bile gerek yok. Onunla çalışmak çok konforlu, bir kere çok nazik biri ve paylaşımcı. Birlikte iş yaptığımız için çok memnunum. Çok iyi iki arkadaş olduk "

"Böylelikle aşk dedikodularını da yalanlamış oldunuz." dedi gülerek. Sessizce yürümeye devam ettim. "Son olarak eski sevgiliniz Tanık Arıca'yı da soralım. Geçen hafta kendisi İzmir'deydi. Yoksa sizi ziyarete mi geldi?"

"Hayır arkadaşlar, ne münasebet?" dedim sinirlenerek "O hikâye çoktan bitti."

"Aşk hayatınızda kimse yok diyebilir miyiz o zaman?"

Aniden durdum. Sevgi'nin şaşkın bakışlarını üzerimde hissederken "Hayır, aslında hayatımda biri var," dedim Parla

Saygın'ın tiz bağırışlarını şimdiden duyar gibiydim. "Bir süredir biriyle birlikteyim. Çok da mutluyum."

"Kim diye sorsak?"

"Bu sektörden biri değil. Yakında öğrenirsiniz." Beni bekleyen VIP aracı gördüğümde "Çok teşekkürler," diyerek yanlarından ayrılıyordum ki Sevgi'nin şoför yardımıyla valizleri araca yüklediği sırada biri arkamdan beklediğim o soru yöneltti.

"Vural Köse'ye karşı Parla Saygın'la birlik olduğunuz doğru mu? Parla Saygın'ın geçmiş yıllarda Vural Köse'yle yaşadığı bazı sorunlar bugün tekrar konuşuluyor. Sizin yaşadığınız durumlar da malum. Vural Bey bu durumla ilgili bazı açıklamalarda bulundu. Siz neler söyleyeceksiniz?"

Yaptığı açıklamalardan haberdar değildim. Kalbim, çıkıp konuşmamı söylese de aklım Parla Saygın'ın talimatına uydu ve "Çok teşekkürler," diyerek araca bindim. Otomatik kapı kapandı, siyah filtreli cama rağmen görüntü almaya devam ettiklerini bilerek yola çıkmayı bekledim.

Sevgi karşımdaki koltuğa oturunca derin bir soluk verdi. "İyi idare ettiniz," dedi takdirle. "Ama keşke hayatımda biri var demeseydiniz. Parla Hanım bundan hoşlanmayabilir."

"Umurumda bile değil," dedim omuz silkerek. "Vural'ın yaptığı açıklamadan haberin var mıydı?" Dudakları suçluluk hissiyle gerildiğinde sinirle gözlerimi yumdum. "Ne demiş?"

"Ateş olsa cürmü kadar yer yakar. Hodri meydan," dediğinde kahkahalarla gülmeye başladım.

"Ay yok artık ya," dedim gülmeye devam ederken.

Sevgi sinirlerimin yıprandığını anlayarak daha da gerildi. "Boş verin siz onu. Yeni projenize odaklanın. Her şey çok güzel olacak."

"Neyse," diyerek toparlandım. "Beni evime bırakın, almak istediğim birkaç eşya var. Sen de valizleri İpek'in evine bırakıp birkaç gün tatil yap. Çok yoruldun."

"Teşekkür ederim ama böyle iyiyim."

"Olmaz öyle. Birkaç gün git kafanı dinle. İstanbul'daki set başlayınca geri dönersin."

"Peki, nasıl isterseniz," diyerek gülümsedi.

Bir buçuk saati deviren yolculuğun sonunda evimin sokağına girdiğimizde kalbim heyecanla atmaya başladı çünkü aylar sonra ilk gelişimdi bu. İpek'in evinde kalmaya başladığımdan beri ya İpek ya da Sevgi haftanın belirli günlerinde ihtiyacım olan eşyalarımı almak ve çiçeklerimin bakımını yapmak üzere evime uğramıştı. Ancak ben, güvenlik sebebiyle ve tabii ki magazine yakalanma korkusuyla uzak kalmak zorundaydım. Halkın yeniden sempatisini kazanmaya başladığım ve magazine yakalandığımda idare edebildiğim bugünlerde evime geri dönebileceğimi düşünüyordum. Sevgi yine de korumacı davranıp bana eşlik etmek istedi. Onu nazikçe geri çevirdim ve iyi olacağıma söz vererek izne gönderdim.

Plan basitti: Eve girer girmez soluğu çiçek odamda alacaktım, ılık ama kesinlikle çok uzun süren bir duşla kendime gelecek ve birkaç parça eşya aldıktan sonra Han'ın kollarına koşacaktım.

Ne var ki bahçe kapısından girdikten sonra hayallerimdeki o huzurlu gün yerle bir oldu. Bahçemde yabancı bir adam vardı ve kim olduğunu sorduğumda duyduklarım fırtınanın henüz dinmediğinin habercisiydi.

"Evin yeni sahibiyim," demişti magazincilerin korkusundan aylardır bir kez olsun gelemediğim evimi göstererek. İçinde yıllardır gözüm gibi baktığım çiçeklerim vardı ama adam ısrarla evin artık kendisine ait olduğunu söylüyordu.

"Beyefendi," diyerek başlayan ılımlı cümlelerimin faydasız olduğunu anlayınca sonunda patladım. "Ne demek bu ev artık benim ya?" diyerek fırtınaya karşı direnmeyi sürdürdüm.

Hayatımda ilk kez gördüğüm adam, sabrının sınırlarını zorladığımı alnında belirginleşen damarlarla gösterirken "Kabullenin ya da etmeyin, kapı gibi tapum var," dedi.

“Yahu, bu ev benim! Ne tapusundan kâğıdından bahsediyorsunuz siz?”

“Buyurun,” diyerek önüme gerçekten de bir tapu kâğıdı bıraktığında hissettiğim şaşkınlık dehşete döndü. Benim evimin tapusuydu ama üzerinde adım yazmıyordu. Nasıl olurdu bu?

“Polisi arıyorum,” dedim çantamdan telefonumu çıkarmaya çalışırken.

“Hiç zahmet etmeyin. Ben zaten aradım.”

Büyük bir kamera şakasının içinde olduğuma inanmak istiyordum. Sinirle gözlerimi yumup açtım. “Kim sattı bu evi size?”

“Can,” diyerek sırtımdaki hançeri tuttu, “menajeriniz Can,” diyerek hançeri çevirdi ve kalbimi yerinden söktü.

Bir planı vardır, evimi benden habersiz başkasına satıyorsa bile mutlaka geçerli bir nedeni vardır, diye düşündüm. Nefes alabildiğim ilk anda acil aramalar listesinde ismi hâlâ en başta yer alan Can’ı aradım ama telefon çalmadı bile. *Nihayet anladın mı* dercesine bana bakan adama arkamı dönerek sokağa çıktım. Can’ı tekrar ve tekrar aradım ama her seferinde sesli mesaja düştüm. “Can,” dedim sesli mesajlardan birinde. “Konuşmamız lazım. Acil.”

Evimin bahçe duvarına yasladım sırtımı, derin nefesler alıp verirken bununla tek başıma mücadele edemeyeceğimi, dahası etmek zorunda olmadığımı kabullenerek Han’ı aradım. Neyse ki aramamı ilk çalışta açtı. “Han,” dedim konuya nereden ve nasıl başlayacağımı bilemeyerek. “Çok kötü bir şey oldu.”

“Ne oldu?” diye telaşlandı hemen. “Sen iyi misin? Neredesin?”

“Dur,” diyerek araya girdim. “Ben iyiyim, yani... İyiydim.” Oflayıp derin bir nefes aldım. “İstanbul’dayım ben. Sürpriz yapmak istediğim için söylemedim sana. Evden birkaç eşya almam gerekiyordu, eve geldim ama içeriye giremedim. Çünkü... Çünkü ev satılmış.”

“Ne?”

“Can satmış evimi.”

"Can senin evini nasıl satabilir?" Hiçbir fikrim olmadığı-
nı söylemek üzereydim ki "Vekâletin var mıydı Can'da?" diye
sordu.

"Vardı," dedim ihanetin pençesini ensemdede hissederken. "Ta-
bii ki vardı. Can benim elim kolumdu, her işimle o ilgileniyordu.
İmza işleriyle uğraşmayayım diye ona vekâlet vermiştim. Yine
de bazı işler için benim imzama ihtiyaç duyulduğunu söylerdi.
Önüme koyduğu belgeleri hiç okumadan imzalıyordum. Neye imza
attığıma dair en ufak bir fikrim yoktu çünkü Can imzalamamı
söylüyorsa imzalamam gerekiyordur diyordum. Bir an olsun
şüphe etmedim. Ona güvenmiştim Han. Ona güvenmiştim ama
şimdi ulaşamıyorum, açmıyor aramalarımı."

"Tamam, şimdi sakın ol ve bana avukatının numarasını gön-
der. Ben halledeceğim."

"Evin yeni sahibi, evi Can'dan aldığını söyledi."

"Sen yine de gönder numarasını. Ben şimdi çıkıyorum. Can'ın
evinde buluşalım seninle."

Aramayı sonlandırdığında bir süre daha olduğum yerde otur-
maya devam ettim. Güç topladığıma inandığımda ayağa kalkıp
yol boyunca yürümeye başladım. Bir yandan da telefonumdaki
uygulamadan taksi çağırmaya çalışıyordum

Bir taksi bulup kendümü içine atana dek dakikalarca aynı
düşünceyle yurudum. *Bir nedeni vardır, dedim kendi kendime*
Can bana ihanet etmemiştir, evimi benden habersiz satıp orta-
lıklardan kaybolmamıştır, belki onun bile haberi yoktur olan-
lardan, belki biri ona zorla vapırmış ama o bana böyle bir şeyi
bile isteye vapırmamıştır Taksiye bindiğimde düşünceler ka-
famin içinde durdurulamaz bir biçimde büyümeye devam etti

Can'ın evine nihayet vardığımdaysa takside öyle bir mu-
şım vardı ki gören kaçıyımı sanırdı. Kopardı gibi girdim Can'ın
ailesiyle birlikte kaldığı müstakıl evin bahçesine. Han'ı bekle-
sem daha iyi olurdu, biliyordum ama vaktim kalmamıştı. Evin
kapısına dayandığımda zili duraksız bir şekilde çalışıyordum

“Ne oluyor be?” diyerek kapıyı açan Can’ın kardeşiydi. Beni görünce şaşkın bir gülümsemeyle bakakaldı. “Aaa, Elisa Abla!” dedi.

“Can nerede?”

Omuzlarını silkerken dudaklarını büktü. “Bilmiyoruz. Eve gelmiyor bir süredir.”

“En son ne zaman konuştunuz?”

Telaşlı tavrımı garipsemesi, cevap vermeden önce duraksamasına neden oldu. “Üç gün önce. Annemi aradı iyi olduğunu söylemek için.”

“Başka bir şey söyledi mi?”

“Kim gelmiş?” Cemre kapıyı biraz daha aralayıp beni gösterince koridorun diğer ucundaki annesinin gözleri ateş aldı. “Sen ne yüzle gelirsin buraya!” diye bağırdı kapıya doğru yürürken. “Utanmaz! Yetmedi mi oğluma yaptıkların? Yedin birtürdün çocuğumun ömrünü. Bırak artık peşini!”

“Can’a ulaşmaya çalışıyorum. Nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum hakaretlerini duymazdan gelerek.

Yıllardır içinde biriken öfkeyi mahalleyi başımıza toplayacak kadar yüksek bir sesle kusmaya devam etti. “Oğlum senin yüzünden evi terk etti. Alıp gitti başını. Mutlu musun? Sonunda erdin mi muradına?”

“Ben hiçbir şey yapmadım. Ne yaptıysanız ona siz yaptınız.”

“Oğlumu aldın benden!”

Böyle bir yere varamayacağımızı anlayınca Cemre’ye döndüm. “Can’dan bir haber alırsanız lütfen benimle de paylaş. Onunla konuşmam lazım. Çok önemli.”

“Can’ımı aldın benden, *canımı!*” diyerek saçıma yapıştığında neye uğradığıma öylesine şaşırmıştım ki kendimi savunamadım bile. Büyük bir tutam saçımın benden koparıldığına emin olacağım kadar canım acımışken Cemre’nin güçlü beni kurtarmaya yetmedi. Ancak neyse ki Han vardı. Nerede ve ne olursa olsun beni korumaya ant içmiş Han...

Han'ın tam vaktinde yetişerek beni Can'ın annesinin elinden çekip kurtarmasıyla kadın sinir krizi geçirdi. Cemre annesini sakinleştirmeye çalışıyordu ama kadın bırak sakinleşmeyi, her geçen saniye daha da öfkeleniyordu. Ettiği hakaretleri duymazdan gelmeye çalışıyordum.

"Gidelim," diyen Han, beni bu kaostan çıkarmak üzereydi ki Esmâ Teyze'nin baygınlık geçirerek yere yığılması bir oldu.

"Anne!" Cemre'nin feryat kopararak yerde yatan annesine sarılmasıyla donakaldım.

Kendi annemi hatırladım bir an. Cansız bedenini bulduğum o sabahı. O gün de böyle donup kalmıştım. Kendime gelir gelmez ilk işim ambulansı aramak olmuştu. Fakat Han ambulansı aramak yerine kadını eve taşımayı tercih etti. Cemre de peşlerinden eve girerken ben kapıda dikilmeye devam ettim. Adım atacak halim yoktu sanki. Oysa daha bir saat önce nasıl da iyi hissediyordum, aylar sonra çiçeklerimle buluşacağım için nasıl da heyecanlıydım. O çiçekler bana annemden hatıraydı çünkü. Beni çiçeklerin mis kokulu dünyasıyla tanıştıran annemdi. Bana her çiçeğin ismini ve anlamını öğreten annemdi.

Baktığım her çiçekte gördüğüm annemdi.

"Elisa," diye seslenince Han, annemin bana mirası olan çiçekleri düşünmeyi bıraktım. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Gel hadi," diyerek helime sarıldı, beni evden uzaklaştırmak yerine evin içine doğru çekti. Tüm bunları neden yapuğunu merak ederken Cemre'yi sorguya çekmesiyle anlamış oldum. Can'a dair bir ipucu arıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Cemre, annesini evlerinin salonundaki kanepeye yatırdığımızda. Neredeyse ağlamaktıydı. "Yemin ederim bir şey bilmiyorum. On gün önce hiçbir şey söylemeden çekti gitti."

"Son aylarda abinde bir değişiklik fark ettin mi?"

Esmâ Teyze'nin yıllardır oğlunu elinden aldığımla ilgili söylemlerini asılsız bularak kulak arkası ederdim. Bana olan nefreti hep bu yüzdendi ve bugün itibariyle duyduğu öfke şiddete dönüşmüştü. Ayılır ve kendinde güç bulursa belki Han bile kurtaramazdı beni elinden. Yine de ona bir şey olmasını istemezdim. En az Cemre kadar ben de telaşlanmışken sehpanın üzerinde gördüğüm limon kolonyasından medet umdum.

"Tabii ki fark ettim," dedi ben ayılması için annesine kolonya koklatırken. "Aylardır bize de kendine de dar ediyordu dünyayı. Elisa Abla'yla kūsünce depresyona girmişti, haftalarca evden çıkmadı. Bir gün Elisa Abla'nın hastanede olduğu haberi geldi, apar topar çıktı evden. Geri geldiğinde yüzü gülüyordu ama birkaç gün sonra ne olduysa bu kez de odasına kapattı kendini. On gün önce de gitti işte."

"Can'ın odası nerede?"

"Koridorun sonunda. Ama içeri girmemize izin vermezdi, giderken de kapısını kilitlemiş." Bir an için tekrar annesine baktı, gözlerinden yaşlar akmaya başlayınca çaresizce bana döndü. "Annem iyi olacak mı Elisa Abla? Uyanacak değil mi?"

"Annen iyi, baygın sadece. Az sonra uyanır." Han'ın duygudan yoksun bir sesle söylediklerinden sonra ayağa kalkmasıyla ne yapmayı düşündüğünü anlayarak peşine takıldım. Onu takip ettiğimi fark edince "Sen nereye?" diye sordu yürümeyi bırakarak.

"İpucu bulmak için Can'ın odasına bakmayacak mıyız?"

"Senin gelmene gerek yok."

"Ama..."

"Ben hallederim," dedi itiraz istemeyen bir sesle.

"Of, tamam," diyerek Cemre'nin yanına dönmüştüm ki içime düşen kurt dakikalar sonra beni yeniden Han'ın peşinden sürükledi.

Koridora çıktığımda Han'ı göremedim. Muhtemelen kapısını kırarak girdiği odada ipuçlarını arıyordu. Koridorun sonuna

kadar hızlı adımlarla yürüdüm ve kırık kapıdan geçerek odaya girdim. Han odanın tam ortasında taştan oyulmuş bir heykel gibi kaskatı kesilmişti. Onu bu denli sarsan dehşet verici manzara, beni yıktı.

Dudaklarımdan dökülen "Han" fısıltısı, odadaki ağır sessizlikte kayboldu. Bu bir oda değil, bir tür mabetti. Odanın duvarları bir santim boşluk kalmaksızın benim fotoğraflarımla kaplanmıştı. Nereye baksam kendimi görüyor, binlerce kırık aynanın ortasında hapsolmuş gibi hissediyordum.

Gözlerim dehşet içinde sayısız fotoğrafta gezinirken Han çenemi sıkıca kavrayıp başımı kendine çevirdi. "Bana bak," dedi emredercesine. Sesi hissettiğim korkuyu bastıracak kadar güçlüydü. "Elisa, gözlerimin içine bak ve nefes al." O söyleyene kadar nefesimi tuttuğumu ve bedenimi var gücümle sıkarak tır tır titrediğimi fark etmemiştim.

Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde birlikte nefes alıp vermeye başladık. *Derin bir nefes al, bekle, yavaşça ver, güzel. Al nefes, bekle, ver, nefes, tut, bırak...* Ritmik uyum, hissettiğim gerginliği bir nebze de olsa azalttı. Gözlerindeki sakinlik yavaşça bana da bulaştı ve titremem duruldu.

"Gidelim," diyerek beni odadan çıkarmak üzere yürütmek istemişti ki yalpalayarak ona istemeden engel oldum. Bacaklarım tutmuyordu. Kendimi öyle sıkışmışım ki şimdi her yerim uyuşmuş, sanki bedenimdeki tüm kan çekilmişti. Yardım istememe gerek kalmadan Han anladı beni ve kucaklayarak evden çıkardı.

Nereye gideceğimizi bilmiyordum ama merak edip soracak halde de değildim. Gördüklerime inanamıyordum bir türlü Konduramıyordum çünkü. Can benim en yakın arkadaşımdu. Çok uzun bir süre boyunca tek arkadaşımı oydu. Evimi benden habersiz satmasını bir şekilde anlayabiliyordum; paraya ihtiyacı varmış ve satmış der onu kendi içimde aklayabiliyordum ama o fotoğrafların mantıklı hiçbir açıklaması olamazdı. Tanıştığımız

günden bu yana zamanı dondurup hapsetmişti sanki. Gazete kupürleri, magazin manşetleri, dergi kapakları, habersiz çektiği fotoğraflarım... Benimle ilgili ne varsa o odada biriktirmiş ve bunu yaparken fotoğraf karelerindeki diğer yüzleri kesmişti. Kendi sureti dahil herkesi silip atmıştı. Sadece ben vardım. Haftalarca kendini kapattığı ve bir türlü çıkmadığı odada nereye baksa bir tek beni görmüştü. Ben onu kolayca hayatımdan çıkarmışken meğer onun hayatı benden ibaretti.

"Arabayı durdur," dedim kusma isteğiyle dolduğumda.

"Ne?"

"Arabayı durdur!" diye bağırdım.

Han bir kez daha tekrarlamama gerek kalmadan arabayı hızla sağa çekti. Elimle ağzımı kapatarak arabadan indim ve attığım ikinci adımdan sonra yere kapaklanarak kusmaya başladım. Saçlarımı tuttu Han, ben kusmaya devam ettikçe omzumu sıvazlayarak yanımda olduğunu hissettirdi ama bu öyle ağır bir yükü ki şimdi onun varlığı bile yetmezmiş gibi geliyordu.

Tekrar yola çıktığımızda Han beni konuşturmaya çalıştı, tek damla gözyaşı dökmeden sadece yola bakarak onu endişelendirdiğimin farkındaydım ama elimde değildi. Ağlayacak kadar bile güçlü hissetmiyordum kendimi.

Arabayı bir polis karakolunda durdurduğunda manasız bakışlarla etrafıma bakındım. "Ne işimiz var burada?" Sessiz kalınca alnımda beliren derin çizgilerle ona döndüm.

Emniyet kemerini çözüp bedenini bana doğru çevirdi, yüzüme şefkatle bakarak anlamamı bekledi.

Anladım ama kabullenmek istemedim. Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Yapman gerektiğini biliyorsun."

"Hayır dedim. Can'dan şikâyetçi falan olmayacağım."

"Elisa..."

"O benim arkadaşım!" diye bağırdım. "Anlıyor musun? Arkadaşım!"

“Ama belli ki sen onun arkadaşı değilmişsin!” diye bağırarak karşılık verdiğinde irkildim. “Özür dilerim,” dedi hemen. “Sesimi yükselttim, özür dilerim.”

Sorun değil dercesine başımı salladığımda uzanıp elimi tuttu. “Bak,” dedi daha ılımlı bir sesle. “Gelmeden soruşturdum. Evini kendi üzerine alıp satmış.”

“Bir açıklaması vardır.”

“Sadece evini değil, sana ait olan her şeyi almış elinden. Evlerin, arabaların, adına kayıtlı olan her şey artık onun.”

“Bir açıklaması vardır,” dedim böyle bir şeyin geçerli hiçbir nedeni olmayacağını bilerek.

“Odasının halini gördün Elisa.”

Çaresizce eğdim başımı. Benden tüm malvarlığımı alsa bile onu affedebileceğime inanıyordum ama Can benden en yakın arkadaşımı da almıştı. Yıllanmış ihanetinin affedilir hiçbir yanı yoktu.

Han’ın yönlendirmeleriyle karakola girip Can’dan şikâyetçi olduğumda bir hançer yarasının ne kadar sızlatabileceğini biliyordum artık. Kendimi yeniden benim için güvenli olabilecek tek yer olan Han’ın evinde bulduğumdaysa sırtımdaki yaranın nasıl iyileşeceğim hiç bilmiyordum.

31. BÖLÜM

“YALIN VE DURU”

Can'ın ihaneti beni beklediğim kadar sarsmamıştı. Eve gider yatağıma girer ve günlerce o yataktan çıkmam sanıyordum ama öyle olmadı, aynı akşam Duru'dan aldığım mesajla dışarı çıkmaya karar verdim. Fakat Han, birkaç gün evde onun yanında kalmamın daha güvenli olacağını söyleyerek bana engel olmaya çalıştı. Can'ın nerede olduğunu ve ne planladığını bilmiyorduk. Bana zarar verebileceğini sanmıyordum ama daha bu sabaha kadar bana ihanet edeceğini de sanmazdım.

Han'la inatlaşıp dışarı çıkarak onu endişelendirmek yerine evde kalmayı seçerek Duru'yu Han'ın evine davet ettim. Duru gelene kadar da Han'ın yanında kalıp işlerine yardım etmeye çalıştım. Kafa dağıtmak için yapabileceğim en iyi şey çalışmaktı çünkü. Daha çok çalışmak.

Zil çaldığında çalışma odasından çıkıp hızlı adımlarla koridoru yürüdüm. Kapıyı açar açmaz Duru'nun üzerime atlaması bir oldu. “Seni çok özledim!”

“Ben de...” dedim içten sarılmasına karşılık verirken. Böyle coşkuyla kucaklanmaya alışkın değildim ama hoşuma gitmediğini söyleyemezdim.

Geri çekilip bana şöyle bir baktı. “Ne oldu sana? Telefonda da sesin bir garipti.”

“Hiç,” diye yalan söyledim. “Girsene.”

Duru’yu salona yönlendirdiğimde Han da çalışma odasından çıkıp yanımıza gelmişti. “Hoş geldin Duru,” dedi elini uzatarak.

Anında gerildi Duru. Muhtemelen evde yalnız olacağımızı düşünmüştü. “İyi akşamlar Adilhan Bey,” diyerek Han’ın elini sıktı. “Rahatsız ettiysem kusura bakmayın lütfen. Elisa’ya dışarıda buluşalım demiştim aslında ama o tutturdu yok gel buraya diye. Sizin işiniz varsa biz gidebiliriz, gerçekten, hiç sorun değil. Gelirken yakınlarda bir kafe gördüm, oraya geçebiliriz. Güzel bir kafeye benziyordu. Biraz küçük ama...”

“Duru,” diyerek sözünü kesti Han. “Sorun değil, zaten birazdan Yalın gelecek.”

“Yalın mı?” diye heyecanlanarak pot kırdı. “Yani Yalın Bey de mi geliyor?” Bana imalı bir bakış attı. Onu Yalın’la bir araya getirmek istediğimi sanmıştı.

“Lansmanla ilgili birkaç pürüz var. Sizlik bir şey yok. İyi eğlenceler.”

Han bizi yalnız bırakınca beklediğim oldu. Duru ateş saçan gözlerini üzerime doğrulttu. “Yahu madem Yalın’ı da çağıracaksınız, bana bunu neden söylemiyorsun? Ona göre giyinir gelirdim. Of. En paspal halimle göreceek beni. Çok kötüsün Elisa, çok!”

“Haberim yoktu ki.” Bir kaşını kaldırdı şüpheyile. “Gerçekten yoktu.”

“Neden dışarıda buluşmadık o halde? Adilhan Kozan senin sevgilin olabilir ama benim patronum. Ne işim var patronumun evinde? Hem de pazar pazar...”

“Adilhan Kozan senin patronun olabilir ama sen de Adilhan Kozan’ın sevgilisinin en yakın arkadaşısin. Buraya gelmende absürt bir durum yok.”

“Öyle mi diyorsun?” Düşünceli bir ifadeyle gözlerini kıstı. Uzun uzun düşündükten sonra “Haklısın galiba,” diyerek sakinledi. “Ama yine de içimden bir ses, şu an burada olmamın altında başka bir şey yatıyor diyor. Bana doğruyu söyle. Magazınle başın deritte mi?”

“Magazinle değil.”

“İyi o zaman.” Önüne dönmüştü ki ne kaçırdığını fark ederek başını hızla bana doğru çevirdi. “Başın deritte mi?”

“Galiba.”

“Çabuk anlat.”

Duru’yu Han’ın verandasına aldıktan sonra istemediğini söylemesine rağmen ona kendi ellerimle kahve hazırlayarak verandaya geri döndüm. Yanındaki koltuğa oturduğumda bedenini tamamen bana çevirip “Evet?” dedi beklentiyle.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Valla nereden başlarsan başla ama başla yani. Meraktan çatladım.”

Can’la nasıl tanıştığımızdan başlayarak Can’ın menajerliğini yaptığı süre boyunca benim için neler yaptığını, yıllarca arkadaşım diye bildiğim tek kişinin aslında Can olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar güvendiğimi, hayatımı kolaylaştırdığı kadar nasıl da güzelleştirdiğini, bunca zaman bana dünyanın ben varım diye döndüğünü hissettirmişken tek bir günde o dünyayı nasıl da yıktığını anlattım.

“Bütün bu anlattıkların gerçek mi?” diye sordu ben anlatmayı bitirdiğimde. Gözlerini bile kırpmadan beni dikkatle dinlemiş ve son sözlerimde ağzı bir karış açılmıştı.

“Hepsi gerçek.”

“Yani şimdi senin evin, araban hiçbir şeyin yok mu? Hepsini Can mı almış?”

“Evet.”

“Ve odası senin fotoğraflarınla mı doluymuş?”

“Evet.”

“Yuh!” Kollarını açıp gösterdi. “Baksana, tüylerim diken diken oldu yemin ediyorum.” Başını iki yana salladı. “Psikopat manyak!”

“Öyle demeyelim de...”

“Ne diyelim Elisacığım, tebrik mi edelim?” diye çıkıştıktan sonra duyduklarına bir türlü inanamadığını, bu yaşadıklarımın

ne kadar korkunç olduğunu söyledi. Baktım ki Duru yara almıştı. Ülküdar'ı geçiyor, derdime en az benim kadar derdi varmış. Onu madem bu kadar yakın görüyorum kendime, hikâyemdeki sık parçalarını da tamamladım.

Dahlia'mın yaratıcı dehası Adilhan Kozan'ın bir dönem benim özel korumam olduğunu, âşık olmaktan korktuğum halde onu sınırlı sıklıkla âşık olduğumu ve aslında onu yıllar önce tanıyıp ondan zaten etkilendiğimi, Can'ın tüm bu süreçte yanımda olduğunu ve Han'ın gerçek kimliğini bilmesine rağmen benden sakladığını kariyerimin tepetaklak olduğu yetmezmiş gibi bana oynadıkları oyun yüzünden aynı gün hem Can'ı hem de Han'ı hayatımdan çıkardığımı ama kaderin bizi bir şekilde yeniden bir araya getirdiğini ve geldiğimiz noktanın ne olduğunu tek tek anlattım.

"Oha!" dedi Duru ben anlatmayı bitirdiğimde. "Adilhan Bey senin özel koruman mıydı?"

"Ne anlatıyorum ben iki saattir..."

"Oha!" diye yineledi. "Yani bize kendini eve kapatıp parfüm yaptığını söylediklerinde aslında Adilhan Bey senin yanında mıydı?" Duru'nun anlattığım her şeyi teyit ettireceğini anlayınca cevaplarımı otomatik olarak vermeye başladım. Ne sorduysa evet dedim.

"Ay bundan çok iyi yaz dizisi olur," diyerek sırttı. "Yok mu senarist bir tanıdığın, anlat da yazsın izleyelim. Bak şimdiden aklımda birkaç oyuncu belirdi. Hatta dur bir dakika... Neden sen oynamıyorsun ki? Evet ya, sen oyna kendini. Ne de güzel oynarsın. Adilhan Bey de keşke kendini oynasa. Var mı oyunculuk yeteneği biliyor musun?"

İçten bir kahkaha attım. "Ya Duru, gerçekten çok komiksin," dedim gülmeye devam ederken. "Bu halimle beni böyle güldürdün ya, çok yaşa."

"Teşekkürler ama ciddi sormuştum."

"Hı," dedim gülmeyi keserek. "Yani yeteneği var mıdır bilmem ama bu işler de pek öyle sandığın gibi olmuyor."

"Neye canım." dedi omuz silkerek. "Anlık bir hayaldi be-
nimsin. Yalnız Adilhan Bey'e hak sen, ne yere hakan yürek
hükümlerine öyle."

"Şey." diye fısıldadım. "Duyacak."

Oturduğum yere sındı hemen. Han geliyor mu diye kulak ka-
hırmalarıyla bir kahkaha daha attım.

"Yalnız bravo." diyerek alkışlamaya başladı beni. "O kadar
gün şirketle yan yanaydınız, kimseye çaktırmadınız aranızda
geçenleri."

"Her şey çok açıktı aslında ama senin odağın farklıydı."
Kapı zilini duyduğumuzda, "Hah," dedim gülerek. "Geldi se-
nin odağın."

Duru panikleyerek üstüne başına çekidüzen vermeye çalıştı.
Kapının açıldığını ve Yalın'ın içeriye girdiğini duyduk. Ancak
Han arkadaşını doğrudan çalışma odasına yönlendirince ikili
hırbırını görememiş oldu.

Duru'yla kahvelerimiz bitmiş hatta ikinci kahvelerimizin
son yudumlarını içmişken aklının Yalın'da olduğunu bildiğim-
den ayağa kalktım. "Ben bi' bakayım neler yapıyorlar, bir ihti-
yaçları var mı diye."

"Olur," dedi başını hızlıca sallayarak.

Verandadan kalkıp mutfığa girdikten sonra çaktırmadan
Duru'ya baktım. Telefonunun kamerasını açmış saçlarını dü-
zeltiyordu. Heyecanı onu olduğundan çok daha tatlı bulmama
neden oldu. Yalın da bir an önce gelip onu bu haliyle görmeli
ve artık flört aşamasını geçip sevgili olmalıydı. Yalın'ın iliş-
kilerini bu kadar ağırdan alması artık beni bile sıkmıştı.

Mutfaktan çıkıp çalışma odasına doğru yürümeye başladım.
Kapıyı aralık bıraktıkları için konuşmalarına kulak misafiri ol-
mam kaçınılmazdı. "Emin misin?" diye soruyordu Yalın.

"Evet, artık hazırım."

Kaşlarımı çattım. *Neye hazırsın?*

"Nihayet o gün geldi, ha?"

Hangi gün?

"Geç bile kaldım."

Yoksa...

"Yok yok," dedi Yalın. "Tam zamanı."

Yoksa Han bana evlenme teklifi mi edecekti?

"Konuşmanı hazırladın mı? İyi bir konuşma yapmalısın."

Tabii ki iyi bir konuşma yapmalıydı. Öyle yüzüğü çıkarıp vermekle olmazdı. Beni kalbimden vurmalıydı ki ona ömrümü vermek isteyeyim.

"Konuşma hazır da... Biraz korkuyorum galiba."

Korkmakta haklıydı.

"Gör bak. öyle bir tepkiyle karşılaşacaksın ki neden daha önce yapmadım diyeceksin."

Yalın'ın benimle ve daha ziyade bizimle ilgili bu kadar kesin yargıların olması sınırlarıma dokunurken aralık kapıyı hızla iterek odaya girdim. Han suçüstü yakalanmış gibi bir ifadeyle bana baktı. Konuşmanın ne kadarını duyduğumu merak ediyordu.

Sürprizini bozmayacaktım elbette. Fakat Yalın'a gıcık olmuşum ve onunla uğraşmasam olmazdı. "Hoş geldin Yalın," dedim memnuniyetsiz bir ifadeyle.

"Hoş buldum. N'aber?"

"İyi," dedim ağzımın ucuyla. "Kapanıp kaldınız odaya. Bir sorun yoktur umarım."

"Yok yok," dedi Han telaşla. "Hallettik. Hiçbir sorun kalmadı."

"Oh oh ne güzel," dedim başımı sallayarak. "Eh, madem hallettiniz, içeri gelin de hep beraber oturalım. Duru da sıkılmaya başladı."

"Duru mu?" diye şaşırdı Yalın. "Duru burada mı? Benim asistanım olan Duru?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. Yalın tişörtünün yakasını düzelttiğinde yüzümü buruşturdum. Bu klişe bana bile fazla gelmişti.

"Duru'nun burada olduğunu neden söylemedin kardeşim?" diye sordu Yalın dudaklarını kimildatmadan.

“Söylemeli miydim?” diye sordu Han sinir bozucu derecede rahat bir tavırla.

Yalın gözlerini devirdi. “Ben bir gidip bakayım. Ayıp oldu şimdi kızcağıza.”

“Hı hı, sen bir git bak,” dedim imalı bir bakışla.

Yalın hızlı adımlarla odadan çıkarken kollarımı göğsümde kavuşturarak Han’a şöyle bir baktım.

“Ne?” diye sorguladı. “Ne oldu?”

“Bilmem. Sen söyleyeceksin. Ne yaptınız bunca saat burada?”

“Dedim ya lansmanla ilgili konuşacağız diye.”

“Lansmanla ilgili konuştunuz yani sadece?”

“Evet,” dedi hiç duraksamadan. Bana hâlâ kolayca yalan söyleyebiliyordu. Yani tamam, sürprizin bozulmaması için yalan söylemek zorundaydı şimdi ama insanın hiç olmazsa yüzü kızanırdı. Han’ın suratında en ufak bir kırmızılık bile yoktu.

“İyi,” dedim sinirle.

“Ne oldu şimdi?”

“Hiç... Ben bir Yalınlara bakayım. Oyun kurmasını biliyor ama sıra kendine gelince berbat bir oyuncu.” Han’ı arkamda bırakarak odadan çıktım. Salona girdiğimde Yalın’ı etrafta gezinirken buldum.

“Ne yapıyorsun?”

“Duru’yu arıyorum.”

“Verandaya baktın mı?”

“Evet, yoktu.”

Cebimdeki telefon titreyince gelen mesaja baktım.

Duru:

Ben kaçtım:(

Mesajın bu kadar kısa ve net oluşuna bakarsak, hiç susmadan dakikalarca konuşabilen biricik arkadaşımın bile aşk

karşısında dili tutulmuştu. Bu hali beni güldürürken Yalın'a dönüp Duru'nun gittiğini haber edecektim ki onu masanın altına bakarken yakaladığımda kahkahalara boğuldum. Attığım kahkahalar Yalın'ın far görmüş tavşan gibi kalakalmasına neden olurken peşimden gelen Han neye güldüğümü sordu.

"Duru'yu az önce şu masanın altında aradı."

"Ne var, belki küpesini düşürmüştür."

Han da benim gibi gülmeye başladı. "Öyle olmaz kardeşim, dolapların içine de bak."

Yalın'ın suratı asıldıkça asıldı. Gülmemi durdurabildiğimde "Mesaj atmış bana. Acil işi çıkınca apar topar gitmesi gerekmiş," dedim.

"Kötü bir şey mi olmuş?" diye sordu telaşlanarak.

"Yahu madem bu kız bu kadar umurunda," dedim sinirle. "niye haftalardır bir aşama kaydedemediniz?"

"Senin haberin yok galiba," dediğinde bir kaşımı kaldırdım merakla. "Flört ediyoruz biz."

Bıkkınlıkla iç geçirdim. "Flört etmek bir aşama mı Yalın?"

"Değil mi?"

Gözlerimi devirerek Han'a döndüm. "Aşktan bu kadar anlamayan biri mi bizi bir araya getirdi gerçekten?"

"Maalesef..."

"Hop hop," dedi Yalın yükselerek. "Yiğidin hakkını o kadar da yemeyin. Aşktan anlamıyor değilim. Onu korkutmak istemiyorum sadece."

"Yalın," dedim sakince. "Başkaları adına karar vermeyi acilen bırakmalısın."

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Tam olarak bunu yapıyorsun, hem de herkese karşı. Hadi ben ve Han bir şekilde sıyrıldık, kendi yolumuzu bulduk ama Duru? O kız sana bir şey mi dedi ki sen her şeyi bu kadar ağırdan alıyorsun?"

"Hayır ama..."

“Duru’yu gerçekten seviyor musun?”

“Bu nasıl bir soru şimdi?”

“Cevap ver lütfen.”

“Seviyorum tabii ki.”

“O zaman bunu ona hissettir. Göster. Söyle yahu!” Giderek artan ses tonum Yalın’ı ürkütürken Han da şaşkıncı.

“Tamam,” dedi Yalın teslim olurcasına ellerini kaldırarak. “Şimdi gidiyorum ve Duru’yla konuşuyorum.”

Başımı salladım yavaşça. Evden ayrılmak üzere kapı eşiğinden atlamıştı ki “Yalın,” diye seslendim. “Duru’yu üzersen karşında beni bulursun dememe gerek yok değil mi?”

“Biraz önce bunu çok iyi anladım.”

“Güzel.”

Yalın’ın gidişinden sonra Han’la yine baş başa kalmış olduk. “Yarın işin var mı?” diye sorduğunda kafasında aslında neler döndüğünü biliyordum. Onunla tartışmak istemiyordum ama beni zorluyordu.

Yine de sakince cevapladım. “İpek’e uğramayı düşünüyorum, almak istediğim birkaç parça eşya var.”

“Sevgi’ye söyleyelim o getirsin.”

Gözlerimi devirdim. “Biraz abartmıyor musun?”

“Sen hafife alıyor olmayasın?”

“Can bana zarar vermez. Yani tamam, beni maddi zarara uğratmış olabilir ama daha fazlasını yapmaz, paranoya yapıyorsun.”

“Polis her yerde Can’ı arıyor ve henüz tek bir iz bile bulamadı. Bu paranoya mı sence?”

Ofladım. “Haklı olmandan nefret ediyorum.”

Derin bir sessizlik oldu. Çok geçmeden “Bu gece birlikte uyumak ister misin?” diye sorduğunda kalbim tekledi.

Onunla sadece bir kez birlikte uyuyabilmiştik ve tadı hâlâ damağımdaydı. Asistan Elisa kimliğiyle evinde kaldığım o kısacık zaman diliminde bana ayrı bir oda vermesine bozulmuştum, çünkü ona sarılarak uyumak istemiştım. Dolayısıyla

bu teklif, uzun zamandır beklediğim bir teklifti ama üzülererek reddettim. Yaşadıklarımın bir tesellisi olsun diye ona sığınmak istemiyordum çünkü. Yeniden biz olduğumuz için başımı huzurla göğsüne koymak istiyordum.

Fakat daha önce mışıl mışıl uyuduğum misafir odasında bugün bir türlü uykuya dalamadım. Yatakta bir sağa bir sola döndüm, bildiğim tüm uykuya geçme yöntemlerini denedim ama olmadı. Sonunda pes ederek ayağa kalktım ve odadan çıktım. Bu biraz tükürdüğümü yalamak gibi olacaktı ama kimin umurundaydı ki?

Han'ın kapısı her zamanki gibi aralıktı. kapıyı tıklatarak içeri girdiğimde onu uyurken bulmayı beklemiştim ama Han içeride bile değildi. Çatık kaşlarla örtüsü hiç bozulmamış yatağa baktım.

“Elisa?”

Yerimden sıçrayarak arkama döndüm. Han kapının diğer tarafında, koridordaydı.

“Uyuduğunu sanıyordum,” dedim nerede olduğunu sorgularcasına.

“Çalışıyordum, ayak seslerini duyunca geldim.” Başımı anladığımı belirtircesine salladığımda içeri girdi. “Uyuyamadın mı?”

“Hayır.”

“Teklifim hâlâ geçerli,” dedi tepkimden çekinircesine.

“Eh, madem bu kadar ısrar ediyorsun...” Hızlı adımlarla Han'ın yatağına doğru ilerleyip içine girdim. “Bu gece benimle uyumana izin verebilirim.”

Başını sallayarak güldü. “Sağ ol ya,” dedikten sonra yanıma gelip beni kollarının arasına aldı.

Birlikte uyuduğumuz ilk gece değildi bu ama sabah gözlerimi açtığımda ve kendimi hâlâ Han'ın kollarının arasında bulduğumda, hayatımın en huzurlu uykusundan uyandığımı anlamıştım.

32. BÖLÜM

“LANSMAN”

Lansman günü gelip çatığında Can'ı ihbar etmemizin üzerinden tam üç gün geçmişti. Onca aramaya rağmen Can'a dair en ufak bir iz bile bulunamaması, Han'ın mantığını kaybederek korumacı tavrında abartıya kaçmasına neden oldu.

Gecenin bir vakti beni uykumdan uyandırıp “Kapadokya'ya gittin mi daha önce?” diye sorması, bardağı taşıran son noktaydı.

Önce algılayamadım ne dediğini, “Kapadokya mı?” diye sordum gözlerimi ovuştururken.

Başını salladı hızlıca. “İstemez misin?”

“İsterim de...”

“Hadi o zaman.”

“Bu saatte mi?” diye şaşırdım. Başımı çevirip geniş pencerelerin ardına baktığımda gökyüzünün hâlâ karanlık olduğunu görsem de üzerimdeki örtüyü çektiğinde uyku sersemi bir halde ona uyum sağladım. Yavaşça doğruldum, tam ayağımı yataktan dışarı atıyordum ki “Ama yarın lansmanın var,” dedim aniden hatırlayınca.

“Boş ver lansmanı. Kapadokya'ya gidelim biz seninle.”

“Ya, saçmalama. Uyu hadi.” Bedenimi tekrar yatağa bıraktım ve gözlerimi kapattım uykuma kaldığım yerden devam etmek için.

“Elisa.” diye seslendi ama duymazlıktan geldim. “Paris’e gitmeye ne dersin?”

Gözlerimi açtım sinirle. “Han,” dedim uykum tamamen açılmışken. “Ne Kapadokya’sı ne Paris’i, iyi misin sen?”

Aniden aklıma gelenle kan beynime sıçramış gibi dehşet saçmaya başladım. “Yoksa Can yüzünden mi böyle yapıyorsun? Aylardır hazırlandığın lansmana katılmayacak mısın sırf Can henüz bulunamadı diye? Bir de kaçıp gidelim diyorsun öyle mi? Bu mudur?” Sessizliği, yüzümü hayal kırıklığıyla buruşturmama neden oldu. “Senden daha iyisini beklerdim.”

“Ben de kendimden daha iyisini beklerdim,” derken sesindeki suçluluk hissi öyle can yakıcıydı ki öfkemi alıp götürdü birden. “Can’ın gerçek yüzünü görmeliydim.”

“Bu olanlar için kendini suçladığını söyleme bana.”

“Anlamam gerekirdi,” diye diretti. “Onca zaman seninleydim, seni her şeyden ve herkesten koruyacağıma söz vermişken yanı başındaki tehlikeyi göremedim.”

“Bak,” diyerek yanına sokuldum. Beni kollarının arasına aldığı anda başımı göğsüne koyup gözlerimi yüzüne diktim. “Can’ı tam yedi yıldır tanıyorum ve bir an olsun ondan şüphe duymadım. Neden biliyor musun?” Hafifçe çattı kaşlarını *neden* dercesine. “Çünkü Can benim arkadaşımdı. Can senin de arkadaşındı. Hatta çocukluk arkadaşındı, değil mi? İnsan arkadaşından kötülük görmeyi bekler mi hiç? Beklemez, biz de beklemiyorduk.”

“Yine de...”

“Can’ın bana zarar vermesinden korktuğunu biliyorum ama inan bana, yersiz bir endişe bu. Böyle bir amacı olsa şimdiye dek kaç kez yapmıştı. Belli ki derdi paraymış.”

“Biz yine de tedbiri elden bırakmayalım.”

“Tamam,” dedim daha ılımlı bir sesle. “Tedbiri elden bırakmayalım ama o lansmana da gidelim.” İtiraz etmek için ağzını açmıştı ki “Sevgililik tarihimizdeki en büyük kavgayı etmek istemiyorsan sus bence,” dedim.

“Sevgililik tarihimiz mi?” dedi gülerek. “Sevdim bunu.”

“Ben de seni sevdim,” diyerek göz kırptım.

Kaşları şaşkınlıkla hareketlendi. “O güzel ağzın neler diyor böyle...”

“Neler diyormuş?” dedim dudaklarımı uzatarak.

Başını hafifçe eğerek bir buse bıraktı dudaklarıma, dünyanın en lezzetli çikolatasını tatmış gibi haz dolu bir sesle geri çekildi. “Güzel şeyler,” dedi mest olmuş bir sesle.

Mırıltılı bir ses çıkararak onayladım.

Yeniden dudaklarıma uzanmak üzereydi ki elimi kaldırıp parmak uçlarımla dudaklarına set çektim. “Daha güzel şeyler istiyorsan lansman sonrasını beklemelisin.”

“Yine mi biraz sabır?” diye isyan bayraklarını çekti.

Kahkaha atarak geri çekildim. “İyi uykular Han,” diyerek ona sırtımı döndüm. Oflasa da beni yeniden kendine çekip kollarının arasına alarak sırtımı göğsüne yaslaması uzun sürmedi.

Onu kapıldığı endişe selinden kurtardığımı ertesi gün beni ellerinde kravatlarla uyandırmasıyla anladım. “Hangisi?” diye sordu kravatları havada sallayarak.

Sıcacık yatağın içinde vücudumu şöyle bir esnettim. “Başka seçeneklerimiz var mı?”

“Var ama benimle gelmen lazım.”

Evinde ve özellikle yatak odasında siyah ve tonlarının hâkim olmasından rahatsızlık duyduğumu belirttiğim günden beri birkaç küçük değişiklik yapmıştı. Bunlardan biri de geceleri uyurken üzerimize örttüğümüz battaniyeydi. Yumuşacık mavi battaniyenin altından çıktım ve pembe tüylü terliklerimi giyerek Han’ın dolabının önüne geçtim. Kravatlarının bulunduğu çekmeceyi açıp elimi çeşit çeşit kravatların üzerinde gezdirmeye başladım.

Lansman için özel olarak tasarlanan takım elbisesi gece kadar siyahtı. İçine giyeceği gömleğin de aynı ton olduğunu bildiğimden kravatla dilediğim rengi seçebilirdim. Han’a karanlık

ve soğuk tonları çok yakıştırdım genelde. elim bu yüzden mürdüme gitti ama bir kez daha safır gözlerine bakınca vazgeçtim. Bu gecenin yıldızı bir tek gözleri olsun diye siyah zemin üzerinde yaprak desenleri olan bir kravatı seçip ona uzattım. Dudakları beğeni dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kravatı alıp akşam için kenara koydu.

“Başka?” diye sordum merakla.

“Bu kadardı.”

“Beni sabahın bu saatinde kravat seçmem için mi uyandırdın?” diye sordum ona şok olmuş gözlerle bakarken. “Lansmana daha saatler var, biraz daha uyuyabilirdik sanki.”

Dilini şaklattı. “Olmaz.” Bir kaşımı kaldırdım sorgularcasına. “Birincisi saat neredeyse on bir, geç bile uyandık. İkincisi sen uyumaya devam edersen eve gelmek üzere olan ekip kimi hazırlayacak?”

“Ne?” Kirpiklerimi kırıştırdım. “Ekip mi ayarladın?”

“Alışkın olduğun gibi.” dedi gülümseyerek. Haklıydı, alışık olduğum dünya düzeni buydu ve Han da bunu çok iyi biliyordu. Gerçi özel korumam olduğu dönemde ilk kez evime bir ekip geldiğinde ve beni saatlerce akşamkı yemeğe hazırladıklarında bizi yadırgamış ve tüm bunların çok abartılı olduğunu söylemişti ama olsun... Belli ki artık bu durum onun da normal haline gelmişti.

“İşini iyi yapan bir sevgili olman hoşuma gitti,” dedim geçmişe atıfta bulunarak. Eskiden ona işini iyi yapan bir koruma olduğunu söylerdim hep. Nereden bilebilirdim ki aşkla yaptığını...

“İyi olduğum başka neler var bir bilsen,” dedi beni belimden tutup hızla kendine çekerek.

“Hım,” dedim flörtöz bir gülümsemeyle. “Ne gibi mesela?”

“Hemen göstereyim,” diyerek dudaklarına eğilmişti ki elimi kaldırıp bir kez daha parmak uçlarımla dudaklarına bastırdım.

“Şimdi değil,” dediğimde suratı asıldı yine. “Belki bu gece. Tabii o da lansmandan sonra hâlâ seni hatırlıyor olursam...”

Parmak uçlarıma küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi. “Bak sen,” dedi gülerek. Dahlia’nın lansmanlarından birinde tanışıp sohbet ettiğimiz ama benim kafamı başka yöne çevirir çevirmez onu unuttuğum günden artık gülerek bahsedebiliyorduk.

“Bakalım bu gece dikkatimi çekebilecek misiniz Adilhan Bey,” dedim flörtöz bir tınıyla.

“İddia ediyorum, bu gece dikkatinizi çekmekle kalmayıp sizi kendime âşık edeceğim Elisa Hanım.”

.

Han’ın banyosunda geçirdiğim bir buçuk saatin sonunda eve gelen ekibin sihirli ellerine bıraktım kendimi. Ekip saat beşe doğru evden ayrıldığında akşam yedideki lansman için tam dört saatlik bir hazırlık sürecinden geçtiğimi fark ettim.

Elisa Tanyeli olmak gerçekten hiç kolay değildi. Ve ben her şeye rağmen Elisa Tanyeli olmayı seviyordum.

Lansman için hazır olduğumu bilsem de son kez aynanın karşısına geçtim. Tasarımı tamamen bana ait olan elbiseyle hayal ettiğimden bile daha göz alıcı görünüyordum. İpek saten kumaş, tenimden dökülen sıvı bir mücevher gibiydi. Vücudumun her kıvrımını kusursuzca sarıyor, belimden sonra genişleyerek yere kadar uzanıyordu. Omuzlarımdaki askılar o kadar inceydi ki elbise üzerimde yer çekimine meydan okuyan bir sihirle duruyordu sanki. Derin göğüs dekoltesi tam kalbimin üzerindeki o küçük beni açığa çıkarmıştı. Attığım her adımda arkamdan bir gölge gibi beni takip edecek uzun kuyruk, elbisenin en sevdiğim detayıydı. Kusursuzdu. Oyunculuk tutkum damarlarıma bu kadar işlemiş olmasaydı, moda dünyası kesinlikle yeni bir ikon kazanırdı.

Han bir anda arkamda belirince irkildim, yüzümü ona dö-
necektim ki ellerini belime koyarak beni durdurdu ve aynadaki
yansımamızı seyre daldı. Onun gibi ben de şöyle bir baktım
bize ve aynadaki adamın Han değil de Adilhan Kozan olduğu-
nu o an gördüm.

Elisa Tanyeli ve Adilhan Kozan ilk kez yan yana ve birlikte-
lerdi. Kusursuz bir çiftti gördüğüm. birbirleri için yaratıldıkları
her hallerinden belli olan bir çift...

“Demek gözlerim her an üzerinde olsun istiyorsun,” dedi
elbisemin rengine atıfta bulunarak. Belimi kavrayan elleri,
satenin pürüzsüz yüzeyinde usulca gezinmeye başladı. Elinin
altındaki kumaşa hükmediyor, parmakları dokunduğu her nok-
tayı ateşe veriyordu sanki.

Dokunuşları kumaşı aşır tenime işlemeye başladığında
yansımadaki gözlerimiz birbirine kenellendi, kalbimin ritmi
değişti. Kalbimde alevlenen o tanıdık kıvılcım, saniyeler içinde
damarlarımdan süzülerek karnıma indi; orada kelebekler eşli-
ğinde büyüyerek yoğunlaştı ve bacaklarımin arasında zonkla-
yan ıslak bir arzuya dönüştü.

Ellerini tuttum yavaşça ve onu kendimden uzaklaştırdım.
“Gidelim mi?” diye sorduğumda afallayarak geri çekildi ama
geçen geceki gibi serzenişte bulunmadı. *Biraz daha sabredebil-*
irim dercesine başını salladı hafifçe ve evden ayrıldık.

Bahçedeki arabanın başında bekleyen Kenan Abi beni görür
görmez iltifatlara boğmaya başladı. Asistan Elisa'dan ünlü yıl-
dız Elisa Tanyeli'ye geçiş sürecimi en normal karşılayan isim-
lerden biriydi belki de...

Han, her zamanki gibi benim için arabanın kapısını açtı. El-
bisemin kuyruğunu dikkatle tutarak arka koltuğa oturdum. Han
elbisemin kırıışmasından endişelendiğimi anlayınca yanıma ge-
çip oturmak yerine saten kumaşı arka koltuğa adeta bir yelpaze
gibi genişçe yaydı. Bu sayede kır koltuğunun ırmalini en aza in-
dirmişti. Ardından kapımı kapattı ve koltuğuna geçti.

Kenan Abi motoru çalıştırdığında bir buçuk saate yakın yol gideceğimizi bilmeme rağmen müzik istemedim. Han'ın lansman için heyecanlı olabileceğini düşünerek onu havadan sudan sohbetlerle rahatlatmaya çalıştım. Yol boyunca yüzündeki ifadeyi göremedim ama sesindeki gergin ton heyecanını doğruluyordu.

Lansmanın yapılacağı mekâna vardığımızda Han'ın yönlendirmesiyle arka kapıdan girdik. Organizasyon görevlileri bizi kapıda karşılayıp kulis olarak adlandırdıkları bir odaya aldığında Han yine iyiydi ama ne zamanki içlerinden biri, "Son yarım saat," dedi, işte o zaman Han'ın hissettiği heyecan gözle görülür bir biçimde arttı.

"Sakin ol," dedim yalnız kaldığımızda elini tutarak.

"Sakinim," dedi ama çenesini nasıl sıkıldığını görebiliyordum.

"Bu ilk lansmanın değil sonuçta. Yalın gibi çıkıp konuşma da yapmayacaksın hem. Katılımcıların çoğu senin kim olduğunu bile bilmeyecek."

Han gerçeğin farkına varıp endişelerinin yersiz olduğunu anlayarak rahatlamak yerine bir bacağını sallamaya başlayınca ona şok olmuş gözlerle baktım. Başımıza ne gelirse gelsin sakinliğini ve soğukkanlılığını koruyabilen adama ne olmuştu böyle... Can'la ilgili yaşananlar, sinirlerini sandığımdan daha fazla yıpratmış olmalıydı.

Sallamaya devam ettiği dizinin üzerine elimi koydum. "Her şey çok güzel olacak," dedim güven veren bir sesle. "Geride unutulmaz bir akşam bırakacağız."

"Unutulmaz olacağı kesin..." dedi neredeyse duyamayacağım bir sesle.

"Yoksa dikkatimi çekememekten mi korkuyorsunuz Adilhan Bey?" diyerek dudak büktüm. Belli belirsiz bir gülümsemeyle aydınlanınca yüzü, alaycı tavrımı sürdürerek onu rahatlatabileceğimi sandım. "Endişelenmeyin bayım, zira sizi bu takım elbisinin içinde gördüğüm ilk andan beri aklımdan çıkaramıyorum."

Gülümsemesi gözlerine ulaşırken keyfinin yerine geldiğini belli eden bir mırıltıyla karşılık verdi. Başparmağı dudaklarına uzandı ama temas etmedi, havada asılı kaldı. Rujumu bozmamak için aradaki o milimlik mesafeyi koruyarak dudaklarımda bir gezintiye çıktı. "Böyle konuşmaya devam edersen gecenin sonunu bekleyemem ama..."

"Kulise de bir ekip çağırmak istiyorsan, buyur, boz rujumu," dedim ve dudaklarımı öne çıkararak parmağını öptüm. Beklenmedik bu hareketim karşısında içten bir kahkaha attı. Onu rahatlatmakta başarılı olduğuma sevinerek gülümsedim.

Kapı izin alınmadan açılınca içeriye Yalın Soysal ve hemen ardından Yağmur Soysal girdi. Yağmur beni görür görmez "Elisa!" dedi neşeyle. Onu ayağa kalkarak karşıladım. Beni baştan aşağı şöyle bir süzdü. "Ne güzel olmuşsun... Elbisene bayıldım!"

"Teşekkür ederim." diyerek gülümsedim. "Sen de çok güzel görünüyorsun." En az saçları kadar siyah bir elbise vardı üzerinde. Elbisenin eteğindeki cesur yırtmaç adım attıkça siyah stilettolarını gözler önüne seriyordu. Bu kız ayakkabı konusunda Dila'dan sonra bir numaraydı gerçekten.

Yalın boğazını temizleyerek dikkatleri üzerine çekmeyi başardığında lacivert takım elbisesine şöyle bir bakıp onaylayan bir ifadeyle başımı salladım. "Siz de çok şıksınız Yalın Bey."

"Ah, Elisa Hanım," dedi eğlenerek. "Bunu sizden duymak büyük lütuf."

Ukala bir tavırla saçlarımı savurduğumda gülüşmeler arttı. Ancak bir an sonra Yağmur'un "Nasılsın?" diye sormasıyla ortamdaki tüm neşe uçup gitti. Başıma gelenleri biliyor olmalıydı ki gözlerinde şimdi saf endişe vardı. Olanları dile getirerek canımı sıkıyor ama gerçekte nasıl hissettiğimi merak ettiğinden sormadan da edemiyordu. Nasıl olduğumu gerçekten merak ediyordu.

"İyiyim." dedim tebessüm ederek. "Daha iyi olacağım."

"Konuşmak istersen ya da herhangi bir şey için... *Buradayım.*"

"Teşekkürler."

"Ben de tabii," diye atıldı Yalın. "Her ne olursa olsun. *Yanındayız.*"

Kapı tekrar açıldığında içeriye bu kez Duru girdi. Yalın Soysal'ın kişisel asistanı Duru. Yalın'ın kalbini kaptırdığı Duru. Güzeller güzeli Duru... Birlikte seçtiğimiz straplez mint yeşili elbiseyi giymişti ve inanılmaz güzel görünüyordu. Farklı bir aurası vardı Duru'nun, girdiği her ortamın enerjisini hemen değiştirirdi. Yine öyle olmuş, tüm dikkatleri üzerine çekerek odanın enerjisini hemen yükseltmişti. Ben arkadaşımı iltifatlarla boğarken Yağmur da sözlerimi desteklemiş, Yalın ise tek kelime etmemiş ama gözlerini bir an olsun alamamıştı Duru'dan.

"Davetliler gelmeye başladı," dedi Duru iltifatlarımız sona erince. "Eksik bir şey yok, her şey tamam. Dila Hanım davetlilerle ilgileniyor. Korumalar da yerlerini almış durumda."

"Tamamdır," dedi Adilhan Kozan.

"Teşekkürler," dedi Yalın. Bir patron edasıyla konuşmamıştı.

Duru odadan çıkmak üzereyken bir tek ben fark ettim sanıp "Koruma mı?" diye sordum gülerek. "Güvenlik görevlileri diyecektin galiba."

"Hayır," diyerek çatık kaşlarla duraksadı. "Güvenlik görevlileri dışında özel korumalar da var içeride. Haberin yok muydu?"

Alnımda derinleşen soru işaretleriyle Han'a döndüm. Çelik gibi sertleşmiş yüzünü Duru'ya çevirmiş, devirdiği çamın hesabını soruyordu. "Lansmanda korumanın ne işi var?" diye sordum sakın kalmaya çalışırken.

"Güvenlik önlemi," diye basitçe cevapladı Yalın.

"Hım," dedim alay edercesine. "Bu *aşırı* güvenlik önlemi ne için peki?"

Kaçacak bir yeri olmadığını bildiğinden yüzünü yavaşça bana çevirdi Han. "Senin için," diye itiraf etti. "Tedbiri elden bırakmayacağımı söylemiştim."

Sinirlerim bozulmuş gibi gülmeye başladım.

"Merak etme, sen dahil kimse etrafında korumalar olduğunu anlamayacak," dedi Yalın neye sinirlendiğimi anlamayarak.

"Kılık değiştirdiler," diye açıkladı Duru. "Biri garson kılığında. Diğeri davetli. Bir diğeri ise fotoğrafçı."

Dudaklarımın arasından histerik, kısa bir nefes çıktı. "İnanılmazsınız," diye mırıldandım boş gözlerle onlara bakarak. "Ciddi misiniz yoksa benimle kafa mı buluyorsunuz, gerçekten anlamadım ama..."

"Gayet ciddiyiz," diye sözümü kesti Yalın.

"Bu önlemi almak zorundaydık. Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz," diyen Yağmur'du.

Muhtemel bir tehlikede olan bendim ama anlaşılan başta Han olmak üzere hepsi derdime ortak çıkmıştı. Bir an, bu aşırı güvenlik önlemi hoşuma gitti. Birileri ilk kez üzerime titriyor değildi ama daha önce hiçbir endişe bu kadar gerçek hissettirmemişti.

"Peki," dedim biraz olsun sakinleştiğimi hissedince. "İçiniz nasıl rahat edecekse öyle olsun."

"Harika," dedi Yağmur yeniden neşelenerek. "Bu işi de çözdüğümüze göre ben bir içeriye hakıp geleyim."

Yağmur ve Duru birlikte kulisten ayrılmak üzereyken son anda ben de peşlerine takıldım. Ne de olsa bu, Adilhan Kozan ve Yalın Soysal'ın akşamıydı. Han, her ne kadar aksini istediğini söylese de benim geri planda durmam gerekiyordu.

İçeriye girdiğimizde beklediğimden çok daha fazla büyük bir kalabalıkla karşılaştım. Rakip kozmetik firmalarının sahipleri, cemiyetin en ünlü gurmeleri ve ekranlardan tanıdığım yüzler ellerinde tadım kaşıkları ve koku çubuklarıyla mest olmuş bir halde mekânda dolaşıyorlardı. Magazin basını bu deneyimi

yaşayan ünlü simaları fotoğraflamak için flaşlarını ardı ardına patlatıyordu. Etrafıma bakındıkça en sert eleştirmenlerin bile parfümlerin kokusunu soluduktan ve çikolatalardan bir parça ağızlarına attıktan sonra gözlerini kapatıp gülümsediklerini gördüm. Adilhan Kozan imkânsızı başarmış, kokuyu tada dönüştürmüştü.

Mekânın ruhunu da bu mucizeye yaraşır bir incelikle dokumuşlardı. Klasik bir lansman yerine duyulara hitap eden ışıltılı bir labirentin içindeydik. Salonun merkezinde göğe uzanıyormuşçasına yükselen üç cam sütun, gecenin yıldızlarını yani o eşsiz parfümleri sarmalıyordu. Devasa büyüklükteki kristal şişeler, bu şeffaf kulelerin içinde paha biçilemez birer mücevher gibi ışıldıyordu. Kendi tasarladığım tasarımın şimdi karşımda böyle nadide bir sanat eseri gibi sergilendiğini görmek göğsümde tarifsiz imkânsız bir gurur filizlendirdi. Sütunların hemen yanlarındaki kadife stantlarda ise parfümlerin ruh eşi olan çikolatalar altın varaklı tepsilerde sunulmuştu.

Havada asılı kalan vanilya, mistik tütsü ve yoğun kakao-nun tehlikeli dansı baş döndürücü bir afrodizyak etkisi oluşturmuşken Duru gibi kalabalığa karışmak ve gelen davetlilerle ilgilenmek istesem de alana girer girmez patlayan flaşlarla rolümü hatırladım. Ben artık her işe koşturan ve bunu gölgede kalarak yapmasına rağmen halinden memnun olan asistan Elisa değildim. Bugün burada, dikkatleri çabası bir şekilde üzerine çeken ve kendinden ışığı olan Elisa Tanyeli olarak bulunuyordum. Rolümün gerektirdiği gibi davranmalıydım.

“Bak seni kiminle tanıştıracam,” diyen Yağmur’un beni peşinden sürüklemesine izin vermiş, röportajı sonraya bırakmıştım.

Kalabalığın içinde duruşuyla fark yaratan yaşlıca bir adamın önünde durduk. Boynuna bağladığı ipek fularlardan kol düğmelerinin ışıltısına kadar adamın her zerresinden adeta şıklık akıyordu. Beni görür görmez içkisini yudumlamayı bıraktı ve çok eskiden

beri tanıştıyormuşuz gibi baktı suratıma. Oysaki ben onu tanımyordum. yalnızca siması hayal meyal aklımdaydı.

“Babacım,” deyince Yağmur, taşlar oturdu. “Seni Elisa Tanyeli’yle tanıştırayım.” Eliyle babasını gösterdi. “Baham Erkan Soysal.”

“Memnun oldum,” diyerek elimi uzattığımda yıllar önce Can’la Dahlia’nın gizli ortağının izini sürerken Erkan Soysal’ın fotoğraflarına rastladığımızı hatırladım. Onu ilk kez bir fotoğraf karesinde değil de kanlı canlı bir şekilde karşımda görüyordum. Bu tür davetlerde oğlu Yalın Soysal’ın aksine boy göstermeyi sevmezdi. Adilhan Kozan gibi gölgede kalmayı tercih eden bir adamdı. Şirketinde asistanlık yaptığım dönemde bile onu bir kez olsun görmemiştim. Bu geceki varlığının altında yatan sebebi merak ediyordum doğrusu.

Sıcak ama mesafeli bir gülümsemeyle elimi sıkı. “Demek o meşhur Elisa sensin,” dedi. Bir kelimenin aynı cümle içerisinde hem mecazı hem de gerçek anlamıyla kullanılabildiğine şahıtlık ettiğim ilk andı bu.

“Bu projeye olan katkılarını öğrenince bizzat gelip tebrik etmek istedi seni,” dedi Yağmur.

Demek bu sürpriz teşrifin nedeni benim

“Teşekkür ederim ama tüm bunlar Adilhan Kozan’ın eseri.”

“Senin sayende,” diye düzeltti Erkan Soysal beni “Senden aldığı ilhamla”

İtiraz etmek üzereydim ki “Baham haklı,” diyerek dilime ket vurdu Yağmur. “Hiç mütevazılık yapmaya kalkma şimdi Frambuazlı parfümün büyük bir kısmını birlikte yaptığımızı biliyoruz. Parfümün şişe tasarımı bile sana ait.”

Gurur dolu bir gülümsemeyle kıvrılınca dudaklarımı. Erkan Soysal evrenin sırrını vermek istercesine kulağıma eğildi. “Aramızda kalsın,” dedi fısıldayarak. Sesinde çocuksa bir heyecan vardı. “Frambuazlı favorim”

Kıkırdadığımda geri çekilip *çaktırma* dercesine göz kırptı. Ancak kızının radarından kaçamamıştı. Yağmur "Karamel ve portakallı olanın hakkını da yemeyelim şimdi," diyerek babasına takıldığında, tatlı tatlı atışmaya başladılar. Aralarındaki baba-kız ilişkisi bir an içimi burktı; hızla geçmişe sürüklendim ve kendimi iple çektiğim pazar kahvaltılarından birinde buldum.

Babam masanın başındayken yemeklerimiz şölen gibi geçirdi. Kahvaltıdaki vazgeçilmezi, annemin kızarmış ekmek üzerine kendi elleriyle sürdüğü bal ve kaymaktı. Kahkahaların eksik olmadığı yemek masasında sadece babam şımartılmazdı tabii. Annemin parmakları sıcak yumurta yüzünden yanmasın diye, babam onun yumurtasını alıp soyar ve tabağına servis ederdi. Ben o masadan sadece doyararak değil gerçek sevgiye de şahitlik ederek kalkardım. Aşkları benim için kahvaltı sofralarının en güzel lezzetiydi; bir gün zehir oldu. Belki de bu yüzden Han hayatıma girene dek atladığım tek öğün kahvaltıydı.

Geçmeyen geçmiş burnumu sızlatmaya başladığında kaçma isteğiyle doldum. "Üçü de birbirinden güzel oldu," diyerek baba-kızı ortak paydada buluşturdum. "Çikolataların da en az parfümler kadar kendine has bir tadı var. Bu proje büyük ses getirecek." Devamında bir arkadaşımı görmüş gibi yaparak gitmeyi planlıyordum ki Erkan Soysal elimi tutarak beni yakaladı.

"Tanıştığıma çok memnun oldum *kızım*," dedi avuçlarının arasındaki elimin üstünü babacan bir tavırla sıvazlayarak. "Dahlia'yı bilmem ama Adilhan'ın başına gelen en iyi şeysin. Daha müsait bir zamanda Adilhan'la ilgili de konuşmak isterim seninle."

"Tabii, nasıl isterseniz," dedim şaşkın bir gülümsemeyle. Ne konuşmak istiyordu ki benimle? Şimdi sorsam olmazdı, sormayıp beklesem de meraktan çatlardım.

Ece'yle çok takılmış olmalıydım ki Yağmur'a dönüp *sen biliyor musun* dercesine baktım ama beni yanlış anladı. "Biz en

iyisi davetlilerle ilgilenelim,” dedi kaçmak istediğini zannederek. Babası onaylayan bir ifadeyle başını sallayıp elimi bıraktı.

Bir kez daha Yağmur’un peşine takılmıştım ki birkaç adım atmamıza kalmadan gerçekten de bir arkadaşımı görünce durmam gerekti. “Ben de seni biriyle tanıştırmak istiyorum.” diyerek bu kez ben onu peşimden sürüklemeye başladım.

Onu getirdiğim yer partnerim Serkan Ulu’nun masasıydı. Serkan memnuniyet dolu bir ifadeyle çikolataları tadarken beni görünce tepsiyi bir kenara itti. “Elisa.” dedi güler yüzle beni kucaklarken. Geri çekildiğinde “Ben de sana bakınıyordum.” dedi.

“Yeni gördüm seni kusura bakma.”

“Olsun olsun.” dedi anlayışla. “Adilhan nerede? Tebrik etseydim.”

“Az sonra gelir. Bak seni kiminle tanıştıracam.” diyerek oyun sırasını bekleyen bir çocuk gibi yanımda duran Yağmur’u gösterdiğimde Serkan’ın dudaklarında çapkın bir gülümseme peyda oldu. Nedeni Yağmur’u beğenmesi miydi yoksa Yağmur’un ona yolladığı hülyalı bakışlara mı karşılık veriyordu yalnızca, emin değildim.

“Yağmur Sosyal,” dedim aralarındaki elektriğe şaşıarak “Dahia’nın küçük ortaklarından biri. Aynı zamanda Yalın Sosyal’in kardeşi.”

“Öyle mi?” dedi çapkın bir sevinçle. “Çok menemin oldum Serkan hen.”

Yağmur tokalaşmak için ona elini uzattığında Serkan tam bir centilmen gibi davranarak Yağmur’un elini tuttu ve üzerine nazık bir öpücük kondurdu “Ben de...” diyen Yağmur’un kıvrılan gözleri ağzımın neredeyse hayretle açılmasına neden olacaktı. Birtirlerinden hoşlanmıyolar mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu?

“Siz de parfüm yapıyor musunuz?” diye sordu Serkan

“Hayır, beni daha ziyade şirketin yurtdışı ayağı olarak düşünebilirsiniz. Adilhan Abim üretir, Yalın Abim pazarlar, ben de dağıtırım.”

“O halde sık sık yurtdışına gidiyorsunuzdur.”

“Tabii.”

“Ne güzel.” dedi Serkan gittikçe yumuşayan bir sesle. “Gittiğiniz ülkeleri gezme fırsatınız oluyor mu?”

“Çoğunlukla.”

“En çok hangi ülkeyi sevdiniz?”

Serkan'ı ilk kez birine karşı bu kadar ilgili görüyordum. İş merak ediyormuş gibi başlayıp konuyu Yağmur'un nelerden hoşlanıp hoşlanmadığına getirmişti birden. Yağmur halinden o kadar memnun görünüyordu ki nerede olduğumuzu unutmuş bile olabilirdi.

Lansmanla ilgili konuşmaya başladıklarında onları yalnız bırakmam gerektiğini düşünerek bir arkadaşımı bahane edip müsaade istedim. Bana hiç takılmadılar, yine de etrafıma şöyle bir bakındım tanıdık bir yüz görmek için ve çok geçmeden buldum.

Ece ve Eymen'e doğru yürürken Eymen'in kolunu Ece'nin beline doladığını gördüm. Bu manzara içimi sıcacık etti. Eymen'in de en az Ece kadar bu birliktelikten memnun olduğunu ben İzmir'deyken yaptığımız telefon konuşmalarından biliyordum. Geç olmuştu, güç olmuştu belki ama nihayet *biz* olmayı başarmışlardı.

Üzerlerindeki kıyafetler bile çift olduklarını bağınıyordu. Eymen her zamanki gibi spor ama şık giymişti. Ece'ye Eymen'in ceketinin içine giydiği tişörtle aynı renkte salaş bir elbise giymişti. Yanlarına gittiğimde beni hemen kucaklamak yerine bana şaşkın ve bir o kadar da temkinli bir gülümsemeyle bakakaldılar. Onları tanıdığımı belli edecek miydim, etsem bile bunu yaparken ne kadar samimi davranacaktım ya da yanlarından öylece geçip gidecek miydim, merak ediyorlardı.

Kollarımı iki yana açarak bekledim. "Hey." Bir hareketlilik gelmeyince kaşlarımı çatıttım sahte bir öfkeyle. "Özlemediniz mi beni?"

Ece kendini çığlık atmamak için zor tutarken Eymen'le aynı anda bana sarıldılar. Bir omzumda Ece, diğer omzumda Eymen varken bu arkadaş kucaklamasını bir kez daha, üstelik herkesin benden bir yıldız gibi davranmamı beklediği bu ortamda yapmak hoşuma gitmişti.

"Gerçekten sensin," dedi Ece birbirimizden ayrıldığımızda. "Gerçekten buradasın."

"Elisa Tanyeli olarak," dedi Eymen.

Her ikisinin de bana olan bakışlarında bariz bir duygu vardı: *Gurur*. Daha önce hiçbir arkadaşımın bana böyle gururlanarak baktığını hatırlamıyordum. Belki Duru, ama bir başkası asla...

"Özledik seni," dedi Ece. "Ne zaman döndün? Aşk olsun yani. Hiç haber de vermiyorsun. Lansmana geleceğini bile bugün Duru'dan öğrendim."

"Arayıp sormazsan bilmezsin tabii," dedim alınmış gibi dudak bükerek.

"Bana kalsa ben seni her gün arardım ama Eymen 'kızı bunaltma' dedi. Eh, sonra da lansman için o kadar koşturuyordum ki zaman algımı kaybettim. En son ne zaman konuştuğumuzu bile bilmiyorum. Özür dilerim."

"Yok yahu," dedim elimi gelişigüzel sallayarak. "Benim arayıp döndüğümü haber etmem gerekirdi. Lansmandan önce size sürpriz yapıp şirkete gelmeyi düşünüyordum. mesai çıkışında bir yere geçer birlükteliğinizi kutlarız diye... Ama işler pek planladığım gibi gitmedi."

Eymen'in kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

"Burası bunları konuşmak için uygun değil. Lansmandan sonra bir gün belirleyelim, anlatayım her şeyi."

"Merak ettim ama şimdi," dedi Ece. "Çatlarım ben. Ucundan çıtlat bari." Kaşlarını bir kez kaldırıp indirdim *hayır* dercesine. "Çok kötüsün!" dedi surat asarak.

"Ben sana yüzyılın dedikodusunu vereceğim diyorum, sen bana kötüsün diyorsun." Başımı iki yana sallarken dilimi üç kez ayıplarcasına şaklattım.

"Yüzyılın dedikodusu mu?" diye heyecanlandı birden. "Tamam, bekleyebilirim."

Eymen sevgilisinin bu tatlı hallerini gülerek izlerken etrafıma şöyle bir baktım, arkadaşım olmasalar bile Dahlia'daki diğer çalışanlara da selam vermek istiyordum. Selin'i hiçbir yerde göremedim ancak Taylan salonun diğer ucundaydı ve her ne kadar asistanlık dönemim boyunca çatışmalar yaşamış olsak da onu görmezden gelemezdim. Arayı düzelttiğimizi varsayarak yanına gittiğimde beni fark etmedi, telefonuna gömülmüş bir haldeydi.

"Selam," dedim tereddütle.

Başını telefondan kaldırdı ve yüzüme baktı. "Seni gördüğüme sevindim," dedi genişçe gülümseyerek. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve sebebi olmadığımı bilecek kadar tanıyordum onu.

"Ben de seni," dedim temkinli davranarak. "Nasılsın?"

Telefonunun ekranını bana çevirdi. "Şuna bak. Ben iyi olmayayım da kim iyi olsun?" Ekranda *DahliaXDulcis* etiketiyle yapılan paylaşımlar vardı. Mutluluğunun nedeni şimdi anlaşılmıştı.

"Tepkiler iyi sanırım."

"İyi de ne kelime," dedi ağzı kulaklarında. Ekranı tekrar kendine çevirdi, "Harika, harika!" dedi yorumlar arasında kaybolurken.

Yeniden telefonuna gömülmek üzereydi ki aniden başını kaldırdı, "Tabii, bunlar hep senin sayende," dedi. Ekranı açık kalacak şekilde masaya bıraktı telefonunu, suratı her zamanki

gibi ciddiye bürünürken tüm dikkatini bana verdi. "Dahlia adına sana teşekkür ederim. İyi ki varsın."

Kirpiklerimi kırıştırdım şaşkın şaşkın. "Senden bunu duyacağımı hiç beklemezdim. Benden pek hoşlanmadığını sanıyordum."

"Nereden çıkardın ki bunu?"

Ona şok olmuş gözlerle baktım. "Yarışmadan çekilmem için beni tehdit ettiğin için olabilir mi?"

"Yarışmayı kazandın. Peki ya, ben sana bir şey yaptım mı?"

"Yapmadın," dedim bunu yeni fark etmeme şaşırarak. "Neden?"

"Kazanan sen olursan Adilhan Bey'in daha büyük bir şevkle çalışacağını biliyordum çünkü. Kazanman için de biraz hırsa ihtiyacın olabilir diye düşündüm. Dahlia'ya yanı Adilhan Kozan'a ve dolayısıyla sana zarar verecek bir şey hiçbir zaman yapmadım, yapmam da..."

"O tehditler beni gazlamak içindi yani öyle mi?"

"Evet." Omuzlarını kaldırıp indirdi yavaşça. "Benim sevgi dilim de böyle."

"Ne çeşit bir delisin sen," dedim gülerek. Sessiz ama dişlerini gösterecek kadar geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Yalın Sosyal'in konuşma yapması için kurulan platformda ses kontrolleri yapılırken insanlar kendi aralarında sohbet etmeye, masalara tadım için bırakılan çikolatalardan yemeye devam ediyorlardı. Boş bir masaya geçtim Sevgi'ye nerede kaldığını yazmak için İpek'le çoktan gelmiş olmaları gerekiyordu ama hiçbir yerde göremiyordum onları.

Bir yandan Sevgi'ye mesaj yazıyor, diğer yandan kalabalığın arasında onları bulmaya çalışırken yanıma biri geldi Davetlilerle tek tek ilgilenen Dila'nın uğradığı son masa benimkiydi ancak beklediğimden çok daha güzel bir şekilde karşıladı beni. "Seni burada görmek çok güzel," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "İyi ki geldin."

“Teşekkür ederim,” diye gülümseyerek karşılık verdim. “Her şey çok güzel görünüyor.” Organizasyon kadar mekânın dekorasyonunda da parmağı olduğunu biliyordum. Zevkli olduğu konu bir tek ayakkabılar değildi.

“Çok teşekkürler. Bu arada...” Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. “Yeni projen için tebrik ederim. Umarım beklediğinizden çok daha güzel dönüşler alırsınız.”

“Umarım,” dedim içtenlikle gülümseyerek.

“Adilhan’la da buzları eritmişsiniz,” dedi birden. Dedikodu almaya çalışmaktan ziyade benimle samimiyet kurmaya çalışıyormuş gibiydi. Yine de temkinli olup sessiz kaldım. Devamında ne geleceğini merakla bekledim.

“Aşk için kendine ihanet etme demiştim sana hatırlıyor musun?” Belli belirsiz başımı salladım. “İhanetlerin en büyüğü insanın aşk için kendine ihanet etmesi derdim hep. Meğer en masumu buymuş.”

“Kırk bir aşk hikâyesi seziyorum,” dedim ne kadar ileri gittiğimi bilmeden.

“Çok kırk,” dedi hüzünlenererek. “Belki bir gün arkadaş oluruz ve anlatırım.”

“Belki,” diye gülümsedim.

Dila’nın organizasyonla ilgilenmek üzere yanımdan ayrılmasından saniyeler sonra Sevgi’den trafiğe takıldıklarına dair bir mesaj aldım. Geç kalmalarına canım sıkılsa da duygularımı yüzüme yansıtmamakta iyiydim. Etrafıma beş numaralı gülümsememi yollamaya devam ederken bir süredir beni göz hapsinde tutan kadını daha fazla görmezden geledim. Yakasındaki kuğu broşun kristal taşları metrelerce uzaktan bile dikkat çekiyordu, kızıl saçlarındaki dolgun bukleler kadar değil tabii.

Artık son durak olduğunu bilerek karşısına geçtim. “Parla Hanım,” dedim onu hoş bir gülümsemeyle selamlayarak. “Gelebilmenize çok sevindim.”

"Yalın'ı kıramazdım," dedi zarif bir gülümsemeyle. "Eh, tabii senin de yanında olmalıydım. Ne de olsa bu ilk parfüm deneyimin."

"Bu gizli bir bilgi," diye fısıldadım: içimden, *hiç olmazsa bunu PR malzemesi olarak kullanma*, diye bağırmak geliyordu. Anlayışla başını salladı ama gerçekten anlamış mıydı emin olamıyordum çünkü attığım her adımın reklam olmasını istiyordu.

"Can meselesini ne yaptınız?" diye sorduğunda kalakaldım. "Senden öğrenmek isterdim ama sorun değil. Atlamış olman muhtemel bir gerçek. Başına gelenler felaketten de beter."

Ya da hile isteye anlatmamış olmam... Bunu bir PR malzemesi olarak kullanmandan korkup senden bunu gizlemek istemiş olmam daha büyük bir ihtimal.

"Öyle oldu," diye yalan söyledim. "Henüz bir haber yok."

"Avukatı dert etme. Can bir bulunsun da onu doğduğuna pişman edecek bir ordu avukat tanıyorum."

"Teşekkürler ama benim kendi avukatım var."

"Bir işe yaramadığı, geldiğin noktadan belli. İtiraz istemiyorum. Kariyerinde adım adım ilerleyeceğimiz gibi bu davayı da birlikte götüreceğiz."

"Peki," diyerek kabullendim. Tatmin olmuş gibi gülümsediğinde konuyla ilgili sınırlarımı bozacak başka bir şey söyleyemesin diye "Parfümleri beğendiniz mi?" diye sordum.

Anı konu değişikliğimi onu şaşırtsa da uyum sağladı. "Evet Tam bir Dahlia."

"En çok hangisini sevdiniz?"

Masanın üzerindeki koku şeritlerini alıp hatırlanmak için bir kez daha kokladı. "Bu," diyerek kâğıtlardan birini bana uzattı. "Enfes bir koku."

İçime çektiğim koku butünüyle Han'ın eseriydi. Karamel, portakal, amber ve sandal ağacı... Açılışı karamelle yaptığından, insanları büyüleyen de portakalla harmanlanan karamelin

tadıydı. "Güzel tercih," dedim gülümseyerek. Şeritlerden diğer ikisini koklayıp frambuazlı olanı öne çıkardım. "Benimki."

Kâğıdı alıp kokladı ve dudakları genişçe kıvrıldı. Parla Saygın'ın, Adilhan Kozan'la birlikte yaptığımız parfüme dair yorumlarını merakla beklerken bir alkış tufanı koptu. Yalın'ın alana girdiğini anlayarak dikkatimi sahneye verdim. Dahlia Parfüm'ün bilinen ortağı Yalın Soysal ve Dulcis Çikolata'nın son mirasçısı Utku Alaca mikrofonların arkasındaki yerlerini aldılar. "Öncelikle hepiniz hoş geldiniz."

Günün anlam ve önemini içeren konuşmaları boyunca bu işbirliğinin nasıl başladığından ve bizi neyin beklediğinden bahsettiler. Utku Bey'in teşekkür ederek sahneden inmesinden hemen sonra Yalın'ın da sahneden inmesini bekliyorduk ki "Ve şimdi sözü, Dahlia Parfüm'ün o muhteşem parfümlerinin yaratıcısı, ortağım Adilhan Kozan'a bırakıyorum!" diyerek bombayı patlattı.

Adilhan Kozan platformun üzerine çıkıp mikrofonların arkasındaki yerini aldığı anda flaşlar patlamaya başlamıştı bile. Ona şaşkın ve bir o kadar da gurur dolu bir gülümsemeyle baktım. Han'ın bu lansman için neden o kadar heyecanlandığını ve gerildiğini şimdi anlıyordum. Kimliğini açıklamaya ne zaman karar vermişti ve bunca zaman sonra neden yapacaktı bunu, bilmiyordum. Bir anlık heves miydi bu çıkış yoksa üzerine düşünülmüş bir karar mı, emin değildim. Ama nihayet onu ait olduğu yerde hak ettiği ilgiyi alırken görünmek hoşuma gitmişti.

"Herkes merhaba, ben Adilhan Kozan," dedi mikrofona doğru. Sesi o kadar pürüzsüz çıkmıştı ki onu tanımasam heyecanını yendiğini düşünürdüm. "Öncelikle Dahlia Parfüm'e olan ilginiz için teşekkür ederim," diye söze başladığında sahnedeki özgüvenli duruşu ve salonu dolduran davetlilerde gezinen kendinden emin bakışlarıyla bir kez daha hayranlığımı kazanmıştı.

“Bu işe ilk ne zaman başladım bilmiyorum ama Dahlia’yı kurmaya nasıl karar verdiğimizizi çok iyi hatırlıyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım şaşkınlıkla. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Kimliğini açıklıyordu evet ama bunu her şeyi en baştan tüm detaylarıyla anlatarak mı yapacaktı? Yoksa Yalın’a günler öncesinde bahsettiği geç bile kaldığını söylediği konuşma bu muydu?

“Kendimi bildim bileli kokulara karşı bir zaafım var. Yaptığım her parfümde başka bir duyguyla bambaşka bir hayalin peşine kapılıyorum. Bundan tam dört yıl önce, üzerinde çalıştığım bir parfüm vardı duygusunu bir türlü bulamadığım. Çok aradım, çok denedim ama olmadı. Sonra bir gün, hiç beklemediğim bir anda, bir kızla tanıştım. O kız bana yıllardır üzerinde çalıştığım ama bir türlü tamamlayamadığım o parfüm için eksik olan şeyin ne olduğunu söyledi. *Biraz sabır, dedi. Belki biraz yıldızçiçeği...* Dahlia’yı Dahlia yapan, hiç tanımadığım bir kızdan aldığım o ilhamdı.”

Fısıldaşmalar oldu. Adilhan Kozan duraksamadı bile. “O günden sonra yaptığım her parfüm o kızdan bir iz taşıdı ama bugün, ilk kez beğeninize sunduğumuz bu parfümlerde onun da imzası var. Ve şimdi kendisi aramızda...” Mavi gözler etrafta gezinerek beni aradı ve bulduğunda parladı. “Dahlia’nın ilham perisi, Elisa Tanyeli!”

33. BÖLÜM

“YILDIZÇİÇEĞİNİN HİKÂYESİ”

Kameralar bir anda bana çevrildi. Alkışlar yükselirken flaşlar patlıyor, sorular ardı arkasına sıralanıyordu. Han'ın kendi kimliğini açık etmekle kalmayıp hikâyemizi de anlatmasıyla ortalık tam bir yangın yerine dönmüştü. Kalabalık dalgalar halinde etrafımı sararken ateşten bir çemberin içinde hapsolmuş gibiydim.

Ansızın bir el, beni kalabalığın içinden çekip kurtardı.

Adilhan Kozan o sarsılmaz duruşuyla beni mekânın çıkışına doğru yürütürken üzerinden çıkardığı ceketini kalkan misali omuzlarıma bırakmıştı. Kameraların aç kurtlar gibi peşimizde olduğunu bilerek mekândan çıktık. Adilhan Kozan'ın lüks aracını kapıda görünce Han'ın tüm bunları hatta bu kaçıışı bile çok daha öncesinde zaten planladığını anlamış bir şekilde bindim arabaya.

“Dikkatinizi çekebildim mi Elisa Hanım?” diye sordu yola çıktığımızda. Sesi keyifliydi.

Rahatlığına, sanki az önce dünyayı yerinden oynatmamış gibi davranmasına karşı duyduğum şaşkınlıkla bakışlarımı yüzüne çevirdim. Gözlerine baktığımda, o maviliklerde cevabımı gerçekten bir çocuk heyecanıyla duymak istediğini görünce istemsizce güldüm.

"Eh," dedim omuz silkip dudak bükerek. "Biraz." Onu biraz olsun sinir etmek istemiştim.

"Biraz?" diye tekrarladı inanamaz bir ifadeyle o karakteristik kaşlarını kaldırarak.

"Finali pek beğenmedim," dedim bakışlarımı camdan akıp giden şehre çevirerek.

"Siz nasıl arzu ederdiniz?"

Tekrar ona döndüm, yüzümde bu kez muzip bir ifade vardı. "Bu bir film olsaydı, ki hayatımız son zamanlarda kesinlikle öyle gibi hissettiriyor, adam o kadar etkileyici bir konuşmayı sahneden inip kızı öperek tamamlardı."

Han hana, insanın içini eriten o meşhur oyunbaz gülüşüyle baktı. "Eksik olan şey *biraz öpücük* müydü?"

Gözlerimi kısıp fısıldadım. "Birazdan *daha fazla*," dememle Han'ın gaza basması bir oldu. Lansmanın yapıldığı mekâna gittiğimizden çok daha kısa bir süre içinde eve dönmüş olduk böylelikle.

Eve girer girmez henü öpebileceğini, o yarım kalan finali tamamlayacağını sanmıştı ama elimi göğsüne koyarak aramıza yeni bir engel koydum. "Lansmandan sonra bile seni hatırlıyor olabilirim, henü kendine yeniden âşık olmuş de olabilirsin, ama..."

Han durdu, kalbinin ritmini avucumda hissederken "Ama?" dedi çatık kaşlarla.

"Eksik bu şey var."

"Hâlâ mı?" diye sordu, sesi hayal kırıklığıyla karışık bir sabırsızlıkla çıkmıştı.

İtiraf etmeliyim ki içimdeki sonmek bilmeyen o ateşe bakılacak olursa ben de en az onun kadar sabırsızlanıyordum. Belki ondan bile daha hasrettim vuslata, o tamamlanma anına. Fakat ruhumun bir köpeşi huzursuzdu çünkü *hâlâ* eksik bir şey vardı aramızda.

"Bu işi ilk ne zaman yapmaya başladım bilmüyorum, dedim," diyerek lansman konuşmasını hatırlattım. "Ama biliyorsun

Bana annenin kokusunu bulmak için parfüm yapmaya başladığını söylemiştin."

"Evet?" dedi nereye varmaya çalıştığımı anlamayarak.

Kaşlarını çatmış, sorunun ne olduğunu bulmaya çalışıyordu ama nafile bir çabaydı bu. Bulamayacaktı. Sorunun, benim için bir sorun olabileceğini bile bilmiyordu çünkü.

Derin bir nefes aldım ve bombayı bıraktım: "Annene ne oldu?" diye sordum pat diye.

Han donup kaldı. Bedeni kaskatı kesildi aniden. Bu soruyu böyle bir anda, üstelik bu kadar açık bir dille sormamı beklemiyordu anlaşılan.

Canını acıtabileceğimi bile bile "Baban nerede? Nasıl bir çocukluk geçirdin?" diye sordum. Gözlerindeki acıyı gördüm ama durmadım. "Annen seni neden terk etti Han?" diye direttim.

"Ben..." diyebilirdi sadece. Kelimeler boğazına düğümlendi. Uzun, boğucu bir sessizliğin sonunda derin bir nefes aldı güç toplamak istercesine. Onu ne kadar zorladığının, o kapalı kutuyu zorla açmaya çalıştığının farkındaydım ama artık bunu yapmaya mecburdum. Çok zaman tanımışım kendi rızasıyla gelip anlatsın diye ama o, zamanı geçirmekten başka bir şey yapmamıştı.

Gözlerini kaçırdı. "Bunu daha sonra konuşamaz mıyız?"

"Hayır."

Sertçe yutkundu.

"Bunca zaman bana yarayı göstermeni bekledim, zaten gördüğüm bir yarayı senin gelip göstermeni istedim. Neden anlatmadın? Hiç sormadım diye mi? Meraklısına değil yakınına gösterirsin yaralarını. Biz yakın değil miyiz? Bana âşık olduğunu söylüyorsun, yıllardır hayalimle yaşarken şimdi baktığın her yerde görebiliyorsun beni çünkü yanıdayım ve sana âşığım. Yine de yeterince yakın hissetmiyor musun kendini bana? Bana kendini açman için daha ne olması gerekiyor?"

Ellerini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. "Bu sandığın gibi bir şey değil," dedi kelimeleri güçlükle bir araya getirirken. "Bu pek alışık olduğum bir şey değil. Hatta hiç."

" nk  ben çok alışığım değil mi? Soran herkese açıp gösteriyorum yaralarımı," dedim sinirle gülerek. "Ne saçmalıyor-sun sen ya?"

Bana doğru bir adım attı. " yle demek istemediğimi biliyorsun."

Başımlı iki yana salladım, sinirden gözlerim dolmuştı. "Ben artık hiçbir şey bilmiyorum Han. Beni gerçekten seviyor musun yoksa bu aşk yalnızca bir illüzyon mu senin için, bilmiyorum."

İnkâr etmesini bekledim, bir yerden başlayarak bana kendini amasını bekledim ama yapmadı, suskunluğunu korudu.

"Han," dedim sesim titrerken. "Bir şey söyle."

Baktığım Han'dı ama gördüğüm artık ne Han'dı ne de Adilhan Kozan. Bir duvardı sanki. Soğuk, açılmaz bir duvar. Kalbi  yle benimki gibi huzdan da değildi; taşlandı.

Gitme vaktinin geldiğini anlayarak kapıya doğru bir adım attım. Belki durdurur diye bekledim bir umut ama o, gözlerini kaldırıp bana bakmadı bile. *Bakmadı*. Utancından mı, korkusundan mı yoksa çaresizliğinden mi bilmiyordum.

Adilhan Kozan'ın evinden çıkıp ıssız ve karanlık sokak boyunca yürürken, burak nereye gideceğimi, ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bile bilmiyordum. Artık bir evim yoktu, *her anlamda*.

Çok mu ilen gülmüştüm, herkes ondan kapalı kutu diye bahsedip uzak dururken bir tek ben mi kutuyu aabileceğimi sanıp sinin aşmaya kalkmıştım? Kırmış mıydım onu, incitmiş miydim, beni gerçekten sevmiyor muydu yoksa aşk dediğimiz şey aslında insanın tamamlanmış hissetmek için uydurduğu bir illüzyon muydu...

Ansızın gök yarıldı ve hardaktan bepanırcasına yağmur yağmaya başladı. Sanki g ky zu de benimle ağlıyordu, bana ağlıyordu.

İslanmak sorun değildi ama çok geçmeden mantığım devreye girdi. Birkaç güne İstanbul sahnelerinin çekimleri başlayacaktı. Hasta olup set ekibine zorluk çıkaramazdım. Profesyonel ve empatik olmalı ve setin emekçilerini düşünmeliydim.

Etrafıma bakınmaya başladım sığınabileceğim bir yer bulma umuduyla. Kafamdaki düşüncelerin yoğunluğu kadar yağmurun da şiddeti arttığında adımlarımı hızlandırdım ve sonunda kendimi yol kenarındaki bir otobüs durağının teneke çatısı altında tir tir titrerken buldum.

Derken bir anda zihnime bir anı düştü.

Yağmurun altında titreyen Han'ı görür gibi oldum. Bahçedeydi, kriz geçirir gibi titriyordu. Han'ın yağmurdan, o damlaların sesinden ölümüne korktuğunu hatırlayınca kalbim sızladı, öfkemi bastırdı. Beni gerçekten sevmiyorsa bile, bu aşk onun için bir illüzyondan ibaretse bile onu böyle bir gecede terk etmek istemediğime karar verdim.

Eve o yağmurun altında koşarak geri döndüğümde korktuğum manzarayla karşılaştım. Han bahçedeydi ve bir heykel gibi donup kaldığı yerde sırlıklam olmuştu. Belli ki benimle yaşarken yaptığı gibi yağmur damlaları cama vurur vurmaz o sestten kaçmak için kendini dışarı atmıştı. Geri dönerken onu bu halde görmeyi zaten bekliyordum ama bu halinin bana kendimi bu kadar suçlu ve çaresiz hissettireceğini düşünmemiştim.

"Burası iyi," diye sayıklıyordu geçen seferki gibi. "Burada iyiyim."

Yavaşça karşısına geçip yağmurun gürültüsünü bastırmaya çalışarak "Han," diye seslendim. Cevap vermedi. Gözleri açıktı, bana bakıyor ama beni görmüyordu sanki boşluğa, çok uzak bir geçmişe kilitlenmişti. Ellerini yine iki yanında yumruk yapmış, bedeni kaskatı kesilmiş bir halde bekliyordu. Ama neyi, bilmiyordum.

Bir kez daha işe yarayıp yaramayacağından emin değilken cesaretimi toplayıp buz kesmiş ellerini tuttum. "Han," diye

seslendim tekrar, bu kez ağlamaklı bir sesle. Titreyen elimi onun yumruk şeklini alan elinin üstüne koyduğumda beklediğimden daha hızlı bir şekilde çözüldü parmakları.

Gözlerindeki perde kalktı, anın içine geri döndü. "Elisa," dedi şaşkın bir bakışla. Onu bir kez daha geçmişin kuyusundan çekip çıkarmış olmalıydım ama o geçmişte ne vardı, işte bunu hâlâ bilmiyordum. "Sen... Sen gitmemiş miydin?"

Yağmur damlaları yüzümüzden akarken başımı salladım yavaşça. "Geri döndüm."

"Döndün." Ağır ağır başımı salladı. Aniden suratından bir endişe dalgası geçti. "Ben Ben peşinden geliyordum," dedi telaşla, kendini açıklama ihtiyacı duyarak. "Senden sonra çıktım evden ama bir anda yağmur yağınca..." Boğazı düğümlendi, serçe yutkundu. "Yağmur yağınca."

Elinden sıkıca tutarak bir çocuğu yönlendirir gibi eve doğru çektim onu. "Hadi gel," dedim ama ayakları yere çivilenmiş gibi yerinden kıpırdamadı. "Eve girelim." Tereddüt etti, bir eve bir de gökyüzüne baktı. "Evimize girelim," diye tekrarladığımda gözlerini tekrar bana çevirdi ve sarsak da olsa bir adım attı eve doğru.

Ancak tam kapıdan içeri girmek üzereyken durdurdu beni. Ön verandada olduğumuz için yağmur damlaları ısıtılıyordu şimdi bizi ama ikimiz de yeterince ıslanmıştık zaten. Kendimi, hasta olma ihtimalimi geçtim, bel ekibiyle yapayacağım sorunları da göze alıyordum ama Han geçen sefer ateşli bir hastalık geçirmişti ve bunun tekrarlanmasına, onun yeniden o kadar hastalanmasına izin veremezdim. Bir an önce eve girmeli ve ılık bir duş almalıydı.

Endişelerimden habersiz gece kararı saçlarında asılı kalan yağmur damlaları usulca akıp yanığına düşerek herer gözyaşına dönüştü. Han gözlerini kaçırdı. "Gittiğinde ne olduğunu anlamayacak kadar küçüktüm," diyerek hiç beklemediğim bir anda anlatmaya başladı. Donup kalma sırası şimdi bendeydi işte.

“Yağmurlu bir gecede gittiğini hatırlıyorum. Bavulunu alıp dışarı çıktığını görmüştüm. Islanmamak için peşinden gidip sormadım nereye gidiyorsun diye. Pencerenin önünde durup bekledim sadece. O gece yağmur damlaları saatlerce cama vurdu. Tak, tak, tak... Ben bekledim ama annem geri dönmedi.”

O an parçalar yavaş yavaş zihnimde birleşti. “Yağmur yağdığında bu yüzden mi kapalı mekânlarda duramıyorsun?”

Hafifçe, acı bir kabullenişle başını salladı. “Çocukken islanmaktan korkardım. Hasta olunca babam kızıyor diye... Büyüdüm, her yağmur yağdığında kendimi dışarı atıp sırlıklam oluyorum. Sırf annemin gidişinin sesini bir daha duymayayım diye.”

“Sonra geri döndü ama değil mi?” dedim umutla. “Hastaneyken anneni ziyarete geldiğini söylemiştin sanki.”

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Dönmedi. Yalın’ın annesiydi o hastanede yatan. On dokuz yaşındayken tanıştık biz Yalın’la. Üniversite yılları... Çok geçmeden arkadaştan öte kardeş olduk birbirimize. Beni o sıcak sevgi dolu ailesiyle tanıştırdı; annesi annem oldu, babası babam, kız kardeşi kız kardeşim...”

“Peki senin baban?” dedim çekinerek. “Ona ne oldu?”

Omuzlarını kaldırıp indirdi yavaşça. “Bilmem.”

“Nasıl yani?”

“On sekizime girdiğim gün evden ayrıldım. Bir daha da görüşmedik.”

“Ama neden?”

Gözleri karardı. Maviler şimdi gece kadar siyahtı. “Annem onun yüzünden gitti.”

Bu cümleyle kalbime bir ok saplamıştı sanki. Annesi, babası yüzünden terk etmişti Han’ı. Tıpkı annemin, babam için beni terk etmesi gibi... Ruhumuzdaki yaralar ne kadar da benziyordu. Fakat aynı acılar bizi nasıl da farklı hayatlara sürüklemişti böyle...

“Babam birtakım karanlık işlere bulaşmıştı. Mafyatik adamlar, silahlar... Annem öyle bir hayatın içinde olmak istemediğini söyledi defalarca ama babam dinlemedi. Evimize saldırı düzenlendi bir gün, kurşunlar yağdı, camlar yere indi. Aylarca hastanede yattı annem, ölüm kalım savaşı verdi. Ben de sırtımdan vurulmuştum ama durumum anneminki kadar ağır değildi.”

Demek sırtındaki o yara izinin nedeni buydu...

“Hastaneden çıktığımızda babam artık bu işleri bırakır sanıyorduk. Olmadı, babam yine de bildiğini okumaya devam etti. Kadıncağız en sonunda dayanamayıp çekti gitti. Ama giderken...” Sesi titredi. “Giderken beni *unuttu*.”

Han’ın son cümlesiyle aklımda bir ışık yandı. Onunla yıllar içinde tekrar ve tekrar karşılaşmıştık ama ben her seferinde onu unutmuştum. Bana bu yüzden kızmıştı belki ama beni bir kez olsun suçlamamıştı. Tıpkı annesini suçlamadığı gibi...

“Baban peki,” dedim o nefret ettiği adama geri dönerek. “Seninle görüşmek istemedi mi daha sonra?”

Alay edercesine güldü. “İstedi tabii. Sonuçta tek vârisi benim. Hatırı sayılır bir isim yapınca kendine, namını yürütecek birine ihtiyacı oldu. Geldi kapıma, o öldükten sonra işlerin başına geçmemi istedi. Yıllar sonra oğlunun hasretini çeken bir baba olarak değil, karanlık bir tahtın sahibi olarak çıktı karşıma.”

“Kabul etmedin galiba,” dedim tereddütle. Cevabı bilsem de sormuştum.

Çatık kaşlarla bana döndü. “Tabii ki kabul etmedim Elisa. Asla da etmem.”

“Pes etmiş midir sence? Başka bir zaman başka şekilde yine karşına çıkar mı?”

“Çıkabilir. Ama ne yaparsa yapsın beni ikna edemez.” Suratını buruşturdu tiksindircesine. “O karanlık dünya benden anemi aldı.”

Ona üzülmediğim için mi yoksa ruhundaki o yarayı görüp kendi yaralı ruhuma bu kadar yakın buldum diye mi kalbim

böyle sızlıyordu şimdi, bilmiyordum. Tek bildiğim onu sarıp sarmalamak istediğimdi.

Elimi yavaşça ıslak yanağına koyarak o buz gibi yüzünü okşadığımda gözlerini kapattı. “Ama sen geri verdin,” dedi gözlerini açıp bana minnet dolu bir tebessümle bakarken. “Bana annemin kokusunu veren sendin.”

“Yıldızçiçeğinin neden bu kadar önemli olduğunu şimdi daha iyi anladım.”

“Yıldızçiçeği *önemli*,” dedi ciddiyetle. “Çünkü hayatım boyunca eksikliğini hissettiğim şeyin o olduğunu sanıyordum.” Başını iki yana salladı, gözlerimin en derinlerine baktı. “Ama hayır, yanılmışım. Senmişsin Elisa. Eksik olan şey biraz sabır değil *senmişsin*. Sen benim için yıldızçiçeğinden bile daha önemliymişsin.”

34. BÖLÜM

“CAN’DAN KURTULMAK”

Lansman gecesinden sonra Han’la aramızdaki ilişki hayal bile edemeyeceğim bir boyuta evrilmişti. Kabul, Han hâlâ kapalı bir kutuydu ama artık açmak için onu o kadar da zorlamam gerekmiyordu.

Geceden kalma bir tebessümle uyandığım üçüncü sabahta mutfaktan gelen seslere bakılacak olursa Han yine bana kahvaltı hazırlamak için erkenden uyanmıştı. Siyah tonlarının her geçen gün biraz daha azaldığı odasından çıkıp banyoya girdiğimde, onu yağmurun altından çekip kurtardıktan sonra zorla ılık duşa soktuğumu ve o banyoda neler yaptığımızı hatırlayarak gülümsedim.

Yüzümü yıkayıp pijamalarımınla birlikte mutfağa indiğimde Han’ı çay demlerken buldum. “Günaydın,” dedim neşeyle parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük bırakırken.

Han elbette bununla yetinmedi, beni kendine çekerek dudaklarımı uzun uzun öptükten sonra “Günüm işte şimdi aydınlandı,” dedi.

Kıkırdayarak geri çekildim, masada her şeyin yerli yerinde olduğunu görünce yerime oturdum. Ben seviyorum diye uzun şeritler halinde doğradığı salatalıklardan birini alıp ısırdım. “Bugün işin var mı?” diye sordum lokmamı yuttuktan sonra.

"Fabrikaya gitmem lazım," dedi yanıma oturarak "İşim bitmeye çalıştım ama Birce'nin dün getirdiği yeni esanslarla ilgili sorun çıkmış. Benim gitmem şart."

Dudaklarımı büktüm. "Ben de bugünkü röportajdan sonra bir şeyler yapar mıyız diye soracaktım."

İstanbul çekimleri başlıyordu yarın ve son boş günümüze bir röportajla dolduran Parla Saygın ve ekibiydi. Serkan söylenip dursa da benim için hava hoştu zira bu sayede dört duvar arasından çıkıp biraz olsun nefes alabilecektim. Han'ın aşırı korumacı tavrı ikimizi de eve hapsedmişti çünkü. Can'ı ihbar ettiğimiz o günden beri lansman gecesi dışında evden hiç çıkmamıştık. Bugünkü röportaj ve yarından itibaren başlayacak set temposu, Han'a korkulacak bir şey kalmadığını kanıtlamak için iyi bir fırsattı. Can, alacağını alıp gitmişti işte. Han da bu gerçeği eninde sonunda kabullenecekti.

"Ne gibi şeyler yapmak istersin?" dedi dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılırken.

Omzuna vurdum sahte bir öfkeyle. "Aklın fikrin..."

"Kalbim sende olduğu için güzelim, kalbim sende diye..."

Dilimi şaklattım onaylamıyormuş gibi. "Ben de diyordum ki röportajdan sonra gelir beni alırsın, birlikte şu geçen hafta açılan sergiyi gezmeye gideriz."

Ekmek sepetine uzanıp benim payıma düşen glütensiz dilimi tabağıma bıraktı. Kendine de iki dilim tam buğday ekmeği seçti. Hamurışını hâlâ çok seviyordu ama neyse ki uzun uğraşlar sonucunda beyaz undan vazgeçirebilmişim onu. "Kaçta biter bu röportaj?" diye sordu peynir tabağını önüme koyarken.

"Bilmiyorum ki," dedim dudak bükerek. "Bant yayın olacağı için belli bir saat vermediler ama çok uzun sürmez herhalde. İki saat falan."

Kolundaki saate bakıp düşündü. "Öğle molasına kadar fabrikadaki işim biterse gelirim aslında."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı hızlıca. "Seni yalnız bırakacağım için zaten ~~çatı~~ hiç rahat değildi. Hiç olmazsa günün geri kalanında yanında olurum."

"Yine mi Can meselesi?" dedim bıkkınlıkla nefes verirken.

"Sakın bana abarttığımı söyleme." diye yükseldi birden. "Bir hafta oldu Elisa. Can'dan bir haftadır haber alınamıyor."

"Peki." dedim çatalı tabağımın yanına bırakarak. "Can hiç ~~hölünm~~almazsa ne olacak? Böyle mi geçecek hayatımız? İşini gücünü bırakıp peşimden mi geleceksin hep, sırf güvende olayım diye? Bunu bir kez yaptın ve sonuçlarını hep birlikte gördük." Dahlia'yı neredeyse iflasa sürüklediğini yüzüne vurmak istemiştim ama gerçek buydu.

"Yarın itibariyle bu işi çözüyorum," dedi söylediklerime hiç takılmadan.

"Nasıl?"

"Bir koruma buldum sana. Yanında olmadığım zamanlarda seni o koruyacak."

"Lansmandakiler gibi kılık da değiştirecek mi bari?" diye sordum, sesimdeki alaycılığı gizleme ihtiyacı duymadan. Ancak mimiklerinde en ufak bir yumuşuma bile olmadı. Buz gibi bakışları dudaklarımdaki tebessümü yüzümden silerken omurgamdan soğuk bir ürperti geçti. "Sen ciddisin."

"Hiç olmadığım kadar."

•

Han gittikten yaklaşık bir saat sonra yapım şirketinin gönderdiği aracın kapıda olduğuna dair gelen telefonla ben de evden çıktım. Bahçe kapısının önünde siyah bir Vito beni bekliyordu. Aracın yanında durduğumda otomatik kapısı açıldı, bekletmeden bindim. Kapı otomatik komutla kapanırken şoför koltuğunda oturan orta yaşlı adam omzunun üstünden bana dönerek "Hoş geldiniz Elisa Hanım," dedi.

"Merhaba."

"Adım Ömer. Yolculuğunuz bir saat sürecektir. Dilerseniz koltuğunuzun yanındaki kumanda ile aracın klima ve aydınlatma ayarlarını değiştirebilirsiniz. Benimle iletişime geçmek isterseniz kumandadaki tuş yardımıyla çağrı başlatabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedim verdiği tüm bilgileri zaten bilirken

Gülümseyerek önüne döndü, şoför ve yolcu arasındaki duvar bölmesi yine otomatik komutla kapandığında hareket ettik. İstanbul gibi bir yer için bir saat yolculuk rüya gibiydi, trafikte takılırsak bu sürenin artacağını bildiğimden kendimi oyalayacak bir şeyler aradım.

Eskiden olsa bu tip durumlarda hep yaptığım gibi ya senaryo çalışırdım ya da çıkan yeni dizi ve filmleri takip ederdim. Şimdi yeniden Elisa Tanyeli'ydim; gökyüzünde bir yıldız gibi parlamaya devam ediyordum ama artık başka bir ışıkla. Çünkü yeniden biri olmanız için yenilenmeniz gerekiyordu. Ben de yeniden Elisa Tanyeli olmak için yepyeni bir Elisa'ya dönüşmüştüm.

Telefonumun zil sesi düşüncelerimden irkilerek sıyrılmamı sağlarken ekranda gördüğüm isim gülümsememe neden oldu. Onu tanıdığımdan bu yana birçok farklı isimle kaydetmiştim rehberime. Koruma Han, Han ve yanında bir burun emoji, Han ve yanında rengârenk kalpler, Han ve yanında kırık kalpler... Numarasını rehberimden sildiğim bir dönem bile olmuştu ama kişisel asistanlığını yapmaya başlayınca numarasını tekrar kaydetmem gerekmişti. Asistan Elisa'nın telefonunda bile ismi birçok kez değişmişti. Adilhan Kozan, Ukala Patron, AÇMA, Adilhan Kozan ve yanında gülümseyen emoji, Adilhan Kozan ve yanında kalpler... Elisa Tanyeli'nin telefonu çalışıyordu şimdi, ekranda Adilhan Kozan yazıyordu ama Han kısmını parantez içine almıştım.

Aramayı cevaplandırırdığımda Han'ın bulunduğu ortam oldukça gürültülüydü. "Beni duyuyor musun?" diye sorması bu yüzdendi.

"Evet."

"Çıkın mı evden? Ne durumdasın?"

"Yoldayım şimdi."

"Sevgi yanında değil mi?" diye gerildi anında.

"Hayır, o önden gitti."

Kısa bir sessizlik oldu. Muhtemelen bu hiç hoşuna gitmemişti ama şimdi telefonda bunu tartışarak hiçbir şeyi değiştiremeyeceğinin farkındaydı. "Varınca konum at bana. İşim biter bitmez yanındayım."

Telefonu kapatır kapatmaz kablosuz kulaklığını taktım ve kendimi müziğin büyülü dünyasına bıraktım. Ne kadar sürdü yolculuk bilmiyorum ama aracın park etmesiyle röportaj mekânına vardığımızı anladım ve gerçekliğe hızlı bir dönüş yaptım.

Kulaklığını rasgele çantamın içine atıp el aynamı ve rujumu aramaya başladım. Elimi çantamın derinliklerine daldırdığımda o karışıklığın içinde asistan Elisa'nın telefonuyla karşılaşmak beni şaşırtsa da üzerinde durmadım. Odaklanmam gereken daha önemli meseleler vardı, araçtan inmeden önce rujumu tazelemek gibi... Aynamı güçbela bulup rujumu tazeledim ve derin bir nefes aldım. Artık hazırdım.

Otomatik kapı açıldığında oturduğum yerden yavaşça kalktım ve şoförün uzattığı elini tutup arabadan indim. "Buyurun, bu taraftan," diyerek beni yönlendirdiği yer, şehirden tamamen soyutlanmış, masallardan fırlamış gibi duran beyaz bir köşktü.

Bahçe tam bir renk cümbüşüydü; pembe ve mavi ortancalar, bahar rüzgârıyla salınan lavantalar ve kokusu baş döndüren yaseminler... Klasik mimarinin modern dokunuşlarıyla yenilenen köşk, gökkuşağının ortasında parlayan bir inci gibiydi. Yürüdüğüm dar yolun kenarları özenle dizilmiş çakıldaşlılarla kaplıydı. "Çok güzelmiş burası," dedim attığım her adımda yeni bir detay fark ederken.

Ağaç yapraklarının rüzgârın esintisiyle titreyerek hışırdaması sadece bir fondu, muazzam senfoni tüm bunların üzerine

eklenen kuş civıltılarıydı. Beton yığınlarının arasında yaşamaya o kadar alışmışım ki kuş seslerinin ruhu bu denli okşayan bir ahengi olabileceğini unutmuşum. İstanbul'un kaosundan kopup bambaşka bir diyara adım attığımı hissederek yürümeye devam ettim.

"İçeri girdiğinizde menajerinizi sizi karşılayacak," dedi adam, ardına kadar açık görkemli giriş kapısının önünde durduğumuzda.

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsediğimde başıyla hafifçe selam verip geldiğimiz yoldan geri döndü.

Köşke girmek için aşmam gereken yedi mermer basamak vardı. Parlak yüzeyleri gözlerimi kamaştırırken çantamdan yükselen melodi dikkatimi dağıttı. Telefonumu çıkardım ve ekranda gördüğüm isme gururlu bir gülümsemeyle baktım. Bu kızın iş disiplinine ve dakikliğine bayılıyordum. "Sevgi," diyerek aramasını cevaplandırıp basamakları tırmanmaya başladım.

"Nerede kaldınız? Serkan Bey geldi, sizi bekliyoruz."

"Geldim geldim," dedim son iki basamağı daha hızlı çıkarak. "Şimdi giriyorum içeriye." Kapıdan geçerek nihayet köşke girdikten sonra Sevgi'yi bulmak için etrafıma bakındım.

Öncelikle, karşılaştığım manzara nefes kesiciydi; zira köşkün içi, dışından bile daha ihtişamlıydı. Giriş holü o kadar genişti ki sanki bir sanat galerisine gelmişim. Metrelerce yükseklikteki tavandan sarkan kristal avizenin her bir taşı prizma gibi ışığı kırıp fildişi duvarlara yansıtıyordu.

"Girdim ama seni göremiyorum," dedim keşfi sonraya bırakarak.

"Çok özür dilerim, ben şu an üst kattayım. Hemen iniyorum aşağı."

Üst kata doğru iki koldan kıvrılarak yükselen, tırabzanları altın varaklı merdivenlere baktım. "Sorun değil, bekliyorum."

Kulağıma dolan sık nefes sesleri telaşını ele veriyordu, çünkü muhtemelen Han onu, beni bir an olsun yalnız bırakmaması

konusunda uyarmıştı ve o da şimdi her neredeyse yanıma koşarak geliyordu.

"İsterseniz güvenliğe kendinizi gösterin, sizi gözden uzak bir yere alsın."

Çatık kaşlarla etrafıma bakındım. "Burada kimse yok ki."

"Allah Allah," dedi nefeslenerek. "Danışmada da mı kimse yok?"

"Ne danışması Sevgi? Kimse yok burada."

"Nasıl olur böyle bir şey," diye üsteledi. "Çok işlek bir plaza burası, girişte her zaman birileri olur."

Gözlerim etrafımdaki ıssızlıkta gezindi. Şoförün beni bıraktığı ve "Menajeriniz sizi içeride karşılayacak," dediği yerdeydim ama Sevgi yanlış yerde olduğumu söylüyordu. Burası bir plaza değildi. Burası şehrin dışında, beni kimsenin duyamayacağı ve bulamayacağı izole bir köşktü. Yapayalnızdım ve anlaşılan yanlış yerdeydim.

"Elisa Hanım," dedi Sevgi korku dolu bir sesle. "Siz neredesiniz?"

"Köşkteyim," der demez kapı gürültüyle kapanınca yerimden sıçradım. Az önceki o masalsi atmosfer, yerini bir korku filmine bıraktı sanki. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi atarken nihayet anladığım gerçek nefesimi kesti.

Tuzağa düşmüştüm.

"Hemen çık oradan. Elisa, hemen!" Sevgi'nin çığlığı beynimde yankılanırken can havliyle kapıya doğru koşmaya başladım.

Var gücümle kapı koluna asıldım. Kilitli kapıyı açmak için çırpınırken attığım yardım çığlıkları köşkün süslü duvarlarına çarpıp bana geri döndü. Pencereleere yönelmeyi düşündüğüm sırada üzerime bir gölge düştü, damarlarımdaki kan buz kesti sandım. Sevgi hattın diğer ucunda panikle bir şeyler söylüyordu ama kulaklarımdaki uğultu sesini bastırıyordu. Korkudan kaskatı kesilmiştim, ağzımı bile açamıyordum.

[illegible][illegible][illegible]

The total estimated reserves has been about \$200 million.

"Yüzlerce bin mülteciyi" Bursa'daki yeteneklerini kullanarak
 hayata kavuşturan kahraman Yüzlerce gerçek bir kahraman. "Sana
 ne oldu?" Sana ne oldu bu kadar beğenildi mi?" diye
 soran her bir mülteciye ayrı ayrı gülümseyen bir senle

Yazlar Turkçesinden. "Bir de namaklar bolan yemeler
"Kazı Kaza İnan Aldın"

“6. paramar vadode venas param tegildi.” denki dıplomica sala-
rica “E.2001 paramarici”

"The Capital Markets won't" diye çıkıştım.

"Tesi de gıdalarını ne saçmaladığını" Bileğini hissetti. Her
şeyle kurduğu hayvanca varlıklarına başladı. Merdivenler, 200-
la çıkıp ev katları, idareye kadar çekiyordu. Dürümüne çalı-
yor. Bu gıdaları her vermiyordu

Fena kâpıdan kârıya döğru istüğünde inpuklarının üzeride durarak öce döğru varıldım. Korkuyla gözlerini yandırdı. Her zerrine dıymeyi beklerken bedenim, şaşırtıcı bir yuvarlaklığın kârıe grınıldı.

Bu marmara dutan yoğun çiçek kokularıyla ırlıydım. Gözlerimi açıp neyin üzerinde olduğuma bakardım. Bir koltuktu. Benim koltuğum... L yeklindeki lila koltuğum...

Benim kütüp odama baktığımda zihnindeki yoksulluk aynısı yerde bir evdi. Koltuk benim koltuğumda, duvarındaki tablolar benim tablolarımda, yerdeki çiçekler benim çiçeklerim. Kitaplarım, kryafetlerim, hayran hediyelerim, mükemmelerim süslerim... Ödüllerimi sergilediğim vitrin bile benim vitrinim. Evimde güydüm ama evimde değildim işte. Hayranım verimden köşüp almış ve bu soğuk köşkün içine dekor etmiş verimimmiş.

Sayınlarca dönmüş bir haldeyken Can'ın sesi bu hastalığı ilüzyonu zıttıyordu: "Yabarcılık çekmeyi istemedim." dedi vitrinin yanına geçerek "Alışman zor olmasın diye burayı senin dünyana dönüştürdüm. Beğendin mi?"

Sinir bozucu bir sakinlikle vitrindeki kristal ödülleriinden birini eline aldı. Ödülün parmaklarının arasında şöyle bir çevirdi. Ödülün koltuğuyla ödülün üzerindeki hayali tozu sildi. O an fark ettim bir ceket giydiğini. Oysaki Can her zaman spor kryafetler giyerdi. Cyofman takımları onun ikinci derisi gibiydi. Özel davetler dışında onu kumaş pantolon ve ceketle gördüğümü hatırlıyordum bile. Ama işte, şimdi karyında, bu kâbusun tam ortasında bir damat gibi özenle giyinmiş duruyordu.

"Ben olmasaydım tüm bunlara sahip olabilir miydin acaba?" dedi ödülü incelemeye devam ederken.

"Sen bana sadece iş getirdin." dedim sinirle. "O işleri yapan bendim! Yeteneğimle kazandım ben hepsini."

Kahkahalarla gülmeye başladı. Ödülle ilgilenmeyi keserek bana döndü. "O boktan oyunculuğunla bu ödülleri kazanabileceğine inandan mı gerçekten?"

Sevindeki o küçümseyici tını mideme bir yumruk gibi indi. Can mıydı gerçekten bu karyındaki? Bana dünyanın ben varım diye döndüğünü söyleyen Can mı şimdi benimle böyle aşağılayıcı bir dille konuşuyordu? Hayranlık dolu bakışlarının yerini alan o küçümseyici ifade, durumu daha da katlanılmaz hale getiriyordu.

“Seni ben yarattım.” diye büyüklendi birden. “Ben olmasaydım, sen kendi hayatının bile başrolü olamazdın. Elisa Tanyeli benim eserim. Sahip olduğun her şeyin sebebi yalnızca bendim.” Durdu, kendiyle alay eder gibi güldü. “Han’ı bile senin hayatına ben soktum lan.”

“Sen iyice kafayı yedin.”

“Kıyamam,” dedi dudaklarını bükerek sahte bir şefkatle. “Yoksa siz otel odalarınızın yan yana olmasını ilahi bir işaret mi sanmıştınız?” Gözlerim dehşetle büyüdüğünde beni şaşırtabilmenin sevinciyle sırıttı. “Evet, bal prensesi, ben ayarladım. Bir şekilde karşılaşmanızı umuyordum. Han benden daha kurnaz çıktı, orası ayrı.”

Bunu yapmasının mantıklı tek bir açıklaması bile yokken benim nezdimde, “Aşk oyununu kuran Yalın’dı,” dedim. Kafam bir hayli karışmıştı. Eğer otel odalarını yan yana tutan Can ise, Yalın’ın oyunu tam olarak ne zaman ve nerede devreye girmişti? Tüm bu yaşadıklarım oyun içinde oyun muydu aslında? Yoksa bunca zaman kendimi bir satranç tahtasında birinin piyonu sanırken rakibinin elindeki daha büyük taş mıydım?

“Ama seninle oynayan Han’dı,” diye hatırlattı acımasızca. Muhtemelen Han’ı savunarak onu kızdırmıştım ve o da canımı yakmak istemişti. “Sana yalan söyledi ve sen de onu affettin.”

“Derdin ne?” diye sordum yüzümü buruşturarak. “Para mı? Aldın işte her şeyi, beş parasız kaldım sayende. Daha ne istiyorsun?”

“Para mı?” diye tısladı. “Derdimin gerçekten de para olduğunu mu sanıyorsun?”

Sıkıldığımı gösterircesine ofladım, ondan korkmadığımı düşünsün diye koltukta şöyle bir yayıldım. “Neymiş derdin?” diye sordum pervasız bir sesle. Oysaki deli gibi korkuyordum. Aramızdaki metrelerce mesafeden mi alıyordum bu cesareti yoksa ortak geçmişimiz hatırına bana kıyamayacağına mı güveniyordum bilmiyordum.

“Sensin!” diye bağırdı oturduğum yerden sıçramama neden olacak kadar yüksek bir sesle. “Derdim sensin!”

Elinde tuttuğu parlak ödülü hızla karşı duvara fırlattı. Kırık parçalar yere saçıldı, yetmediğini düşünmüş olacak ki vitrinden başka bir ödül aldı. “Sorun, bunca yıl beni bir türlü görememen!” Bir ödül daha. “Sorun benden kolayca vazgeçebilmen!” Başka bir ödül daha. “Sorun beni sevmemen!”

“Seni seviyordum Can,” dedim dürüstçe.

Bir ödül daha almıştı ki eline, duraksadı. Yenilgi karşısında omuzlarını düşürdü, bakışları vitrindeki boşluğa kaydı. “Ama benim seni sevdiğim gibi değil,” dedi, sesi boğuk ve hüzünlüydü.

“Bana âşık mıydın?”

Bir kahkaha attı. Acıdan doğan, kuru ve boğuk bir gülüştü bu. Elindeki ödülü, diğerlerinin parçalara ayrılmasına neden olmamış gibi nazikçe yerine koydu. “Sana hâlâ âşığım,” diyerek yavaşça bana döndü, şimdi yüzünde ne bir gülümseme ne de hüzünlü bir ifade vardı. “İlk görüşte âşık oldum sana.” Kaşlarını çattı sorgularcasına. “Nasıl anlamazsın bunu? Nasıl fark etmezsin hiç?”

Bu soruları hesap sorar gibi değil de gerçekten merak ediyormuş gibi sormuştu. İleri gittim, ben de merak ettiğim o soruyu sordum: “Madem bana âşıktın, Han’ı tanımama neden izin verdin?”

“Ona âşık olacağını biliyordum çünkü,” diyerek kafamı daha da karıştırdı. “Ona âşık olduğunda fobini yenecektin ve sana söylediği yalanları öğrendiğinde onu hayatından çıkarıp teselliyi benim kollarımda bulacaktın.”

Bana doğru bir adım atmasıyla korku yeniden bedenimi sardı ama tepkisiz kalmaya çalıştım. Attığı ağır adımlar çiçeklerimin önünde son bulduğunda ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi verdim. Tırnaklarımı koltuğun kadife kumaşına geçirdiğimi de yeni fark ediyordum.

Çiçeklerime doğru eğildiğinde ne yapacağını anlamak o kadar da zor değildi. Eline bir saksı aldı ve büyük bir hışımla karşı duvara fırlattı. Zaaflarımı biliyordu, beni nasıl yarayabileceğini *çok iyi* biliyordu. “Ama sen ne yaptın?” diye sordu, sesi kısık-tı ama öfkeden titriyordu. Yere düşen saksının yanına yürüdü. “Onu hayatından çıkarıp atman gerekirken beni çıkardın!” Saksıya bir tekme attı, toprak dağıldı. “Beni tek bir hatamda silip at-tın ama ona ikinci bir şans verdin!” Çiçeğin üzerine bastı canımı daha da acıtmak için. “Yalandan nefret etmene rağmen onu af-fettin ama benden vazgeçtin!” Ayağını kaldırıp ezilen o masum çiçeği gösterdi. “Şu aptal çiçeklerden biri ne zaman solsa göz-yaşı döktün. Bizim arkadaşlığımız bittiğinde üzülmedin bile.” Alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı dudakları. “Gerçi sen o sırada kendine yeni arkadaşlar edinmekle meşguldün, değil mi?”

“Evet.” diyerek onu şaşkına çevirdim. “Yokluğunu fark et-medim bile.” Sinirle dönüp bana baktı. “İtiraf etmek gerekirse hayatım sensiz çok daha güzel.”

Can tek kelime etmeden bana bir an olsun bakmadan kapıya yöneldi. Çatık kaşlarla ne yapacağını izlerken odadan çıkmasını da kapıyı üzerime kilitlemesini de beklemiyordum.

“Can?” Yerimden fırlayıp kapıya doğru koştum. “Can!” Kapı kolunu zorlamaya başladım. “Can saçmalama! Can aç şu kapıyı!”

Sessizlik... Çırpınışlarıma rağmen alabildiğim tek şey, koca bir sessizlikti. Enerjimi daha fazla tüketmemek için nefes nefese geri çekildim. Bakışlarımı odanın geniş pencerelerine çevir-dim. Tek kaçış yolu orasıydı. Fakat cama yaklaşıp aşağı baktı-ğında tüm umutlarım yerle yeksan oldu. Camı açıp bağırarak ilk akla gelen şeydi ama bu ancak nefes israfı olurdu, atlamak ise intihar...

Oflayarak odanın içinde volta atmaya başladım. Can neden gitmişti? Bu sessizlik bir tür fırtına öncesi mola mıydı? O kapı yeniden açılmadan önce bu korku kapanından çıkmanın bir yo-lunu bulmalıydım. *Ama nasıl?*

Bana asırlar gibi gelen bir süre boyunca zihnimi zorladım. Mantıklı tek bir çıkış yolu bulamayınca odayı karıştırmaya başladım belki işime yarar bir şey bulurum diye. Ne aradığımı bilmiyordum, sadece bakınıyordum işte... Kendi tasarımı olan kıyafetlere şöyle bir baktım. O kıyafetleri çizerken yanımda bir tek Can vardı ve üzerimde taşıdığım her seferinde beni nasıl da iltifat yağmuruna tutmuştu. Vitrindeki ödülleri pas geçtim. Bugün, yeteneğimin boktan olduğunu söylemişti ama bunca yıl beni Vural Köse'ye karşı dolduran da aslında o değil miydi? Beni yalnızlaştıran, gerçek dünyaya karşı yabancılaştıran Can'ın ta kendisiydi. Ve şimdi, tüm bunları bana olan aşkından yaptığını söylüyordu öyle mi?

"Böyle aşk mı olur?" dedim ürpererek. Bir hışım makyaj masama yöneldim. Çekmecelerini sertçe çekip karıştırmaya başladım. Kesici ya da delici bir şey arıyordum. Bir makas, bir törpü, sivri uçlu herhangi bir metal... Can'a zarar vermek istediğimden değil, kendimi korumam gerekirse diye...

"Ruh hastası herif," dedim iğrenircesine. "Bana düşündürdüğü şeye bak."

Ruj koleksiyonumun eksiksiz yer aldığı ama tek bir cımbızın bile olmadığı çekmeceleri hayal kırıklığıyla kapatırken aynadaki yansımamla göz göze geldim. Aniden zihnimde bir şimşek çaktı. El aynama bakarak ruj tazelediğim o anı hatırladım. Ve hemen ardından, çantamı karıştırırken elime gelen telefonu... Asistan Elisa'nın telefonunu...

"Hadi canım," dedim kendime inanamayarak. "Böyle bir şeyi unutmuş olamam değil mi?"

Dehşet ve umutla karışık bir hisle omzumun üzerinden hızla dönerek kapıyı kontrol ettim. Hâlâ kapalıydı ve yaklaşan bir adım sesi duyulmuyordu. Adrenalin damarlarıma hücum ederken lila koltuğuma koştum. Koltuğun üzerinde duran çantama bir avcı gibi atıldım. Can'ın ne zaman döneceği belirsizdi ve çantanın içindeki telefon tek kurtuluş biletimdi.

Kalbim ağzımda atarken çantamı karıştırmaya başladım. Ellerim yakalanma korkusuyla kontrolsüzce titriyordu. Parmaklarım telefona değince neredeyse ağlayacaktım. Zamanla yarıştığımın bilincindeydim, telefonu çantamdan çıkardım. Ekrandaki cevapsız çağrı bildirimlerini görünce kalbim tekledi. Asistan Elisa'nın telefonunun çantamda ne işi olduğunu anlamıştım. Han tedbiri elden bırakmayalım derken şartları gerçekten de zorlamış ve asistan Elisa'nın telefonunu gizlice çantama koyarken sesini kapatmayı da ihmal etmemişti. Fark ettiğim bu gerçekle yüzümden saniyelik de olsa bir gülümseme geçti.

Han'a iyi olduğuma dair kısa bir mesaj yazıp konumumu gönderdim. Mesajın iletildiğini gördüğüm an telefonu çantamın derinliklerine attım ve koltuğa sindim. Saniyeler sonra kapı yavaşça açıldı. Can içeri girdiğinde yüzünde derin bir keder ve tükenmişlik vardı. Gözlerini üzerimde gezdirdi ama dikkat kesilmedi. Beni bıraktığı gibi bulduğunu sanıp ağır adımlarla vitrine doğru yürüdü. "Bir şey soracağım," dedi camdaki yansımadan bakarken.

"Sor," dedim, neyse ki nefesim düzene girmişti de sesim net çıkmıştı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne?" dedim anlamayarak.

Yavaşça bana doğru döndü. "Hayatının bensiz daha güzel olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?" diye sordu cılız bir sesle.

Gözlerimi kırıştıtarak yüzüne baktım. Beni odaya kilitleyip gitmesinin nedeni bu muydu? Öylesine söylediğim bir sözün altında ezilip kendini dışarı atmış ve bunca zaman bu sözü sindirmeye mi çalışmıştı yani?

Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, pek de başarılı olamamış ve benden başka bir cevap alma umuduyla geri dönmüştü. Ancak nafile bir istekti bu. Her ne kadar öylesine ettiğim bir laf da olsa, doğruluğu katıksız bir gerçektir.

Başımı salladım hızlıca. “Neden biliyor musun?” diye sordum sahte bir sükûnetle. “Çünkü haklısın, sen bir Elisa Tanyeli yarattın ama senin yarattığın Elisa Tanyeli bencil, şımarık ve dünyadan bihaber yaşayan biriydi. Yarattığın Elisa’yı yalnızlaştıran da sendin, etrafımda senden başka birinin olmasına izin vermedin. Beni bir fanusa hapsettin ve orada mutlu olduğuma inanmamı sağladın. Senden sonra fark ettim hiçbir zaman o Elisa Tanyeli’yi sevmediğimi ve dışarıda gerçek bir dünya olduğunu... Gittim kendime yeni bir Elisa Tanyeli yarattım.”

“Sen hâlâ Elisa Tanyeli olduğunu mu sanıyorsun?” dedi aşağılayıcı tavrına geri dönerek. “Ezik gibi gittin haftalarca asistanlık yaptın. Ne için? Ne idüğü belirsiz bir yapımcı için. Ve hâlâ *biri* olduğunu mu sanıyorsun?”

“Han’a neden bir şans daha verdim biliyor musun?” dedim tüm gemileri yakarak. “Çünkü o, tüm bu zaman boyunca bana içimdeki gerçek Elisa’yı göstermeye çalışırken bile bunu benim için yapıyordu.”

“Ona gerçekten âşık olmuşsun,” dedi hayal kırıklığıyla.

“Bu senin için yeni bir bilgi mi?” diye sordum kendimi tutamayarak.

Donup kaldı.

Kafasında dönen tilkiler miydi yoksa sadece saf bir acı mıydı hissettiği, bilmiyordum. Sertçe yutkundu, boğazındaki o düğümün sesini duyar gibi oldum.

“Benim hiç şansım yoktu, değil mi?” diye sordu, çaresizliği acınasıydı. “Han’ı affetmesen bile beni zaten sevmeyecektin, değil mi?”

Han’ın az sonra burada olacağını bilmek, sandığımdan daha büyük bir güç veriyor olmalıydı ki bana. “Evet,” dedim hiç düşünmeden.

Yüzü acıyla gerildi. Bana kelimelere sığmayan bir bakışla bakıyordu şimdi. Omuzları ağır ağır çökerken bir süre öylece,

nefes bile almadan durup bekledi. Ve daha sonra, odanın içinde volta atmaya başladı.

Adımları takip edilemezdi; bir yavaş, bir hızlı, bir yavaş, bir hızlı... Sanki zihninin içindeki dağılmış düşünceleri toparlamaya çalışıyor ama eline yüzüne bulaştırıyordu. Kendi kendine mırıldanıyor, gözlerini bir cevap arar gibi odadaki eşyalarda gezdiriyordu.

Birkaç tur attıktan sonra aniden durdu. "Hâlâ gitmek istiyor musun?" diye sordu ürkütücü derecede bir sakinlikle. Bu bir soru değil, yalvarıştı. Hatta yakarış.

Başını ağır ağır ama kararlılıkla salladığında gözünden bir damla yaş aktı.

"Pekâlâ," dedi yüzündeki acıyı gizlemeye çalışırken. Başını hafifçe eğdi, yenilgiyi kabullenmişti. "Git o zaman."

"Ne?"

"Git!" diye bağardı birden.

Ona çok olumsuz gözlerle baktı. Beni deniyor muydu yoksa gerçekten usafa mı gelmişti buluyorlardı. Kalkıp çıksam şimdi odadan gitmeye izin verir miydi yoksa beni buna pişman mı ederdi?

Ne yapacağını kestiremediğünden yerinden kıpırdayamadım. Onu tekrar harekete geçiren bu mayıdu bulmuyorum. Bana doğru yürümeye başladığında yapabildiğim tek şey, serçe yutkunmak oldu.

Karşıma geçti, gitme der gibi duran sessiz gözlerle baktı yüzüme. Elini cebine sokup içinden bir anahtar çıkardı ve bana uzattı. "Özgürsün."

Anahtarı tereddütsüz aldığımda bir huşuklu koptu boğazından. Her şeye rağmen onunla kalmak isteyebileceğime dair umudu vardı.

Gitmek için ayağa kalkmıştım ki Han'ın sesini duydum. "Elisa!" diye bağırıyordu, hayır, haykırıyordu.

Can'ın gözyaşları henüz yanaklarında kurumamışken gözleri büyüdü. Beni özgür bırakma fikrinden vazgeçtiğini sanıp telaşa kapılacaktım ki Han'ın içeriye girmesiyle güvende olduğumu anlayarak rahat bir nefes aldım. Bir kez daha herkese ve her şeye karşı beni koruyacağını kanıtlamıştı.

Han odaya adımını attıktan saniyeler sonra Can'ı yakasından tuttuğu gibi çekip benden uzaklaştırdı. Onu itmek yerine duvara doğru fırlattı. Tıpkı Can'ın tımaklarımı kazıyarak kazandığım ödülleri ve tek bir yaprağı solsa gözyaşı döktüğüm çiçeklerimi fırlattığı gibi.

Can hızla yere yığıldı ama Han onu bu kadarıyla bırakmadı. İntikam ateşiyle Can'ın üzerine çullandı ve yüzüne serri yumruklar atmaya başladı. Odadaki varlığını unutmuş gibi Can'a küfürler edip her yeni yumrukta Can'ın suratını biraz daha dağıtıyordu. Han'a durması gerektiğini söyledim ama beni duymadı. O vahşi öfke ruhunu ele geçirmişti sanki.

Acı dolu inlemeler kulaklarımı tırmalarken yaklaşan siren sesleri giderek netleşmeye başladı. Sendeleyerek de olsa ayağa kalktım. Elimi uzattım yavaşça, parmaklarım tenine değip demez. Han kendine geldi. Sık nefes alış verişlerinin arasında başını çevirip bana baktı, gözleri anında yumuşadı. Doğrulup kanlı eliyle helımı kavradı ve beni göğsüne bastırdı. Kollarını bana öyle sıkı sardı ki yokluğumda bir kez daha kaybetme korkusunu iliklerine kadar hissettiğini anladım.

Polisler içeri doluşup Can'a kelepçe takarken bir an için Can'la göz göze geldik. Yüzü kan içindeydi, yenilmişti ve acı çekiyordu. Her şeye rağmen onu böyle görmek kalbimi sızlattı. Onu, onun istediği şekilde olmasa da gerçekten sevmiştim çünkü.

35. BÖLÜM

“ELSA”

Baktığım her yerde kendimi göreceğimi düşlerken karanlığa tabi oldum, ta ki ruhumun derinliklerinde saklı kalan ışığı fark edene dek...

Artık ne olduğumu, kim olduğumu, insanlar kadar kendim için de ne ifade ettiğimi biliyordum. Bir yabancının aşk adı altında beni kendine dönüştürdüğü oyunu bozmuştum. Kendimi yenmiş, kendime yenilmiştım. Elisa Tanyeli'yi içimdeki gerçek Elisa'yla tanıştırmış, *barıştırmış* ve dönüştürmüştüm. Dünyanın benim etrafımda döndüğünü düşünmüyordum artık. O devasa ego balonları sönmüştü. Dünya ben varım diye de dönmüyordu. Dünya kendi halinde dönüyordu ve ben de herkes gibi sadece yaşamaya çalışıyordum.

“Sonunda kaçmayı bıraktın demek...”

Esila Karayel gurur dolu bakışlarını bana çevirdiğinde hafifçe başımı salladım. Omuzlarımdaki görünmez yüklerin kalktığını ve ağrılarımın son bulduğunu hissederken “Artık korkmuyorum,” dedim.

“Kendini iyileşmeye hazır hissediyor musun peki?” diye sordu ama sormak istediği başkaydı; iyileşmeye giden yolda canının daha çok acımasına hazır mısın?

Gözlerim odadaki ağaç şeklindeki ahşap kitaplığa kaydı. Yıllar önce, Esila Karayel'in kliniğindeki kadife kaplı berjer koltuğa ilk kez oturduğumda anne ve babasını yeni kaybetmiş genç bir kızdım. O zamanlar bu oda bana dünyanın en güvenli ama bir o kadar da en korkutucu yeri gibi gelirdi. Kendimi kapana kısılmış gibi hissettiğim her anda gözlerimi kitaplığa çevirir, ağacın dallarına yerleştirilmiş kitapların isimlerini okurdum. Bana o ilk dönemde, geceleri uyuyamadığım için ilaç yazmıştı; haftada iki kez seansa gelmemi istemiş ve aylar süren çalışmanın sonunda yas sürecinin son aşamasına geçebilmiştik. Esila Karayel'in dediğine göre yas süreci beş aşamadan oluşurdu; inkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme...

Ona ilk gittiğimde ölümü inkâr ediyordum; babamın öldüğüne bir türlü inanamıyor, anneminse babamın yokluğuna dayanamayıp intihar ederek beni geride bıraktığına ihtimal dahi veremiyordum. Esila Karayel uzun çalışmalar sonucunda beni yasin öfke aşamasına getirdiğinde, odadaki sesim yükselmeye başlamış, seanslarda bir tek annemi konuşur olmuştum. Öfkem volkan gibi patlıyordu. Neden beni bırakıp gitti? Babamı çok seviyordu evet, ama beni hiç mi sevmemişti? Kalsaydı, babamın yokluğuyla birlikte baş etseydik, birbirimize tutunsaydık olmaz mıydı? Pazarlık aşamasından depresyona geçtiğimdeyse terapilere uzun bir süre ara verdim; zira o depresyon halinden çıkamadım bir süre, *çıkmadım*. Kabullenme aşamasına geçtiğimde her şey daha kolay olacak sanıyordum. Olmadı. Seanslar sırasında kendime dair fark ettiklerim, bambaşka bir sancılı süreci doğurdu.

Bana filofobi teşhisini koyan Esila Karayel'di; yas sürecini tamamlamamızın ardından yaptığımız seanslar, âşık olma korkumu yenmeni üzerineydi. Çok geçmeden âşık olmaktan neden korktuğumu bulmuştuk ama bu korkunun mantıklı bir korku olmadığını anlamam için daha derine inmemiz gerekiyordu; yapamadım, daha derine inemedim çünkü *istemedim*.

Bir yarayı iyileştirmek istiyorsanız onu önce açmanız gerekirdi. Yıllar süren zorlu yas sürecimden sonra anne ve babama ait sayfaları sırf âşık olma korkumu yeneceğim diye yeniden karıştırmak istemedim. Kaldı ki o zamanlar aşk, peşinde olduğum son şey bile değildi. Esila Karayel'le terapilere bu yüzden son verdik. Yine de kapısına gitmeye devam ettim. Aylar süren ısrarım sonunda aramızdaki doktor-hasta ilişkisi bir tür dert ortaklığına evrildi. Onu sırdaşım olarak gördüğümü söylediğim andan itibaren bir daha doktorum olamayacağını, geceleri yine uyku uyuyamazsam ilaç yazabileceğini ama terapiye ihtiyacım olursa başkasına gitmem gerektiğini söyledi. Kabul ettim. Bu nedenle şimdi sorduğu soruya “Hazırım,” dersem beni başka birine yönlendireceğini biliyordum.

Derin bir nefes alıp kararlılıkla başımı salladığımda dudaklarında gurur dolu bir gülümseme peyda oldu. Önündeki sehpayaya uzandı, kâğıt ve kalemi alıp odada sadece kalemin kâğıt üzerindeki hışırtısının duyulduğu bir sessizlikte yazmaya başladı. Kâğıdı koparıp bana uzattığında üzerinde zarif bir elyazısıyla yazılmış bir isim ve telefon numarası vardı.

“Zeynep benim çok eskiden beri tanıdığım psikolog bir arkadaşım. EMDR terapilerinde çok başarılı. Onunla korkularını yenebilirsin.”

“Teşekkür ederim,” diyerek kâğıdı elinden alıp çantama, en ulaşılabilir göze attım.

Duvardaki saate baktığımda yelkovanın hızla ilerlediğini fark ettim. Artık gitmem gerektiğini söylemek üzereydim ki “Can’la ilgili konuşmak ister misin?” diye sormasıyla duraksadım.

Sertçe yutkundum. “Can...” dedim gözlerim karşı duvardaki soyut tabloları dalarken. İsmi bile midemde bir kasılmaya neden oluyordu.

“Haberleri okudum,” diyerek işimi kolaylaştırdı. “Meğer yıllardır sana takıntılıymış.”

Hafifçe başımı salladım. "Dün ikinci mahkemesi görüldü. Tutukluluğunun devamına karar verildi. Bir süre daha parmaklıklar ardında yani."

"Bu sana ne hissettirdi?" dedi meslek alışkanlığıyla. Soruyu sorarken kaşları hafifçe çatılmıştı. Fark edince hemen toparlandı, yüzünü yumuşattı ve dost kimliğine büründü. "Yani, şimdi nasılsın?"

Omuzlarımı gevşetip arkama yaslandım. "Rahatlamış hissediyorum. Başta üzölmüştüm ama hakkında öğrendiğim diğer gerçeklerden sonra üzüntüden eser kalmadı."

Esila Karayel merakla öne eğildi. "Ne gerçeğı?"

"Fark ettim ki bunca zaman bu kadar yalnız olmamın sebebi oymuş. Görünmez duvarlar örmüş etrafıma. Çevremdeki herkesten beni bir şekilde soyutluyormuş."

"Nasıl?"

"Mesela oyuncularla arkadaşlık etmeme karşı çıkıyordu, hepsi ikiyüzlü ve çıkarları için senin yanında, diyordu. Yani tamam, bazıları gerçekten dediğı gibiydi ama şimdi düşünüyorum da..." Gözümün önüne İzmir'deki set hallerimiz geldi, gülümsedim. "Hepsi öyle değildi ya. Bu son işimde tanıştığım partnerim mesela, dünya tatlısı bir adam. Can hâlâ hayatımda olsaydı Serkan'la arkadaş olamazdık."

Başını sallayarak onayladı. "Belki bu projede hiç yer almazdın bile..."

"Kesinlikle!" dedim hararetlelenerek, sesim odada yankılandı. "Hadi diyelim Can'a rağmen bu diziye dahil oldum. Can olsaydı asla ama asla set ekibiyle içli dışlı olmama izin vermezdi. Onlarla o plastik sandalyelerde oturup midye yediğimi görse kalpten giderdi. Gittiğim herhangi bir yerde herhangi bir insana karşı samimi bir yaklaşımım olursa bunun çok ezikçe olduğunu söylüyordu. İpek'le bile sohbet etmeme izin vermiyordu."

Duvardaki saate baktım gözucuyla, zamanı aştığımın farkına varsam da devam ettim: "Bakma şimdi böyle konuştuğuma.

son bir yıla kadar bunların hiçbirinden rahatsızlık duymuyordum. Tüm insanların beni çıkarları doğrultusunda yanında tutmak istediğine, herkesin er ya da geç bir şekilde benden gideceğine, elimi verdiklerimin kolumu koparacağına, kimsenin beni gerçekten sevmeyeceğine inanmıştım.”

“Can yüzünden miydi sence bu inanç kalıpların?”

Düşünceli bir ifadeyle gözlerimi kıstım. “Hepsi değil ama çoğu öyle bence... Can beni yavaş yavaş işliyordu ve bunu beni yücelterek yapıyordu hep. Zehri altın kadehte sunuyordu yani. *Sen Elisa Tanyeli'sin* diye başlayan cümlelerinde, başkalarından çok daha üstündüm. Düşünebiliyor musun, bana *dünya sen varsın diye dönüyor* demişti ve ben bu saçmalığa inanmıştım.”

“Bunları fark edince mi onun için üzölmeyi bıraktın?”

“Hayır.” Yüzümdeki ifade ciddileşti. “Hani sana bahsetmiştim ya, bir dönem bana isimsiz notlar ve hediyeler geliyordu diye...”

“Evet.”

“Meğer onları gönderen Can'mış.”

Esila Karayel'in alnında şaşkınlık dolu bir çizgi oluştu. Elindeki kahve fincanını sertçe sehpayaya bıraktı. “Ama çikolatalar yüzünden neredeyse ölüyordun.”

“Güya içeriğini bilmiyormuş. Mahkemede ağlayarak özür diledi.” Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. “Bana olan takıntısı beni yalnızlaştırırken dünyaya da yabancılaştırdı sanıp kızmıştım ona. Hırsından beni neredeyse öldüreceğini öğrenince içimdeki öfke nefrete dönüştü.”

Derin bir nefes aldı. “Bana kalırsa bu konu daha derinlemesine konuşulmalı,” dediğinde mesajı aldım. *Bir an önce seni yönlendirdiğim psikoloğa git ve Can meselesini çöz*, diyordu.

Ortaman havasını dağıtmak istercesine gülümsedim. “Bir de teyzem var tabii,” dedim konuyu değiştirerek.

“Ne oldu?”

“Geçenlerde beni aradı, para istedi yine. Sektöre geri döndüğümü, işlerin yolunda gittiğini öğrenir öğrenmez istenmeyen ot gibi burnumda bitti anlayacağın...”

“Sen ne dedin peki?”

“Göndermeyeceğim, dedim.” Esila Karayel’in dudaklarında bir kez daha belli belirsiz de olsa gururlu bir gülümseme gördüm; yıllardır süren sömürü düzenine başkaldırışımı izliyordu. “Ona ilk kez hayır dedim. Sesim bile titremedi.”

“Yine annenden bahsetti mi peki?”

“İllaki,” dedim gülerek, bu manipülasyonun artık üzerimde işe yaramamasının verdiği keyifle. “Ama bu kez bana kendimi suçlu hissettiremedi. Telefonu kapattığımda rahat bir nefes aldığımı bile hatırlıyorum.”

“Tekrar ararsa ne yapmayı düşünüyorsun?”

Gözlerimin içi parladı. “Ona bir kez daha hayır demeyi,” dedim keyifli bir sesle.

Duvardaki saate bir kez daha baktığımda artık gitme vaktimin geldiğini kabullendim. Esila Karayel de bunu fark edip “Gitmen gerekiyor sanırım,” dedi.

“Evet,” dedim dudak bükerek. “Hiç gitmek istemiyorum. Buradaki huzur çok başka ama biliyorsun, akşam için hazırlanmam gerek.”

Anlayışla başını salladı. “Han da yanında olacak mı?”

“Elbette,” dedim gülümseyerek. “Bir kere söz verdi, her nerede ve ne olursa olsun beni koruyup kollayacağına...”

“Hele bir gelmesin diyorsun yani,” dedi gülerek.

Kıkır kıkır gülerek başımı salladım. “Aynen öyle.” İstemeyerek de olsa o rahat koltuktan ayağa kalktım, elbisemi düzelttim. Esila Karayel vedalaşmak için bana elini uzatı ama ben bir kez daha sınır ihlali yaparak içimden geldiği gibi ona sarıldım. Geri çekildiğimde şaşkın görünüyordu ama tek kelime etmedi, gözlerindeki sıcaklık her şeyi anlatıyordu.

Kapıyı benim için açmadan hemen önce, elini kapı kolunda bekletti. “Elisa,” dedi bir doktor değil bir abla edasıyla. “Bazı yaraların açılması an meselesidir ama kaçmaya devam edersen iyileşmesi bir ömür sürer. Acıyor diye korkma, kabuk tutmasına izin ver.”

Gözlerinin içine baktım. “Korkmuyorum,” dedim kararlıkla. “Yaralanmaktan da iyileşmekten de artık korkmuyorum.”

•

1608 numaralı odanın önünde durduğumuzda yüzümde geçmişten gelen bir gülümsemenin izi vardı. Bu rakamlar sıradan bir sayı dizisi değildi benim için çünkü bu oda sıradan bir oda değildi.

Bir zamanlar kader sandığım ama aslında birilerininilmekilmek işlediği bir oyunun merkezi olduğunu öğrendiğim odaya adım attığımda içim alışılmadık bir huzurla kaplıydı. Ve bunun, odanın benim için titizlikle kontrol edildiğini, içeride mahremiyetimi ihlal edecek tek bir gizli kamera ya da ses kayıt cihazının bulunmadığını bilmenin verdiği güvenle hiçbir ilgisi yoktu.

Süit, hatırladığımdan çok daha ferah ve moderndi. Daha önceki gelişimde odaya hiç dikkat etmemiş bile olabilirdim ama şimdi her bir detayını gülümseyerek karşılıyordum. Salondaki fütüme rengi geniş kadife koltuğa kuruldu ve Sevgi’nin hızlı ama sessiz adımlarla geniş pencerelere yönelmesini seyrettim.

“Hazırlık ekibi de az sonra burada olur,” dedi güneş geçirmeyen perdeleri iki yana çekip şehrin o kaotik ama büyüleyici manzarasını gözler önüne sererken. Ardından bana döndü: “Yemek yemek istemediğinize emin misiniz?”

Bu soruyu bugün belki de üçüncü kez duyuyordum. Cevabım netti ama belli ki kabul görmüyordu. Yıllardır günde iki öğünle beslendiğimi ve bu şekilde gayet iyi idare ettiğimi

bilmesine rağmen bu ısrarını sürdürmesini akşamki gala heyecanına veriyordum. Sevgi de en az benim kadar heyecanlıydı çünkü bana getirdiği ilk işti bu.

Onu daha fazla kırmış olmamak için, "Meyve tabağı fena olmaz." diyerek orta yolu bulduğumda hevesle başını salladı. Oda servisini arayarak meyve tabağı sipariş etmesinden kısa süre sonra hazırlık ekibi içeri girdi.

Ekiple yaklaşık iki buçuk saat süren hummalı, adeta bir sanat atölyesini andıran hazırlık sürecini geride bıraktığımızda herkesin yüzünde aynı ifade vardı. Her biri bana kendi ustalık eserine bakıyormuş gibi hayranlıkla bakıyordu.

Ben ise sadece yansımama kilitlenmiştim. Baktığım, gala gecesinin spot ışıklarına hazır Elisa Tanyeli'ydi ama gördüğüm, masal kitabından fırlamış gibi duran bir prensesti.

Elbisem giyilebilir bir rüyaya benziyordu. Yumuşacık, pudra pembesi tonlarında bir rengi vardı. Straplez kesim üst beden, beni bir sarmaşık gibi sarıp hatlarımı zarafetle ortaya çıkarırken, belden itibaren kabaran prenses kesim eteği ise her hareketimde dalgalanıyordu. Tasarımı bana aitti ancak Parla Saygın'ın ekibinin son dokunuşlarıyla elbise bir şahesere dönüşmüştü. Kumaşın derinliklerine serpiştirilen minik kristal işlemeler, binlerce yıldızı üzerime kuşanmışım gibi hissettiriyordu. En az elbisem kadar parlayan altın sarısı saçlarım, ensemde zarif bir topuz halini almıştı. Yüzümün iki yanına bırakılan birkaç tutam ise elbisenin masalsılığına yaraşır bir özenle şekillendirilmişti. Makyajım ise tam istediğim gibiydi. Varlığı hissedilen ama doğallığımı incitmeyen... Gözkapaklarımda kullanılan şeftali ve pembe geçişler gözlerimin yeşilini ortaya çıkarmıştı. Dudaklarımdaki şeffaf parlaticı ise bu saf ve temiz görüntüyü tamamlayan o son dokunuştur.

Aynaya baktığımda gördüğüm kadın geçmişin gölgesinden sıyrılmış, kendi ışığıyla parlayan güçlü ve bir o kadar zarif bir kraliçeydi. *Pardon... Bir prenses...* Kendi masalını en baştan yazmaya hazırlanan bir prenses...

Hazırlık ekibi son rötuşlarını yapıp malzemelerini çantalarına yerleştirmeye başladığında fırsattan istifade telefonuma uzanıp Han'a mesaj yazdım.

Neredesin?

Saniyeler içinde cevap geldi.

Adil(HAN) Kozan:

Çok mu özledin...

Yoo... Sen özlemiştir diye :p

Aptal aptal sıırıtmaya başladım.

"Başka bir arzunuz yoksa biz çıkıyoruz," deyince makyaj uzmanı Sedef Hanım, başımı telefondan kaldırdım.

"Ah, tabii," diyerek ayağa kalktım. "Çok teşekkür ederim. Her şey çok içime sindi. Elinize sağlık." Her biriyle tek tek vedalaşırken gala heyecanını iyiden iyiye hissetmeye başlamıştım.

Sevgi, ekibi kapıya kadar geçirip geri döndüğünde dudaklarında bastırmaya çalıştığı bir gülümseme vardı. "Neden gülüyorsun?" diye sordum ister istemez ben de gülümserken.

"Aklıma bir şey geldi de..." Merakla devam etmesini beklediğimi görünce sertçe yutkundu. "Bir söz var sosyal medyada ünlenen. Sizi böyle görünce o geldi aklıma."

"Neymiş?"

"Ama kızmak yok," dedi tereddütle.

"Aşk olsun," dedim dudaklarımı bükerek. "Ne zaman kızdım ben sana?"

"Peki," dedi cesaretlelenerek. "O halde söylüyorum."

"Hadi bakalım."

"Uzun zamandır yoktum, biri demiş öldü; şimdi de yazsınlar, kraliçe geri döndü."

Sevgi, sözünün nasıl bir etki yaratacağını merakla beklerken, benim anlamak için cümleyi zihnimde tekrarlamamı gerekti. Ve ilk tekrarda kahkahalara boğuldum. Benim güldüğümü görünce rahatlayarak o da gülmeye başladı. Sevgi'nin komik tarafıyla ilk kez tanışıyordum.

Kapının tıklatıldığını duyduğumuzda gülüşmeyi kestik. Sevgi yerinden fırlayıp koridoru hızla aşarak kapıyı yöneldi. Kapı açıldığında odanın atmosferi bir anda değişti çünkü gelenler özel misafirlerim olmalarından ziyade hayatımın belki de en zor günlerinde elimden tutmuş gerçek arkadaşlarımdı: Duru, Ece ve Yağmur...

Neşeli bir çığlık atıp elleriyle ağzını kapatan Duru'ydu, bir yandan da sevinçle zıplıyordu. Ece bir moda eleştirmeni titizliğinde etrafımda dönerken beni iltifatlara boğmaya başlamıştı. Yağmur ise sırtını duvara yaslamış, hayranlığını uzun ve muzip bir ıslıkla dile getiriyordu.

Onları kucaklamak için bir adım atmıştım ki Duru ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. "Sakın yaklaşma bana." Çatık kaşlarla bakakaldım. "Makyajın bozulacak kızım."

"Ya, bir şey olmaz," dedim gülerek.

"Cık," dedi Duru kaşlarını kaldırıp indirirken. "Olmaz. Riske atamayız şimdi. Galadan sonra bol bol öpüşür koklaşınız zaten. Ama o zamana dek lütfen dur durduğunuz yerde. Kutu bebek gibi düşün kendini."

Kahkaha attım. "Kutu bebek mi?"

"Sıradan olanlardan değil tabii," diyerek araya girdi Ece. "Hani o cam vitrinlerin en üst rafında duran, bakmaya bile kıyamadığımız prensesler var ya, işte tam olarak onlardan biri gibi görünüyorsun."

Elbisemin kat kat tüllerden oluşan kabarık eteğini parmak uçlarımla nazikçe kavradım. Dizlerimi hafifçe büküp başımı asil bir tavırla öne eğerek onlara kusursuz bir prenses selamı verdim. Bu halim kızların neşeli kahkahalarının salonda

yankılanmasına neden olurken çalan telefonuyla birlikte profesyonel tavrına geri dönen Sevgi, “Çok pardon, koordinatör arıyor,” diyerek rahat konuşmak için yatak odasına geçti.

Yağmur’un yüzündeki o muzip gülümseme yerini samimi bir gurura bıraktığında, “Kalabalıkta bir daha denk gelemeyiz belki diye şimdi gelelim hem selam verelim hem de tebrik edelim istedik,” dedi.

“Çok iyi düşünmüşsünüz,” dedim gözlerimdeki minnet duygusuyla her birine teker teker bakarken.

“Ee, heyecanlı mısınız?” diye sordu Duru, benden daha heyecanlı görünürken. “Saçma bir soru oldu, tabii heyecanlısındır. Dile kolay, altı aydır bugüne hazırlanıyorsun. Bir de bu projenin senin için önemi başka. Kariyerinde bir dönüm noktası resmen. Sen heyecanlı olmayacaksın da kim olacak? Ama bence o kadar kasma kendini. Yani tabii ki sal kendini demiyorum ama heyecan bazen insana yanlış şeyler yaptırabilir. Düşünse-ne, röportajın tam ortasında ya dilin tutulsa ya da olmadık bir pot kırsan? Aman diyeyim-”

Ece daha fazla dayanmayarak çevik bir hareketle Duru’nun ağzını kapattı. “Aman diyeyim, sus,” diye tısladı. “Kızı sakinleştireceğine daha da strese soktun.”

Duru yine aklına geleni filtresiz bir şekilde dile getirdiğini fark ederek özür dilercesine gözlerini yumdu. Yağmur kollarını göğsünde kavuşturmuş çatık kaşlarla Duru’ya bakıyordu ama ben gülüyordum.

“Sahi,” dedim aniden aklıma gelince. “Kavalyeleriniz nerede?”

“Benimki arabayı park ediyordu en son,” dedi Ece. Bir ilişki altı ayı devirince altı yılı da bulur, derlerdi. Mutlulukları daim olacaksa değil altı yılı, altmış yılı bulmalarını diliyordum.

“Benimkine tam kapıdan girerken Londra’dan acil bir telefon geldi, yukarı çıkamadı,” dedi Duru. İlişkilerindeki o belirsiz dönem artık çok geride kalmıştı. Yalın’ın başlangıçtaki o çekincelerinden hatta korkularından eser yoktu şimdi. Öyle

ki zaman içerisinde Duru'ya olan aşkını yer ve zaman tanımaksızın ilan eden, Duru'yu şaşırtmak için fırsat kollayan bir adama evrilmişti. İşler o kadar ciddileşmişti ki Duru geçtiğimiz ay Yalın'ın babası Erkan Soysal'la tanışmıştı. Artık sadece Yalın'ın sevgilisi değil, Soysal ailesinin ikinci kızıydı.

“Benimki gerçekten benimki mi, hâlâ bilmiyorum,” diye mırıldandı Yağmur. Lansman gecesini onları tanıştırdığım o ilk andan beri aralarında oluşan çekim, zamanla kaçınılmaz sona ulaşmıştı. Tatlı flörtleşmelerle başlayan bu yolculuk, artık adı konmuş bir ilişkiye dönüşmüştü. Ancak Yağmur'un aksine Serkan ilişkilerini adeta bir sır gibi saklıyor, kapalı kapılar ardında yaşamak istiyordu. Ece ve Duru, Serkan'ın bu gizlilik ısrarını hoş karşılamasalar da ben anlayabiliyordum çünkü içinde bulunduğumuz ısıltılı dünyanın karanlık yüzünü çok iyi biliyordum. Magazin dünyası, Yağmur'un ismini bir kez diline dolarsa peşini bir daha asla bırakmazdı. En mahrem anlarında, bir akşam yemeğinde ya da bir sabah koşusunda patlayan flaşlar Yağmur'un huzurunu bozacaktı. Bize yaptıkları gibi... Lansman gecesinden sonra Han'la birçok kez magazine yakalanmıştık, Han'ı da ona olan aşkımı da malzeme haline getirmişlerdi. Serkan da tam olarak bundan korktuğu için şimdilik Yağmur'un saf neşesini ve aşkını korumak pahasına saklamayı tercih ediyordu. Yağmur kalbinin derinliklerinde bu gerçeği biliyor ama bazen, aklının bir köşesinde rahatsız edici bir soru işareti oluşmasına engel olamıyordu.

“Seninki nerede asıl?” diye sordu Ece.

“Benimki...” Cümlemi yarıda kesen kapının tıklatılmasıydı. Sevgi yine kapıyı açıp geri döndüğünde yanında bu kez Han vardı. “İşte, burada,” dedim gülümseyerek.

Han beni görür görmez adeta zaman durmuş gibi kalakaldı. Bakışları saçlarımdaki inci detaylı tokadan başlayıp elbisemin tül eteklerine kadar her bir kristal işlemeyi, her bir detayı hafızasına kazımak ister gibi yavaşça üzerimde gezindi. Kızlar

onun bu hipnotize olmuş haline kıkır kıkır gülerek bana uzak-tan öpücükler gönderip gittiler. Sevgi de bizi yalnız bırakmak için onların hemen ardından çıktı. Han bana öyle kilitlenmişti ki kızların gittiğini fark etmemiş bile olabilirdi.

“Ben şimdi seni öpsem,” dedi, kadife gibi yumuşak bir ses tonuyla. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bana doğru kararlı bir adım attı.

“Sakin,” dedim gülerek. Ellerimi elbisemi korumak ister gibi iki yana açmıştım. “Bu hazırlık tam iki buçuk saatimizi aldı. Sakin!”

“Koklasam...”

“Han...”

“Bi’ sevsem seni...”

“Han dedim!”

Mesafeyi neredeyse nefeslerimizin birbirine değeceği kadar kapattı. Ancak beklediğimin aksine, eğilip öpmedi dudaklarımdan ya da boynuma gömmedi yüzünü. Gözlerimin içine bakarak gülümsedi ve odaya girdiğinden beri arkasında tuttuğu elini yavaşça öne çıkardı. Avucundaki şık kutuyu bana uzattı. “Bu senin için.”

“Ne ki bu?” diye meraklanarak kutuyu aldım. Sevgi’nin az sonra kapıyı çalıp geç kaldığımızı haber vereceğini bildiğimden, parmaklarımı aceleyle hareket ettirerek kutunun kapağını araladım.

Kutunun içindeki armağan, ilk bakışta nefesimi kesti. Kristal bir rüyadan farksızdı. Avucuma tam oturan, kalp formunda tasarlanan bir parfüm şişesi... Okyanusu anımsatan, baktıkça insana huzur veren berrak bir maviydi rengi. En çarpıcı detayı ise kapağındaki yıldızdı. Benim tasarladığım şişenin kapağındaki yıldız gibi bu şişenin kapağında da bir yıldız vardı.

Kirpiklerimi kırptıştırarak Han’a baktım. “Adı ELSA,” dedi, sesi her harfin üzerine titrer gibiydi. “Seni düşünerek yaptığım ilk parfüm bu.”

Yüzüme şaşkınlıkla karışık bir tebessüm yayıldı. “Çıkış yapmamış bir parfüm daha mı?” dedim gülümseyerek. Başını yavaşça, büyük bir ciddiyetle salladı. “Benim için mi yaptın gerçekten?” diye fısıldadım. Şişeyi avucumda daha sıkı tuttum, içindeki sıvı dünyanın en değerli cevheriydi sanki.

“Sadece senin için. Senin tenine özel.”

Bakışlarımı okyanus mavisini şişeden ayırıp safir mavisini göz-
lere diktim. “Ne var içinde?”

Dudaklarında gizemli bir gülümseme belirdi. “Kendini bakmaya ne dersin?” diye sorduktan sonra yıldızı tutup çekti, koku yavaşça etrafımızı kuşattı.

İlk nefesimde nar çiçeğinin o mayhoş, canlı ve kışkırtıcı esintisini hissettim. Saniyeler geçtikçe koku tenimde ısınıyormuş gibi değişti. Beyaz manolyaların ve yaseminlerin o baş döndürücü zarafeti, nar çiçeğinin keskinliğini usulca yumuşatarak genzime doldu. O an sanki lüks bir otel odasında değil, bahar rüzgârlarının estiği sonsuzluğa uzanan bir bahçedeydik. Ve en sonunda bu çiçeksi kokuyu tenime mühürleyecek o imza geldi: Sandal ağacının o sıcak, güven veren odunsu dokusu ve paçulinin gizemli, topraksı karakteriyle birleşen kusursuz bir harman... Bu koku sadece güzel değildi; soludukça insana kendini bir prenses kadar masum, bir kraliçe kadar güçlü hissettiriyordu.

“Han, bu çok güzel,” dedim hayranlıkla.

“Açılışı tenine en çok yakıştırdığım notayla yapmak istedim,” dedi aramızdaki o son güvenli mesafeyi de usulca ihlal edip bana yaklaşarak.

“Nar çiçeği,” diye fısıldadım, gözlerim istemsizce dudaklarına kaydı.

“Nar çiçeği,” diye tekrarladı boğuk bir sesle. Başını hafifçe eğip dudaklarını dudaklarıma değdirmekle değdirmemek arasındaki o ince çizgide gezindi. Nefesi nefesime karıştı, dudakları dudaklarımı teğet geçerek geri çekildi. Rujumun tadına bakmış ama bozulmasına izin vermemişti.

“Bir dakika bir dakika,” dedim aniden aklıma gelenle. “Nar çiçeğinin tenine yakışacağını düşünmüşümdür hep, demiştin korumalığımı yaparken. Bu parfüm o zaman da var mıydı?”

“Vardı.”

“Peki, nar çiçeğinin bana yakışacağını sana düşündürten neydi?”

“Hastane koridorunda çarpıştığımızda üzerindeki parfümün kalp notasında nar çiçeği olması.”

Geç kalan bu itiraf karşısında kalbim ritmini şaşırdı. O çarpışmanın etkisi altında kalan sadece benim sanıyordum. Yıllarca o eşsiz karanfil kokusunu yeniden soluyacağım günü beklemiştim. O kokunun sahibinin beni bulmasını dilemiştim ve dileğim yıllar sonra bile olsa gerçek olmuştu. Ancak gelip beni bulmasının tek sebebi Dahlia sanıyordum. Beni, ilham perisi olduğum için hatırladığını ve tanıdıkça sevdiğini düşünmüştüm. Meğer o da o gün benim kokuma hapsolmuştu. Han da benim gibi o çarpışmanın büyüüne kapılmış ve üzerimdeki nar çiçeğini zihnine silinmez bir anı olarak kazınmıştı.

“Ama sen çok kötüsün ya,” diye hayıflanarak hafifçe göğsüne vurdum.

Han, aldığı darbeden hiç etkilenmeyerek tek kaşını kaldırdı. “Nedenmiş o?”

“Bunca zaman benden bunu sakladığın için!”

Omuzlarını hafifçe silkti. “Biliyorsun,” dedi. Dudaklarının kenarına sinir bozucu derecede çekici, oyunbaz bir gülümseme yerleşti. “Ben kapalı bir kutuyum. Kendini açmak pek bana göre değil.”

“Çok pisliksin,” dedim gülerek.

“Ve seni çok seviyorum.”

Sevgi kapıyı çalarak içeri girdiğinde gitme vaktimizin geldiğini anlayarak toparlanıp odadan çıktık. Birlikte asansöre bindiğimizde Han, hep en güzel anlarımızı mahvettiğine dair Sevgi’ye takıldı.

Otelin balo katına indiğimizde aylardır omuz omuza çalıştığım yol arkadaşlarımla bir araya gelerek görkemli sona hazırlandık. Balo salonunun girişindeki kırmızı halı, devasa çiçek aranjmanları ve altın rengi bariyerlerle çevrili ışıltılı bir koridora dönüştürülmüştü. Kameralar ve muhabirler kırmızı halının iki yanına etten bir duvar örmüştü. Adilhan Kozan'ın kolunda kırmızı halıda yürürken, yüzüme vuran o sıcak ışık dalgası ve ismimi haykıran muhabirlerin uğultusu baş döndürücüydü. İçeride sanat, cemiyet ve iş dünyasının en ünlü simaları kadeh tokuşturuyordu. Her köşede bir kamera ve her dudakta bir fısıltı vardı.

Kırmızı halı seremonisi, üzerinde çalışılmış zoraki gülümsemeler ve ezberlenmiş röportaj cevapları bittiğinde dijital platform için hazırladığımız projenin ilk bölümünü izlemek için protokoldeki yerimi aldım. Işıklar söndüğünde herkes nefesini tutmuştu. Ama asıl sınav bu değildi. Zor olan, ekran karardığında ve ışıklar tekrar yandığında başlayacak olandı... Ve öyle de oldu.

Ön gösterim sona erdiğinde bir alkış tufanı koptu. Serkan, yönetmenimiz Kadir Uğurlu, yapımcımız Parla Saygın, diğer rol arkadaşlarım; hep birlikte yüzlerimizde zafer gülümsemeleriyle ayaklandık. Alkışların hiç dinmeyen ritmi eşliğinde perdenin önündeki o küçük sahneye doğru yürüdük. Yan yana dizilip salonu selamladığımızda flaşlar birer şimşek gibi yüzümüzde patlıyordu. Mikrofon elden ele dolaştı, herkes heyecanını dile getirdi. Sıra sonunda bana geldiğinde, mikrofonun soğuk metal gövdesini tuttum. Derin bir nefes alarak gözlerimi kalabalığın üzerinde şöyle bir gezdirdim.

"Herkes merhaba," dedim, sesim beklediğimden daha güçlü çıkmıştı. "Umarım izlediğiniz ön gösterimden keyif almışsınızdır. Biz çekerken çok eğlendik... Ve hayır, bu kesinlikle laf olsun diye söylediğim bir söz değil." Kıkırdamalar ciddiyetim karşısında aniden kesildi. "Geçtiğimiz yaz, başıma şimdilerde

bahsini bile etmek istemediğim birtakım olaylar geldi ve sektörden uzaklaşmak zorunda kaldım. Tam bitti, *bittim* derken Parla Saygın'la tanıştım. Parla Saygın bana bu projeden bahsetti ve rolü istiyorsam öncelikle asistanlık deneyimi kazanmam gerektiğini söyledi. Başta şaşırdım, asistanlığın neden deneyim gerektirdiğini sorguladım ama dedim ya, bittim dediğim bir dönemdi.”

Duraksayarak gözucuyla Han'ı yakaladım. En ön sıradaydı, *devam et* der gibi gururla bakıyordu. O güven veren bakıştan aldığım destekle omuzlarımı dikleştirdim ve yeniden salona hitap ettim: “Kabul ettim. Parla Saygın bana asistanlık yapacağım bir şirket ayarladı ve ben tam bir ay boyunca bir CEO'nun kişisel asistanlığını yaptım. O CEO'nun eski sevgilim olması işleri biraz zorlaştırsa da sonuna kadar gittim. Ve şimdi buradayız. Bugün, iyi ki egomu kırıp Parla Saygın'ın teklifini kabul etmişim diyorum. Bu kırılma noktası bana gerçek sevgiyi kazandırdı çünkü... Adilhan Kozan'la birbirimizi daha yakından tanıma fırsatımız oldu, aşkını yeniden kazandım. Dahlia çalışanlarını tanıdıkça çok sevdim, dostluklarını kazandım. Kendimde yanlış olan ne varsa görüp düzelttim, kendimi kazandım. Başıma sonra daha kötüler geldi, gelmedi değil, yıllardır en yakın arkadaşım ve menajerim olan Can'ın aslında bana saplantılı olduğunu öğrendim. Yine de ayakta kalmaya devam ettim çünkü yalnız değildim. Duru, Ece, Yağmur... Hayattaki *ilk* gerçek arkadaşlarım. İyi ki varsınız. İpek ve Sevgi, insan kan bağı olmadan da aile olabiliyormuş bunu bana siz öğrettiniz. Teşekkür ederim. Ve sevgilim, her nerede ve ne olursa olsun beni korumaya ant içmiş adam. Varlığına minnettarım. Seni seviyorum.”

Alkışların yoğunluğuyla bir es verdim. “Lafı uzattığım için özür dilerim ama dediğim gibi, bu proje benim için bir dönüm noktası. Bu nedenle perde arkasında neler yaşandığını bilmenizi istedim.” Elimle yanımda duran güçlü kadını gösterdim. “Başta vizyonuyla bize yol gösteren Parla Saygın olmak üzere...”

Sonra diğer yanıma döndüm. "Çekimler boyunca desteğini esirgemeyen partnerim Serkan Ulu'ya ve gemimizin kaptanı yönetmenimiz Kadir Uğurlu'ya..." Gözlerim dolarken elimi kalbime götürdüm. "Tüm oyuncu dostlarıma ve en büyük alkışı hak eden set ekibimize, o gizli kahramanlara teşekkür ederim. Sizinle aynı serüvende yer almak benim için bir onurdu. Dilerim sizler de ekran başında, bizim çekimler sırasında hissettiğimiz heyecanı hissedersiniz. Çok teşekkürler!"

Bir alkış tufanı daha köptü. Topuklu ayakkahılarım ve kabarık prenses eteğimle o dar basamaklardan inmek üzereyken sahnenin hemen dibinde kalabalığın arasından sıyrılan tanıdık bir silüet belirdi.

Bana doğru uzanan o güvenli el Han'a attı. Tereddüt etmeden parmaklarımı avucunun içine bıraktım. Teninin sıcaklığı buz kesmiş parmaklarımı anında ısıttı. Basamakları aşmış ve kımdeymiş gibi inerken etrafımızdaki yürüdüce flaş aynı anda patlamaya başladı.

Son basamağı da inip tamamen Han'ın yanına geldiğimde hafifçe eğip sadece benim duyabileceğimi bu ses tonuyla "Seninle gurur duyuyorum," dedi. Çirkehtokları aşkın en saf haliyle buyumuytu.

Kalbimden tapan o yoğun sevgiyle kabarık eteğime rağmen aramızdaki boşluğu kapattım. Parmak uçlarımda yükseldiğimde gözlerimde anlak bu şüphlilik belirdi. Dudaklarımı dudaklarına değdiği an şüphlilik yerini arzuya bıraktı ve etrafımızdaki dünya, o kırı edici flaşlar ve anlak çalarak tezatlı bir odos kalabalık bu anda anlaklığı. Bu an aynı de olan dünya anlamadan iharetti.

Alkışlar eyleğimde bekleyi alanına geytiğimde pour roue yetten sıyrılıp daha anlamı bu eylemlerle dönüştü. Arkas planla çalan hafif caz marş eyleğimde anamlar gruplar halinde anlak ediyu, herken tebrak otomob aynı anda arzuya geytiğimde. İhtislar havada uçuşurken, yavaşlarken bu an olan obalemlerle dönü

numaralı gülümsememle tebrikleri kabul ediyordum. Hayranlarımın ve meslektaşlarımla yan yana poz verip her biriyle tek tek ilgilenmeye çalışıyordum.

Han tüm bu baş döndürücü karmaşanın ortasında bir saniye bile yanımdan ayrılmamıştı. Aşık olduğum gibi... Bazen belimdeki eliyle bana destek oluyor bazen kulağıma fısıldadığı tek kelimeyle beni rahatlatıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Han'ın bir telefon görüşmesi için yanımdan ayrılmasıyla köpekbalıklarının üzerime üşüşmesi bir oldu. "Elisa," diyen tanıdık sesi duyduğumda irkildim. Sevgi'nin bu gece için özel olarak hazırlattığı, zihnimi berrak tutmamı sağlayan kurukulağı mocktailini yavaşça masaya bıraktım. Derin bir nefes alarak yüzümdeki gülümsemeyi korumak için insanüstü bir çaba sarf etmem gerekirken arkamı döndüm.

Karşımda üç güzel genç kadın vardı. Kusursuz vücut hatları, pürüzsüz ciltleri, ıslıl ıslıl saçlarıyla parlayan üç kadın. Beni tanıdıklarını söyleyen ama kesinlikle bana yabancı üç kadın. "Sıla," dedim gülümseyerek "Verda." Bakışlarımı tek tek üzerlerinde gezdirdim. "Ve Alâ. Bu ne sürpriz."

"Parla Saygın'ın daveti üzerine geldik," dedi Sıla açıklama yapma ihtiyacı duyarak. "Gitmeden seni de bir tebrik edelim istedik."

*Hayır, Sıla, artık bu numaraları vermiyorum. Eskiden işle-
rinde en iyisi o derdim senin için, neşer kötünün iyisi diye bir
şey yokmuş.*

Verda gözlerini üzerindeki pembe elbisede gezdirip kıskançlığını gizlemeye çalışan bir ses tonuyla "Çok güzel bir iş olmuş," dedi.

*Elbise mi dizi mi? Üzgünüm Verda ama bu elbise benim için
özel tasarlandı. Ona istesen de sahip olamazsın.*

"Sektöre bomba gibi bir dönüş," dedi Alâ. Elindeki kadehi hafifçe havaya kaldırdı, aklınca burada olmayı hak ettiğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Hayır, Alâ, başta sen olmak üzere üçünüz de ne burada ne de hayatımın herhangi bir anında olmayı hak ediyorsunuz.

“Teşekkür ederim,” dedim sadece. İçimde söylenmemiş onca söz varken kuru bir teşekkürle yetindim; zira birine verilebilecek en büyük cezanın onu yok saymaktı.

Ancak Alâ o zehirli dilini tutmayı başaramayarak beni kıskırttı. “Gerçi biz davetiyenin senden gelmesini beklerdik. Ne de olsa o kadar yıllık bir tanışıklığımız, bir geçmişimiz vardı,” dedi yüzsüzce.

“Doğru diyorsun,” diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Bizim aramızda bir tanışıklık vardı, arkadaşlık yoktu.”

“Ne yani, bizi arkadaşın olarak görmüyor muydun?” diye sordu Sıla.

“Görmüyordu tabii,” dedi Alâ. “Hayattaki ‘tek gerçek arkadaşlarım’ derken bizi yok saymasından belli değil mi?”

“Siz gerçekten...” dedim. sesimde şaşkınlığı gizleyemedim. “Siz gerçekten arkadaş olduğumuzu mu düşünüyordunuz? Beni son bir yılda bir kez olsun arayıp sormadınız. Ben düştüm. Siz ise beni kaldırmak yerine üzerime basıp geçtiniz. Bu mu sizin arkadaşlık anlayışınız?”

Sıla gözlerini kaçırdı, Alâ sözlerimi anlamazlıktan gelirken Verda savunmaya geçer gibi araya girdi. “Ama seninle yan yana görünmeye devam etseydik bizim de işlerimiz sekteye uğrardı.”

Acı bir gülümseme yayıldı yüzüme. “Kameraların olmadığı bir yerde, belki sadece telefonda, bir kez olsun nasılsın diye sormanız yeterdi.”

“Özür dileriz,” dedi Sıla. “Affedebilecek misin bizi?”

“İstersen yarın her zamanki yerimizde buluşup bir kahve içelim.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim yavaşça. “Artık sizin boş kahve sohbetlerinize ayıracak ne vaktim ne de enerjim var. Ama teşekkür ederim. Sayenizde gerçek arkadaşlığın ne demek olduğunu öğrendim.” Kafaları daha da karıştı. “Eğer sahte sevginiz beni

yaralamasaydı, gerçek sevginin iyileştirici gücünü hiç tadamazdım. İyi ki tanıdım sizi. İyi ki arkadaşlığınız sahteydi de gerçek arkadaşlığı bu kızlarda buldum.” Gözucuyla işaret ettiğim iki masa ötedeki üç güzel kadın, sadece bedenlen değil ruhen de parlıyordu.

“Biz sadece tebrik etmek istemiştik,” dedi Sıla neredeyse ağlamaklı bir sesle. Hep bunu yapardı. Dramalarına beni kurban etmesine artık izin vermeyecektim.

“Teşekkürler,” dedim. Bu seferki teşekkürüm sahte tebrikleri için değil, bana gerçek yüzlerini bir kez daha hatırlattıkları içindi.

Bekledikleri öfke patlaması ya da duygusal çöküş gelmeyince benden, mağlup bir şekilde arkalarını döndüler ve kalabalığın arasına karışarak gözden kayboldular. Tam o sırada burada olmaması gereken birini fark ettim. Beklemediğim hatta imkânsız gördüğüm birini: Vural Köse’yi.

Onu gördüğüme inanamayarak irkildim, yüzümdeki profesyonel maske anlık bir şaşkınlıkla çatladı. Göz göze geldiğimiz an, avına kilitlenmiş avcı rahatlığıyla kalabalığı yarararak bana doğru yürümeye başladı. Parmak uçlarım buz kesti, midemde soğuk bir düğüm oluştu anında. Ne işi vardı burada? Yoksa Parla Saygın kızları davet ettiği gibi Vural Köse’yi de mi çağır-mıştı? İyi de neden?

Düşüncelerim birbirine dolanırken Vural Köse çoktan karşıma dikilmişti. Yüzünde bildiğim, sinir bozucu derecede kendinden emin o mağrur ifade vardı. “Elisa Tanyeli,” dedi beni selamlarken.

“Vural Köse,” derken sesimi duygudan yoksun tutmak için çaba sarf etmem gerekmişti.

“Tebrik ederim,” dedi elini uzatarak. “Beni yanılttın.”

Kaşlarımı çattım. “Anlamadım.”

“Ön gösterimi seyrettim ve itiraf etmem gerekirse çok başarılı buldum. Kendini baştan mı yarattın yoksa sadece âşık mı oldun, bilmiyorum... ama oyununu beğendim.”

Tek kelime etmedim. İçimden zafer çığlıkları atıp dans etmek gelse de karşısında buzdan bir heykel gibi durdum.

“Bir kereliğine mahsus değilse bu yetenek, seninle çalışmak isterim.”

Beni göklere çıkarırken bile ayağımdan tutup aşağı çekmesi tam Vural Köse’lik bir hareketti. Kendime hâkim olmak zorundaydım. İyi ya da kötü tek bir duygumu bile dışa vurmamalı, ifadesizliğimi korumalıydım.

Havada asılı kalan elini lütfeder gibi sıktım. “Teşekkür ederim,” dedim ses tonumda en ufak bir minnet kırıntısı olmadan. “Teklifinizi değerlendireceğim,” diyerek elini bıraktığımda bir an boşluğa düşmüş gibi sendeledi.

Balıklama atlamadığım için şaşırmıştı tabii. Ama hiçbir şey söylemedi. Sivri dilini ilk kez tuttu. “Nasıl istersen,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Bu benim kartım. Olumlu bakarsan gel görüşelim. Seninle neler yapabileceğimize bir bakalım.”

Uzattığı altın yaldızlı kartviziti parmaklarımın ucuyla aldım ve sanki alelade bir kâğıt parçasıymış gibi bakmaya bile tenezzül etmeden yan tarafımdaki kokteyl masasına bıraktım. “Elbette,” dedim buz gibi bir nezakette.

Vural Köse bu umursamaz tavrım karşısında sertçe yutkundu. Bozuntuya vermemeye çalışarak başıyla kısa bir selam verdi ve çıkışa yöneldi. Onun heybetli gölgesi üzerimden çekilir çekilmez Parla Saygın bir heyecan dalgasıyla yanımda belirdi. “Ne konuştunuz?”

“Tebrik etti beni.”

Parla Saygın’ın gözleri ışıklandı. “Başka?”

“Benimle çalışmak istediğini söyledi. Kartını verdi.”

“Ve sen de reddettin değil mi?” dedi neredeyse sırtır gibi.

“Reddetmedim ama kabul ettiğimi de söylemedim. Pek önemsememiş gibi davrandım, bozuldu.”

Parla Saygın omuzlarındaki ağır yükü atar gibi derin bir nefes verdi. “Oh be,” derken yüzüne yayılan ifade sadece rahatlama

değil, saf bir zaferdi. “İşte adamı böyle ayağına getirtirler,” dedi keyifle. “Gör bak, birkaç haftaya kalmaz beni de arar bu. Sen, ben ve Elisa bir film yapalım, der.”

“Siz de reddedersiniz sanırım,” dedim gülerek.

“Tabii ki hayır. O adamı ne kadar sevmesem de üçümüz güçlerimizi birleştirecek piyasanın altını üstüne getiririz.”

Kaşlarımı onu sorgularcasına çattığımda şefkatli hallerine geri döndü.

“En başta sana ne vaat ettiğimi hatırlıyor musun?” diye sor-du yumuşayan sesiyle.

“İzin ver seni o gökyüzüne ben koyayım,” dedim.

Başını salladı hızlıca. “Son bir adım kaldı. Vural Köse’nin yönetmenliğini yaptığı filmimizi de çektik mi, o gökyüzünden kimse indiremez seni.”

•

Kokteylin sonuna doğru herkes dağılmaya başladığında Han yine ortalıklardan kayboldu. Çok geçmeden yanıma geleceğini bildiğimden sorun etmedim.

“Biz gidiyoruz,” diyerek yanıma gelen Ece ve Eymen çiftine sevgiyle baktım. Geceyle birlikte kusursuz görünme zorunluluğumun da sona erdiğini bilerek onlara sıkıca sarıldım. Her zamanki gibi kendimize has arkadaş kucaklamamızla birbirimize veda ettik.

Onların hemen ardından Yağmur belirdi karşımda. “Ben de eve geçiyorum,” dedi, yanakları heyecandan pembeleşmişti. “Serkan’la evde kutlama yapacağız, o gelmeden ortamın ambiyansını hazırlamak istiyorum.”

“Mum yakmayı unutma,” dedim ona göz kırparak.

“Çok fenasın,” dedi gülerek ve çıkışa yöneldi.

Sıra İpek ve Sevgi’ye geldiğinde üzerimdeki o tatlı yorgunluk iyiden iyiye kendini hissettirmeye başlamıştı. Onları da kucaklayarak yolculadım. Tam arkalarını dönmüşlerdi ki zihnimde

çakan bir şimşekle Sevgi'yi kolundan yakaladım. "Odadan çıkarken sana verdiğim parfüm yanında mı?" diye sordum telaşla.

Sevgi duraksadı, yüzünde anlamsız bir ifade belirdi. "Parfüm mü?" dedi çatık kaşlarla. "Bana parfüm mü vermiştiniz?"

İçime bir korku düştü hemen. "Evet," dedim neredeyse kekercesine. "Kalp şeklinde. Mavi bir şişe. Hatırlamıyor musun?"

"Emin misiniz?" dedi şaşkınlıkla, bir yandan da çantasını karıştırmaya başlamıştı bile. "Ben hiç hatırlamıyorum öyle bir şey. Çantamda da yok."

"Odada mı unuttum acaba..." dedim kafam karışırken. Han'ın hediyesi... O eşsiz koku...

Sevgi endişemi fark ederek bir çözüm yolu aradı. "İsterseniz bir resepsiyonla konuşalım. Biz çıkış yapınca temizlemişlerdir odayı, parfümü bulmuşlarsa kayıp eşya odasına bırakmışlardır."

"Olur," dedim başımı hızlıca sallayarak. Birlikte çıkışa, resepsiyon bankosuna doğru hızlı adımlarla ilerlerken Duru ve koluna girdiği sevgilisi Yalın'la denk geldik.

Yalın beni yine bir davet çıkışında yakalamış olmanın verdiği dejavu hissiyle yüzüne o eski tanıdık gülümsemesini yerleştirdi. "Elisa Hanım?" dedi geçmişî yâd eder gibi.

"Yalın Bey," diye gülerek karşılık verdim.

"Tebrik ederim. Çok güzel bir iş olmuş."

"Teşekkür ederim."

Duru her zamanki o canlı enerjisiyle araya girdi. "Ama böyle kuru kuruya tebrik etmek olmaz değil mi Yalıncığım?" diye sordu cilveli bir tavırla. "Bir pasta kesmek gerekir, küçük çaplı da olsa bir parti falan..."

"Hiç gerek yok ya," dedim, şu an tek derdimin bir an önce o parfümü bulmak olduğunu gizlemeye çalışarak. "Kimseye zahmet vermek istemem."

"Saçmalama," diye bastırdı Duru. "Bu iş benim dönüm noktam demedin mi? O kutlama yapılacak dediysem yapılacak." Sesindeki itiraz kabul etmeyen ton, anında ikna etmişti beni.

“Merak etme hayatım,” dedi Yalın kolunu Duru’nun beline dolayarak. “O iş bende.”

Duru onun bu küçük hareketiyle anında erirken gülerek onlarla da vedalaştım. Ancak bu neşeli halim kısa sürdü. Resepsiyondaki görevliden odanın temizlendiğini ama içeriden herhangi bir parfüm şişesinin çıkmadığını öğrendiğimizde omuzlarım çöktü. Bütün gece hissettiğim zafer sarhoşluğu, yerini bir anda derin bir hüzne bıraktı.

“Bir de ben baksam?” dedim son bir umutla. Oda kartını alınca İpek ve Sevgi’ye döndüm. “Siz beni beklemeyin, gidin. Yeterince yoruldunuz.”

“Kalsaydık,” dedi İpek tereddütle. “Aramana yardımcı olurduk.”

“Gerek yok, zaten bir tek salona bakacağım. Diğer odaları kullanmadım bile.”

“Emin misiniz eşlik etmemizi istemediğinize?”

“Eminim,” diyerek onları zor da olsa gönderdim. Yanıma sadece telefonumu ve o soğuk metal kartı alarak asansöre yöneldim. Asansör beni VIP katına çıkardı. Kartı okutup içeri girdiğimde odanın gerçekten de temizlenmiş olduğunu gördüm. Salondaki her köşeye, masanın üzerine hatta koltuk aralarına bile baktım ama o mavi ışıltıdan eser yoktu. Han’a ne diyecektim şimdi? *Senin yıllardır sakladığın şişeyi ben bir gün bile koruyamadım, özür dilerim* falan mı?

Kızlara diğer odalara bakmayacağımı söylesem de çaresizlikle yatak odasına yöneldim. Belki gala heyecanıyla ne yaptığımı şaşırmışımdır diye komodinlerin çekmecelerine bakıyordum ki dış kapıdan gelen sesle irkildim.

Manyetik kilidin açıldığını haber veren o mekanik klik sesi boş odada yankıladı. Tarih tekerrür mü ediyordu yoksa yorgun zihnimin bana oynadığı basit bir dejavu hissi miydi bu?

“Sevgi?” diye seslendim. “İpek?”

Tabii ya, öyle olmalıydı. Kesin kızlar beni tek başıma bırakmak istememiş, peşimden gelmişlerdi. “İyi ki geldiniz ya.” dedim bu düşünce içimi bir nebze de olsa rahatlamışken. “Bir türlü bulamadım!” Umutsuzca çekmeceleri kapattım. Hiç kullanmadığım giysi dolabının kapaklarını araladım.

Koridordan gelen adım sesleri kulaklarıma doldu fakat kızlardan beklediğim o cevap gelmedi. Duyduğum tek şey ağır, kendinden emin adımların sesiydi.

“Sevgi?” diye seslendim yeniden, hızla kapıya döndüm. Zaman algım kırıldı birden, geçmiş ve bugün birbirine dolandı. Aynı otel, aynı sessizlik ve belki de bu kez gerçekten takıntılı bir hayran...

Bu sahneyi daha önce de oynamıştım, tek fark şimdi kapı açıktı ve koridoru karanlık da olsa görebiliyordum. Az sonra oradan birinin çıkacağını bilmek tüylerimi ürpertiordu.

“Kim var orada?”

Kalbim ağzımda atarken içimden dualar etmeye başlamıştım bile. *Lütfen Han olsun, lütfen Han olsun...* Beni aşağıda göremeyince aramış, ulaşamayınca Sevgi'den yerimi öğrenip peşimden gelmiş olabilirdi. Evet, bu ihtimal kulağa çok daha güçlü ve gerçekçi geliyordu.

Titreyen parmaklarımla elimdeki telefonun ekranına dokundum. Han'dan gelen cevapsız bir çağrı ya da bir mesaj görmeyi bekliyordum. Ancak yoktu. Ekranda en ufak bir bildirim dahi görememek, boğazımda sert bir yumru oluşturdu. Nefes almakta zorlanarak yutkundum.

Zihnim hemen kendine sığınacak başka bir liman inşa etti. Belki de Sevgi'nin içi rahat etmemiş ve Han'a önden bilgi vermişti. Han da her neyle meşgulse bırakıp yanıma gelmişti. Olamaz mıydı?

“Han?” diye korkuyla seslendim. Kalbim yeniden korkunun esiri olmuştu. Esila Karayel'in bahsettiği psikoloğa bir an önce

gitsen iyi olurdu. Yoksa bu korkular en sonunda aklımı değilse bile kalbimi söküp alacaktı benden.

“Buradayım,” diyen o tanıdık ses, kanımı donduran korkuyu çözdü ve yerini yakıcı bir öfkeye bıraktı. Topuklarımı parkeye sertçe, neredeyse yeri delmek istercesine vurarak öfkeli adımlarla koridora fırladım. Beni bilerek ya da bilmeyerek hiç fark etmez, birkaç saniyelik dehşetin içinde bıraktığı için ona deli gibi kızgındım.

Karanlığın içinden sıyrılıp odanın loş ışığına çıktığında “Neden ses etmiyorsun?” diye hesap sormaya başladım. Nefesim hâlâ düzensizdi. “Kaç defa seslendim sana kimsin diye!”

“Korktun mu?” dedi Han, göz kırpar gibi kısa, oyunbaz bir gülümsemeyle.

“Korktum tabii!” dedim sesim kontrolüm dışında titrerken. Neredeyse ağlayacakmış gibi çıkan sesim, hissettiğim paniğin en net kanıtıydı.

“Şşşt,” diyerek usulca yanıma geldi. “Ben varken sana kimse bir şey yapamaz demedim mi?”

Gözlerim dolarken “Ama sen yoktun!” diye isyan ettim.

“Yanlış,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben hep senin yanımdayım.” Elini saçlarıma götürüp şefkatle okşamaya başladı. “Unuttun mu,” dedi gözlerini gözlerime kilitleyerek. “Ben, ne istediğini sen söylemeden bilenim. Ben, hayatını sana göre yaşamaktan memnuniyet duyanım. Ben, senim. *Seninim*. Emrine amadeyim.”

“Han,” dedim şaşkın bir gülümsemeyle.

“Neden burada olduğumuzu biliyor musun?”

Nedenini hatırlayınca suratım asıldı yeniden. “ELSA’yı kaybettim,” dedim hüznlenerek. “İsteyerek olmadı, yemin ederim. Gala telaşında ne yaptığımı bilmiyorum. Sevgi’ye verdim sanıyordum ama vermemişim. Buraya geldim bakmak için ama bulamadım.”

“Bulamazsın tabii,” dediğinde bir kaşımı kaldırdım sorgularcasına. “ELSA bende çünkü.”

“Nasıl?” Bakışlarım refleksiyle diğer eline kaydı. Boştu. Muhtemelen arabaya bırakmıştı çünkü şişe Han’ın cebinde taşıyamayacağı kadar büyüktü.

Ancak Han, dudaklarındaki gizemli gülümsemeyi bozmadan ceketinin iç cebine uzattı. Bir sihirbazın şapkasından tavşan çıkarması kadar zarif bir hareketle cebinden aradığım o şişeyi çıkardı. Loş ışığın altında bile parlayan o eşsiz tasarım... Evet, bu oydu. Bu, kaybettiğimi sandığım parfümdü ya da onun çok başarılı bir taklidiydi çünkü dikkatli bir şekilde baktıkça boyut algımla oynuyordu. Benim hatırladığım şişe, Han’ın şimdi elinde tuttuğundan en az iki kat daha büyüktü.

Han şaşkınlığımı fark etse de sorgulamadı. “Bak, burada,” dedi şişeyi hafifçe kaldırıp ışığa tutarak. “Senin için sakladım,” dedi güven veren bir gülümsemeyle.

“Teşekkür ederim,” dedim burada neler döndüğüne dair en ufak bir fikrim yokken. “Kaybettim sanıp üzölmüşüm.”

“Sen üzölme,” dedi rica eder gibi bir sesle. “Sen hep gül. Ben de hep o güzel gülüşünde kaybolayım, olmaz mı?”

Sözlerinin sıcaklığıyla kıkırdadım. Aramızdaki çekim o kadar yoğundu ki hava elektriklendi. “Birileri akşamı bekleyemeyecek galiba,” dedim imalı bir sesle.

Dilini şaklattı, kendine has flörtöz tavrıyla kaşlarını kaldırıp indirdi. “Yeterince geç kalmadık mı?” diye sorması, sadece bu gece için değil tüm hikâyemiz içindi sanki.

“Haklısın,” dedim nihayet teslim olarak. “Bunu hak ettik.”

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına doğru uzanmıştım ki Han ani bir hareketle göz hizamdan kayboldu. Şaşkınlıkla sendeledim. Nereye kaybolduğunu anlamak için başımı eğdiğimde gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi.

Han dudaklarımı öpmek için başını eğmek yerine karşımda diz çökmek için tamamen eğilmişti. O şık takım elbisesiyle, onu ilk kez *gerçekten* gördüğüm bu otel odasında, önümde diz çökmüş bana tapar gibi bakıyordu.

Bir kez daha benim için dizlerinin üzerindeydi ama bu kez dudakları kalp notasını keşfe çıkmak üzere aralanmadı. “Elisa.” dedi nefes alır gibi. “ELSA,” dedi elindeki parfüm şişesini havaya kaldırarak. “Buzdan kalbiyle içimi ısıtan Elisa... Bir yıldız gibi parlayan, çiçekler kadar narin Elisa... Benim biricik ilham perim... Teninin kokusuyla hafızama kazınan kadın... Seninle tanışana dek kokular zaafım sanıyordum. Yanılmışım. Meğer senin kokunmuş benim zaafım. Kalan ömrüm boyunca senin kokunla uyuyup uyanmama izin verir misin?” Yıldızı tutup yukarı doğru çektiğinde elinde tuttuğu küçük parfüm şişesinin, aslında bir yüzük kutusunu olduğunu anladım. “Benimle evlenir misin?”

Odanın loş ışığı, kutunun içindeki muazzam taşların üzerinde kırıldı. Değerli taşlarla bezenmiş, merkezindeki ışıltının etrafına dizilen zarif yapraklarıyla kusursuz bir yıldızçiçeği... Han benim için gökyüzünden yıldız indirse bu kadar mutlu olmazdım sanırım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bu fiziksel tepki o kadar şiddetliydi ki bir an bunun mutluluktan değil de korkudan olduğunu sandım. Kaçmak, saklanmak, Esila Karayel’in bahsettiği o psikoloğa gidip iyileşmek için yalvarmak geldi içimden. Ancak sonra, kalbimdeki bu ritim bozukluğunun ağzımda kötü bir tat oluşturmadığını fark ettim. Aksine, tatlıydı bile.

Han’ın safir mavisi gözlerine çevirdim kendi yeşillerimi. O gözlere dair hafızamda yer edinen en eski hatıra, bir otel odasında beni kurtarmaya geldiği o ilk andı. O gün ona karşı hissettiğim tek şey, koşulsuz güvendi. Bugün yine aynı otel odasındaydık. Han belli ki bunu önceden planlamış, hatırladığım ilk tanışma anımızı canlandırarak bana evlenme teklifi etmek istemişti. Küçük oyunlarına artık aldırış etmiyordum, bazılarını gülümseyerek bile karşılayabiliyordum çünkü bu gözlere baktığımda artık koşulsuz güvenin yanında hissettiğim bir de aşk vardı.

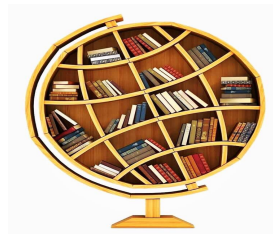
Sessizliğim Han'ın dudaklarındaki gülümsemeyi soldurmak üzereydi ki "Evet!" diye bağırdım. "Sonsuza kadar evet!"

Han ayağa kalkıp belimden tuttuğu gibi beni gökyüzüne, ait olduğum yere kaldırdı ve kendi eksenini etrafında döndürmeye başladı. Eteğim bir çiçek gibi açıldığında attığım kahkahalar odanın duvarlarında yankılanıyordu. Saniyeler sonra kahkahalarımın arasına alkış sesleri ve sevinç çığlıkları karışmaya başladı. Etrafım flu bir renk cümbüşüyken kapıda beliren silüetler netleşmeye başladı. İpek, Sevgi, Duru, Ece, Eymen, Yağmur, Serkan, Yalın hatta Parla Saygın bile... Hepsi bu aşk oyununun bir parçasıydı, her biri yalnızca bizim için buradaydı.

Başım dönerken Han'ın boynuna kollarımı daha sıkı doladım, karanfili soludum mutluluk dolu bir gülümsemeye. Bir anlığına gözlerimi kapattım ve gerçeği kabul ettim: *Evet, dedim. Acısıyla, tatlısıyla ama en çok da gerçek aşkla... Yaşamak dediğin şey tam olarak bu.*

Korku, insanı gerçek benliğine ulaştıran yegâne şey; ancak yenmeyi bilersen... Ben artık âşık olmaktan da terk edilmekten de mutlu olmaktan da korkmuyordum. Çünkü biliyorum; gerçek insanlar gerçek sevgiyle sarar kalbini ve gerçek sevginin olduğu yerde korkuya yer yoktur.

SON

SONSÖZ

16.08.2022’de bir yaz dizisi tadında yazmaya başladığım bu romantik komedi evreninin sonuna geldik.

Tatlı bir aşk hikâyesi olmasının yanı sıra *kokular ve korkular* üzerinde durduğum bu kurgunun ilk temellerini, üniversitede psikoloji bölümünde okurken yazdığım bir tezle atmıştım. Tezimin konusu mutlu olma korkusuydu ancak bugün okuduğunuz bu kitapta âşık olma korkusu başta olmak üzere; terk edilme korkusu, kaybetme korkusu, bağlanma korkusu, unutulma korkusu, evlenme korkusu ve elbette mutlu olma korkusuna değinmeye çalıştım. Dilerim içinizde bu korkulardan birine bile sahip olanınız varsa, Elisa ve Han’ın hikâyesi size *biraz umut* olmuştur...

Ya da Elisa Tanyeli ve Adilhan Kozan mı demeliydim... Bu yaşadıkları bir tür kimlik karmaşasıydı ama tatlı klişelerle dolu bu romantik komedi evreninde onları iki ayrı kimlikle yazmak elbette çok keyifliydi. Ve hikâyelerinin sonunda her ikisinin de artık kendine yenilen, kendini yenileyebilenlerden olması kesinlikle mutluluk verici.

Zira mutlak mutluluğa erişmek istiyorsanız, dünyayla savaşmak yerine kendinizle barışmayı seçmelisiniz. Onlar bunu başardı, dileğim hepimiz adına...